

Марта Уелс

Смъртта на Некроманта

На Матю Байлър

Тази книга е измислица. Имената, героите, местата и събитията са или плод на въображението на автора, или са употребени фиктивно. Всяко сходство с действителни събития, места, организации и личности, живи или мъртви е напълно случайно и непреднамерено, както от страна на автора, така и на издателя.

ЕДНО

Най съсипват нервите престъпленията, при които се налага да влезеш през парадния вход, помисли си Мадлин. Този параден вход бе просто по-импозантен от някои други.

Пред нея се извисяваше обяната в сивкава лунна светлина монументална фасада на Замъка Мондоло, осеяна със светещи прозорци. Високият фронтон представляваше импозантен барелеф, изобразяващ битка между войнствата на Рая и Ада, в която покровите на прокълнатите и наметките на ангелите бяха застинали като знамена или се дилеха грациозно над каменните стрехи на най-горните прозорци. Откъм един от горните балкони се дочуваше музикален квартет, който забавляваше пристигащите гости. Стъклените фенери около входната врата дразнеха погледа като неудачна съвременна добавка; Трепкащата изкуствена светлина на газените лампи караше вратата да изглежда като самата Адова паст. Неособено оригинален избор, но никои никога не е обвинявал Херцогиня Мондоло в изискан вкус, помисли Мадлин, но запази ироничната усмивка за себе си.

Мразовитият нощен въздух и студеният вятър откъм реката не пречеа на някои от гостите да сноват покрай широката мраморна колонада и да се възхищават на прочутия фронтон. Мадлин напъха ръцете си още по-навътре в маншона и потръпна, колкото от студ, толкова от неяснотата на очакването. Кавалерът ѝ, Капитан Рейнар Моран, нареди на кочияша да тръгва и дойде при нея. Видя снега по раменете на балтона му и си пожела времето да се задържи по-прилично поне до полунощ. Неприятностите – на опашка и да влизат една по една, помисли и отметна нетърпеливо глава. Нека първо влезем.

Рейнар ѝ подаде ръка.

– Готова ли си скъпа?

Тя я пое с усмивка.

– Тъй вярно, сър.

Смесиха се с устремената към входа тълпа гости. Върху изронения от времето паваж се изливаше топлина и светлина от широко отворените високи порти. Отстрани стояха лакеи с бричове до коленете и обточени със сребро старовремски ливреи. Мъжът, който проверяваше поканиите беше облечен в моден тъмен фрак. Не ми прилича на иконом, помисли мрачно Мадлин. Рейнар подаде техните покани и тя затаи дъх,

докато мъжът отваряше луксозните пликове.

Поканите им бяха съвсем редовни, но ако се беше наложило, щеше да отиде при най-добрия фалшификатор в града: полусляп старец, чиято работилница се намиреше в една мухлясала маза до Кръстовището на Учените. Мадлин долови над главата си някакво движение, горе в тъмното, под високите стрехи, където светлината на газените лампи не проникваше. Не погледна натам и Рейнар също не реагира, дори да имаше същото усещане. Техният информатор им беше описал охраняващия вратата фамулус# на магьосника, който пазеше къщата, фамулус стар и могъщ, който следеше за всякакви магически уреди, които гостите можеше да решат да внесат. Мадлин стисна по-силно чантичката си, макар предметите вътре изобщо да не бяха магически. Ако я претърсеха, предназначението им не би заблудило нито един магьосник, без значение компетентен или не толкова.

– Капитан Моран и Мадам Денар – изрече мъжът – Добре дошли.

Той подаде поканите на единия лакей и им направи път с поклон.

Въведоха ги във вестибула, където слугите поеха обточеното с кожи палто на Мадлин и балтона, бастуна и цилиндъра на Рейнар. Една съдържана прислужница бързо коленичи в краката на Мадлин и изчетка подгъва на сатенената ѝ пола със специална сребърна четка и лопатка. Мадлин отново хвана Рейнар подръка, прекосиха антрето и влязоха в шумната главна приемна.

Въпреки че килимите бяха покрити с ленени покривала и по-крехките мебели бяха изнесени, холът беше разкошен. Откъм релефните корнизи позлатени ангели гледаха отвисоко сновящите гости, по таваните бяха изографисани фрески на плаващи по западния бряг кораби. Мадлин и Рейнар се присъединиха към множеството, което се качваше по двойното стълбище, минаха през вратите на горната площадка и попаднаха в балната зала.

Восък, помисли си Мадлин. Сигурно са лъскали пода цяла нощ. Въздухът бе натезал от миризми на восък и санталово дърво, на пачули# и пот. Пот от горещото присъствие на множество елегантно облечени тела и пот от страх. Всичко бе толкова познато. Тя се усети, че през ръкавицата забива нокти в ръката на Рейнар и се насили да отпусне пръстите си. Той я потупа разсеяно по ръката, докато същевременно оглеждаше помещението.

Първият танц вече беше започнал и двойките се вихреха на полирания паркет. Балната зала бе огромна дори за къща от такъв мащаб. На стената отдясно имаше прозорци-витрини със спуснати завеси, от които

се излизахе на терасите, а отляво се намираха вратите на стаите за игри на карти, стаите за освежаване и стаите за отдих. В дъното имаше елегантно аранжирани саксии със зимни рози, на чиито фон вече се трудеха здраво четирима музиканти с корнет, пиано, виола и чело. Помещението се осветяваше от множество канделабри, в които горяха скъпи восъчни свещи, понеже се смяташе, че изпаренията от газта съсипват скъпите текстилни материи.

Мадлин видя Херцогиня Мондоло, която се разхождаше под ръка с Конт... някой си, помисли разсеяно. Все ги бъркам. Трябваше да се пазят не толкова от благородниците, колкото от магьосниците. До отсрещната стена бяха застанали трима, възрастни джентълмени в тъмни фракове и украсени със скъпоценни камъни опознавателни медали от Лодун. Единият носеше рубинова брошка и лента на Ордена Фонтенон, но Мадлин щеше да го познае и без тях. Раен Фалие, Придворният Магьосник. Навярно бяха поканени и жени-магьосници, които бяха по-опасни и се разпознаваха по-трудно, защото надали щяха да сложат опознавателни медали на балните си рокли. Университетът в Лодун си бе позволил обучение на студентки едва от десет години насам. Която и да е жена-магьосница тук, щеше да е съвсем малко по-възрастна от самата Мадлин.

Тя кимна на неколцина познати. Знаеше, че и други са я познали; цял сезон беше играла Лудата в Острова на Звездите пред препълнени салони. Това не пречеше на плановете им, тъй като тази вечер всички шо-годе богати или известни хора от Виен и околностите щяха да гостуват в този дворец по едно или друго време. И разбира се, нямаше начин някой да не познае Рейнар...

– Моран – Мадлин чу почти до ухото си неприятния стържещ глас. Тя направи рязко движение с ветрилото си към говорещия и повдигна раздражено вежди. Онзи схвана намека и отстъпи крачка назад, все още вперил предизвикателен поглед в Рейнар.

– Не вярвах, че имаш наглостта да се появяваш в свястно общество, Моран.

Говорещият бе приблизително на нейната възраст и беше облечен в парадна униформа на някоя от кавалерийските бригади и, според нашивките, беше лейтенант. Осма Кралска, сети се Мадлин. А-а, бившата бригада на Рейнар.

– Това свястно общество ли е? – попита Рейнар. Той поглади мустак и изгледа иронично събеседника си. – И ти в него. Господи, не може да бъде.

Усмивката на младия мъж придоби презрителен оттенък.

– Да, и аз съм в него. Надявам се ти да имаш покана.

Прекалено язвително за дружеска закачка. Зад лейтенанта надничаша още двама, единият в парадна униформа, а другият цивилен, но и двамата следяха разговора с повишено внимание.

– Все никнеш там, където не те сядат.

Рейнар му отвърна спокойно:

– Щом казваш, момчето ми.

Още не бяха приковали ничий поглед откъм шумната тълпа, но беше само въпрос на време. Мадлин се поколеба – не беше очаквала да станат обект на внимание точно по този начин, но инсценировката бе налице – и каза:

– Извини ме за секунда, скъпи.

– Разбира се, скъпа. Това навярно те отегчава.

Рейнар ѝ посвети за миг цялото си внимание, като се обърна към нея, целуна ѝ ръка и въобще постъпи като идеалния кавалер. Младият лейтенант ѝ кимна малко сконфузено, но Мадлин му обърна гръб без да прояви никакъв интерес и чу нехайното питане на Рейнар:

– Напоследък да си дезертирал от някоя битка?

Тя се отдалечи и тръгна покрай танцуващите двойки, насочвайки се към вратите отляво. Една дама без кавалер или без компанията на други дами щеше да се забележи в балната зала. Но ако дамата отиваше към стаите за одих, можеше да се сметне, че търси деликатната помощ на прислужничките и щеше да остане тактично незабелязана. От стаите за почивка нататък можеше да се помисли, че самотната дама се е запътила на любовна среща и пак тактично нямаше да ѝ обърнат внимание.

Тя мина през една от вратите, които свързваха балната зала и хола. Беше тихо и намалената докрай светлина на лампите хвърляше отблясъци по огледалата, по полираните маси с вити крака и по порцелановите вази, претъпкани с несезонни цветя. Херцогинята си позволяваше този лукс като поддържаше собствени оранжерии; златистите цветя на шапката и в корсажа на Мадлин бяха изкуствени и в съответствие със сезона. Зад една открената врата зърна млада прислужница, коленичила, за да забодее с карфица разпрания подгъв на роклята на някакво още помладо момиче, чу изнервен и безпомощен женски глас. Иззад друга врата, долетя мъжки разговор и неприличен женски кикот. Балните пантофки на Мадлин стъпваха съвсем безшумно по полирания под и от стаите не излезе никой.

Стигна до старото крило на къщата. Дългият коридор се преобрази

в мост и тихите и студени стаи, останаха на десетина метра отдолу. Тук солидните каменни стени бяха покрити с гоблени и изящна ламперия от екзотична дървесина, наместо с дърворезба и мазилка. Тук-там висяха бойни знамена и оръжия от отдавнашни войни, по които все още личаха петна от ръжда и кръв, както и древни семейни портрети, потъмнели от дима и праха напластени през годините. Оттук тръгваха коридори към други холни помещения, някои от които водеха към още по-древни крила на двореца, а други към стаички с прозорци, с изненадващ ракурс към улицата или към съседните сгради. Музиката и гласовете откъм балната зала постепенно заглъхваха и Мадлин си представи че е на дъното на огромна пещера и от кипящия на повърхността живот долита само ехото.

Пое по третото стълбище, защото знаеше, че слугите все още бяха заети главно в предната част на къщата. Събра полите на роклята си – черен воал с дискретни златисти райета, идеален десен за сливане със сенките – и започна да се изкачва на пръсти. Стигна безпрепятствено до третия етаж, но когато отиваше към четвъртия срещна някакъв лакей, който слизаше. Той се отдръпна до стената и почтително извърна глава в старанието си да не забележи сновящата из Двореца Мондоло дама, очевидно тръгнала към непозволена среща. По-късно щеше да си я спомни, но това беше неизбежно.

Помещението след стълбищната площадка беше високо и доста по-тъсно от останалите, не повече от три метра. Появиха се множество завои и обрати, стълби, водещи към междинни етажи и глухи коридори, но освен другите неща, подготовката включваше наизустяване на плана на къщата и, поне засега, този план се оказваше верен.

Откри нужната врата и предпазливо натисна бравата. Не беше заключена. Тя се намръщи. Едно от правилата на Никола Валярд гласеше, че ако ти изпадне нечакан късмет, първо се пита за цената, защото цена обикновено има. Тя открехна вратата и видя стая, в която през голите прозорци нахлуваше единствено лунна светлина. Предпазливо огледа коридора в двете посоки и отвори широко вратата, за да види цялата стая. Рафтове, пълни с книги, камина от скулптиран мрамор и крепена от кариатиди полица, тапицирани столове, високи чаши и отрупани със семейни сервизи полица. Маса за игра на карти и отгоре ѝ метално ковчеже. Сега ще видим, помисли си. Взе една свещ от канделябъра на близката маса, запали я на газената лампа в коридора, вмъкна се в стаята и затвори вратата. Голите прозорци я безпокояха. Тази част от къщата гледаше към улица „Херцогска“ и всеки от улицата щеше да види, че в

стаята има човек. Мадлин си пожела никой от по-бдителните слуги на Херцогинята да не излезе да попуши или да подиша чист въздух и по този случай да погледне нагоре. Отиде до масата и постави дамската си чантичка до масивното квадратно ковчеже. Подбра необходимите пособия измежду целия миш-маш от парфюмчета, непотребна бижутерия и стара адераска броеница-талисман, след което положи на масата сухи листа от цикория и магарешки бодил, жабешки камък# и хартиена фунийка със сол.

Магьосникът, с когото се съветваха, им беше казал, че пазителят на Мондоло, който охраняваше къщата от натрапници бил много древен и много могъщ. Унищожаването му щеше да е много трудно и щеше да отиде на вятъра качествена магия. Щеше да е по-лесно да го обезвредят временно, като по този начин намаляваше и вероятността да оставят следи, защото пазителите бяха невидими за други хора, освен за магьосници, въоръжени с гасконски прах в очите или с новите Етер-Очила, изобретени от парския магьосник Негрети. Жабешкият камък носеше в себе си нужното заклинание, засега латентно и безобидно и поради това невидимо за фамулуса, охраняващ входната врата. Когато върху камъка се посипеше сол, щеше да му подейства като катализатор, а специалните свойства на изсушените листа щяха да му послужат за гориво. Когато попаднеше в обсега на ключовия предмет на пазителя, силата му щеше да действа само в най-високата част на къщата. Щом солта се изтощеше, всичко щеше да се върне на мястото си, навярно още преди някой да е разкрил резултата от среднощните им деяния. Мадлин взе шперцове и посегна към ковчежето.

Катинар липсваше. Напипа драскотини по халките и разбра, че доскоро е имало катинар и то доста тежък, но сега не го виждаше никакъв. По дяволите. Имам лошо предчувствие. Тя повдигна плоския метален капак. Вътре трябваше да се намира обектът, който свързваше нематериалния пазител с материалното тяло на Двореца Мондоло. В резултат на подробно разузнаване и известно количество рушвети очакваха това да е не камък, както при повечето пазители, а много древен и изящен керамичен предмет, най-вероятно топка.

Върху подплатеното с кадифе дъно на ковчежето лежах счупени останки от нещо, доскоро изящно и красиво, и могъщо, от което бяха останали само фин бял прах и лазурносини парчета. Мадлин побесня, даде воля на една ужасно неженствена ругатня и затръшна капака. Някакво копеле ни е изпреварило.

– Няма нищо – прошушна Майка Хебра и клекна с разперени ръце до тухлената основа на зарешетената врата. Усмихна се и кимна на себе си – Няма и помен от пазителя на оня проклет дърт магьосник. Сигурно е успяла.

– Нещо е подранила, – измърмори Никола и прибора джобния си часовник. – Но по-хубаво, отколкото да беше закъсняла.

Инструментите закънтяха по камъка, останалите се спуснаха към вратата, а той се наведе, за да помогне на старицата да се изправи и да се отдръпне от пътя.

Единственото осветление в облицования с тухли тунел бяха премигващите от влажния и студен въздух газени лампи. Бяха разкопали тухлената стена, която препречваше достъпа до стария проход към избите на Двореца Мондоло, но Майка Хебра ги спря преди да докоснат ръждясалата порта, защото искаше да провери дали тази порта попада в обсега на пазителя на къщата. Никола не долавяше нищо необичайно, но нямаше желание да пренебрегва съветите на старата вещица. Някои от пазителите бяха направени така, че да сплашват потенциалните натрапници, други ги парализираха, а той не беше магьосник, за да ги различава.

Тунелът бе учудващо чист и застоялият въздух изобщо не миришеше на лошо, въпреки високата си влажност. Повечето жители на Виен, ако някога се сещаха за подземните тунели, смятаха, че те са някакви пълни с мръсотия, непригодни за каквато и да е човешка дейност свързки към отходната канализация. Малцина знаеха за входовете към новата подземна релсова система, която трябваше да се поддържа чиста и относително суха заради влаковите работници.

Крак и Кюзар започнаха да режат с ножовка металните пръти на вратата и Никола настръхна от стържещия звук. Намираха се доста под нивото на улицата и надали щяха да привлекат вниманието на минувачите; надяваше се, че звукът не отеква през избите на двореца и няма за бъде чуто от пазачите на по-горните етажи.

Майка Хебра го дръпна за ръкава на палтото. Беше наполовина по-дребна от него и наподобяваше ходещ вързоп мръсни дрипи, с щръкнала туфа сива коса и чифт шарещи кафяви очи, играещи ролята на доказателство, че въобще вързопът е живо същество.

– Да не забравиш...

– О, нямаше да забравя, скъпа. – Той извади две сребърни монети и ги положи в протегнатата съсухрена ръчица. Като вещица не беше кой знае какво, но той ѝ плащаше най-вече защото беше дискретна. Ръката

се скри обратно в дрипите и вързопът се разклати, очевидно от задоволство.

Кюзар вече беше срязал повечето пръти, Крак също почти приключваше от своята страна.

– Доста са ръждясали. – отбеляза Кюзар, а Крак изръмжа в знак на съгласие.

Последният прът поддаде и Кюзар и Крак се напънаха да махнат портата от пътя. Никола каза:

– Можеш да си тръгваш, Майко.

Щедрото заплащане беше издигнало лоялността ѝ на нови висоти.

– Не, ще изчакам. – Купчината парцали се подпря на стената.

Крак остави на земята своя край от вратата и се извърна, за да погледне раздразнено Майка Хебра. Той беше кльошав, с хищна осанка и вечно прегърбени рамене, стойка, останала от непосилния труд в градския затвор навремето. Погледът му беше безцветен и непроницаем. В съда го бяха определили като роден убиец, животно, напълно лишено от всякакви човешки чувства. Никола намираше подобни определения за малко преувеличени, но със сигурност знаеше, че Крак изобщо не би се поколебал, ако преценеше, че Хебра има намерение да ги предаде. Дребната вещица изсъска насреща му и Крак се обърна.

Никола пристъпи по чакъла и навлезе в най-долната изба на двореца Мондоло.

Тук тухлите не бяха нови и червени. Лампите осветиха стени от груб дялан камък и сводест таван, с дебели носещи колони, които поддържаха цялата структура отгоре. Прахът беше патинирал всичко. Въздухът беше влажен и застоял.

Никола вдигна лампата и поведе хората си към отсрещната стена. Специално в тази операция, дотук най-трудно се беше оказало да се сдобият с плановете на къщата, съхранявани в някакъв сандък с полуразложени документи в имението на Мондоло в Горен Бано. Това не бяха оригиналните плановете, които навярно бяха станали на прах още преди векове, а архитектурни копия, направени само преди петдесет години. Никола се надяваше, че оттогава насам Херцогинята не е сметнала ремонта на избите си за належащ.

Стигнаха до тясно стълбище, което се извиваше към стената и изчезваше в мрака, където не достигаше светлината на лампите. Крак го подмина странично, за да поеме водачеството и Никола не се възпротиви. Нямахше значение дали Крак долавяше нещо нередно или просто проявяваше предпазливост, беше свикнал да не пренебрегва

инстинктите на този мъж.

Стълбицето се изкачваше на около десет метра покрай стената и стигаше до тясна площадка пред обкована с желязо дървена врата. Малкият прозорец в средата ѝ разкриваше тъмно и празно пространство с неясни размери. Виждаше се призрачно отразена светлина само откъм нещо като врата или стълбище на срещуположната стена. Никола задържа лампата, за да може Крак да обработи ключалката с шперцове. Когато вратата изскърца и се отвори, Крак пристъпи и отново застана на чело. Никола го задържа.

– Има ли нещо?

Крак се поколеба. Трепкащата светлината на газените лампи правеше изражението му по-неразгадаемо от обикновено. Кожата му беше с нездрав тен, а дълбоките бръчки около устата и очите бяха плод по-скоро на болката и миналото, отколкото на възрастта. Годиците му не надхвърляха много тридесетте на Никола, но спокойно можеше да мине за два пъти по-възрастен.

– Май – каза накрая. – Нещо не ми харесва.

И надали ще чуем повече, помисли Никола. Каза:

– Давай, тогава, но гледай да не убиваш никого.

Крак махна раздражено с ръка на тази забележка и се промъкна през вратата.

– Той и неговите предчувствия – рече Кюзар, след което огледа тъмната изба и потръпна театрално.

Беше възрастен, слаб и с физиономия на закоравял мошеник, но това подвеждаше – той беше най-свестният крадец, когото Никола познаваше. По призвание беше привърженик на ненасилието и се подвизаваше основно по оживените улици, а не пилееше уменията си като подземен взломджия

– Спестява ти половината от притесненията, защото му липсва нужният речник, за да каже какво точно не е наред.

Никола се съгласи разсеяно. чудеше се дали Мадлин и Рейнар вече са успели да напуснат къщата. Ако хванеха Мадлин да се занимава с пазителя... Ако Мадлин беше заловена, досега щеше да е разбрал. Запрати тревогата някъде в задните помещения на съзнанието си; Мадлин бе съвсем способна сама да се грижи за себе си.

Крак надникна в процепа на вратата и прошепна:

– чисто е. Идвайте.

Никола намали почти докрай светлината на лампата, подаде я на Кюзар и се промъкна през вратата.

Изчака очите му да привикнат и видя обширно помещение с високи тавани и поредици ротонди. Стари дървени бурета за вино или може би за вода, ако къщата не е разполагала с кладенец. Навярно празни понастоящем. Тръгна напред като следваше почти безшумните стъпки на Крак по прашния каменен под. Слабата светлина в отсрещния край на помещението идваше от една полуотворена врата. Той видя силуета на Крак да влиза там без колебание и побърза след него.

Стигна до вратата и се смръщи. От масивната обкована врата висяха на няколко изкривени болта халки, изтръгнати заедно с тежкия катинар. Какво, по дяволите... зачуди се Никола. Това определено не бе по силите на Крак. Тогава забеляза, че катинарът е бил изтръгнат от другата страна, от някой или нещо, което вече се е намирало във вътрешността на избата. Ъгълът на изкривяване на метала, не позволяваше друго заключение. Страшночко.

Никола мина през вратата и се оказа точно там, където искаше. Продълговато, ниско избено помещение, с добавени след построяването му тухлена облицовка на стените и газени лампи. Една от лампите все още гореше и осветяваше вградени урни с височина колкото човешки ръст, претъпкани с вкарани един в друг кафези, метални кошове и варели. С изключение на една, отстояща на десетина крачки от останалите, чийто обем бе зает от тежка каса.

Единствената лампа осветяваше и неподвижния Крак, гледащ замислено ту Никола, ту мъртвия мъж проснат в краката му.

Никола повдигна вежди и влезе в помещението. На каменния под, точно до сейфа, лежаха още две тела.

Крак каза:

– Не съм аз.

– Знам, че не си ти.

Една от първите операции в зрялата криминална кариера на Никола бе да планира и осъществи бягството на Крак от затвора на Виен; знаеше, че Крак не би го излъгал. Никола клекна, за да разгледа отблизо първия труп. Установи с неприязън, че червената течност около главата на мъжа не беше само кръв, но и мозък. Кюзар ругаеше под нос.

Крак, успокоен, че обвинението е снето от него, клекна, за да разгледа отблизо находката си. Костюмът на мъртвия беше прост и тъмен, навярно униформа на наемен пазач, а сакото бе изцапано с кръв и мръсотия от пода на избата. Крак посочи все още затъкнатия в колана на мъжа пистолет и Никола попита:

– Всички ли са на този хал?

Крак кимна.

– Само един е с прерязано гърло.

– Някой ни е изпреварил! – прошепна Кюзар.

– Сейфът не е пипан – възрази Крак – И няма никакви следи. Ама искам да ви покажа още нещо.

Никола си свали ръкавицата, за да пипне врата на мъртвия, след което избърса ръка в панталона си. Тялото беше студено, но въздухът в избата беше влажен и хладен, така че това не означаваше нищо. Заяви без колебание:

– Кюзар, почвай сейфа, ако обичаш. И не пипай трупове.

Той се изправи, за да последва Крак.

Кюзар го изгледа учудено.

– Да го почвам, значи?

– Не сме дошли чак дотук, за да си тръгнем с празни ръце – каза Никола и тръгна след Крак към отсрещния край на подземие.

Взе една лампа, но не я запали; Крак явно не се нуждаеше от светлина. Той намери пътя без колебание и стигна до края на дългото помещение, минавайки покрай всевъзможни сандъци и вързопи, криещи в себе си богатствата на фамилията Мондоло, след което сви зад един ъгъл.

Очите на Никола тъкмо бяха привикнали към мрака, когато видя отпред бледа светлина. Не беше яркият жълт огън на факла, нито мъжdivият пламък на газена лампа, а мъгливобяло излъчване, подобно на лунен отблясък. Идваше откъм сводест отвор за врата, изсечен в стената от стар дялан камък. Отвор, преграден доскоро от врата, тежка дъбова врата, придобила с годините якостта на желязо и която в момента лежеше изтръгната от пантите си. Никола направи опит да я помръдне; тежеше като камък.

– Тук вътре – каза Крак и Никола пристъпи през отвора.

Лъчението струеше от лишея, покрил сводестия таван. Светлината бе напълно достатъчна за тясното помещение, в което нямаше нищо друго, освен продълговат каменен постамент. Никола бавно увеличи пламъка на газената лампа и освети цялата стая. Стените бяха хлъзгави от влага и въздухът беше застоял. Той се приближи до постамента и го пипна, след което разгледа пръстите на ръкавиците си. На това място камъкът беше относително чист, без прах и слузеста влага, но вертикалните стени бяха точно толкова мръсни, колкото стените и пода.

Той вдигна лампата и се наведе като се опитваше да погледне от най-подходящия ъгъл. Да, тук е имало нещо. С горе-долу правоъгълни

очертания. Продълговато. Най-вероятно сандък, помисли. С размери поне на ковчег. Вдигна поглед към Крак, който го наблюдаваше напрегнато и каза:

– Някой е влязъл в подземие то по маршрут, който все още не ни е известен, налетял е на пазачите или те са налетели на него, навярно когато е разбивал катинара, за да претърси старото мазе. Нашественикът ги е убил, за да избегне разкриването си, което обикновено е характерно за отчаяни и тъпи хора.

Никола хранеше твърдото убеждение, че, като правило, до убийство може да се стигне само поради некадърно планиране. Имаше толкова начини да накараш хората да сторят онова, което желаеш и всички те, до един се различаваха от това да ги убиваш.

– След което е открил тази стая, е разбил вратата със сила, която доста ме притеснява, взел е нещо, което е лежало тук непипнато от години и се е оттеглил, вероятно по същия път, по който е дошъл.

Крак кимна, удовлетворен от обяснението.

– Този същия вече го няма. Да се надяваме.

– Жалко.

Вече ставаше двойно по-належащо да не оставят никакви следи от пребиваването си. Ако ще ме бесят за убийство, предпочитам да съм го извършил наистина. Николас се консултира с часовника си на светлината на лампата и отново го прибра в джоба.

– Кюзар трябва да приключва със сейфа. Върни се при останалите и почвайте да прехвърляте стоката. Аз искам да поогледам още малко.

В тунела чакаха други шестима мъже, чиято помощ бе нужна, за да се пренесе по-бързо златото. Крак, Кюзар и Ламан, вторият по старшинство след Кюзар, бяха единствените, които го познаваха като Никола Валярд. За Майка Хебра и останалите, наети само за тази работа, той бе Донатиен, тайнствена личност от подземния свят на Виен, която плащаше добре за такъв вид работа, но наказваше недискретността не по-малко стриктно.

Крак кимна и пристъпи към вратата. След което спря и каза:

– Наистина се надявам, че онзи го няма...

– Но ще ми бъдеш признателен, ако проявя много голямо внимание – довърши вместо него Никола – Благодаря.

Крак изчезна в мрака и Никола започна да оглежда пода. По мръсните и влажни грапави камъни имаше ясни отпечатащи от стъпки. Намери следи от своите ботуши и от тези на Крак, откри, че при първото си идване до помещението, помощникът му е пристъпил само до входа.

чуваше отдалеч гласовете на другите, приглушените възклицания на новодошлите, когато видяха трупове, боботещия глас на Крак, сподавените триумфални възгласи на всички, когато Кюзар отвори сейфа. Но хипотетичният нашественик не беше оставил никакви стъпки. чак когато коленичи, за да разгледа отблизо мръсния каменен под, като по този начин съсипа сакото и бричовите на дебелия си работен костюм, Никола откри три следи, за които не можеше със сигурност да твърди, че са негови или на Крак, но това беше всичко. Клекна недоволен на пети. Беше готов да се закълне в анализа си относно помещението. От постаментата несъмнено е бил свален някакъв предмет и то съвсем наскоро.

Нещо, престояло в тази стая години наред, в тишина, осветявано от призрачната светлина на лишея.

Той се изправи с намерението да се върне при трупове на пазачите и да ги изследва по-обстойно, освен ако другите вече не бяха унищожили евентуалните следи, докато са изнасяли златните запаси на Херцогинята.

Мина покрай изтръгнатата врата и нещо привлече погледа му. Извърна се рязко към противоположния край на коридора, който завиваше от подземие до другите изби за вино. В края на този коридор се вееше нещо бяло, неразлично в сенките. Никола засили лампата и пое дъх, за да извика Крак – но миг след това някой му изкара дъха.

Нещото стигна до него с бързината на мисълта и от мига, в който го съзря, до момента, в който то се нахвърли отгоре му, измина по-малко от секунда. В него се виждаха с черна омраза очи, изпъкнали на фона на мумифицирана плът, от сиво като мъртво месо лице. Зъбите бяха дълги и криви като на звяр. Беше увито в саван, някога бял, а сега мръсен и съдран. Никола вдигна рязко лакът, за да предпази лицето си и усети как зъбите разкъсват ръкава му. Беше успял да задържи фенера, но стъклото се беше счупило и пламтящото масло изгаряше ръката му. Той замахна с него към главата на съществото с неподозирана, породена от ужаса сила.

Дали от удара или от допира на горящото масло, то изкрещя и се дръпна. Ръкавът на сакото му гореше; той се претърколи по пода, за да задуши пламъците върху влажния камък.

Крак, Кюзар и Ламан изведнъж се озоваха скупчени над него. Никола направи опит да проговори, закашля се от дима, който бе вдишал и накрая пое дълбоко въздух:

– След него.

Крак незабавно хукна по тъмния коридор. Кюзар и Ламан се

втреничиха подире му, а след това един в друг.

– Ти не – каза Никола на Кюзар – Виж какво правят останалите. Изкарай ги оттук заедно със златото.

– Слушам – изрече с облекчение Кюзар и побърза да се върне при останалите.

Ламан изруга, но помогна на Никола да се изправи.

Обхванал обгорената си ръка Никола се затича след Крак, залитайки. Ламан имаше фенер и пистолет; Крак беше хукнал след нещото с голи ръце и на тъмно.

– Защо го преследваме? – прошепна Ламан.

– Трябва да разберем какво е.

– Вампир.

– Не беше вампир – възрази Никола – изобщо не беше човекоподобно.

– Значи е било таласъм – измърмори Ламан – ще ни трябва магьосник.

Преди повече от стотина години, по времето на Кралица Равена, Виен гъмжала от обитатели на Призрачния Двор, но според суеверните мозъци на повечето ѝ жители, това сякаш беше вчера.

– Ако е таласъм, имаш поддръка желязо – каза Никола и посочи пистолета.

– Вярно – съгласи се окуражен Ламан – Но с тази скорост, то сигурно вече е на километри оттук.

Най-вероятно, помисли си Никола. Не можеше да определи дали наистина се бе придвижило толкова бързо или му беше въздействало с някакъв вид парализа; Вътрешното му зрение твърдеше, че е регистрирало образа на силуета, отлепящ се от стената на коридора буквално в момента на нападението, което можеше да означава, че придвижването не е било толкова мигновено, колкото му се беше сторило.

Това беше най-ниското ниво на винените изби на Мондоло. Лампите осветяваха поредици бъчви със старо вино, някои покрити с прах и паяжини, други очевидно затворени наскоро. Никола си припомни, че на няколко метра над главите им се провежда един от най-големите балове за сезона и понеже огромните запаси в горната част вече несъмнено бяха на привършване, вероятно всеки момент щяха да изпратят слуги за още бурета. Не можеше да си го позволи.

Откриха Крак да ги чака при последната стена, до купчина натрошени тухли и камъни. Никола взе лампата от Ламан и я вдигна. Нещо си беше проправило път през стената, след като бе разбило по-старите

камъни на основата и тухлената облицовка. Проходът зад отвора беше тесен, прашен и мръсен. Никола се намръщи. Съдейки по миризмата, водеше право към отходната канализация.

– Ето откъде е влязъл – изрази мнение Крак – И откъде е излязъл.

– Вампири в клоаките – промърмори Никола – Май ще трябва да подам оплакване до Градския Съвет – поклати глава. Вече беше загубил достатъчно време с тази история. – Хайде, джентълмени, едно малко богатство ни чака.

Мадлин пое надолу към втория етаж по друго стълбище и продължи да ругае наум. Бяха разработвали операцията месеци наред; не беше за вярване, че и някой друг беше планирал да влезе в Двореца Мондоло същата вечер. Не, помисли внезапно. Беше за вярване. Всяка друга нощ това място се охраняваше като крепост, каквато и беше. Но тази вечер вътре бяха допуснати стотици хора и надали бе единствената, която познаваше добър фалшификатор. Беше идеалният момент за обир и от възможността се беше възползвал друг.

Стигна до балната зала и се насили да мине по периферията с непринудена походка като оглеждаше за Рейнар сред танцуващите и сред групичките мъже покрай стените. Беше време да я очаква и то на място където да го забележи лесно. Не й се вярваше да се е заплеснал в игра на карти или... В стаите отляво, помисли с кисела усмивка. Освен ако не му се е наложило. Или ако не се е сбил с един точно определен млад лейтенант, поради което да е бил помолен да напусне. Не е можел да настоява да я изчака, без дори да знае в коя част на къщата е и дали е приключила с пазителя. По дяволите. Но щом пазителят липсваше, можеше да напусне незабелязано, в случай, че успееше да се стигне до първия етаж...

В този момент Мадлин видя Херцогиня Мондоло, величествена красива жена на средна възраст с перлени украшения и вечерна рокля от кремав сатен, която идваше право към нея. Мадлин отстъпи зад несигурното прикритие на някаква висока ваза отрупана с цветя и направи отчаян опит да прикрие лице с ветрилото си като се преструваше, че се крие от похотливите погледи на някаква групичка безобидни възрастни джентълмени, застанали насреща й.

Но Херцогинята подмина Мадлин без да я удостои с поглед и тя се усети, че в облекчението си оглежда внимателно мъжа, който вървеше по стъпките на дамата.

Бе твърде възрастен дори за въпросната компания старци. Тъмната

му брада беше неподдържана и макар вечерния му костюм да бе от добра материя, занемареният му вид говореше, че това изобщо не го интересува. А какво търсеше на бала на Херцогиня Мондоло, щом не го беше грижа за външния му вид? Беше по-нисък от Мадлин и тенът на лицето му бе твърде блед и нездрав дори за късната зима. Докато вървеше по петите на Херцогинята, погледът му се спря върху нея, и този поглед беше див и донякъде безумен.

В него имаше нещо, което отчетливо говореше „подземен свят“, макар и в криминалния, а не в митологичния смисъл и Мадлин неволно го последва, без да осъзнава ясно защо го прави.

Херцогинята прекоси залата, придружена, както забеляза Мадлин, от една по-млада жена, за която знаеше, че ѝ е племенница, и висок лакей. Херцогинята влезе в един от салоните и другите я последваха; Мадлин ги подмина, без да извърща глава, вперила поглед в залата все едно очакваше да види някого. Стигна до следващата затворена врата, хвана дръжката на бравата и отвори внимателно, с готовност да поднесе смутени извинения, в случай че беше заета.

Беше празна, въпреки че в камината гореше огън и предпазният ѝ екран беше спуснат. Около огъня бяха наредени канапета и столове в очакване на гости, желаещи да поговорят насаме или да се позабавляват по други начини. Мадлин внимателно затвори и заключи след себе си. Всички помещения от тази страна на коридора представляваха редица от салони и към стаята, в която беше влязла Херцогинята, имаше междинни врати.

Те бяха от леко дърво и се отваряха широко, за да свързват помещенията при по-големи вечерни събирания. Мадлин коленичи, сатененовоалените ѝ поли прошумоляха и тя много предпазливо повдигна резето.

Внимаваше да не бутне вратата. Въздухът я открехна дотолкова, че виждаше килима в другата стая, както и малък участък от тапетите на лалета и резбованата ламперия.

Херцогинята тъкмо казваше:

- Искането ви е необичайно.
- И професията ми е необичайна.

Това трябва да беше възрастният мъж. Гласът му предизвика у Мадлин отвращение; мазен, угоднически и навяващ мисълта за звуци, издавани от хиляда зрители на пийп-шоу. Не беше никак чудно, че Херцогинята беше взела за придружители лакея и племенницата.

- И преди вас съм си имала работа със спиритисти – продължи

Херцогинята – макар вие очевидно да смятате обратното. Никой не ми е искал коса от покойника, за да осъществи контакт.

Маделин усети леко разочарование. Спиритизмът и общуването с мъртвите в момента бе последен крясък на модата сред благородничеството и богатшите, макар че допреди няколко години всички се плашеха от него, защото се смяташе за вид некромантия. Това напълно обясняваше странното поведение на мъжа.

Тя понечи да се дръпне от вратата, но спиритистът изрече гневно:

– Аз не съм обикновен медиум, ваше благородие. Онова, което предлагам, е по-задълбочен и по-продължителен по същността си контакт. Но, за да бъде осъществен, настоявам да ми дадете нещо от тялото на покойния. Кичур коса е най-обичайното.

Наистина некромантия, помисли Мадлин. На младини беше изучавала магьосничество, когато семейството ѝ все още се надяваше, че ще прояви някакъв талант в тази област. Не беше отличничка, но в паметта ѝ проблесна нещо по темата.

– Значи искате кичур коса и таксата си – изрече презрително Херцогинята.

– Разбира се – отвърна мъжът, но мисълта за таксата очевидно не го вълнуваше толкова.

– Лельо, това е абсурд. Отпрати го. – племенницата, отегчена и разочарована от субекта.

– Не – каза замислено Херцогинята.

Гласът ѝ изведнъж се изпълни с интерес и тя изрече припряно:

– Ако направите това, което казвате... не виждам с какво ще навреди един опит...

Не бих разчитала на това, помисли си Мадлин, макар изобщо да не можеше да си обясни защо изпитва толкова тягостно усещане от идеята като цяло.

– Имам кичур коса от сина ми. Убиха го в Самбра, парската колония. Ако успеете да установите контакт с него...

– Синът ви, а не съпругът ви? – Спиритистът се ядоса.

– Щом ви плащам, какво значение има с кого искам да се свържа? – изненада се Херцогинята. – Ако съм доволна ще я удвоя; не съм стисната – добави.

– Но е по-уместно да се свържете първо със съпруга си, нали?

Интонацията трябваше да е умолителна, но не успя да скрие нетърпението му.

– Не желая никога повече да разговарям със съпруга си, нито жив,

нито мъртъв, нито в каквото и да било междинно състояние – отсече Херцогинята – И не разбирам какво значение има това за вас, който...

– Достатъчно – каза мъжът, на свой ред разочарован. – Считайте предложението ми за оттеглено, ваше благородие. А последствията, за ваша грижа.

Мадлин чу отчетливо затръшването на вратата.

Изумената Херцогинята онемя за миг.

– Предполагам, никога няма да разбере какво беше това. Бонзар, увери се, че този човек ще бъде изведен от къщата.

– Да, милейди.

Лично аз щях да сторя много повече, помисли Мадлин. Щях да повикам магьосника си и щях да се уверя, че всичките ми пазители са на мястото си и действат, и щях да сложа под ключ останките на всичките си покойни родственици. Този човек беше луд, но искаше нещо. Но това не беше нейна грижа. Тя се дръпна от вратата и се върна в залата.

Сейфът беше отстъпил пред свещеноедействията на Кюзар и наистина съдържаше близо шестдесет кюлчета злато, всяко с кралския герб на Бисра. Хората на Никола вече ги бяха опаковали в подготвените сандъци и когато Никола, Крак и Ламан се присъединиха към тях, вече се отправяха по обратния път в тунела под напътствията на Кюзар.

Никола им махна да продължават, пое със здравата си ръка едно от тежките кюлчета и разгледа отблизо герба. Херцогиня Мондоло търгуваше редовно с една от старите търговски фамилии на Бисра, отдавнашен враг на Ил-Риен откъм южната граница. Този факт не беше общоизвестен и за да остава такъв, Херцогинята не държеше златото си в Кралската Банка на Виен, където, както бе добре известно на Никола, се проникваше далеч по-трудно. Банката също така би очаквала грандамата да плаща данъци, нещо, което аристократичната ѝ натура не би понесла.

Майка Хебра се засуети около обгорената му ръка и го накара да я превърже с шала си. Ламан разправяше на останалите нещо от рода, че дори и в такава престижна част на града отходната канализация бъка от вампири.

– Какво мислиш за това? – попита Кюзар Никола, когато стигнаха до края на служебния тунел, който излизаше зад обществените конюшни срещу Двореца Мондоло на улица „Херцогска“.

Мъжете пренасяха златните кюлчета и ги редяха в тайника под пода на чакащата ги карета. Уличните гаменчета, играеха ролята на

постови. Те работеха за Кюзар, следователно и за Никола, както работеше за тях и собственикът на конюшните.

– Не знам.

Никола изчака хората да свършат и чак тогава се заизкачва по витата метална стълба. Когато излезе от ходника, мразовитият въздух го удари в лицето, защита раните му и го накара да стисне зъби. Конете неспокойно потропваха с копита на студа. Нощта беше тиха и му се струваха непривично шумни и приглушените гласове на хората му, и далечната музика откъм Двореца Мондоло, и звукът от допира на мекия метал в дърво, докато подреждаха златото в специалното отделение под пода на каретата.

– Но мога да се закълна, че е отнесло нещо от онова помещение, което Крак откри. – каза след като Кюзар също се появи от отвора.

– Хм, хич не ми се нрави. Но пък от друга страна, свършихме добра и сладка работица – добави Кюзар.

Някой донесе балтона на Никола от каретата и той го облече с признателност.

– И на мен не ми се нрави, бъди сигурен.

Каретата вече беше натоварена и той искаше да потърси Рейнар и Мадлин. Каза на Кюзар:

– Събери всички и тръгвайте към къщи; ако стоим тук, ще привлечем внимание.

Кочияшът изплющя с юздите и каретата потегли. Никола тръгна по пресечката към „Херцогска“. Пластът мръсен лед и тънката снежна покривка правеха улиците проходими; те обикновено биваха толкова затлачени с кал и отходни води, че пешеходците трябваше да стоят по тротоарите или да ползват за преминаване сложените по средата камъни. Забеляза, че Крак го е последвал. Усмихна се наум и каза на глас:

– Добре. Защото като те отпратих последния път, не се справих като хората, нали? Но повече никакъв лов на вампири тази нощ.

Никола спря в края на пресечката, за да махне фалшивите бакенбарди и да промени формата на мустаците и късата си брада, след което изтри от лицето си остатъците от лепило. Трябваше и да измие сивото от тъмната си коса. Никога не се появяваше на публични места като Донатиен, освен дегизиран: ако някой от участниците в многобройните операции го познаеше като Никола Валярд, провалът щеше да е пълен. Дегизировката не му струваше много усилия; през по-голямата част от живота си се беше занимавал с измами под една или друга форма и вече му беше много лесно.

Закопча балтона, затегна колан, извади от джоба си сгъваем цилиндър и бастун и напъха ранената си ръка в ръкавица от еленова кожа. С другата ръка в джоба и с балтона, покриващ всичко, освен ботушите и гетрите, той бе просто един излязъл на разходка джентълмен, следван от малко подозрителния си на вид слуга.

Спря на широката площадка пред Двореца Мондоло сякаш се възхищаваше от осветената фасада. Лакеите стояха чинно пред вратите, готови да посрещнат закъснели гости или да изпратят други, решили да си тръгнат по-рано. Никола продължи и обходи голямата къща по цялата ѝ дължина. Забеляза тяхната карета, под една газена лампа на ъгъла на улицата, а след това и Рейнар Моран, който стоеше до нея и чакаше. Никола пресече улицата и отиде при него, Крак го последва.

– Ник... – Рейнар слезе от тротоара и ги посрещна.

Той беше едър червенокос мъж с широка и небрежна кавалерийска походка. Погледна Никола по-отблизо.

– Неприятности?

– Нещата малко загубяха. Къде е Мадлин?

– Точно това е проблемът. Успях да ѝ осигуря безпрепятствено проникване, но стана прекалено сполучливо, ако мога така да се изразя и поради тази причина бях помолен да напусна без да имам никаква възможност да я взема с мен.

– Хм.

Никола огледа фасадата на къщата с ръце на хълбоците. Незабелязаното измъкване би се оказало непосилна задача за повечето светски дами, но заради някои от по-динамичните си роли в театъра, Мадлин се беше занимавала с акробатика и гимнастика, така че излазът на твърда земя за нея не беше задължително условие.

– Дай да обиколим.

Дворецът Мондоло беше обграден от търговски улички и дворове на други резиденции, затова пълната обиколка около него беше възможна. Магазините бяха затворени и всичко беше тихо, с изключение на някакво оживено кабаре, разположено далеч под аркадата. На първия етаж нямаше други врати, освен обкованата с метал служебна порта за карети и слуги. Всички тераси и балкони на горните етажи представляваха по-късно допълнение: тези дворци, като правило, представляваха неприсътни крепости и фриволността на декорацията се ограничаваше до кулите по покривите и фронтоните.

Направиха обиколката, почти до „Херцогска“ и се върнаха по същия път. Когато стигнаха до най-далечната страна, Никола видя, че

двойните врати на една от терасите на втория етаж се отварят и оттам излизат светлина, музика и Мадлин.

– Къде се моташ, скъпа – подвикна ѝ Рейнар – Издирваме те под дърво и камък.

– О, я млъквай – Мадлин затръшна вратата след себе си. – Заради теб се наложи да оставя най-хубавото си палто.

– Можем да си позволим да купим друго, повярвай ми. – отвърна Никола, прикривайки облекчението си.

Вече толкова добре познаваше способностите ѝ, че нямаше нужда да се тревожи за безопасността ѝ, но нощта се беше оказала прекалено напрегната.

– И си го заработила съвсем честно.

Мадлин събра изящните си поли и се прехвърли през ниския парапет като използва спираловидната резба вместо стълба, след което се приземи в малка снежна пряспа, точно когато Никола и Рейнар се втурнаха да я хванат. Тя се изправи и отърси роклята си, а Никола побърза да я увие в балтона. Тя каза:

– Изобщо не съм го заработила. Не можах да обезвредя пазителя, защото някой ме беше изпреварил.

– Аа. – Никола кимна замислено. – Изобщо не съм изненадан.

– Той никога не е изненадан – изрече насмешливо Рейнар. – Нека го обсъдим на друго място.

ДВЕ

След като се скриха от вятъра в добре тапицираната карета, Никола накара Мадлин да разкаже своята част от произшествието и на свой ред описа на двамата неочаквания сблъсък в подземията на Херцогинята.

Рейнард изруга.

– Дали не е възможно някой да го изпратил по теб, Ник? Знаеш, че имаме познати, които не биха имали нищо против да те видят мъртъв.

– Помислих си го. – Никола поклати глава.

Каретата се разтресе по неравните камъни на уличната настилка и пискюлите на кожените занавеси на люковете заподскачаха.

– Но съм сигурен, че то е изнесло нещо от стаята, която Крак откри. Стая, която освен това не фигурираше в нито един от плановете, с които успяхме да се сдобием. Мисля, че това е причината съществото да беше там. Мисълта да ме убие не беше първостепенната причина.

Мадлин се загърна още по-плътнo с вълненото одеяло.

– А ключът на пазителя вече е бил унищожен. Смятам, че е дело на онзи гнусен дребосък, който искаше кичур коса от покойния Херцог. Що за спиритист ще иска подобно нещо? Намирисва на некромантия.

Наистина, що за спиритист? Помисли си Никола.

– чудя се защо съществото още стоеше там? Вече беше стигнало до избите; нямаше нужда да ме напада, за да избяга. Защо ще се връща обратно в случай, че е измъкнало от стаята, онова, което е търсило?

– За златото? – предположи замислено Мадлин, – Но не са много хората, които знаят за него.

Никола бе стигнал до заключението за съществуването на това злато след обстойно проучване на търговската дейност на Херцогинята. Някой друг можеше да е сторил същото, но...

– Възможно е – каза.

Възможно, но не много вероятно.

Рейнар се наведе към него.

– Каква е тази гадост на ръкава ти?

Никола беше дал балтона си на Мадлин и се беше увил с една от постелките на седалките. В мрака на каретата се виждаше, че ръкавите на работното му сако са изцапани със слабо блещукащи зеленикави петна. Никола се намръщи. На пръв поглед приличаха на призрачен лишей, но нямаше спомен да се е допирал до стените на помещението, в което

лишеят се бе разраснал така изобилно. Припомни си желязната хватка на пръстите на вампира, които го бяха докопали точно там, както и начина, по който самият вампир проблясваше с бледо и нездравосливо сияние в тъмното подземие.

– Струва ми се, че е спомен от вампира.

Изпита желание да се върне в Мондоло, за да изследва в тъмнината телата на тримата пазачи и да види дали по дрехите им има същите следи. Но не вярваше Мадлин и Рейнар да откликнат радушно на предложението.

Щом каретата спря пред изискания хотел „Биамонт“, в който живееше Рейнар, Никола каза:

– Предполагам ще излезеш да празнуваш.

– Трябва да съм луд, за да не го направя. – отвърна Рейнар, застанал на заснежения паваж, нагласяйки ръкавиците си.

Зад него от вратите и изпотените прозорци на хотела се лееха светлина, топлина, музика и смях на куртизанки.

Мадлин добави тревожно:

– Пази се.

Той се приведе към каретата и й целуна ръка.

– Скъпа, ако се пазех, нямаше да ме разжалват от Гвардията и никога нямаше да се запознаем. Което щеше да е тъжно.

Той докосна шапката си за поздрав и Никола се засмя и затвори вратата на каретата.

чукна с бастуна си по тавана, за да сигнализира на кочияша и Мадлин каза:

– Притеснявам се за него. Онези задници в Мондоло побеснях от злоба.

– Нека си злобеят, не вярвам да направят нещо. Щом са служили заедно, трябва да имат добра представа що е то Рейнар с меч и пистолет. Той може да се грижи за себе си.

– Ще ми се да можах да кажа същото за теб – изрече тя с досада.

Никола я придърпа към себе си и я прегърна.

– Защо така, скъпа. Та аз съм най-опасният човек в Ил-Риен, околностите му и цялата Парска Империя накуп.

– Така казват.

Но тя повече не отрони дума по темата и мислите им бързо се насочиха към други неща.

Пътят до Колдкорт# беше сравнително кратък, а самият той се намираше в един от не толкова престижните квартали, точно до старата

градска стена.

Каретата спря на алеята и Никола помогна на Мадлин да слезе, докато Крак скачаше от капрата.

Това бе къщата, превърнала се за Никола в първия истински дом. Стените му от дялан камък бяха бе построени така, че да издържат на виенската зима. Беше само триетажен, разлат и асиметричен, с три гордо извисяващи се кули, едната квадратна а другите две кръгли, и трите украсени с безсмислени орнаментирани зъбери и заврънкулки в стила, познат най-вече като Гротеска. Беше грозен, старомоден и не много уютен, но той беше неговият дом и Никола никога нямаше да го изостави.

Сарасате, икономът, им отвори вратата, докато кочияшът подкарваше конете към конюшните отзад и те с облекчение си влязоха у дома.

Колдкорт бе също толкова сепгъл, колкото и името си, но след хладната нощ просторният хол беше топъл и приветлив. Столовете покрай стените, както и ламперите бяха доволно износени, макар и все още в прилично състояние, остатъци от времето, когато тук живееше осиновителят на Никола. Килимите и завесите бяха нови, макар стилът им да не пасваше съвсем на интериора на къщата, а газени лампи имаше само в основните стаи на първите два етажа и в кухнята. Никола не си падаше по показния разкош, а вкусът на Мадлин бе дори по-особен от неговия. Все пак, мазилката над тъмната ламперия висеше на парцали и той реши, че сега можеха да си позволят да я подновят.

Мадлин незабавно се отправи нагоре по стълбите; Никола предположи, че ѝ е дошло до гуша от претенциозната и сковаваща вечерна рокля и отива да се преоблече. Самият той се зае с не толкова обременителни неща. Ребрата го боляха от схватката с вампира или каквото беше там, чувстваше се опърлен и три пъти по-възрастен. Прекося хола, свали сакото и импровизираната превръзка и каза на Сарасате:

– Топло бренди. Горещо кафе. И Господин Крак ще ношува тук, така че ако обичайната му стая е готова, както и една вечеря... Освен ако Андреа не си е легнал?

– Той се сети, че може да поискате нещо като се приберете толкова късно, сър, и затова сготви малко желирано телешко и суфле от кестени.

– Отлично.

Сарасате и кочияшът Девис бяха единствените от прислугата, които знаеха за подвизите на Никола като Донатиен. Сарасате служеше в Колдкорт поне от тридесет години; Девис бе по-големият син на Кюзар и почти толкова надежден, колкото Крак. Никола видя, че икономът изнася с погнуса изцапаното от вампира сако и добави:

– Това сако не става за нищо, но не го изхвърляй. По-късно може да ми потрябва.

Единственият недостатък на Сарасате като иконом беше, че нямаше никакъв усет за жизненоважната информация, която понякога можеше да се извлече единствено от вещи, които на пръв поглед приличаха на боклук.

Никола отиде до вратата в дъното на хола и отключи с ключа, прикрепен към ланеца на часовника му. Помещението беше хладно и тъмно и му отне известно време да запали снопа свещи на масата. По облицованите в жълто стени имаше газени лампи, но изпаренията от газта можеше да повредят старите бои, а беше особено важно произведенията на изкуството в тази стая да не се променят дори на йота.

Премигващите пламъци на свещите постепенно осветиха картината на отсрещната стена. Платното беше голямо, почти два метра дълго и метър и нещо широко, поставено в тънка позлатена рамка. Беше копие на Емил Авен, наречено „четецът“, което изобразяваше живота в някакъв харем в източна държава. На него имаше две жени по халати, изтегнати на отоманка, а възрастен четец обръщаше вместо тях страниците на книга. Никола знаеше, че тази сцена не се е разиграла никъде другаде, освен във въображението на художника. Експертите от доста време поддържаха становището, че стиловете и разцветките на плочките по пода и стените, детайлите по фризованите паравани и драпериите на отоманките не съвпадаха с нищо познато в Парсия, Букар и дори в далечното Аканду. Но това бе изящна и майсторска изработка с богат и прекрасен колорит.

Оригиналът висеше на стената в библиотеката на Помпиен, резиденцията на Конт Рив Монтес. Никола беше продал картината на конта, който бе решил, че така прави услуга на осинования син на човека, чиито разработки някога бе спонсоририл. За обществото Никола представляваше износител на художествени произведения и освен това наследство от Едуар му позволяваше да покровителства неколцина млади художници с явни заложби. Но той бе по-голям меценат, отколкото си мислеха хората, тъй като веднъж беше възстановил няколко платна откраднати от обществената галерия в старата Семинария и бе наказал жестоко наглите крадци. Никола не одобряваше кражбите на художествени произведения.

Той се отпусна в плюшеното кресло, поставено прецизно в най-добрата за съзерцаване на картината точка и положи крака на табуретката отпред. Изрече отчетливо на отдавна отмерелия дъвен риенски:

– Красотата е истина.

Боите на картината станаха по-ярки, отпърво толкова бавно, че приличаше на зрителна измама. След това започнаха да проблясват меко, достатъчно, за да се увери наблюдаващият, че не е илюзия, или че поне не е естествена илюзия. След това картината стана прозрачна, сякаш се беше превърнала в прозорец към съседна стая. Ако не се броеше, че стаята, която показваше се намираше на половин град отгук, макар да изглеждаше толкова реална, че да се пресегнеш и да я докоснеш.

Сега тази стая беше тъмна, но от откренатата врата проникваше светлина и разкриваше полици с книги, ръба на някакъв акварел в рамка и мраморен бюст на Конт Монтес, изработен от Баржентер. Никола погледна часовника на своята стена. Беше късно и не очакваше да има някой. Отново изрече на древен риенски:

– Споменът е сън.

Сцената избледня и се разми в мрака, след което формира нов образ.

Художникът, нарисувал тази картина, бе разбрал само, че прави копие на Авен за дома на Никола. Беше повярвал, че особеното на използваните бои е единствено това, че като състав са идентични със смеските, използвани и от Авен, което бе абсолютно необходимо, за да се достигнат великолепните меки багри на оригинала. Това беше вярно, но смеските бяха забъркани от самия Арисилд Дамал, най-великият магьосник в Ил-Риен, а в рамката и платното бе заключена дори още повече магия.

Библиотеката се появи отново, този път на дневна светлина, с вдигнати пердета на прозорците и някаква прислужница, която почитваше камината. Образът се раздвижи и премина в други изображения на други слуги, влизащи и размотаващи се в стаята по различни поводи, но едно от изображенията бе на мъж, в когото Никола разпозна Батера, един от адвокатите на Монтес във Виен, който очевидно беше влязъл за да прибере от бюрото оставено за него писмо.

Изяществото на картината като магически уред се състоеше в това, че ако Монтес накараше някой магьосник да претърси къщата му за следи от магически шпионаж, както го беше правил два пъти досега, картината в библиотеката му би била разконспирирана като онова, което си беше – известно количество платно, бои и дървеня. Цялата магия се съдържаше в нейното копие.

Монтес беше решил, че покупката на оригинала е една понятна само за двамата дебелашка шега, лицемерна услуга за семейството на човека, чието убийство беше причинил. Но дебелашките, понятни само за

участниците в тях, шеги имаха особена склонност да се обръщат против авторите си.

Никола се изправи рязко, защото чу глас, който би познал винаги и навсякъде.

В момента картината показваше библиотеката през нощта, осветена от един единствен газеник. Никола изруга тихо. Беше твърде тъмно, за да различи какво показва часовникът на стената в библиотеката, така че не беше сигурен кога се е случило, освен че е било по някое време тази вечер. Конт Монтес седеше зад бюрото си, с лице наполовина потънало в сянка. Паметта на Никола допълни подробностите. Контът бе мъж на възраст, достатъчно стар за да бъде баща на Никола, с прошарена тъмна коса и красиво лице, което напоследък бързо се разплуваше благодарение на интензивния живот.

Адвокатът Батера стоеше пред бюрото с нервно присвити вежди. Всеки що-годе значим човек в Ил-Риен би поканил адвоката си да седне, но въпреки че Монтес бе мил и любезен с равните нему и висшестоящите и пред обществото проявяваше завидна любезност към по-низшестоящите, неговите слуги и служители ужасно се бояха от него насаме. Монтес изрече с напълно лишен от всякаква заплаха глас:

– Радвам се, че най-накрая успя. Търпението ми беше на път да се изчерпи.

Никола се намръщи. Навярно продължаваха започнат в хола разговор и поради това не очакваше да се сдобие с кой знае колко информация. Обаче ако Монтес убиеше Батера, наблюдението си струваше. Адвокатът прояви забележително самообладание и отвърна:

– Уверявам ви, милорд, че не оставих нищо на случайността.

– Надявам се да не грешиш.

Монтес изрече това кротко и едва ли не боязливо, което означаваше, както Никола бе научил след множество наблюдения, че всеки момент щеше да изригне в опасен изблик на ярост.

Когато преди време Никола поставяше основите на организацията си, се наложи да освободи Кюзар и Ламан и много други, чието съдействие му бе необходимо, от предишните им служебни задължения към един, който се смяташе за некоронования крал на криминалния контингент в пълния с паплач квартал Крайречен. Този индивид не прояви никаква охота да се откаже от техните услуги и всичко завърши с куршум, пуснат в челото му от Никола. Мъжът бе убиец-рецидивист, изнудвач, сводник и маниак на тема най-различни сексуални извращения, които биха потресли дори Рейнар, но като злодей, той бе аматьор от най-долен

ранг, сравнен с Рив Монтес.

Контът се беше изправил и беше излязъл иззад бюрото, за да застане на една крачка от Батера. Не каза нищо, но адвокатът премигна от внезапно стеклата се по челото му пот, след което изрече:

– Убеден съм, милорд.

Монтес се усмихна и потупа Батера по рамото, по начин, който би изглеждал приветлив и дружески на някой по-слабо информиран наблюдател. Единственото, което изрече бе:

– Надявам се убедеността ти да е подплатена.

Монтес излезе и остави вратата отворена. Батера стисна облекчено очи за миг и го последва.

Това бе последният попит от картината образ и сега сцената избледняваше и се връщаше към статичното си състояние на неподвижен прозорец към нечия чужда къща. Никола въздъхна и уморено прокара пръсти през косата си. Нищо особено. Е, не можем всеки ден да очакваме чудеса. На два пъти в миналото картината бе разкривала важни подробности от плановете на Конта. Монтес се движеше из финансовите и значимите капиталови среди на Виен и за постигането на целите си използваше подкупи, шантаж и още по-насилствени методи, но вършеше това толкова предпазливо, че реномето му все още не бе накърнено и все още го приемаха в двореца и във всички уважавани домове. Но не задълго, помисли си Никола, стиснал устни в ледена усмивка. Не за много дълго.

Той се изправи, протегна се, духна свещите и внимателно заключи вратата след себе си.

Докато отиваше към стълбището, на входната врата се почука. Той спря с ръка върху перилата. За почтени посетители беше твърде късно, а недотам почтените, но със законен бизнес посетители, никога не биха се появили тук. Сарасате се поколеба и го погледна, в очакване на инструкции. Крак се появи откъм аркадата в другото крило, затова Никола се облегна на носещата колона на стълбището, скръсти ръце и каза:

– Виж кой е, ако обичаш.

Икономът отвори тежката порта и някакъв мъж пристъпи във фоайето без да чака никаква покана. Беше кльощав, мършав и освен официалното си вечерно облекло носеше пелерина и екстравагантна шапка. Светлината от газеника над вратата придаваше зловец вид на острите му черти и изпъкнали очи, но Никола знаеше, че при всички се получава така. Мъжът не обърна никакво внимание на Сарасате и се оглеждаше из хола сякаш се намираще на обществено място за развлечения.

Никола се обади с раздражение:

– Твърде късно е за нормални посетители, особено ако не ги познавам. Бихте ли излязъл оттам, откъдето влязохте?

Мъжът се втреничи в него и вместо това пристъпи още по-навътре.

– Ти ли си собственикът на тази къща?

Всеки би предположил като ме види тук по риза и с навити ръкави, помисли си Никола. Хрумна му, че е възможно този да е поредния любопитен нахалник; бяха минали години от смъртта на осиновителя му, но публичността на процеса все още привличаше разни типове с морбидни наклонности. Идваха и хора с по-конвенционален интерес спрямо работата на стария, но те като правило биваха по-вежливи и го посещаваха денем, обикновено с препоръчителни писма от задгранични университети. Външният вид на този посетител – мръсносивото шалче на врата, немитата коса, невчесаната черна брада, крещящата пелерина, която би изглеждала на място може би само като сценичен костюм на Барон Марш в представление на кралската опера по случай рождения ден на Кралицата – говореше, че той беше от първите упоменати особи.

– Аз съм собственикът – призна с досада Никола. – Защо? Това преци ли ви да се разхождате из квартала?

– Ако си Никола Валярд, имам да свърша с теб една работа.

– Аа. И тя не може да почака до утре, така ли?

Никола завъртя кристалното украшение на върха на стълбищната колона, което бе сигнал за Сарасате да призове слугите с по-богат опит в справянето с неканени гости. Икономът затвори входната врата, превъртя ключа, пъкна го в джоба си и се оттегли. Крак също знаеше сигнала и безшумно влезе в стаята.

– Въпросът е много спешен и за двама ни.

Погледът на мъжа внезапно отскочи към горната част на стълбището и Никола видя, че там е застанала Мадлин.

Обгръщаше я великолепието на рокля от златист бродат и черната ѝ коса беше разпусната. Тя слезе по стълбите бавно, театрално и величествено като тъмнокоса нимфа от романтичен пейзаж. Никола се усмихна наум. Родена актриса, Мадлин никога не устояваше на публичната изява.

Мъжът отново сведе поглед към Никола и каза:

– Искам да говоря с теб насаме.

– Никога с никого не говоря насаме.

Икономът се появи отново и Никола му махна небрежно.

– Сарасате, покани госта в предния салон. Не си давай труд да

палиш камината, той няма да стои много.

Сарасате отведе неканения посетител и Мадлин спря Никола, хващайки го за ръкава. След което прошепна:

– Това е онзи, който тази вечер разговаря с Херцогинята.

– Помислих си, че има вероятност да е той, съдейки по описанието ти. – кимна Никола. – Може да те е познал. Той знаеше ли, че подслушваш?

– Нямаше как да разбере. Иначе щяха да разберат и другите. – Тя се поколеба и добави. – Поне така смятам.

Той ѝ подаде ръка и двамата последваха госта в предния салон, който представляваше малка приемна встрани от хола.

Тъй като помещението играеше ролята на коридор към библиотека-та, стените бяха покрити с лавици, приютили томове, които Никола намираше за не особено ценни. Някога хубавият килим сега беше стар и с протрити краища. В стаята имаше няколко безредно нахвърляни столове с високи облегалки, едно кресло и кръгла маса, която изпълняваше функцията и на бюро. Каменната камина беше студена и Никола изчака Сарасате да запали свещниците и да се оттегли. Крак ги последва и притвори вратата след иконома.

Посетителят застана в средата на стаята. Никола се отпусна в креслото и вдигна обутите си крака на масата. Мадлин се облегна грациозно на облегалката му и Никола каза:

– Какво желаете да обсъдим?

Мъжът изхлузи ръкавиците си. Ръцете му бяха бледи, но задебели.

– Тази вечер си влязъл в подземията на Мондоло и си изнесъл оттам нещо. Любопитен съм за причината да го сториш.

Никола не си позволи да реагира на това твърдение, но кожата на гърба му настръхна. Усети, че Мадлин забива пръсти в облегалката, но не каза нищо. Крак беше приковал внимателен поглед в него и очакваше сигнала абсолютно хладнокръвно. Никола не сигнализира; искаше да разбере кой друг знае, че този човек е тук и, нещо по-важно, кой го беше изпатил. Каза:

– Сър, вие наистина ме изненадвате. Тази вечер аз бях на театър и мога да призова поне половин дузина свидетели в подкрепа на това твърдение.

– Нямам нищо общо с властите и не ми пука за никакви свидетели.

Мъжът пристъпи бавно напред и пламъкът на свещите освети по-голямата част от конското му лице. Сенките правеха страните му още по-вдълбнати и караха странните му очи да потъват в дълбоките си

кухини.

Колко подходящо за спиритист, помисли Никола, та той сам изглежда полумъртъв.

– Кой сте тогава?

– Името ми е Доктор Октав, но е по-важно кой си ти.

Мъжът положи шапката и бастуна си върху полираната повърхност на масата. Никола се зачуди дали е отказал на Сарасате да бъде освободен от тях или икономът просто не си беше дал този труд, стигайки до заключението, че неканеният гост няма да оживее чак толкова дълго, че да оцени подобаващо подобна нелюбезност. Октав се усмихна, разкривайки ужасно развалени зъби и каза:

– Ти си Никола Валярд, който навремето бе храненик на покойния Доктор Едуар Виляр, известният метафизик.

– Не беше метафизик, а учен. – поправи го любезно Никола, въздържайки се от всякава нотка на досада.

Беше му хрумнало, че има вероятност това да е Себастиан Ронсард в някое от знайните си или незнайни превъплъщения, но сега отхвърли тази мисъл. Ронсард, както и всички други в Префектурата, го познаваха само като Донатиен, едно име без физиономия, което носеше отговорност за някои от най-дръзките престъпления в Ил-Риен, а вероятно и за множество други. Ако Ронсард бе дотолкова осведомен, че да задава на Донатиен въпроса дали не е Никола Валярд, той би го задал в някоя от тесните килии за разпити в подземията на виенската Префектура, а не в собствения салон на Никола. Между другото, маскировките на Ронсард се превъзнасяха от слуховете, разпространявани от драскачите в жълтите вестници, които така и не можеха да проумеят, че най-способният следовател на градската Префектура разрешава случаите си най-вече с умствен труд, а не с магия или други някакви странни номера. Никола размени дълбокомислен поглед с Мадлин преди да каже:

– Но според следователите на Короната, които го ексекутираха, Доктор Виляр бе и криминален престъпник. Това ли е причината да ме обвинявате в...

Октав го прекъсна.

– Криминален престъпник, който впоследствие бе реабилитиран...

– Посмъртно. Той може и да оценява разликата в отвъдния свят, но онези, които останахме на този, не съумяваме да го сторим.

Едуар бе ексекутиран за некромантия, въпреки че дори не бе магьосник. Съдът бе намерил експериментите му за опасна смесица от наука и магия, но не това бе причината, обречла го на гибел. Дали това не

беше някакъв нескопосан опит за шантаж, или мъжът се опитваше да играе същата пиеса като при Херцогинята, предлагайки Никола да му плати някаква безбожна сума, за да говори с Едуар Виляр? Абсурд. Ако Едуар искаше да общува от гроба, щеше да намери начин да го свърши сам. Никола не можеше да прецени колко този мъж си мислеше, че знае за него и за плановете му. Дали знаеше за Рейнар и останалите? Ама-тьор ли беше или професионалист?

Октав сбърчи устни с досада и отмести поглед и огледа съдържанието на стаята – подвързаните в кожа книги, матовите стъкла на лампите, пейзажа от Кадеран, който отчаяно се нуждаеше от почистване и Крак, неподвижен, сякаш дори не дишаше, подобен на наблюдаваща статуя.

Никола разпери ръце.

– Какво означава всичко това, Докторе? Обвинявате ли ме в нещо?

Усети как Мадлин се изправя нетърпеливо зад него. Знаеше, че тя не смята за нужно да дават на Октав шанс да се измъкне. Първо искам отговори. Като този какво е търсил в Двореца Мондоло, що за същество беше онова и дали го е изпратил той. Намирането на отговори бе втората движеща сила в живота на Никола.

– За скалпени обвинения се полага наказателна отговорност.

Октав прояви нетърпение.

– Твърдя, че не аз, а ти си престъпникът, Валярд, и ти си влязъл тази вечер в подземията на Мондоло...

Никола беше свалил шалчето от врата си, за да занимава ръцете си с нещо и в момента демонстративно проявяваше по-голям интерес към вълнените му нишки, отколкото към посетителя.

– Аз твърдя, че вие, Доктор Октав, сте луд и нещо повече, дори да съм влизал в нечие подземие, това съвсем не е ваша работа.

Той вдигна поглед към тъмните леко нефелни очи на Октав и си помисли със спокойно презрение, аматьор.

– Твърдя също, че единственият начин да сте разбрали, е вие или вашият доносник също да сте били там. Предлагам ви внимателно да обмислите това, преди да решите да ми отправяте по-нататъшни обвинения.

Октав просто попита:

– Още ли е при теб апарата на Доктор Виляр? Поне някаква част от него тук ли е?

Никола почувства поредната хладна тръпка. Знае твърде много.

– Пак ви казвам, Докторе, проявявате любопитство в твърде нездравословни за вас мащаби. Предлагам да си отидете, докато все още имате

тази възможност. Ако имате срещу мен някакво оплакване или подозрение, свързано с евентуалната ми престъпна дейност, можете да се отнесете до Префектурата и да досаждайте на тях.

Октав се усмихна.

– Значи е тук.

Никола се изправи.

– Докторе, прекалихте...

Крак долови промяната в интонацията и пристъпи крачка напред. Октав посегна към бастуна, който все още лежеше на масата, сякаш искаше да си тръгне. Жестът изглеждаше напълно нормален; ако вече не беше нащрек, Никола надали щеше да види синята искрата на заклането, което пробяга по ръцете на Октав в момента, в който докосна бастуна.

Никола вече беше сграбчил ръба на тежката кръгла маса; той я вдигна и я преобърна с едно рязко усилие. Тя удари Октав и го отхвърли назад.

В стаята проблесна светлина, накъсана синя светлина мятеща се от стена на стена подобно на кълбовидна мълния. Октав се изправи тежко и отново насочи бастуна си право към Никола. Той почувства топлинна вълна и видя как по полираната повърхност на масата припуква магически огън и набира мощ за нова експлозия. Крак понечи да се нахвърли върху Октав, но Мадлин изкрещя:

– Назад!

Никола клекна и изстрелът гръмна зад него. Октав падна по гръб на килима и синкавата светлина присветна още веднъж, след което изчезна с рязък пукот.

Никола погледна към Мадлин. Тя пристъпи напред, с двойнозаряден револвер в протегнатата ръка, приковала намръщен поглед в мъртвото тяло. Той каза:

– чудех се какво още чакаш?

– Ти ми беше застанал на прицела, скъпи – каза разсеяно – я виж какво става тук.

Никола се извърна. Тялото на Октав се топеше и се превръщаше в прахообразно сиво вещество, което се стичаше по пода подобно на фин пясък от пясъчен часовник. Дрехите му спадаха, а субстанцията изтичаше от ръкавите, от яката и от крачолите на панталона и се събираше върху износения килим.

Вратата се отвори с гръм и трясък и накара Крак да подскочи и да посегне към пистолета си, но това бяха Сарасате и двамина

прислужници, Девис и кочияшът, а зад тях се беше събрала цялата охрана на Колдкорт. Щом видяха трупа, възклицанията и въпросите им затихнаха и всички мълчаливо догледаха разиграващата се сцена.

Накрая не остана нищо, освен дрехите и сивкавият пясък. Никола и Крак понечиха да се приближат към тях, но Мадлин извика:

– Не ги докосвайте.

– Имаш ли представа какво е това? – попита я Никола.

Мадлин имаше известни познания в магията, но при нормални обстоятелства не обичаше да парадира с тях.

– Да, но не съвсем точно. – Тя повдигна внимателно полите на роклята си от пода и застана до него.

– Учила съм тези неща преди доста време. Но ми е известен принципът. Това е голем, изкуствено подобие, сътворено, за да изпълни определена задача и оживено от някакъв магически предмет... вероятно този бастун.

Бастунът лежеше до тялото. Крак го побутна предпазливо с върха на ботуша си, но не последва реакция.

– Трябва да увием цялата тази свинщина в килима, да го изнесем в задния двор и да го изгорим – продължи Мадлин.

– Ще го сторим – увери я Никола – след като вземем проба и претърсим джобовете му. Сарасате, прати, ако обичаш, някой да ми донесе работните ръкавици. Онези от дебелия кожа.

– Никола, скъпи, – изрече намръщено Мадлин – Не казах, че е опасно, само защото ми е приятно да слушам собствения си глас.

– Обещавам ти много да внимавам, но тъй като вече не мога да задавам въпроси на посетителя си, това е единственият начин да разбера кой го е изпратил.

Мадлин нямаше вид на убедена. Тя добави:

– Между другото, ако който го е изпратил, без значение кой, е имал поне капка мозък, в джобовете не трябва да има нищо.

Беше права, но Никола никога не пренебрегваше възможността противникът да е сгрешил. И най-добрите грешаха; номерът беше да си подготвен, когато това се случеше. Сарасате донесе ръкавиците и Никола методично претърси дрехите, но не откри нищо, освен една втъкната във вътрешния джоб на тъмното сако измачкана и сгъната на няколко ката покана за бала на Херцогиня Мондоло. Той измърмори по-скоро на себе си, отколкото на останалите:

– Може и да е фалшификат, но в момента спиритизмът е доста популярен, така че е възможно да са го поканили от чисто любопитство.

Отговорът щеше да дойде след обстойно сравнение с поканата на Мадлин.

Тя седеше в креслото с подвити под полите на роклята крака. Слугите се бяха разпръснали да дирят из имението други евентуални нашественици и да подготвят клада за килима и късния посетител. Единствено Крак стоеше отзад и наблюдаваше с тревога.

– Той не дойде с карета, нали? – попита внезапно Мадлин – Как тогава ни е проследил?

– Очевидно не е дошъл с карета.

Никола кимна и Крак помръдна сконфузено и обясни:

– Девис го видял да идва насам по улицата, когато се е прибирал от конюшните.

– Значи някой предварително го е оставил тук и е чакал, докато ни е видял, че се прибираме – каза тя замислено – чудя се, дали тази вечер на бала е бил Октав или това нещо? Не, не може. Щяха да го засекат или пазителят или фамулусът на вратата. Това нещо има покана, но вероятно истинският Октав е дал връхните си дрехи на съществото и е забравил да я извади.

– Правилно.

Никола взе проба от сивия прах и я сипа внимателно в една стъклена чаша. Крак се приближи и му помогна да пристегне запушалката с парче връв.

– Утре като отидем при Арисилд, ще вземем това и ще видим какво ще ни каже.

– Ако изобщо може да каже нещо – Мадлин уморено прокара пръсти по лицето си. – Няма никаква гаранция в какво състояние ще е.

Никола подпря ръце на коленете си. Гърбът го болеше, а и нощта се бе оказала твърде дълга.

– Все нещо ще ни каже. Някой проявява към нас интерес от обезпокояващ характер.

Той взе стъклената чаша от Крак и я сложи на масата. В светлината на свещите материята приличаше повече на диамантен прах, отколкото на пепел, но излъчваше синята магическа светлина на Октав.

– Наистина обезпокояващ.

ТРИ

Никола слезе от тяхната каретата и подаде ръка на Мадлин. Тя сподави една неженствена прозявка, огледа улицата и потръпна. Никола нямаше как да не се съгласи. Толкова рано сутрин Кръстовището на Учените не беше приятна гледка. Под лъчите на студената зора, без обичайните си колоритни, но все още спящи обитатели, мястото напомняше единствено на театър след дълго вечерно представление: изпразнен от магията, с оголени и набиващи се в погледа подпори на сцената и зала осяяна с боклуци, останали след публиката.

Наричаха го Кръстовище на Учените, понеже тук се пресичаха две големи улици: Улица „Цветна“ и булевард „Гонението на Светците“. „Цветна“ се изкачваше чак до стените на Двореца и оттам слизаше към реката, където пресичаше Крайречен, а булевардът свързваше Портата Карина със Старата Градска Порта, които се намираха в два противоположни края на Виен. Някога това била единствената улица, която изцяло пресичала града, непрекъсвана от канали или пълни с разлагаща се мръсотия улички, ненадейно завършващи в някоя тясна глуха алея, но строителните планове от миналия век бяха прибавили над реката нов мост и бяха прокарали шест нови улици в порутените квартали.

Никола подаде на кочияша сигнал да ги чака и Крак слезе от каприята, за да ги придружи. Беше малко след изгрев и редките минувачи бързаха в своите посоки добре навлечени в мразовитата утрин. Останките от каменни сергии по тротоарите разкриваха, че някога тук е имало голям пазар, но околността отдавна беше завладяна от кабарета, кафенета, лабиринти от тесни улички и разпадащи се постройки. Някои от тях представляваха старинни сгради с видима, но западнала импозантност, солидно построени, с нащърбени и потъмнели от времето статуи по фронтоните. Други представляваха мърляви произведения на строителството от евтини тухли, килнати на една страна като че ли имаха намерение да се срутят всеки момент. Всички бяха почернели от сажди и дим. Когато слънцето се издигнеше достатъчно, улиците щяха да гъмжат не само от бабичките, които се спускаха като ястреби върху безстопанствено, от треволяци до шапки, но и от просяците, музикантите, откачалките, магьосниците-бедняци, вещиците, уличните артисти и циганите, с които беше известен кварталът.

Крак измина известно разстояние по мръсната уличка и отвори

една врата. Никола и Мадлин го последваха по-бавно, като гледаха да не стъпват в мръсотията. Никой не охраняваше входа на жилището; столът в миниатюрната кабина, където нормално трябваше да седи портиерът, беше празен, макар боклукът наоколо, състоящ се основно от обелени ябълкови кори и намачкани вестници, да сочеше, че липсата е само временна. Тесните и мръсни стълби се осветяваха единствено от трудно проникващата дневна светлина, видима като неясен кръг доста етажи по-нагоре.

Мадлин направи кисела физиономия.

– Бедният Арисилд. Но предполагам, че през повечето време просто не забелязва.

Никола се въздържа от коментар. Сигурно беше права и причината за това състояние на нещата го безпокоеше натрапчиво от доста време. Арисилд Дамал несъмнено бе един от най-могъщите наемни магьосници в Ил-Риен и освен това се отличаваше с чести сривове в паметта относно онова, за което е бил нает, така че, когато го залавяха и разпитваха, показанията му се оказваха съвсем безполезни. Крак тръгна пръв, за да провери пътя и всички поеха нагоре по стълбището.

Стигнаха до тясната площадка на последния етаж и Крак почука на вратата на мансардата. Фактът, че до горе се стигаше толкова лесно, беше добър признак и означаваше, че Арисилд приема посетители. Когато беше неразположен, достъпът до последния етаж ставаше далеч по-трудоемък.

Отвътре се дочу нещо като разместване на мебели, след което възрастния парсийски прислужник на магьосника отвори вратата. Беше облечен в износената си племенна носия и физиономията му имаше определено злобно изражение. Щом позна Крак, лицето му се отпусна и им махна да влизат. Крак отстъпи встрани, защото щеше да ги изчака на стълбищната площадка; той имаше доверие на Арисилд, както му имаше доверие и Никола, но след изминалата нощ допълнителната предпазливост не беше излишна.

Минаха през отрупания с боклуци тесен и нисък коридор и влязоха в една продълговата стая. Стената отсреща се състоеше изцяло от прозорци, някои с кадифени завеси, осеяни с кръпки, а други гледащи право към мрачното небе. На пожълтелите таван имаше два купола със зарешетени оберлихтове#. Подът бе покрит с износени килими и всички хоризонтални повърхности бяха заринати от купища книги, стари вестници, буркани, стъкленици, торби и малки керамични съдини. Имаше и растения, билки, които растяха в най-разнообразни бутилки и саксийки,

както и по-екзотични увивни насаждения, които се катереха по стените и се извиваха нагоре към оберлихтовете. Стаята беше топла и въздухът беше наситен с миризма на прах и растителност.

Най-могъщият магьосник в града, а може би и в цял Ил-Риен седеше в едно кресло, от чиято тапицерия стърчеше пълнеж и се виждаше в тях със смътно благоразположение. Вързаната на опашка коса бе чисто бяла, но лицето под нея беше младо. Никола каза:

– Здравсти, Арисилд.

Парсиецът разчистваше един стол за Мадлин като свалеше на пода струпаните отгоре му книги. Арисилд се усмихна сънено и каза:

– Радвам се да ви видя и двамата. Надявам се, че татко ти е добре със здравето, Никола?

– Добре е, Арисилд. Изпраща ти поздрави.

Навремето талантливият лодунски студент Арисилд бе част от групата интелектуалци около Едуар Виляр и му беше сътрудничил за някои от най-великите му проекти. Той също бе присъствал на екзекуцията му, но връзката на Арисилд с настоящето рядко биваше стабилна, а порокът му от последните години я беше отслабил още повече.

– И прекрасната Мадлин. Как е със здравето баба ти, скъпа?

Мадлин изглеждаше смутена. Никола също се изненада, макар че не го показа. Мадлин почти не го занимаваше със семейството и миналото си; той не знаеше, че тя все още има жива баба. Ако, като се имаше предвид кой задава въпроса, жената бе все още между живите. Мадлин свари да отговори с озадачено изражение:

– Много е добре, благодаря, Арисилд.

Магьосникът отново се усмихна на Никола. Очите му бяха виолетови и навремето от тях бликаха жизненост и интелигентност. Сега единственото им изражение бе на смътно задоволство и зениците се бяха смалили до размерите на глава на карфица. Каза:

– Надявам се, че не сте дошли за нещо важно.

Никола притвори очи, призова на помощ цялото си търпение и потисна желанието да испува мощно. Арисилд явно беше забравил бала на Херцогинята миналата вечер и плановете им за бисранското злато, макар той да бе онзи, който проучи магическите защити на двореца и който откри как да бъде обезвреден пазителят. Въпреки това Никола се приближи към него и извади парче плат от сакото със следите от нападението на вампира и стъкленницата с част от останките на голема.

– Първо това. Искам да ги погледнеш и да ми кажеш какво мислиш.

Сред неразборията върху малката масичка до лакътя на магьосника

имаше и две лули за пушене на опиум, старинна кутия за прахан, тънък железен нож за писма и малка бронзова лампа. Имаше и купа с ягоди, така напоени с етер, че миризмата им направо изгаряше гърлото на Никола. Имаха късмет, че заварваха Арисилд дори толкова читав.

– А-а – Дългите бледи пръсти на Арисилд докоснаха внимателно плата. – Колко необичайно. – Той пое стъкленницата и я вдигна на светлината на свещите. – Някой е направил голем. И то гаден голем.

– Дойде в къщи и се държа твърде загадъчно – каза Никола, с надеждата да разбуди любопитството на магьосника.

Но светлината в погледа на Арисилд вече помръкваше. Той свали бавно стъкленницата и я остави настрана.

– Скоро ще се занимая с това, обещавам.

Никола въздъхна тежко и каза само:

– Благодаря ти, Арисилд.

Нямаше смисъл да спори; Арисилд или щеше, или нямаше да го направи и това беше положението. Никола беше взел и други мостри, за да ги покаже на маговете-занаятчици, чиито способности не можеха да се сравняват с тези на Арисилд, но на тях поне можеше да се разчита. Все пак беше таил надежда, че ще чуе мнението му. Сега се колебаеше дали изобщо да подхваща въпроса за златото. Правим го заради Едуар, Ари. Можеше поне това да си спомниш. Той беше и твой баща. Каза:

– Помниш ли какво трябваше да обсъдим днес, Ари? Взех златото с Имперския печат на Бисра и фалшивите документи най-после са готови. Помниш ли, че трябваше да ми помогнеш да ги подхвърлим в Двореца на Монтес?

– Монтес.

Виолетовият поглед на Арисилд потъмня. Изрече със съвършено променен глас:

– Помня Монтес.

Никола го наблюдаваше внимателно. Ако унищожението на Конт Монтес, човекът, който беше унищожил Едуар Виляр, можеше да помогне на Арисилд да се измъкне от умопомрачението, рискът си струваше двойно. Каза:

– Монтес. Помниш ли плана, който обсъдихме?

– Онова ли, да. Работих по него. Много са мощни пазителите на тази къща. Май го открих преди години, когато се опитах да го подпала, нали така? Трябваше да бъда предпазлив и да не оставям никакви следи, нито на влизане, нито на излизане. Май така беше, нали? Подхвърлихме златото и документите, след което се обадохме на Префектурата и

Монтес го екзекутираха за държавна измяна.

Арисилд изглеждаше доволен. Опасният блясък в погледа му беше изчезнал и сега приличаше повече на себе си. Никола не намери това за подобрене.

– Нещо такова. – Никола се обърна за помощ към Мадлин, но Арисилд се намръщи и каза:

– Докато аз размишлявам над това, вие ще погледнете какво става, нали?

– Какво да става?

– О, не може да не сте чули, всички само за това говорят. – магьосникът размаха безпомощно вълата си и отпусната ръка.

Слугата разбра жеста и измъкна от една купчина боклуци сгънат вестник, който подаде на Никола.

– Да той е прав, на първа страница е – обясни Арисилд.

Вестникът бе Преглед на деня, единственият таблоиден ежедневник освен Дворцов Вестник и Лодунски Литературни Бележки, който от време на време публикуваше нещо различно от слухове и тъпотии. Заглавието на статията, зела по-голямата част от първата страница беше „Странно произшествие в квартал Октагон.“

В нея се описваше как някаква девойка на име Жил Мюл, която работела при една шивачка изчезнала на път за дома си. Най-странната част на „странното произшествие“ се състоеше в това, че момичето изчезнало два пъти. Когато не се прибрала, майка ѝ вдигнала на крак съседите, а с настъпването на нощта тревогата им нараствала все повече и повече. Неколцина деца и старци, обитатели на квартал Октагон, обаче, казали, че говорили с нея следобеда на следващия ден. Твърдели, че момичето изглеждало ужасено и никой не успял да я придума да си отиде в къщи. Някой видял момичето да говори с някаква старица с безлична външност, след което изчезнало повторно. Роклята, с която била облечена била открита в парка между западната част на старата градска стена и фабриката за газ. И всички знаят какво означава това, помисли мрачно Никола. Семейството вече се надявало единствено тялото да се намери при водните порти преди да бъде отнесено извън града от реката.

Авторът на статията се беше опитал да свърже нещастният инцидент с изчезването на три деца от улица „Селс“, която се намираще в един беден краен квартал близо до Октагон. Преди да изчезнат безследно, децата били видени да разговарят с някаква старица с приблизително същата безлична външност. Мадлин се беше приближила и четеше през рамото на Никола. Тя каза:

– Това е ужасно, но се случва доста често, Арисилд. Ако този мъж се задържи в града, скоро ще го проследят и заловят.

– Мъж ли? – Арисилд вдигна вежди.

– Лицето, което е подмавило децата – обясни тя – явно е мъж, преоблечен като старица.

– А, ясно. В такъв случай, това говори ли ти нещо, Мадлин?

Никола сгъна вестника. Датата сочеше, че е отпреди няколко дни.

– На Префектурата ѝ говори, Арисилд. Хората, които вършат неща от този сорт, като правило са колкото ненормални, толкова и некадърни. Той ще сгреша и те ще го хванат много лесно.

– О, ами, тогава. Обаче... – Арисилд се намръщи и впери виолетовия си поглед в някаква далечна точка.

– Да? – попита Никола, като се стараеше да не придава на гласа си нетърпелива интонация.

Нищо чудно Арисилд да беше видял в пълната с догадки статия нещо, което той и Мадлин бяха пропуснали.

– Нищо – Сънливото изражение се завърна. – Ще пиете ли по едно кафе? В Парсия варенето на кафе е изкуство, а Ишам е виртуоз в това отношение.

По късно, докато слизаха по стълбите, Мадлин каза:

– Понякога си мисля, че Арисилд смята, че работиш за Префектурата, като Ронсард.

– Възможно е – призна Никола – Той знае, че като момче се възхищавах от Ронсард. Щом смята, че Едуар е жив, възможно е да смята какво ли още не.

Кочияшът ги откара до улицата близо до южните речни докове, където се намираха офисите на цялото многообразие от речни карго линии и където малките сгради се редуваха плътно с високи складове със стръмни покриви.

По пътя от Кръстовището на Учените бяха правили догадки относно мотивите на Октав и възможните му съучастници или работодатели, но не бяха постигнали кой знае колко в тази насока. За да правим догадки, са ни нужни факти, помисли Никола, а фактите са нещо, което отчаяно не ни достига.

– Искам да намеря Октав, преди да ни е намерил той. – казваше, тъкмо когато кочияшът спираше в края на улицата. – Тази сутрин изпратих на Рейнар бележка, в която го помолих да се опита да разбере нещо за този човек. Ако Октав изобщо е спиритист.

Той отвори врата на каретата и слезе. Движението по улицата беше

умерено натоварено за средата на утрото: покрай тях трополяха конски каруци и по-леки пътнически карети, търговци и пристанищни работници сновяха по улицата и по тротоарите. Бризът довяваше мириса на реката, едновременно и свеж, и отвратителен и напомняше за изчезналото момиче Жил Мюл и предполагаемата ѝ съдба.

– Но и Херцогинята го прие в качеството му на такъв, – отбеляза Мадлин, след като слезе от каретата и пое ръката му, – в противен случай изобщо нямаше да го поканят вчера и определено нямаше да успее да говори с нея насаме.

Никола даде сигнал каретата да потегли. Девис и Крак щяха да я карат в конюшните зад ъгъла, след което Крак щеше да дойде при тях в склада. Каза:

– Вярно, но ако помага на аристократите да водят разговори с покойните си родственици, името му поне ще се споменава в средите, до които Рейнар все още има достъп. Ние напоследък не се появяваме много в обществото; сигурно затова не сме чували нищо за него.

Никола отдавна беше решил да не рискува да дава приеми в Колдкорт, а нямаше желание да поддържа втора къща заради единия светски живот. За щастие, малцината от хай-лайфа, с които поддържаше контакт, приписваха тази необщителност на скръбта му след смъртта на Едуар Виляр. Въздържането от показност беше от полза и за легендата на Донатиен, която имаше жизненоважно значение за плановите му относно Монтес.

– Значи тази вечер трябва да отидем на театър – каза Мадлин – Там можем да поразпитаме повече. И между другото, Валерия Дасин играе в Аранта и представлението ще е великолепно.

Свърнаха покрай офисите на износителите и карго линиите и оттам към задния вход на склада, притежаван от Никола под името Рингар Алсен. Никола отключи солидната на външен вид врата и влязоха.

Той притежаваше и други имоти, защото не смяташе, че трябва да държи всичко на едно място, но засега този беше най-големият. Останалите бяха разпръснати из целия град и освен самият той, Мадлин бе единствената, която знаеше адресите на всичките.

Вратата водеше към офис, чиито стени бяха покрити с отрупани с регистри рафтове. Двама мъже играеха карти върху един очукан варел под светлината на висяща от тавана газена лампа. Всичко беше съвсем като в останалите офиси по цялата улица. Но единият от мъжете беше Ламан, а другият беше син на Кюзар. Когато Мадлин влезе, и двамата станаха. Никола попита:

– Кюзар тук ли е?

– Ами – отвърна Ламан. – Изобщо не се е мяркал. Казва, че се изнервя като седи тук ей така и го гледа.

– Така ли? – усмихна се Никола. – Много скоро ще започне да го харчи или поне част от него. Смятам, че ще му хареса повече.

Те се засмяха и Никола и Мадлин минаха през вътрешната врата към основната част на склада.

Той представляваше масивна постройка на няколко етажа, с двоен таван, подсилен допълнително с метални трегери. Светлината на деня навлизаше през тесни прозорци разположени високо на стените, а фенерите хвърляха по-светли петна на равномерни интервали.

Тръгнаха покрай сандъците, шайгите и варелите, подредени на каменния под. Складът въртеше съвсем реален бизнес с поне две от малките речни карго линии. Някои от нещата складирани тук бяха необходими за бизнеса, който Никола развиваше под други имена, но той внимаваше да не дава никакъв повод дори за слаб намек за връзка между фирмата Валярд Импортс и това място. В отсрещният край на помещението работеха неколцина мъже, които товареха някаква талига, спряна пред една от широките врати и сред тях беше Крак, който ги наблюдаваше.

Никола спря и отключи вратата в края, след което влязоха в друго, много по-тясно помещение. В него също бяха натрупани шайги, стените бяха покрити с полици и заключени стъклени витрини. Имаше и сейф, висок до гърдите, квадратен и обезсърчаващ на външен вид, чието най-възвълнуващо съдържание бяха разписките от почтените клиенти на склада.

Кюзар вдигна поглед, седнал на бюрото на приемчика и свали шапка, за да ги поздрави.

– Някакви проблеми? – попита Никола.

– Никакви. Искате ли да го видите?

Никола се засмя.

– Вече го видях. Миналата нощ, ако помниш.

– Милейди не го е виждала – Кюзар намигна на Мадлин. – Искате ли да го видите?

Мадлин се разположи на един стол, остави слънчобрана на пода и свали ръкавиците си.

– Да. Искам.

– Добре – предаде се Никола, подпрян на стената. – Но не се привързвай много към него – няма да остане тук задълго.

Кюзар коленичи, отмести килима – той беше просто маскировка; специално този тайник беше скрит толкова добре, че с него не би се справила ничия човешка изобретателност – и положи длан върху един от полираните камъни на пода. част от настилката сякаш се разми, но не като зрителна измама, а сякаш самият камък изведнъж се беше втечил.

Това бе една от старите магии на Арисилд, сътворена преди да беше поел убийственото пътешествие към опиума. Никола беше сигурен, че на хиляда магьосници нямаше и един, който да регистрира съществуването на магията, а още по-малко да я пробие. Арисилд им бе обяснил нещо за принципа: камъните си бяха същите камъни, но заклинанието ги караше да променят „състоянието“ си от твърдо към по-податливо. Беше направена така, че да реагира единствено на Никола, Мадлин и Кюзар. Рейнар знаеше местоположението му, но по онова време беше заявил, че бил твърде неблагоприятен, за да му се поверява ключът от касичката.

– Оглеждай се за един човек на име Доктор Октав – каза Никола на Кюзар, докато чакаха.

Той описа голема подробно, включително и начина, по които беше облечен.

– Сигурно е магьосник и е възможно да е смъртно опасен. И изглежда знае за нас повече, отколкото ще ни хареса.

Кюзар придоби подходящия за случая озадачен вид.

– Няма да ми развали настроението – измърмори. – Но ще направя каквото мога, за да предупредя останалите.

Камъкът потъваше и се стичаше подобно на вода встрани, под другите по-малко променливи камъни. Отвори се измазано с хоросан вместилище, което сега бе пълно със златни кюлчета.

– четиридесет и седем – изрече с огромно задоволство Кюзар. – Какво прави това, петдесет хиляди златни рояла?

Той извади едно кюлче и го подаде на Мадлин.

Тя го взе и ръката и пропадна от неочакваната тежест.

– Не съобразих, че е толкова тежко.

– Искам да платиш на всички премията, както се разбрахме – каза Никола.

На близката маса имаше нов брой на Преглед на деня, който привличаше погледа му неудържимо. Той го взе и прегледа заглавията.

– Днес ли? – попита Кюзар. – Преди да сме приключили?

– Тяхната част от работата приключи.

Кюзар се поколеба, поглеждайки ту Никола, който се беше зачел

във вестника, ту Мадлин, която се усмихваше загадъчно и претегляше на ръка кюлчето. Той попита:

– Това да не е от онези неща, които не бих желал да знам и които, след като съм научил, още повече не бих желал да съм узнавал?

Никола отгърна вестника на нова страница и не отговори. Мадлин подаде обратно кюлчето на Кюзар и изрече с известна доза съжаление:

– Ами най-вероятно, да.

– Откъде взе това, Кюзар?

– Вестничето ли? Жена ми го донесе.

Мадам Кюзар готвеше по обед за мъжете, които работеха в склада и всеки ден идваше да почиства офисите. Беше важно съседите да виждат, че Мадам Кюзар работи, за да имат обяснение за щедрите средства, отиващи за прехраната и облеклото на нея самата и на всички малки Кюзарчета.

– Какво има? – попита Мадлин.

– Намерили в реката труп. Заседнал при вратите на шлюзовете.

Кюзар изсумтя.

– И какво толкова е станало, че чак да пишат статия? Всеки ден се случва.

– Не е ли изчезналото момиче, от което се интересуваше Арисилд? – запита намръщено Мадлин.

– Не, не е тя. Някакъв младеж. Още не е идентифициран.

– И... ?

– И, – Никола зачете на глас – Трагичното събитие привлякло вниманието, когато пазачите на портите забелязали близо до водната порта сияние във всички цветове на дъгата. Когато стигнали до мястото, сиянието изчезнало. След последвалото претърсване открили трупа на младежа.

– Сияние във всички цветове ли? – сбърчи вежди Мадлин. – Напомня ти за вчера вечерта. Онази гадост по самото ти.

– Каква гадост? – попита Кюзар.

– Когато ме нападна в подземие, съществуването остави следи по дрехата ми – обясни замислено Никола. – След като се магнах от светлината на факлите, на тъмно в каретата, сиянието се виждаше съвсем ясно.

Мадлин стана и взе вестника.

– Когато стигнали до мястото, сиянието изчезнало – измърмори – Това е станало миналата нощ. Естествено, носили са фенери.

– Струва си да се провери – каза Никола, взе пак вестника и го съгна. – Ти нямаше никакви планове за следобеда, нали?

– Понякога ти се чудя. – каза Мадлин. Кожата на главата я сърбеше под шапката.

– Какво искаш да кажеш? – Никола звучеше искрено изненадан.

Стояха в един подземен коридор в моргата на Кръстовището на Светците, пред обкована с желязо врата, която водеше към по-долните нива и той току-що беше позвънил, за да им отворят. Никола беше облечен в скромен тъмен костюм, с невисок цилиндър и наметнато на плещите палто, изглед заимстван от хората със свободни професии. Беше си сложил очила, а Мадлин бе прошарила косата и брадата му с помощта на театрален макияж. Носеше и хирургическа чанта. Мадлин бе облечена в семпла черна рокля и бяла престилка и беше прибрала косата си под бяла касинка. С помощта на грим умело беше променила издължените черти на лицето си и сега то изглеждаше мършаво и изнурено, а големите ѝ тъмни очи изглеждаха по-тесни. Подът на помещението беше мокър и мръсен, мазилката се ронеше и миришеше на карбол.

– Искам да кажа, че си готов на какво ли не, заради едното любопитство.

– Опитвам се да изградя основа за хипотеза.

– Любопитен си.

– Казах ти.

Мадлин въздъхна и си помисли, че едва ли постъпва правилно като не изказва истинските си възражения. Не че беше опасно да идват тук точно по този начин; Никола умееше да се превъплъщава в най-различни роли, а тя имаше доверие на гримовеите си и на личния си артистичен талант. Но си представяше и по-добри начини за прекарване на следобедите, които не се състояха в това да оглежда трупове на удавени младежи. Точно сега започваха репетициите в Елегант, припомни си, след което се опита да прогони тази мисъл. Откъм тежката врата се чу звук на вдигащи се резета, след което им отвори някакъв мъж с оредяла кестенява коса и престилка върху костюма. Той изрече:

– А-а, Доктор...?

– Доктор Руа и моята медицинска сестра.

Мадлин направи лек реверанс, забила поглед в земята. Мъжът не ѝ обърна никакво внимание, обичайно отношение на повечето лекари към медицинските сестри, поради която причина тази дегизировка бе толкова сполучлива, че я правеше почти неодушевен предмет или част от мебелировката. Той каза:

– Дошъл сте заради онзи несретник от реката. Оттук.

Той ги пусна вътре и заключи вратата, след което мина пред тях и ги поведе. Залата беше с каменна облицовка и вонята на карбол беше още по-натрапчива. Мадлин знаеше, че масивната врата и резетата не бяха нарочна предпазна мярка, а наследство от времето, когато мястото е представлявало част от подземията на стария затвор.

Докторът крачеше покрай старинни аркади, запълнени с тухли и съвременни дървени врати. Накрая завиха и влязоха в обширна зала, с вид на лаборатория и месарски магазин едновременно. По полиците бяха наредени съдини с химикали и хирургически инструменти. Във въздуха тегнеше миризма, навяваща мисли за вериги, уреди за изтезания и писъци на затворници. Потискащо минало, помисли Мадлин. Или потискащо въображение.

В центъра беше разположена стоманена операционна маса, а върху нея се намираше тяло, покрито с платнище. В момента в залата присъстваше още един лекар, възрастен мъж с оредяваща прошарена коса и изрядно поддържани мустаци и брада. Беше навил ръкави и миеше ръцете си в умивалника на стената, а сакото му висеше на близката закачалка. Той ги погледна открито и приветливо. Това лице ми е познато, помисли си Мадлин. Той каза:

– Тъкмо си тръгвах.

– Доктор Руа, това е Доктор Хал. – каза водачът им.

– А.

По-възрастният мъж избърса припряно ръце и пристъпи да се здрависа с Никола. Кимна любезно на Мадлин, но тя посрещна с безсъдържателен поглед този жест на необичайна любезност. Усети навреме, че трябва да се усмихне плахо и да кимне с глава, но мисълта ѝ пренебрежеше бясно. Доктор Хал. Естествено, че лицето ѝ бе познато. Толкова отблизо го беше виждала само един път, преди две години в Горен Бано, когато Ронсард почти беше разкрил замисъла им да откраднат фамилните скъпоценностите на Русе. Този човек бе Доктор Сиран Хал, близък приятел и колега на Инспектор Ронсард.

Тогава тя бе дегизирана и то много по-старателно, отколкото сега. Другите пъти, когато го беше виждала, бяха от разстояние и при безобидни обстоятелства: в театъра, в грил-бара на ресторант Лусод, в тълпата пред Префектурата. Не би следвало да възбудят подозренията му и наистина, той изглежда изобщо не се усъмни, но въпреки това Мадлин остро усещаше стомаха си свит на топка.

Никола изрече с преднамерена доброжелателност:

– Доктор Хал. Знаем за вашите постижения. За мен е чест да се

запозна с вас.

– Благодаря.

Хал изглеждаше искрено зарадван от комплимента. Той кимна към тялото и смъкна ръкавите си.

– За аутопсия ли сте дошъл?

– Не. За идентификация. Синът на един от пациентите ми изчезна безследно – макар цялото семейство, освен него да подозира, че просто е избягал от къщи. Майката е болна и аз се съгласих да дойда вместо нея.

– Неприятно задължение.

Гласът на Хал изразяваше неподправено съчувствие. Той облече самото си и взе чантата си от масата.

– Няма да ви преча тогава. Радвам се, че се запознах с вас, Докторе и с вас, млада госпожице.

Мадлин се насили да си припомни, че макар този човек да се държеше любезно и сърдечно като любим вуйчо, той бе опасен за тях. Само да знаеше кои сме, помисли, само да знаеше, че Никола е Донатиен, когото Ронсард издирва от време оно...

Никола се приближи до масата и отметна платнището. Мадлин зърна едно нечовешки обезцветено лице, наподобяващо кошмарен сън или фантом. Никола каза:

– Има някаква прилика с момчето, но не мисля, че е то – Поклати глава и се намръщи. – Предпочитам да съм абсолютно сигурен... Запазихте ли дрехите му?

– Да. Доктор Хал ни посъветва да ги запазим.

Лекарят се обърна, за да отвори един шкаф и докато ровеше из съдържанието му, Мадлин използва момента да изгледа Никола със смесица от гняв и раздразнение. Той се намръщи насреща ѝ. Мразеше да прекъсва роля по средата на представлението, а обикновено и тя не го правеше, но човек не налиташе всеки ден на втория си по значение смъртен враг.

Докторът се върна с някаква метална кофа и я сложи на масата.

– Не е много – призна – остатъци от ризата и панталоните и някакви парцали от сакото. Няма обувки. И естествено, няма нищо по джобовете.

Никола взе един молив от работната маса и щателно разрови с него мократа и воняща колекция.

– Да, прав сте, няма да ни помогнат много.

Той захвърли молива и хвана доктора под ръка като по този начин

го обърна с гръб към масата.

– Не може да не сте забелязал следите по ръцете? Какво мислите за тях?

Докато Никола отвличаше вниманието на лекаря, Мадлин извади от ръкава си шивашка ножица и бързо изряза парчета от лекъосаните и разпокъсани дрехи. Уви ги в носната си кърпа и я мушна в джоба на престилката си, след което отново се обърна към двамата мъже.

Не след дълго Никола се сбогува и сега отново се намираха от външната страна на обкованата врата във влажния коридор.

– Любопитно е, че Ронсард проявява интерес към този случай – изрече полугласно Никола. – Той трябва да е изпратил Хал – она не помръдва задник от дома си, освен ако Ронсард не го прати някъде.

Мадлин не одобри стила на изказването; винаги бе намирала Сиран Хал за по-приемливия от тандема, но Никола още не можеше да прости на доктора, че в едно от писмата си до тогавашния шеф на градската Префектура беше охарактеризирал някои от действията на Донатиен като „продукти на истеричен и сериозно увреден мозък“.

– Любопитно? Смяташ ли, че това е точната дума? – попита хладно.

– Съща, той не заподозря нищо.

Бяха стигнали до стълбите към основната част на сградата и това накара Мадлин да се въздържа от отговор.

Мизерните коридори на приземния етаж бяха пълни с хора, а в достъпната за външни лица част бе направо невъзможно да се разминеш. Една от стените в тази част беше прозрачна и зад имаше две редици обърнати към стъклото черни мраморни маси, всяка от които се охлаждаше от постоянно течаща вода. Върху тях поставяха телата на последните открити неидентифицирани мъртъвци, обикновено безпризорни, намерени на улицата или извадени от реката. Всеки биваше оставян там три или четири дни, с надеждата роднини или приятели да дойдат и да го разпознаят. Почти половината от труповете в града биваха разпознавани по този начин, но Никола и беше казал, че немалко от тях вероятно биват идентифицирани погрешно. При подобни обстоятелства за опечалените бе много трудно да разпознаят дори близки роднини.

Бяха очаквали да видят удавеното момче на показ, но вместо това им бяха казали, че ще го открият в залата за аутопсии. Мадлин се зачуди дали точно Доктор Хал бе човекът, спестил тази участ на безименния младеж. Докато Никола й проправяше път през тълпата, тя видя че малцина от събралите се хора имат вид на опечалени роднини; повечето видимо приличаха на добре облечени туристи, привлечени от гротескната

същност на изложеното.

Когато излязоха на дневна светлина и относително чист въздух, Мадлин вече беше решила, че е безсмислено да спори. Денят беше малко по-топъл и сутрешните облаци бяха отстъпили на кристалносино небо, което след моргата изглеждаше направо абсурдно. Нощите все още бяха студени, но зимата агонизираше и снегът от миналата вечер най-вероятно беше последният за сезона. Тя попита:

– Какво спомена за следите по ръцете на момчето?

– Бяха от белезници. Очевидно са го държали окован преди да го убият.

– Убийство, а не удавяне. Може да грешиш.

– Не и в този случай. Гърлото му беше прерязано. Може да се е случило след настъпването на смъртта, ако нещо в реката е нагрисало трупа, но Хал не мислеше така. Беше оставил на масата бележките си по случая и успях да прегледам бегло първата страница.

Маделин се замисли и се намръщи. Трябваше да повървят още две пресечки, за да стигнат до каретата. Никола бе решил да не ги чака пред сградата, за да не я свърже някой със скромния лекар и с неговата безлична медицинска сестра и Мадлин бе доволна, че беше постъпил така. Срещата със Сиран Хал не беше като да налетиш на Себастиан Ронсард, но контактът с небезизвестния инспектор бе твърде близък, за да се чувстват комфортно.

– Е добре, мислиш ли, че това момче е било убито от нещо подобно на онова, което те нападна в подземията на Мондоло?

– Не бих могъл да знам, докато не дам веществото от дрехите на трупа за изследване и сравнение с веществото по моето сако. Щеше ми се Арисилд... Но в това няма оправия.

– Видях по дрехите и друго освен речна тиня; нещо като сребриста мазнотия. Ако е същото, какво означава това?

– На този етап не много.

Никола се отпусна в креслото си и примирено зачака. Можеше да наблюдава суетящата се в партера тълпа от висотата на частната им лужа. Рейнар закъсняваше, но да закъснееш за театър се считаше в най-висша степен за последен писък на модата. Самият Никола така и не успя да придобие въпросния навик. Преди да бъде приютен от Едуар Виляр, беше прекарал първите дванадесет години от живота си сред коптори и човешки несгоди в гетата на Крайречен. Все още намираше театъра за удоволствие.

Никола погледна Мадлин и се усмихна. Тя наблюдаваше суматоха около сцената през украсен със скъпоценни камъни лорнет. Беше започнала кариерата си като певица в оперния хор преди пет години и непрекъснато бе вървяла нагоре, до миналия сезон, когато ѝ бяха дали главна роля в театър Елегант. Този сезон не беше приела никаква роля, единствено заради плановете на Никола да унищожи Конт Монтес.

Градските флърци и от двата пола се чудеха каква бе причината нашумялата млада актриса да се хване с ограничения и саможив носител на художествени произведения, независимо от това, че беше богат. И Никола не беше убеден, че я знае. Първоначалните му планове изобщо не включваха Мадлин.

Преди три години бе пожелал да се запознае с нея импулсивно, след като на няколко пъти я беше гледал в първата ѝ второстепенна роля. Изведнъж се оказа, че ѝ помага да се измъкне от една неприятност, свързана с някакъв хищен лорд, който имаше навика да преследва млади актриси. Макар че в момента на пристигането на Никола единствената помощ, която Мадлин наистина му поиска, се състоя от напътствия в слабо познатото ѝ изкуство да накара с подръчни средства раните на един труп да изглеждат като самонаранявания. След като се беше уверил, че смъртта на лорда щеше да се сметне за самоубийство, Никола беше отвел Мадлин в Колдкорт. По някое време през първата им съвместна нощ, той шокиран осъзна, че не само ѝ е разказал за самоличността си като Донатиен, но освен това беше излял пред нея цялата история на живота си. Беше ѝ разказал неща, които знаеха единствено Едуар или отдавна покойната майка на Никола. Но не омаята на страстта бе причината за това негово умопомрачение; дотогава той никога с никого не бе имал отношение от такъв характер и никога не се беше чувствал така обвързан. Със сигурност не беше очаквал да открие такова скоростижно приятелство с някаква самоука провинциалистка, дошла във Виен, за да стане актриса.

Но Мадлин бе нещо повече от природно интелигентна жена. Никога не бе имала намерение да остава в хора и се беше подготвила за кариера в класическия театър, изчитайки всяка попаднала в ръцете ѝ нова пиеса, и изучавайки историята на стари пиеси. Беше се научила да пише и говори на адераси, за да може, ако ѝ се наложеше, да играе и оперни роли, но същинската ѝ цел бяха драмите и комедиите, представяни по сцените на големите театри в престижните квартали.

Този театър беше Трагедийният, един от най-новите в града. Просторната сцена се осветяваше от газени лампи, стените бяха изискано

украсени в бяло, бледожълто и златисто. Меките кресла в ложите бяха тапицирани с шамповано мастиленосиньо кадифе, в тон с плюшените седалки в партера, а завесите бяха от жълтосребрист брукат на цветя.

Завесата на ложата се отмести и се появи Рейнар. Каза:

– Ти знаеше ли, че операта бъка от главорези?

– Доколкото знам, някакъв бисрански композитор – каза Никола и предусетил следващата молба, наля на Рейнар от виното, което бе оставено да диша на малката масичка отстрани.

Рейнар се наведе и целуна ръка на Мадлин, след което се отпусна на най-близкия стол.

– Освен него. Мястото е тъпкано с бандити от Геймтън Клуб, които надуват пищялки и всякакви такива неща. Естествено, това не пречи на скапания бисранец да се вре из сцената и да заблуждава оркестъра с някакви жестикулации. Това пък побърква диригента.

Рейнар бе облечен в същия тон като Никола, черни панталони, дългополо сако и подходящи за театър ръкавици с цвят на слама. черната сатенена жилетка на Рейнар имаше само три копчета и беше задължителна за онези, които поне малко се изживяваха като денди, а тази на Никола имаше повече копчета и показваше по-малка част от колосания нагръдник, както подобаваше на имиджа му на млад, но улегнал бизнесмен.

Мадлин разтревожена свали лорнета си.

– Ако някой посмее да надуе пищялка по време на Аранта, ще го убия.

– Скъпа, аз ще бъда съкрушен, ако лично не изискаш от мен услугата да изхвърля от театъра подобен пошъл тип. Но да си продължа мисълта, причината да отида в операта бе да поговоря с един човек относно вашия Доктор Октав.

– Олекна ми – каза Никола – Продължавай.

– Октав се е появил на сцената едва миналия месец, но вече е провел по един сеанс в три или четири къщи на хайлайфа – и то в места, за които не бих получил покана, имай го предвид – Рейнар се наведе – В частност, по време на една от тези първи демонстрации, домакинът е наел истински магьосник, от Лодун, който да наблюдава и да потвърди, че Октав не е магьосник и не прилага никакъв вид магия. Точно това е изградило репутацията му.

– Странно – Никола поклати глава – Някъде в тази афера има магьосник.

Беше направил постъпки пред познатите си от Кръстовището на

Учените да го срещнат със спиритист, който би могъл да има вътрешна информация за дейността на Октав, но истинските спиритисти очевидно бяха редки екземпляри и организирането на срещата щеше да отнеме поне един ден.

– Какво говорят хората? – попита Мадлин Рейнар. – Страхуват ли се от него?

– Не бих казал. Говорих с доста хора и всички го смятаха за малко странен, но за човек в този бизнес, това е съвсем нормално. Но онези, които разпитах бяха приятели на приятели, нали разбирате, и измежду тях нямаше никой, който лично да е присъствал на някой от сеансите. Но утре вечер Октав ще слезе при простолюдието и ще проведе спиритистка вечеринка в къщата на Капитан Еверсет. Него навремето го канеха в двореца, но след това стана скандала на карти със сина на Виконт Рал, така че сега да е член най-много на общността на маргиналите. Но е безумно богат, което все още го задържа в компанията. Сеансът ще се проведе в новата му къща на няколко километра извън града. Успях „случайно“ да го срещна в операта и изпросих покана за вечеринката.

– Идеята да покани Доктор Октав за сеанс негова ли е била? – попита Никола – Ако ще се навираме в леговището на доктора, бих желал да разполагам с малко повече информация.

– Не, идеята е била на жена му. Доколкото чух, тя била отегчена и й било дошло до гуша от Еверсет и се опитвала да се прави на светска дама – Рейнар явно обмисляше въпроса сериозно. – Еверсет е въздухар и не е особено умен. Не е човек, който би се забъркал в подобно нещо, поне така мисля – Той отпи от виното и вдигна чашата срещу светлината. – Покани ме, за да освежа обстановката, но все пак не бих се закълнал в него.

– чудесно – кимна на себе си Никола – Това ни устройва идеално. Аз ще дойда с теб като твой камериер.

– Добре. – Рейнар допи виното си. – Ще бъде голяма веселба.

– Няма.

– А аз какво да правя? – запита язвително Мадлин и свали лорнета, за да ги изгледа осъдително. – Да кисна в Колдкорт и да приготвям превръзочни материали ли?

– Но скъпа, ако убият и мен и Никола, кой ще отмъсти за нас?

Мадлин го изгледа убийствено и попита:

– Ами ако те познава? Познаваше Никола, какво му пречи да познава и теб?

Рейнар философски вдигна рамене и с махване на ръката прехвърли

въпроса към Никола, който каза:

– Това е риск, който трябва да поемем. Октав искаше нещо от Мондоло и се боеше, че ние някак сме открили какво е то. Трябва да разберем какво знае за нас.

Мадлин беше права; спиритистите спадаха към хората, които не разбираха нищо от истинско магьосничество. Повечето бяха измамници, в по-голямата си част нещо като илюзионисти, неспособни да призват къдрав призрак дори в най-гъсто населената с духове къща. Но общуването с мъртвите бе опасна алюзия с некромантията.

Най-общо, некромантията представляваше магия за предсказване, за разкриване на тайна информация, посредством общуване с духове и мъртъвци. Съществуваша множество прости и безобидни некромантски заклинания, като тези за разпознаване на крадци или за намиране на загубени вещи, при които не се изискваше да се пролива човешка кръв. По времето когато Никола учеше в медицинския колеж в Лодун, едва ли имаше начинаещ магьосник който да не беше използвал някое елементарно некромантско заклинание, за да извлече тайно знание от образи, заключени в огледало или в острие на меч. По-мощните заклинания обаче, изискваха да се използва труп, части от труп или човешка смърт и целият този магически бранш бе обявен за незаконен в Ил-Риен преди двеста или повече години. Ако някой спиритист наистина беше некромант, то той щеше доста отдавна да се е озовал от по-неприятната страна на стената на затвора. Това, че нито съдилищата, нито магьосниците в Лодун обръщаха внимание на спиритистите бе показателно за тяхната посредственост. Защо магьосник, способен да направи голем, щеше да си дава труда да се подвизава като спиритист?

Никола вдигна своята чаша срещу светлината и се загледа в кървавочервената искряща течност. Ръката още го болеше от изгарянията, макар че не бяха излезли мехури. Нямах време за това, напомни си мислено. Октав го отвличаше от унищожението на Конт Рив Монте, неговата истинска цел. Монте точно толкова бе причинил смъртта на Едуар Виляр, колкото ако сам беше пушал куршум в интелигентното чело на учения, защото беше инсценирал улики, че Едуар експериментира с некромантия. Никола все още не знаеше всички подробности от тази история; когато се случи, той беше далеч в Лодун и завършваше обучението си, а Едуар му бе казал само, че съжалява задето е приел Конт Монте за свой покровител и е разбрал, че той е непочтен. Единственото заключение, до което Никола успя да стигне, бе че Едуар е узнал за Монте нещо, което Контът е сметнал за опасно. Какво беше то, Никола така и

успя да научи, а през последните месеци от живота си, Едуар отказваше да говори за работата си с който и да било.

Беше успял да убеди себе си, че причината нямаше значение; Мон-тес го беше извършил и трябваше да плати.

Но Никола не можеше да пренебрегне Октав току така. Той знаеше, че сме били в подземията на Мондоло. Ако знае и за златото на Херцогинята с бисранските печати, няма да можем да го използваме, за да злепоставим Монтес. Не можеше да си позволи да пренебрегне тази опасност. Октав можеше дори да изпрати втори голем тази вечер, помисли си.

Светлината в залата намаля и шумът на очакващата тълпата спадна до поносимо ниво. Никога не затихваше напълно, но играта на актьорите и актрисите в това представление беше достатъчно завладяваща, за да остане този шум като фоново жужене и да не заглушава напълно диалога.

Всякакви по-нататъшни дискусии относно бъдещите планове щяха безумно да ядосат Мадлин. Освен това, самият Никола също искаше да гледа представлението. Каза:

– Ще изпипаме подробностите след малко по време на вечерята.

ЧЕТИРИ

Късният следобед беше хладен, но Никола беше вдигнал занавесите на каретата, за да могат с Рейнар да наблюдават приближаващата Габрил Хаус. Широката непавирана улица минаваше покрай няколко дървета и триумфална арка, може би четири метра висока и достатъчно широка, за да минат през нея четири карети една до друга. Никола забеляза, че камъните ѝ са побелели и ерозирани като че ли постройката беше реликва от отдавна забравена епоха. Знаеше, че е построена преди не повече от десет години.

– Странен избор за градинска украса, не мислиш ли? – каза Рейнар.

– Щом намираш за странно това, почакай да влезеш вътре. Това място е строено от някаква богата вдовица от Умбервалд. Имала двама големи синове, които лишила от наследство. Построила им по-малки къщи – по една от всяка страна на основната сграда.

Издигането на помпозни сгради се бе превърнало в мания през последните няколко десетилетия и досега бяха минали покрай множество такива, от най-различни степени на размер и богатство. Градините бяха просторни, а непавираните улици бяха по-широки и с видимо по-добър дренаж, отколкото забравилите възрастта си булеварди в градската част.

– Преди Еверсет да я закупи миналата година, собствениците я бяха пуснали за разглеждане срещу входна такса.

– Да, чух за това – Рейнар си сложи ръкавиците.

Каретата им сви от пътя и мина под арката.

– Ти не си магьосник, Никола. Какво смяташ да правиш, ако Октав възрази срещу твоето присъствие с нещо по-опасно от втори голем?

Никола се усмихна.

– Само ти би задал такъв въпрос в момента, когато вече пристигаме в къщата, където се намира Октав.

От входната арка към къщата водеха две павирани алеи, които се разделяха и оформяха мост над подводна градина, от която стърчаха върховете на екзотични растения. Къщата бе построена с лице наобратно, така че видимата дотук фасада представляваше огромен овал с колонада, който при други къщи с подобен дизайн би бил обърнат към задния двор. Но архитектът я беше проектирал добре и основата на грациозната колонада бе облицована с камък и подхождаше на изкуствената пещера до подводната градина и придаваше на цялата предна част вид

на старинен полуразрушен замък.

– О, аз нямам инстинкт за самосъхранение – отвърна без да се замисля Рейнар – За това разчитам на теб.

– Тогава, предполагам, трябваше да вземем Мадлин, понеже в това отношение аз пък разчитам на нея. Но жена-прислужник е нещо твърде фрапиращо дори за твоята репутация.

– Не знам – Рейнар огледа Никола втренчено и каза – Сериозно. Какво ще правим, ако Октав разбере, че си се вмъкнал?

– Сериозно. Имам намерение само да наблюдавам. Засега. – каза Никола.

Миналата нощ не бе имало произшествия нито в Колдорт, нито в която и да е от другите квартири, макар мнозина от слугите да бяха стояли на пост с фенери цяла нощ, просто така за всеки случай.

Копитата на конете зачаткаха на камък, когато каретата мина под сводестия вход в дясната част на колонадата и се насочи към добре осветен каменен тунел. Сега минаваха през самия приземен етаж на къщата. Един от недостатъците на обръщането на къщата бе, че това беше практически единственият път към двора за каретите.

Тунелът свърши и отново излязоха на студения въздух и късното следобедно слънце, след което спряха в един полукръгъл двор за карети, който гледаше към елегантните колони на задната част на къщата.

Рейнар взе шапката и бастуна си.

– Пристигнахме – Той кимна на Никола – Късмет. И не ме излагай, приятелю.

– Само ако и ти ми сториш същата услуга – измърмори Никола.

Един лакей вече се притичваше да отвори вратата на каретата.

– За честта на фирмата, нали знаеш.

– Естествено.

Докато Рейнар слизаше, на украсената с резба дървена порта се появи един мъж и пристъпи към него. Нашият домакин, Деран Еверсет, помисли си Никола, и има точно толкова разгулен вид, колкото го описа Рейнар.

Облеклото му бе във висша степен крещящо, жилетката му бе с екстравагантна кройка, а шалчето му бе вързано по сложен начин, който изглеждаше несъвместим с каквото и да било опит за помръждане на главата, а дългнестата му фигура изглеждаше съвсем неподходяща за този вид мода. Беше бледен, с конско лице и рядка русолява коса и непрекъснато поглеждаше украсения си със скъпоценни камъни джобен часовник.

– Закъсняваш за Бога – изрече вместо поздрав – И откога държиш карета?

– Взех я назаем – каза Рейнар – от един много, много добър приятел.

Той потупа Еверсет по рамото и го поведе към къщата.

– Надявам се, че си организирал една шура нощ.

– Това не беше моя идея... – възропта домакинът, но не можа да се доизкаже, защото влязоха вътре.

Никола също слезе от каретата. Протегна се, докато хвърляше по едно око на входа на къщата, както би сторил един истински прислужник, в случай че се появи икономът.

– Може ли да разтоваря багажа? – попита той стоящия на пост лакей.

– Да. Твоят човек беше последният гост, така че не си давай зор.

Мъжът подритна с излъсканата си обувка един от измитите камъни на дворната настилка, очевидно от скука. Униформата на имението беше тъмнозелена, с обточено в златисто сако.

– Искаш ли помощ?

Преоблеченият като кочияш Крак скочи от капрата.

– Не. – отвърна Никола на лакея – Все пак, благодаря.

За каретите и конете имаше вградени коневързи. Някои от возилата все още стояха с отворени врати и Никола преброи поне три карети-таксита. Рейнар бе издействал поканата толкова скоростно, че не бяха имали възможност да проучат останалите гости. Отгоре, по протежението на стената се издигаше тераса; виждаше сандъците с цветя и пейките, разположени с лице към градината. Той знаеше, че терасата започва от задната част на двора за карети, пресича градината и стига до малък издаден павилион, с форма на класическа беседка. Тя беше изолирана от къщата, но дотам лесно се стигаше от терасата; Никола се обзаложи да изяде шапката си, ако не възнамеряваха да проведат сеанса точно там.

Той пое куфарчето на Рейнар, което Девис му подаваше и кимна на Крак. Тази нощ Крак и Девис щяха да отседнат тук на открито при каретата, но вероятно щяха да ги наблюдават твърде изкъсо, за да се измъкнат, ако се наложеше да търси помощта им. Надяваше се да не почувства тяхната липса.

Лакеят го поведе по стълбите и влязоха в къщата. Никола зърна просторен висок вестибюл, наслан вероятно с имитация на мрамор, като залитането по класиката продължаваше с фреските по протежение на основното стълбище, изобразяващи нимфи и грации. Лакеят му показа

слугинския вход и Никола изкачи два етажа по някакви тесни стълби, като се надяваше да му се предостави своевременно възможност да раззугне наоколо.

Но когато стигна до върха, почти се сблъска с една от камериерките на горните етажи, която го насочи към стаята, определена за Рейнар.

Стаята бе подредена с вкус, и ексцентричната подредба на къщата очевидно не се простираше до спалните или поне не до спалните за гости. На прозорците бяха закачени тежки бледожълти завеси, които си подхождаха със стените в слонова кост и сребро, възглавниците и покривалата на меката мебел, тапицираните столове и изящните малки масички. Балдахините на леглата донякъде разваляха впечатлението за семплост с бродираните гирлянди, сребърни цветя и украса от шраусови пера.

Самият Никола никога не бе имал прислужник, поради което разопакова багажа на Рейнар бързо и сръчно. Докато гостите вечеряха, прислужничките щяха да влизат и излизат от стаите, да освежават цветята, да пълнят умивалниците, да изпъват чаршафите и завивките, а той не искаше стаята да предизвиква подозрения. След като свърши, извади джобния часовник, който използваше за този вид прикритие – евтин, без никакви орнаменти – и пресметна времето, с което разполагаше преди Рейнар да дойде да се преоблече за вечеря. Това щеше да е идеална възможност да получи първи данни за останалите гости, а и затова дали Октав вече е пристигнал в къщата. С колкото повече информация разполагаше преди да започне да действа, толкова по-добре.

Той се измъкна от стаята и внимателно притвори вратата. Цареше тишина, нарушавана единствено от съскането на газените лампи в порцелановите им глобуси и приглушените гласове отекващи по отвора на голямото стълбище. Той се запъти към хола, безшумно, но целенасочено, без повече предпазни мерки. В къща с подобен размер, с толкова многобройна прислуга и с допълнителната суматоха на тазвечершното парти, едва ли щяха да разпитват някой с вид на човек, който знае къде отива,

Откри стълбището за прислугата в отсрещния край на коридора и бързо се спусна по него, за да се озове в тясно помещение с нисък таван, което водеше към задната част на къщата. Докато минаваше покрай една отворена врата чу, че някой извика:

– Ей, ти, не те знам кой си, я чакай малко.

Никола се подчини и спря. Помещението беше малък килер с шкафове със стъклени витрини, с наредени в тях порцеланови сервизи и

лъсната сребърна посуда. Мъжът, който го беше повикал бе сивокос и набит и размахваше връзка ключове. Явно икономът, помисли Никола. В стаята имаше и някаква жена на средна възраст с оскърбено изражение, облечена в сива рокля и престилка. Никола каза:

– На Капитан Моран съм, сър.

– А, добре, свободен си тогава. – Икономът отново се обърна към разярената лелка с набрашнена престилка. – Не, кажи на Листерите, че това е последната ми дума.

– Не, ти му кажи! Повръща ми се от адераското му бръщолевене и ти можеш...

Без дори да се налага да вкарва в употреба внимателно обмислено-то извинение, че е забравил ръкавиците в каретата, Никола стигна до свода в края на прохода и караците се гласове се изгубиха в още пошумната кухня. Пещта представляваше монолитен монумент, заемащ цялата стена в дъното, а над огницата димяха медни тигани за пържене на риба. Една дълга маса се огъваше под тежестта на форми за сладкиши, тавички за печене на меренги и квадратни тави за пайове. В бюфетите до тухлените стени бяха наредени порцеланови чинии и сребърни комплекти за какао и кафе.

Готвачът, запотен под бялата си шапка, тръшна някакъв съд върху печката и изкрещя убийствена псувня на адераси. Откъм огнището му отвърна също с крясък някаква жена, която подреждаше шпиковани скопени петли върху плоска тава.

– Какво разбираш ти бе, скапан чужденец!

Вратата на отсрещната стена се отвори рязко и пропусна две кухненски прислужнички, които с усилие влачеха ведро с вода. Никола им помогна да го сложат на поставката в близост до масата, след което ги остави да се присъединят към колежката си в битката. Той се измъкна през някакъв друг килер и оттам през вратата към зеленчуковата градина.

Мина по незастланата пътека, обикаляща участъци засадени с пъпши, краставици, цикория, както и дървени сандъчета за увивни зеленчуци. Покрай лявата стена, от двете страни на алеята за каретите стърчаха оголели от зимата крушови дървета. Имаше някаква дървена врата, заден вход към конюшните, но за щастие беше затворена. Отдясно, над градинската стена виждаше страничната част на една от двете пристройки, които вдовицата бе построила за синовете си. Сивите камъни бяха обрасли с увивни растения, но иначе изглеждаха добре поддържани, както и главната къща. Вероятно двете пристройки се използваша за

допълнителни гостни или за квартири на прислугата.

Стигна до решетестата врата в края и я отвори, за да навлезе в цветната градина. Изчака и обмисли поведението си. Тук територията беше опасна; около конюшните и в зеленчуковата градина можеше да обясни присъствието си. Но тази зона трябваше да е забранена за каквато и да е прислуга, освен за градинаря.

Изглеждаше пуста. Пълзящи рози, дюлеви дървета и върби закриваха стените, които оформяха, снижавайки се, лека падина и преминаваха в друга висока стена. Преплетени растения, които напролет щяха да цъфтят, се виеха от гнездата си и заплашваха да погълнат павираните алеи и фонтана с играещата в средата му нимфа, уловена в хватката на голи лозници.

Никола притича покрай стената, над която стърчеше скулптираната балюстрада на терасата. Към края на градината терасата преминаваше в широка квадратна платформа. Сега от къщата го скриваха буйни храсти и той заби пръстите си и носовите на ботушите си в пукнатините на грапавата каменна стена. Набра се на мускули и преметна крак през балюстрадата, с надеждата, че петната от мъх няма да личат много по тъмните му дрехи.

Беседката се намираше в центъра на платформата. Архитектурата ѝ бе семпла, отворена окръжност от колони, поддържащи скулптиран антаблеман#. Камъните бяха състарени изкуствено, както и триумфалната арка и придаваха на мястото достолепен старинен вид. В средата бе разположена красива дървена маса, обградена с осем стола.

Огромните корони на няколко дъба, всеки с големината на малка могила и далеч по-стари от къщата, препречваха гледката от трите страни на платформата и единственото място, откъдето се виждаше ясно, бе точно под каменния мост, свързващ терасата над двора за каретите и гърба на основната къща. Огромните сандъци с цветя и класическите статуи на най-разнообразни полубожества в края на платформата осигуряваха известно прикритие, но малката беседка би била видима за всеки застанал на по-далечната тераса. Отвън не се виждаше никой и Никола се отлепи от прикриващата го статуя и предпазливо влезе в беседката.

Коленичи, за да погледне дали под масата няма някакви въжета, механизми или магически приспособления. Изглежда нямаше, както нямаше и тайни вместилища. Масата бе тежка и масивна, което изключваше възможността спиритистът да я завърти с носовите на обувките си, което бе един от най-често използваните трикове. Той мина към столовете, провери под тях и опипа пълнежа на седалките. Следваше самата

беседка. Накрая след като провери мястото толкова, доколкото беше възможно без наличието на стълба, отиде да седне в сянката на един огромен сандък за цветя. Свечеряваше се и мракът се сбираше на локви под оголелите дървета и бодливите храсти. Не бяха направени никакви предварителни приготовления за шоуто, което очакваха да получат срещу парите си Капитан Еверсет и неговата съпруга.

Наистина ли се изненадваш? Запита се Никола. Знаеш, че Октав разполага с реална сила, или поне има достъп до такава сила. Ако беше открил, че масата е поръсена с магически прах, или чекмеджета с двойни дъна, това само щеше да внесе допълнителна неяснота. Просто щеше да чака и да се опита да разбере нещо по време на сеанса.

Никола се върна в стаята без проблем и намери там Рейнар, който вече се обличаше за вечеря.

– А, ето те – каза Рейнар, който връзваше шалчето си пред огледалото. – Тъкмо започвах да се чудя къде си. Откри ли нещо?

– Не. Както и очаквах. Октав дойде ли? Кои са другите гости?

– Не го видях. Но Мадам Еверсет говореше за него като че ли всеки момент очакваше да се спусне връз нас право от етера. Но не бих могъл да ти кажа дали това означава, че е в къщата или точно обратното.

Рейнар изруга, съдра шала и го метна през рамо, след което започна да избира нов от отвореното чекмедже. Никола улови парчето плат преди да беше паднало на пода и го остави настрана. Рейнар продължи:

– Колкото до останалите гости, те са точно онова, което се очакваше. Амелин Даниел, полуоткачената, която се мъкне с онзи, как му беше името, неприятния поет, дето е наркоман на опиум...

– Алгрето ли?

– Същият. И той е тук, естествено, и е довел и жена си, за да постави Даниел в неловко положение. Още, придружителят на Даниел, някакъв пъпчивец, който вече на два пъти ми отправи сексуални намеци, а аз съм достатъчно възрастен, за да му бъде баща, за Бога. И още, Виярд и настоящата му любовница, Илиан Изолд, оперната певица, и разбира се, Конт Беление, който не би получил покана и за парти на потъващ кораб, откакто откриха, че е замесен в онзи скандал в Назан Корт.

Рейнар бе на път да съдере още един шал. Никола го спря нетърпеливо, обърна го и сам довърши връзването. Компанията бе, както обикновено скандална, но пък и Рейнар не би бил поканен, ако случаят беше различен. Бе известен с фриволното си поведение още преди да постъпи на служба в Гвардията, но засега най-отвратителният скандал бе онзи, поради който беше изгубил службата си и който го бе превърнал във

враг на Конт Монтес.

Рейнар имал сърдечна връзка с един по-млад от него офицер от благородническа фамилия, докато по същото време младежът се домогвал до годеж с някаква девойка от още по-благородно и далеч по-богато семейство. Адвокатът на Монтес, Деврил, докарващ си допълнителни доходи чрез изнудвачество, успял да откупи едно дискредитиращо писмо от младежа до Рейнар, което било откраднато от сандъка на Рейнар, докато полкът му бил разквартируван на полуостров Тетари. В началото момъкът плащал на изнудвача, докато изразходил личните си средства, но исканията на Деврил продължили и накрая, точно в деня преди сватбата, писмото станало публично достояние. Скандалът, висотата на положението и, вероятно, убеждението, че самият Рейнар е дал писмото на Деврил, повлияли на крехкия темперамент и младежът се самоубил. Скоро след това Рейнар се завърнал във Виен и открил, че приятелят му е мъртъв и повечето от хайлайфа са убедени, че към самоубийството го е подтикнал той. Настроенията срещу него били толкова силни, че неговият командир скалъпил срещу него някакви формални обвинения с цел да го уволни от Гвардията.

Онази част от историята, която никой освен Никола и Мадлин не знаеше докрай, бе че Рейнар бе стигнал до продажния ординарец, който беше откраднал писмото и го беше убил, след като бе изтръгнал от него името на Деврил. Хората на Монтес бяха разбрали, че Рейнар е по следите на Деврил и възнамеряваха да го елиминират, но Никола бе наблюдавал отблизо развитието на нещата и се беше свързал с Рейнар, за да го предупреди. Заедно отърваха света от изнудвача-адвокат Деврил и оттогава Рейнар работеше с Никола.

Никола приключи с връзването на шала и Рейнар внимателно проучи резултата в огледалото.

– Много добре го направи. Да не би да са те учили на това в Лодун?

– В Лодун учат на всичко.

Имената на гостите му бяха познати, с изключение на едно.

– А този Виярд, познаваш ли го по физиономия?

– Да. Срещали сме се няколко пъти. Но ми е просто познат. – Рейнар се обърна и го изгледа с въпросителна насмешка. – Да не би да смяташ, че той е Ронсард под прикритие?

– Не. Не смятам.

Дяволите я взели, все пак, тази Рейнарова проницателност. Никола не искаше да се прави на истеричен глупак, но Ронсард беше единственият противник, когото не бе напълно уверен, че можеше да надхитри.

Той сгъна предишния костюм на Рейнар, защото знаеше, че един истински камериер никога не би оставил дрехи на пода. Е, може би камериерът на Рейнар би го сторил, но това щеше да даде повод за коментари сред останалите слуги, а той не искаше да привлича внимание.

– Все пак нали разбра, че видяхме Хал в моргата?

– Когато сте ходили да видите удавеното момче ли? Стори ми се, че Мадлин каза, че това нямало връзка с Октав?

– Засега.

Все още нямаше вести от магьосниците, на които бе раздал проби. Можеше да се наложи пак да отиде при самия Арисилд и да му припомни.

– Около масата имаше само осем стола.

– Ами, Еверсет каза, че няма да присъства на представлението на Октав. Предполагам, че и други са поднесли извинения за отсъствието си. Смяташ ли, че това е от огромно значение?

– Не. – Никола се замисли за миг. – Мислиш ли, че Еверсет ще заподозре нещо, защото ти ще присъстваш?

– Споменах, че никога не съм виждал такова нещо и ми е любопитно. Би трябвало да е достатъчно. Никой в тази групичка няма да заподозре никого в нищо освен в тайно бягство с цел разврат.

– Прав си, естествено.

Никола отрано беше научил, че един от основните проблеми в измамата бе склонността да се правят опити за прекомерно обясняване на нечии постъпки. Истината бе, че хората вършеха какви ли не странни неща, по възможно най-нелогични причини и прекалено изпипаните обосновки само те правеха да изглеждаш гузен.

Подобно на повечето парвенюшки домакинства, Еверсетови бяха платили крупна сума за отличен адераски главен готвач и понеже нямаша истински изискан вкус, бяха успели да наемат само посредствен такъв. Никола наблюдаваше хаоса от безопасната позиция в кухненския коридор, заедно с още двама от слугите от горните етажи, които лентяйстваха след настаняването на гостите. Малко преди това всички бяха наблюдавали пристигането на каретата на Октав скрити зад конюшните. Спиритистът не носеше багаж и нямаше друг придружител, освен кочияша.

Главният готвач, Листер, провеждаше приготовленията за вечерята сякаш кухнята бе някаква обсадена от врагове цитадела, която неизбежно щеше да падне под натиска на превъзхождаща сила и това

водеше до сума ти хвърляне, чупене и псувни по адрес на кухненските помощнички. Това накара Никола да се чувства още по-благодарен за неговия достоен Андреа, който през целия си живот не бе избухнал нито веднъж.

Той поклати глава като видя второкачественото вино, подбрано за соса, след което изостави ленивата поза и се запъти към трапезарията. Никола си бе поставил за цел да огледа всички прислужници, доведени от гостите и да се увери, доколкото бе по силите му, че всички са онова, за което се представят. Крак имаше нареждане да стори същото с кочияшите и придружаващите ездачи, отседнали в конюшните и Никола знаеше, че ако неговият оръженосец бе открил нещо подозрително, досега щеше да е намерил начин да му го съобщи. Безпокоеше се единствено за гостите.

Оказа се невъзможно да стигне достатъчно близо до трапезарията, за да подслуша разговорите. Това можеше да стане единствено от едно малко антре, използвано от иконома, за да направлява лакеите, които сервираха блюдата, но то непрекъснато беше заето. Никола неохотно се върна на старата си позиция в кухнята, където Листерите изглеждаше на път да сдаде крепостта.

Неангажиращият разговор над чиниите надали би осветлил много положението, макар Никола да знаеше, че поетът Алгрето има нещо общо с Конт Монтес. Миналият месец Никола беше седнал в Контера с Рейнар и Мадлин, когато пристигна Контът с голяма компания, която включваше и Алгрето. В това нямаше нищо осъдително. Настоящата популярност на Алгрето го правеше доста търсен гост във всички обществени прослойки.

След известно време обаче, Никола долови нескривано внимание от страна на разположената в съседство компания на Монтес. Можеше да се дължи на присъствието на Мадлин; като нашумяла актриса, тя обикновено привличаше внимание. А имаше вероятност да се дължи и на Рейнар, който също можеше да разчита на полагаемата си доза внимание.

– Под наблюдение сме, скъпи мои – беше казал Рейнар. – Ревнуват, това е очевидно.

Не беше дал признак на абсолютно никакво притеснение; Рейнар обичаше предизвикателствата.

Мадлин се беше засмяла и бе вдигнала чашата си към него, сякаш бе казал нещо изключително остроумно и язвително по адрес на онези, които ги зяпаха.

– Господи – измърмори – чувствам се направо виновна. Страх ме е, че той знае.

Имаше предвид Монтес, който оправяше копчетата си за ръкавели-те от черен опал, като в същото време се навеждаше да каже нещо на една от жените в антуража си. Точно същия ден Никола се бе сдобил с архитектурните планове на къщата на Монтес, които щяха да им трябват, за да подхвърлят уличаващото бисранско злато на Херцогиня Мондоло.

– Виновна ли? – каза, вдигайки собствената си чаша.

– Не точно виновна. По-скоро гузна.

Тя докосна украшението в косата си с кокетен жест и без да движи устни изрече:

– Идва насам.

Никола видя с периферното си зрение, че Монтес се извинява на компанията си и става.

– Той не знае нищо – каза.

– Ама тази Енора Ражел дете е с него – добави по-високо Мадлин – е абсолютна курва.

– Е, Мадлин, държиш се точно като актриса – сгълча я закачливо Рейнар.

Диалогът бе в чест на Монтес. Контът бе дошъл до масата им в края на забележката на Рейнар и Никола стана, за да се здрависа с него.

– Доста време мина, Валярд. Мислех, че не си в страната – каза любезно Монтес.

Всеки сантиметър от него излъчваше ил-риенски аристократизъм, от семплата кройка на дългополото му сако до безукорната прическа на мазната му коса и ниско подстриганата брада. Усмивката не стигна до плоските му тъмни очи.

– Не се появявам често в обществото, милорд.

Никола се обърна, за да представи Мадлин и Рейнар. Изненада се от почти физическото пронизване, което усети, когато Монтес целуна ръка на Мадлин, както повеляваше протоколът, но му размина, докато наблюдаваше как Контът се преструва, че никога в живота си не е чувал за Рейнар Моран. Нищо чудно вече да губеше бройката на убитите от неговите главорези хора; не бяха никак малко.

След запознанството Монтес отново се обърна към Никола:

– Едуар Виляр бе голяма загуба за науката, Валярд. Сигурен съм, че в Лодун усещат липсата му.

– Всички усещаме липсата му. – отвърна тихо Никола.

Откриваше, че, дори толкова време след събитието, поднасянето на

съболезнавания от убица на приемния му баща, беше едно почти приятно изживяване. Фактът, че на Монтес още не му бяха омръзнали дебелашките и понятни само за него шегги, бе признак на слабост. Той и понятието си няма за чия сметка е шегата – все още.

Лицето на Монтес бе безизразно. Каза:

– Още ли внасяш художествени произведения?

– Да.

Никола си придаде израз на любезна заинтересованост. Монтес го провокираше, макар да не се сещаше с каква цел.

– А аз наистина си мислех, че моята компания се брои за скандална от доброто общество.

Говореше поетът Алгрето, застанал зад Монтес. Изглеждаше като че ли току-що е станал от леглото, с разпасани дрехи, свободно висящ около врата шал и разчорлени руси къдрици. Поетът изглеждаше по абсолютно същия начин всеки път, когато Никола го беше виждал, и той твърдо подозираше, че ефектът бе преднамерен.

– Внимавайте, милорд, това вече е прекалено.

Никола едва прикри усмивката си. Нямахме никакво съмнение за какво наемква Алгрето. Вместо да се подмаже на покровителя си, той доста неприятно хвърли камъните в неговата градина; връзката между Монтес и неговия адвокат-изнудвач почти беше излязла наяве по време на инцидента, спечелил на Рейнар презрението на целия хайлайф, и доколкото можеше да се съди по изражението на Конта, той също не изпитваше удоволствие от спомена.

– Вярно – каза развеселеният Рейнар на поета – Вашата компания така и така е достатъчно скандална. Всичко допълнително вече би било разточителство.

Алгрето понечи да отговори, но погледна към Монтес. Трябва да бе отгатнал по стиснатата челюст на покровителя си неговото нетърпение, защото се задоволи само с ироничен поклон, все едно признаваше поражението си. Монтес се усмихна, твърде благовъзпитан, за да се занимава с недодяланите скандални простаци, с който се бе оказал заобиколен и каза:

– Агентът ми ще се свърже с твоите хора, Валярд.

– Разбира се. – Никола се усмихна любезно.

Когато Монтес се беше оттеглил и се беше върнал на своята маса, Мадлин съвсем сериозно му бе казала:

– Понякога самообладанието ти ме плаши.

– Благодаря – каза Никола, вдигайки чаша към нея, макар да не

мислеше, че му е направила комплимент.

– Аз пък мисля, че бе не по-любезен от усойница – каза сухо Рейнар – Нещо бъркам ли?

– Ако се бях държал прекалено почтително, щеше да заподозре нещо – Никола разклати съдържанието на чашата си за вино. – Знае, че го мразя. Но просто не знае до каква степен действията ми са подчинени на тази омраза.

– Значи те е провокирал. – каза замислено Рейнар.

Мадлин отскубна някакво цвете от украсата на масата с отсъстващ поглед.

– чудя се защо.

Никола се бе усмихнал с подобна на бръснач усмивка, която бе всякаква, но не и приятна.

– Сигурно е гузен.

Алгрето имаше вземане-даване с Монтеc, но не и с Октав. Но появата на Октав на сцената, наред плана му за унищожение на Монтеc, в кулминацията на дългогодишни усилия, тревожеше Никола най-много. Главният готвач Листери изведнъж осъзна присъствието на публика и метна някаква купа към коридора, принуждавайки Никола и другите слуги бързо да се разпръснат в търсене на укритие, и освен това върна рязко мислите на Никола към настоящата му роля.

* * *

След поднасянето на вечерята, видимо хроничната суматоха в помещението на слугите позволи на Никола да се подсили с една купа ароматно задушено преди да се измъкне от къщата, за да заеме позиция близо до мястото на сеанса.

Из симетрично подредената градина висяха на стратегически интервали цветни лампи и привнасяха рисков елемент в пътешествието до платформата, но той се справи без произшествия. След като стигна до там, огледа терена за други наблюдатели, преди отново да се качи по балюстрадата. В средата на масата беше поставен стъклен свещник, а по колоните бяха окачени допълнителни лампи. Жълтеникавите пламъци задълбочаваха още повече сенките между статуите в края на платформата, така че той се отпусна по-спокойно зад един голям сандък с цветя.

Беше му студено, въпреки предпазните мерки, включващи тъмни ръкавици и шал около гърлото. По някое време през деня вятърът беше стихнал и спокойната нощ бе пропита с наситената тишина на провинцията. Никола дори чуваше как окъсняла карета минава по пътя край

къщата, отминава Габриловата триумфална арка и продължава към именията, чиито размер нарастваше с отдалечаването от града.

Не след дълго вратите на терасата откъм главната къща се отвориха и той чу говор и смях. Запалиха лампите и гостите се отправиха към платформата и беседката.

Най-отпред вървеше Амелин Даниел, в рокля с голи рамене, уместна единствено за топлия салон, съпроводвана от млад мъж, който никак не ѝ подходеше на височина, облечен в жилетка с толкова крещящ десен, че дразнеше погледа дори от това разстояние и въпреки слабата светлина. От другата ѝ страна пристъпваше Конт Беление, и ѝ обръщаше повече внимание, отколкото беше нужно при положение, че вече я подкрепяше една мъжка ръка. Зад тях различи Алгрето, къдравият поет, който беше излязъл по риза, вероятно с цел да насърчи някой пристъп на туберкулоза, който би го направил още по-привлекателен за жените от сорта на Даниел. Той беше хванал под ръка Мадам Еверсет, домакинята, която се беше увила в палто и беше омотала главата си в шал, проявявайки здрав разум за разлика от повечето присъстващи. Вероятно се интересуваше повече от самия сеанс, отколкото факта, че го провежда в компанията на тези хора. Никола се чудеше дали тази вечер Октав е успял да извърнка от нея някоя реликва от покоен родственик.

След тях вървеше кротката съпруга на Алгрето, безцветна жена в рокля с пастелни цветове, загърната с дълъг шал и придружавана от Рейнар. Независимо от опитите да бъде разсеян от страна на по-бодрите участници в партито, той ѝ обръщаше цялото внимание, дължимо на дама с нейното положение. Никола се усмихна наум. Рейнар, въпреки собствените му шумни протести в полза на обратното, бе джентълмен до мозъка на костите си.

След тях се влачеше Октав.

Този път беше облечен в прост тъмен костюм, без крещящата оперетна шапка. Ако беше разpoznал Рейнар, досега щеше да е реагирал по някакъв начин. Онова, с което се бяха сблъскали миналата вечер в Колдкорт би го разpoznало, помисли си Никола, но не се знаеше доколко персоналността на голяма съвпаднаше с тази на Октав.

Той изглежда бе последният участник в партито. Еверсет вече беше казал на Рейнар, че възнамерява да не присъства. Виярд навярно бе предпочел същото, а оперната певица Илиан Изолд не бе посмяла да изложи гърлото си на нощния въздух.

Първата групичка стигна до беседката и Амелин Даниел изписка закачливо:

– Има ли значение къде ще седнем, скъпа?

Мадам Еверсет погледна назад към Октав, но той изобщо не реагира. Тя отвърна:

– Не, скъпа, няма значение.

В края на терасата застанаха двама лакеи, които да обслужват евенгуални поръчки. След известно суетене гостите насядаха по столовете като гледаха да се настанят до Беление. Октав стигна до беседката и застана на входа с презрителна усмивка на бледото лице. Външният му вид бе жалък: протрити маншети, сиво от мръсотия шалче. Никола се зачуди дали ефектът не е търсен съзнателно. Октав почеса рошовата си брада и огледа хората около масата.

Влезе в беседката чак когато всички бяха насядали по местата си. Повечето от гостите изглежда го възприемаха като циркаджия; те бърбеха един с друг, Беление флиртуваше с Даниел, Даниел подмяташе иронични намеци на Алгрето, понеже я пренебрегваше, Алгрето отвърщаше със снизходителна усмивка, а младият придружител на Даниел се мъчеше да привлече поне малко внимание от когото и да било. Клекнал в мрака зад солидния гръб на сандъка, с просмукващи се в ботушите му студ и влага, Никола за пореден път си припомни защо не обичаше така нареченото светско общество. То имаше своите хищници, точно както и улиците в Крайречен, но те нанасяха удари с думи, жестове, изражения. Тук нямаше съюзници, а само врагове, но въпреки това всички се правеха, че умират да общуват един с друг. Никола не се чувстваше изключен това общество, но имаше усещането, че действието сякаш се развива в друга плоскост на съществуването, която можеше да наблюдава, но с която не можеше да взаимодейства. Не че някой със всичкия си би го желал. Предпочиташе света, където враговете бяха врагове, войната беше война и ударите прерязваха до кокал.

Мадам Еверсет се разкъсваше между вниманието, което трябваше да отделя на гостите си и това да наблюдава Октав; очевидно искаше сеансът да започва. Докато водеше неангажиращ разговор с Мадам Алгрето, Рейнар също държеше Октав под око, но далеч по-дискретно.

Мадам Еверсет изрече рязко с леко писклив от вълнение глас:

– Започваме ли, Докторе?

Останалите я изгледаха, едни с изненада, други с насмешка.

Октав каза:

– Започваме, Мадам.

Той стоеше прав зад определения за него стол и гледаше останалите, застанал с гръб към колоните, които оформяха входа на беседката.

Алгрето, вероятно обиден от внезапното оттегляне на вниманието от неговата особа провлече:

– Аз лично, не вярвам в подобен род фантазмагории, Докторе. Наистина ли ще да накарате покойния брат на нашата домакиня да се появи сред нас?

Мадам Еверсет потръпна и Никола отбеляза наум, разбери историята на покойния брат. Лампите осветяваха бледото ѝ набраздено от умора лице. Никола беше решил, че белезите се дължаха на женитбата ѝ с Капитан Еверсет; сега му ставаше ясно, че Мадам си има други грижи. Изглеждаше все по-малко и по-малко вероятно да е издирила Октав просто, за да блесне в обществото като проведе сеанс на салонно парти. Зачуди се дали случайно Октав не я беше потърсил наместо тя него.

Докторът каза:

– Вратата не е необходимо условие.

Гласът му бе почти същият като на голема, може би с няколко тона по-нисък. Никола още веднъж си напомни, че той вероятно беше съвсем различна персона, от голема, с който се бе запознал. По неговите реакции не можеше да се съди за реалния човек.

– Така ли?

Алгрето се усмихна, готов да се наслади на заяждането с Октав и да поизмъчи очевидно угрижената домакиня.

– Мислех, че е абсолютно необходима за този вид... представление.

– Мисълта ви е погрешна – отвърна невъзмутимо Октав.

Той беше в стихията си и се чувстваше уверен. Беше пхнал ръка в джоба на палтото си и в начина, по който я държеше имаше нещо неестествено. Никола би помислил, че държи пистолет, но Октав някак не му приличаше на човек, който би носил оръжие. Или поне не такъв вид оръжие.

Алгрето не беше свикнал да му се отвръща с такова пренебрежение. Присви очи и изрече:

– Ако изобщо може да се нарече с тази дума. Тонът ви е оскърбителен, Докторе. Макар че на какво точно сте доктор, така и не бе разяснено.

Мадам Алгрето въздъхна шумно, Амелин Даниел се разхихика, а Беление придоби скучаещ вид. Мадам Еверсет се опита да се намеси:

– Наистина, сигурна съм, че няма да навреди...

– Алгрето, – каза Рейнар, успявайки да си придаде едновременно насмешлива и отегчена интонация. – Поезията е полето, в което ти си специалист. Защо не се ограничиш с нея и не позволиш на доктора да

продължи.

Погледът на Алгрето потъмня. Думите не съдържаха директна обида, но Рейнар бе майстор на намеците. Поетът каза:

– Не те познавам като човек, който би се заинтересувал от поезия или пък от тези духовни безсмислици, Моран.

– О, не знам за поезията, но някои работи не ми харесват.

– Защо си тук, тогава?

– Тук съм, защото съм поканен. често ме канят, знаеш. Еверсет и аз сме особено близки приятели. А ти защо си тук?

Октав очевидно се наслаждаваше на свадата и на бледите му устни играеше усмивка. Беление каза:

– Вижте какво, джентълмени, със сигурност не е...

Приковал напрегнат поглед в опонента си, Алгрето каза:

– Може би за да се придаде на събитието така нужния привкус на артистична почтеност. Но, предполагам, понятието почтеност ти е непознато, ако съдя по онова, което говорят за теб.

– Сигурно, – съгласи се Рейнар с любезна усмивка. – А аз след като чух за представянето на последната ти епическа поема на литературната вечеринка на Контеса Авера, смятам, че по ще ти подхожда да раздаваш компетентни съвети как да се правим на маймуни.

Алгрето изруга и скочи на крака, отхвърляйки стола си назад.

С рефлексии, шлифовани в години дуелиране, Рейнар стана също толкова рязко, закачайки с лакътя си ръката на Октав като по този начин накара спиритиста да залитне крачка назад. Несъзнателното движение, за да запази равновесие, накара ръката на Октав излезе от джоба му.

Никола тъкмо се усмихваше наум, милия Рейнар, когато ръката на Октав се вдигна и той видя предмета, който стискаше спиритистът. Има време да го зърне само за миг преди Октав припряно да го напъха обратно. Рейнар казваше на Алгрето:

– Извинявай, старче, не мислех, че ще го вземеш толкова навътре. Приеми извиненията ми.

Алгрето не се успокои ни най-малко, но щеше да е връх на невъзпитанието, ако отхвърлеше предложените извинения. Той се насили да кимне неохотно и седна, Рейнар се извини с полугласно на Октав, затова че го е бутнал и сам седна на мястото си.

Усмивката на Никола се беше стопила. Предметът се бе оказал една метална топка. Страшно приличаше на един уредите на Едуар Виляр, с изключение на това, че беше по-малък.

Не може да бъде, каза си. Останалите бяха унищожени. Беше видял

с очите си как Кралските Следователи ги разтрошават на парчета. Това бе последният експеримент на Едуар, смесица от наука и магия, породен от желанието да общува с покойната си съпруга, която Никола познаваше единствено от портрета в главния хол в Колдкорт. Сам по себе си, един уред за разговаряне с мъртъвци, без значение работещ или не, не представляваше некромантия. Но Конт Монтес беше инсценирал обстоятелствата така, че да изглежда все едно Едуар е убил някаква жена в опит да направи магия, и това съответстваше на законовото определение за некромантия. А когато съдът бе разбрал за предназначението на уреда, Едуар им се бе сторил още по-виновен.

Но как Октав се беше докопал до един от уредите? Всяко късче от оцелелите работи на Едуар, записките му, дневниците, последните работещи модели на апарата, всичко което Короната не беше изгорила, се намираше в Колдкорт. Никола изруга тихо. Може да е имало прототип, за който никога не сме знаели. Ако някой знаеше, това щеше да е Ари-силд Дамал. Той бе човекът работил най-отблизо с Едуар в Лодун в първите етапи на проекта. Единствената алтернатива бе Октав по някакъв начин да беше пресъздал онзи експеримент и да беше разработил същите теории независимо.

Ако не беше, и ако незнайно как бе откраднал разработките на Едуар... Няма да му е нужен уред за разговори с мъртвите, помисли си Никола. Ще го прави съвсем безпрепятствено от собствения си гроб. Предпочиташе Короната да беше изгорила цялата работа на Едуар, отколкото да гледа как Октав я използва за някакви гнусни номера.

Докато останалите участници в събирането отново се разполагаха по местата си, Октав бе възвърнал самообладанието си. Той кимна към все още намусения Алгрето и каза:

– Да отвърна на първия ви въпрос, аз съм доктор на духа, добри ми сър. Всеки студент по магьосничество ще ви каже що е то е етерната равнина. Етерът може да се използва, за да се стигне до душите, които обитават отвъдното и които някога са били част от нашия свят. И да ги върнем – временно – към живот. Сега...

Октав остави тишината да се задълбочи, докато накрая се чуваше само тихото шумолене на вятъра в дъбовите клони. Погледът му се изпразни и очите му се извъртяха нагоре. През тялото му премина тремор и той изстена тихо.

Театър, помисли с презрение Никола. И при това не особено добър. Октав навярно още беше разконцентриран от разминалото се на косъм сбиване между Рейнар и Алгрето. Никола намираше представлението за

всякакво друго, но не и убедително и не бе единственият. Аристократичното лице на Мадам Алгрето излъчваше открит скептицизъм. Но ако спиритистът използваше уред, в чието сътворение бе имал пръст Едуар, то той наистина си играеше със сила.

Внезапния и силен стържещ звук озадачи всички. Някой пое дълбоко въздух. Стърженето се чу отново и Никола разбра, че това е звук на дърво, което се трие силно в камък. След това забеляза онова, което останалите вече бяха видели – тежката дървена маса се въртеше, бавно, тромаво, въртеше се.

Алгрето каза:

– Това е трик.

Рейнар се отдръпна от масата, за да погледне под нея. Никола мислено се стърчи от яд, защото му се искаше да беше измислил начин сам да бъде участник в събирането, който в този момент щеше съвсем в реда на нещата да скочи и сам да огледа масата. Рейнар каза:

– Не е номер. Той изобщо не я докосва. Той побутна нещо с ботуша си. – А по камъните има стърготини от краката на масата.

– Значи е магия – усмихна се Алгрето – Това тук няма да впечатли дори тълпите на пазара, Докторе. Макар да ми е ясно защо смятате това препитание за по-безобидно от професията на лъжеवेशер на Кръстовището на Учените.

Всички лампи премигнаха еднократно и едновременно, като че ли над пламъка на всяка от тях се бе снижила ръка. Без да изоставя позата си на отнесена съсредоточеност, Октав каза:

– Мислете си каквото си искате. Аз съм ключът, който отключва всички врати между нашия и отвъдния свят.

– Некроманцията, – изрече отчетливо Мадам Алгрето – се наказва със смърт и то съвсем справедливо. Ръцете и блуждаеха над все още въртящата се маса без изобщо да я докосват. Беше очевидно, че започваше да намира събитието за проява на лош вкус.

– Надявам се не преди да е свършило партито – изрече кисело Амелин Даниел.

Октав изрече с нотка на раздразнение:

– Това не е некромантия, нито е призоваване на духове, нито пък оскверняване на гробове. Това е общуване от най-висша форма.

– Това е една движеща се маса. – отбеляза Алгрето, и Никола трябваше да му признае пълната правота. – Нищо не сме видели, но...

Октав вдигна ръка, за да замълчат всички. Между колоните на входа на беседката стоеше някакъв мъж. Никола затаи дъх. Беше погледнал

в тази посока само преди миг и там нямаше нищо.

Мъжът беше млад и беше облечен в униформа на морски офицер. Никола се взря напрегнато, опитвайки се да запагети подробности.

Останалите притихнаха, а онези който гледаха в друга посока се извъртяха на столовете си, за да виждат. Дори масата бе спряла движението си по часовниковата стрелка. Мадам Еверсет се бе изправила неволно. Октав не се обърна, но бе излязъл от подобното си на транс състояние и в момента я гледаше с алчно внимание.

Това не е картина от проектор, бе първата мисъл на Никола. Очите му мърдаха. Кръвясали като от солена вода или от безсъние, очите на видението пробягваха по лицата около масата. Можеше да е илюзия: магическите илюзии можеха да се движат и да говорят. Арисилд бе способен да сътвори дори веществени на допир илюзии. Можеше и да е жив съучастник, но не виждаше как някой би се промъкнал покрай разположените под терасата слуги, без да бъде забелязан.

Мадам Еверсет се опита да каже нещо и не успя, след което свари само да си поеме дълбоко въздух.

– Юстан...

Или как би се сдобил Октав със съучастник, в когото Мадам Еверсет да разпознае брат си, помисли Никола.

След това Октав каза тихо:

– Питайте го, Мадам. Помните какво се разбрахме.

Рейнар трепна, погледът му отскочи от привидението към Октав и Никола Разбра, че не само той е чул тези дискретни думи. Останалите изглежда не им обърнаха никакво внимание.

Мадам Еверсет кимна, залитна като че ли щеше да припадне, но каза:

– Юстан, корабът ти. Къде потъна?

Блуждаещият поглед на младежа я откри. Лицето му не бе мъртвешки бяло, отбеляза Никола, а обветрено и зачервено от слънцето. Незнайно защо, той реши, че това беше по-убедително от всичко останало. Видението облиза устните си и каза:

– До южния бряг на Парсия, в проливите Каша-трий.

Гласът му бе нисък и дрезгав.

– Но Лиз...

Беше изчезнал. Нямаше постепенно избледняване, нито разтваряне във въздуха. Беше изчезнал и то внезапно, като захлопване на врата между два свята. Мадам Еверсет изпищя:

– Юстан!

Във внезапно настъпилата плътна тишина се чуваше само един звук. Тракане на подковани мъжки ботуши по камък.

Никола откри, че нещо го парализира, някаква невидима сила, която сякаш спря сърцето му, смрази въздуха в дробовете му. Моментът бе твърде подобен на онзи, когато вампирът му бе налетял в подземията на Мондоло и когато той бе хванат в капан за нула време, безсилен да се помръдне. Зачуди се дали не беше сторил фатална грешка, идвайки тук тази вечер.

Отпърво не се виждаше нищо. След това сенките между лампите се концентрираха в една тъмна фигура, пристъпваща с ритмична и уверена походка нагоре по моста от терасата към беседката. Никола примижа, за да види лицето на мъжа и осъзна, че трепери; нормалния влажен нощен хлад в края на зимата изведнъж се беше превърнал в лют мраз. Платформата на беседката сякаш беше станала от лед и ръцете му в ръкавиците изгаряха от студ. Откъм покрива на беседката се чу дращене като клон разлюлян от вятъра. Никола успя да се раздвижи и вдигна глава, за да надникне зад потъналия в непрогледен мрак ръб на покрива. Над беседката нямаше никакви клони.

Той погледна към Октав.

Спиритистът се вираше в масата напрегнато и намръщено. Той не се беше обърнал, за да погледне приближаващата се фигура, но нещо говореше на Никола, че е наясно с присъствието ѝ повече от останалите. Октав навлажни нервно устни и измърмори:

– Не още, не още...

Това обезпокои Никола повече от всичко друго. Мили Боже, този наистина общува с мъртвите и изобщо не знае с какво си играе. Фигурата неумолимо се приближаваше. Никола се опита да я разпознае, да види физиономията и изобщо да проумее какво става, но нещо замъгляваше лицето. Макар от това разстояние да трябваше да го вижда съвсем ясно, погледът му сякаш се приплъзваше всеки път, когато се опиташе да фокусира чертите. Той положи усилие да се съсредоточи, понеже Арисилд му беше казвал, че това е начинът да прогледнеш и през най-умелата магическа илюзия, но това изглежда не помогна. Не помагаше и спазъмът в гърдите, нито сърцето бумтящо като локомотив.

Фигурата бе на две крачки от входа на беседката. Спря. Никола зърна тъмно облекло, развети поли на пелерина или палто. След което изчезна.

Никола откри, че трепери вкопчен в балюстрадата. Участниците в сбирката все още стояха или седяха неподвижни в светлината на

свещите като статуи изваяни от жълтеникав мрамор.

В бездиханната тишина, Октав изрече:

– Това беше, Мадам.

Той отправи кратък поклон към Мадам Еверсет, излезе от беседката и закрачи надолу по терасата.

Мадам Еверсет се опита да възрази, но краката ѝ омекнаха и тя се подпря на облегалката на стола. Беление скочи, за да я подхване, а Алгрето каза:

– Отведете я в къщата...

– чакайте, – прекъсна го Рейнар и извика – Лакей! Слез тук с някаква лампа!

Сети се за подземния вампир, помисли си Никола. И дращенето по покрива на беседката. Той се надвеси през балюстрадата, докато почти не се прекатури с главата надолу, но не видя нищо. Горе в сенките по потъмнелия от времето камък можеше да се спотайват произволно число вампири.

Някакъв шашардисан лакей донесе още една лампа, Рейнар я грабна от него и тръгна надолу по терасата като я държеше високо, опитвайки се да види дали нещо не дебне на покрива. Никола го видя да разпитва лакея, макар да не чуваше задаваните с нисък глас въпроси; мъжът поклати глава, докато отговаряше.

Рейнар каза:

– Добре, изнесете я оттук.

Останалите не го попитаха нищо. Дори необузданата Даниел стискахе ръката на Алгрето и трепереше. Мадам Алгрето стоеше до Мадам Еверсет; домакинята изглежда се бе възстановила малко, макар очевидно да бе зашеметена и разтърсена от преживяването. Тя се изправи с помощта на Беление и цялата компания се отправи към терасата.

Бе крайно време Никола също да си тръгва. Ако Еверсет имаше капка здрав разум, щеше да изкара навън половината домакинство, за да претърсят градините и околността. Ако побързаше, можеше да стане един от претърсвачите. Той се прехвърли през балюстрадата и скочи долу, приземявайки се шумно в купчина листа и някакъв нещастен храст.

Собственото му приземяване бе толкова звучно, че едва чу съответното изпращяване на сухи клони и шума откъм най-близкия от древните дъбове. Той се затича да намери някакво прикритие, подхлъзна се и падна. На няколко метра от него нещо се стовари в купчината отпадъци под дъба, залитна и се хвана за един от по-ниските клони.

Светлината бе достатъчна, за да различи силуета на мъж, облечен в шал и ловно палто. Абсолютно неадекватен, Никола автоматично изрече:

- Извинете ме, но... – в същият момент, когато онзи казваше:
- Съжалявам, аз...

И двамата замлъкнаха, вторачени един в друг изумено и донякъде сконфузено. Тогава другият каза:

– Желая ви приятен ден, – и закричи към външната стена на градината.

Никола се изправи и тръгна със залитане към относителната безопасност на зеленчуковата градина, ругаейки под нос. Познаваше този глас. Помнеше го отпреди десет години, от процеса на Едуар, даващ показания от свидетелската скамейка, абсолютно спокоен, абсолютно уверен, абсолютно обричащ на гибел. Помнеше го и от преразглеждането на делото, когато присъдата на Едуар бе отменена, но месеци след смъртта му, точно толкова спокоен, въпреки фаталната грешка, която признаваше. Помнеше го от всички разпити и останалите процеси, на които бе присъствал под прикритие.

И преди беше разговарял с Инспектор Ронсард, но сега за пръв път използваше собствения си глас от времето, когато беше младеж, токущо излязъл от Лодун.

Суматохата позволи на Никола да влезе в господарските стаи на къщата. Навсякъде търчаха слуги и не бе трудно да си придава вид все едно е бил повикан.

Гостите се бяха събрали в най-големия салон, този с огромните витрини в предната част на къщата, които гледаха към изкуствената пещера, подводната градина и триумфалната арка, които на светлината на цветните лампи изглеждаха като причудливи картини от Призрачния Двор.

Стаята беше жълта – жълти бродирани текстилни тапети по стените и екрана пред камината, сребристожълта тапицерия на разхвърляните канапета и столове, нимфи в жълти рокли в горския пейзаж на високия таван. Гостите и прислугата сновяха из цялата стая. Мадам Еверсет лежеше на един диван като мъртва с посиняло от шока бледо лице. Около нея се суетеше една прислужница и я увещаваше да изпие чаша бренди. Еверсет стоеше до нея с безпомощно и объркано изражение

Рейнар казваше:

- По дяволите, трябва да изкараш прислугата навън да претърси.

Алгрето се разхождаше нервно, Даниел се беше свлякла на един

диван и бе станала център на малък водовъртеж от активност, с придружителя си, оперната певица Изолд и групичка кръжащи около нея загрижени прислужнички. Беление описваше случилото се на някакъв висок мургав мъж, който трябва да беше Виярд. На една от масите имаше изоставени чаши с вино и разпръснати карти за игра. Никола не можеше да ги приеме за безспорно доказателство за заниманията на Виярд, Еверсет и Изолд по време на сеанса. Трябваше да изкопчи още информация от прислугата във времето, оставащо до отпътуването. Все още не беше готов да отхвърли версията за съучастници.

Октав не се виждаше никъде.

Еверсет поклати слисано глава:

– Защо? Какво ще търсим?

Рейнар го изглежда:

– Съучастници, естествено. Този мошеник изплаши жена ти до смърт, и мисля, че трябва да разбереш дали онези... онези мъже са били онова, на което приличаха или са били съдружници на Октав.

Рейнар, помисли кисело Никола, твърде дълго сме заедно и вече ти личи.

– Какъв е смисълът? Копелето си тръгна с парите. В момента изкарват каретата му от двора.

– Вече си тръгва ли? – каза Алгрето, като се обърна към тях и ненадейно се озова точно до Рейнар. – Това е дяволски подозрително, Еверсет. Трябваше да го задържиш, поне докато провериш сребърните си сервизи...

Изкарват каретата от двора. Никола вече се измъкваше от стаята. Намери най-близката врата за прислугата и взе на един дъх стълбите до третия етаж, ровейки из вътрешния си джоб за хартия, на която да напише бележка. В стаята надраска набързо един ред и пхна листа в резервното сако на Рейнар, след което отново се втурна надолу по стълбите.

Отправи се към изхода през господарските стаи, понеже всички, които можеха да му направят някаква забележка, се бяха събрали в салона. Стигна до парника, където имаше стена направена изцяло от стъклени плоскости и ковано желязо, осветявана единствено от лунната светлина и която гледаше към изкуствената пещера и подводната градина. Промъкна се снишен зад плетените мебели и саксиите с цветя, приплъзвайки подметки по кахления под. Долу, по стълбите към по-ниската част на помещението, където изпод покривалото от водни лилии бликаше фонтан. Да, там имаше врата за градинарите.

Той я отключи и излезе на студения нощен въздух, след което

внимателно затвори след себе си. Намираше се точно пред къщата, в началото на покритата с довеяни от вятъра листа каменна пътека, водеща покрай подводната градина и оттам към триумфалната арка. Входът на каменната изкуствена пещера се падаше от дясната му страна, а тунелът към двора за карети под къщата остана отляво. Трябваше да се озове на обратната страна.

Бързото изкачване по каменната пещера го накара да благодари на ръкавиците. Пещерата беше направена от оцветен в тъмно бетон и времето изобщо не беше омекотило повърхността му. Беше твърде близо до страничната част на къщата и можеше да го видят от прозорците на салона; съществуваше възможност някой да забележи неортодоксалния метод, по който възнамеряваше да си тръгне, но щеше да е твърде късно да сторят каквото и да било, а и вероятно щяха да го сметнат за един от хипотетичните съучастници на Октав. Никола се спусна покрай входа на пещерата и се долепи до стената на свода при изхода от двора за карети.

Едва беше успокоил дишането си, когато чу тихи стъпки в прохода за каретите. Отново се долепи в плътната сянка на стената.

От прохода излезе някакъв мъж, спря за миг на място под лампата над арката, след което внезапно се обърна и тръгна право към Никола. Беше Крак.

Помощникът изруга тихо. Никола се усмихна и прошепна.

– Аз пристигнах пръв.

Крак се вмъкна в бордюра от храсти встрани от пътеката. Малко след това изрече с гробовен глас:

– Аз бодигард ли съм ти или какво? И каква ми е работата?

– Ако увиснем и двамата на гърба на каретата, ще ни забележат. Ако съм сам, може да ме сметнат за коняр.

Никола имаше късмет, че Октав разполагаше със собствена карета. На каретите под наем често поставяха шипове на стъпалото за коняря, за да не може хлапетиите или който и да е друг да се възползват от безплатни пътешествия. Една частна карета не трябваше да е оборудвана с подобно препятствие.

– Освен това, се съмнявам, че дори Рейнар ще успее да прикрие двама изоставили го посреднощ слуги. И някой трябва да го наглежда.

Крак изсумтя, вероятно при мисълта, че Рейнар има нужда от наглеждане.

– И по-важно, – добави Никола, вмъквайки стоманени нотки в гласа си – защото аз така казвам.

Крак беше праволинеен и не одобряваше, когато някой оспорваше заповедите на Никола. Мисълта, че самият той се е провинил в нещо подобно, изглежда го накара да се подчини. Един от храстите се разклати и се чу тихо мърморене, но повече никакви директни възражения.

Край тях прелетяха двойка чистокръвни кафяви коне, а след тях и страницата на каретата на Октав. Занавесът на прозореца беше спуснат. Кочияшът бе намалил, за да мине през прохода, но все още препускаше с прилична скорост; знаейки, че не бива да го изпуска, Никола изчака да отминат, пристъпи крачка напред и скочи.

Хвана се за дръжката, използвана от конярите и в следващия миг напипа с крака малката платформа.

Вкопчен в ръкохватката, той погледна назад към прозореца на салона. Там не се бяха подредили изненадани фигури. Беше се измъкнал незабелязано.

Камшикът изплюща и каретата набра скорост под арката, след което излезе на пътя. Габрил Хаус бързо се отдалечаваше.

ПЕТ

От двете страни на пътя се издигаха дървета, които го превръщаха в тъмен каньон, но каретата на Октав почти не намали скоростта си. Препускаха твърде бързо за нощно време, независимо от това, че имаше луна. Лампите от двете страни на кабината на кочияша се люлееха, платформата се тресеше, когато колелата попадаха в дупки и Никола се долепи към гърба, опитвайки да се държи здраво за ръкохватката. За щастие каретата бе от големите, а и той не бе толкова масивен, че задницата на возилото да залита под тежестта му и имаше всички изгледи да стигне до града незабелязан от кочияша.

Дърветата отстъпиха място на поддържани живи плетове и дворове, безлюдни и злокобни на лунната светлина. От двете страни на пътя се издигаха големи и малки къщи, някои от тях все още светеха, заради късни нощни гости, други бяха заключени и тъмни. Кочияшът никъде не забави ход, дори когато се разминаваха с други превозни средства; успяваше някак да удържа каретата да не се обърне и да не навлезе в някоя канавка.

Наложи се да намали, когато стигна до старата градска стена. Пътят се стесни, сградите се сгъстиха и надвиснаха по-отблизо и трябваше да се избягват повече препятствия. Сред нощната мъгла и мрак от земята сякаш ненадейно изникна градската стена, която ставаше все по-голяма, колкото повече се приближаваха към нея. Светлината от газените фенери и лампи откъм близката пивница хвърляше причудливи сенки върху вековните камъни, потъмнели от времето и по-големи от каретата, за която се бе лепнал Никола. След това минаха през внушителните порти и под сенките на старите квадратни кули. Паметата изчаткаха под копитата на конете, докато каретата завиваше надолу по булевард „Гонението на светците“.

По булеварда движението все още беше натоварено, макар и да бе късна нощ. Каретите с фамилни гербове на аристокрацията се бутаха в по-малките возила, ей тъй, за едното удоволствие, а малките наемни кабриолети се мъчеха да се проврат през движението. Тротоарите от двете страни на широката улица на моменти почти преливаха от пешеходци, обграденият с дървета площад в края също бе гъсто населен; в тази част на града имаше доста театри и представления бяха свършили преди малко. Никола се поизправи, достолепен и спокоен, защото

коняр прилепен към гърба на каретата и вкопчен на живот и смърт, със сигурност би привлякъл нечие внимание. От булеварда свиха по някаква по-тъсна и не толкова оживена улица. Тук къщите, масивни сгради, закриващи луната, бяха тъмни и пътят приличаше на каньон с отвесни стени. Никола реши, че кочияшът иска да избегне театралния трафик, но той не пое по нито една от приблизително успоредните на булеварда пресечки.

Газените лампи се срещаха все по-рядко и по-рядко и Никола се зачуди дали ще карат все по тази улица, докато стигнат до Крайречен.

Той беше един от най-старите квартали на града, представлявал някога банкерско седалище, но сега бе прочут като свърталище на крадците. Октав не би могъл да си намери по-добро място за конспиративна квартира, помисли Никола и се усмихна. Дори и Префектурата не обичаше много-много да слиза тук.

Сградите бяха високи и тесни, на по четири и пет етажа с островърхи мансарди. Входовете на дворовете бяха скрити от мрака, но Никола знаеше, че повечето са непроходими от боклуци и мръсотия. Уличните лампи, високи стълбове от ковано желязо, бяха изчезнали вкупом, заменени от маслени лампи и фенери, най-вече над входовете на евтините театри, пивници и кабарета. Край осветените фасади на тези заведения се събираха тълпи, смеещи се, подвикващи на приятели, оформящи приятелски на пръв поглед групички, в които обаче внезапно избухваха юмручни свадни. Имаше и по-нормални места, кафенета, работилници за щавене на кожи, бояджийници, но нощем мястото изглеждаше точно като бърлога на порока.

Кочияшът взе острия завой твърде рязко и Никола изгуби платформата под себе си, и размаха опасно крака преди отново да успее да се намести. Кочияшът със сигурност е усетил, помисли си, отмахвайки косата от очите си с рязко движение на главата. Ресорите на каретата не бяха толкова добри, че да прикрият тази внезапна промяна в баланса на возилото. Може да не е чак толкова наблюдателен.

Но един от зяпачите на тъгъла се заклатушка с намерението да пресече улицата и услужливо подвикна:

– Ей, ти, с каретата! Намали малко, ще си изрџсиш коняра.

О, по дяволите, Никола притвори очи. Не го чу. Каретата под него подскочи и внезапно набра скорост, спускайки се опасно по тъмната улица. Не, много добре го чу, помисли със съжаление.

Каретата изви рязко вдясно, а след това вляво. Никола се вкопчи здраво, благодарен, че ръкавиците предпазват лепнещите му от пот

длани. Залисан да се държи здраво за препускащото возило, той не забеляза следващия завой, докато кочияшът не го взе с обезпокоителна скорост.

Стъпалата му се подхлъзнаха и той се удари в гърба на каретата. Усети как краката му се удрят в лявото колело и отчаяно се заиздърпва нагоре преди да ги е заплел в спиците. Едва бе възстановил опората си, когато кочияшът отново навлезе бясно в друг завой.

Трябваше да слезе от проклетото нещо. Никола се издаде опасно настрани, като се опитваше да види накъде са се отправили. Видя редиците от сгради, които свършваха внезапно малко по-нататък и моментално разпозна улицата. Намираха се отново в Крайречен и се готвеха да прекосят реката.

Сградите отзад се отдалечиха и студеният въздух го облъхна, когато отново излязоха на открито. През тъмната бездна на реката се виждаха светлините на отсрещния бряг, доковете и складовете на пристанището. Каретата навлезе в една стръмна улица и в мъждивата светлина на лампите изникна началото на мост.

Никола се стегна. Каретата се спусна по склона със скърцане на пружини и дървения и той скочи в мрака. Въздухът му излезе, когато се удари в земята и се приземи в обраслата с трева канавка, вместо на каменния паваж, по-скоро на късмет, отколкото целенасочено. Изтъркаля се задъхан по вонящата повърхност.

Надигна се и тръсна глава, за да проясни сетивата си. Каретата беше спряла горе по средата на моста, конете трепереха от изтощение и по страните им се стичаше пот в хладния въздух. Кочияшът тъкмо слизаше от капрата, когато страничната врата се отвори.

С привикнали на светлината на фенерите очи, Никола сега бе почти сляп в непрогледния мрак край реката. Той заслиза надолу към брега, докато не почувства под ръцете си буци пръст. Тук, където почвата беше ерозирана, трябваше да има свличане, макар да не виждаше нищо освен лунната светлина по водната повърхност отдолу. Кочияшът бе откачил една от лампите на каретата и всеки момент щеше да се озове тук.

Никола съблече съдраното си палто и го повеси на ръба на свличането, след което се изтърколи встрани, за да остави възможно най-малко ясни отпечатъци по земята. Стигна до по-твърда повърхност, покрита с туфи трева и се заизкачва нагоре към арката на моста.

Над него светлината се раздвижи, което означаваше, че кочияшът слиза по стръмния бряг, следвайки неговото придвижване по следите в калта и мръсотията. Никола се добра до ниската каменна арка на моста,

като затъваше в смрадливата тиня и се блъскаше в натрошени камънаци и метални отпадъци. Като ругаеше тихо, той се подхлъзна надолу, но успя да се хване за първата подпорна колона, след което се долепи до нея и зачака.

чу стъпките им през шума от пликането на водата и далечното боботене на близкия квартал. Лампата изникна пред погледа му и Никола бързо се скри зад колоната. Докато кочияшът оглеждаше, светлината трескаво се движеше и след това един глас проговори:

– Мисля, че е паднал. Има някаква дреха тук, в къпинака на ръба – изглежда скорозна.

– Ти мислиш. – Това беше гласът на Октав – Изобщо не мислиш. По-добре да бяхме викнали полицията, отколкото да привличаме внимание с това абсурдно изпълнение.

– Ако е мъртъв, няма да може да ни проследи. – измърмори намусено кочияшът.

Октав каза:

– Ако е мъртъв – и Никола чу по тревата отдалечаващи се нагоре към улицата стъпки.

Не след дълго ги последваха кочияшът и лампата му.

Никола изпусна въздишка на облекчение. Заслуша се как кочияшът несръчно прави обратен завой на моста и се отправя обратно нагоре по стръмната улица към някое по-спокойно място. Изчака да качат склона и се покатери на улицата.

Там спря, дъхът му излизаше на облаци в студения влажен въздух и видя каретата, която минаваше между къщите. Намръщи се и се затича след нея по стръмната улица. Среднощното занимание приемаше обрат, различен от очаквания.

За щастие каретата продължи с по-умерена скорост като че ли кочияшът се опитваше да ѝ придаде вид на возило, коренно различно от онова, което току-що бе преминало така бясно през квартала. Никола се придържаше встрани от улицата като гледаше да не попада в неравномерното улично осветление, докато си проправяше път покрай шумните пешеходци. Без шапка, без палто, с калното си и изпокъсано облекло на прислужник, той идеално се вписваше в тълпата и никой не му обърна внимание.

Успя да запази дистанцията из целия Крайречен и след като каретата зави по други две по-къси улочки, но след един дълъг прав участък започна да изостава. Каретата сви наляво по друга пресечка и Никола се затича с всички сили, за да стигне до ъгъла. Дробовете го боляха. Това

беше Габар Лейн, която бе дори още по-тясна и тъпкана с пешеходци от околните улици. Каретата си проби път с прилична скорост, но бе задържана от каруцата на някакви закъснели доставчици, които бяха успели да разпръснат варели навсякъде по пътя.

Никола се облегна бездиханен на уличната стена, докато кочияшът крещеше, онзи от каруцата заплашваше, а зяпачите взимаха едната или другата страна. Намираха се в края на Крайречен, почти в квартал Габардин. Той също не бе особено престижен, но в никакъв случай не беше толкова западнал, колкото околните.

Този с каруцата привика помощниците си от близката пивница и варелите бяха отстранени. Никола се отлепи от стената. Краткият му отдиш бе приключил.

Каретата сви зад ъгъла и Никола стигна дотам, след което внезапно спря и отново лепна гръб на стената.

Каретата беше спряла пред масивна сграда, която приличаше повече на крепост, отколкото на жилище. Беше на няколко етажа, с кули по стръмния покрив. Това беше резиденция, много стара постройка, устояла на времето, за разлика от околните разпадащи се здания. Докато Никола наблюдаваше, вратите на входа за каретите бавно се отвориха и возилото влезе вътре. Прозорците на горните етажи не светеха под тежките кепенци и къщата имаше запуснат вид.

Никола не познаваше добре тази част на града, за разлика от Крайречен, който се намирал в непосредствена близост. Той пристъпи иззад ъгъла и тръгна предпазливо към единствения източник на светлина – малка пивница, помещаваща се в нещо, което навремето явно е било конюшня на друга резиденция, отдавна превърната в сборище от апартаменти.

Входът гледаше към улицата и разкриваше интериор с висок таван, наблъскан с хора, шум и дим. Отвън се размотаваха няколко от редовните клиенти, а вътре възрастен мъж сипваше питиета от открит бидон на онези, които бяха положили усилие да влязат вътре.

– По пени за пиене, ако си имаш твоя чаша, иначе две. – каза уморено, докато Никола присядаше на някаква обърната копаня.

– Две, – отвърна Никола и подхвърли монетите.

Старецът ги улови и му подаде чаша.

Отпи предпазливо и съдържа порива да потрепери. Питието изгори хранопровода му и остави натрапчив дъх на бензин. Това му навя купища неприятни спомени за тясната стаичка, обитавана от него и майка му, в жилище неприятно напомнящо онези, които засенчваха улицата.

Старецът продължаваше да го наблюдава. Единствените други посетители вече бяха напълно извън играта, подпрени по стените на старата конюшня или втренчили празен поглед в пространството. Никола не беше в настроение да разиграва театър.

– чия е тази къща?

– Видях, че я гледаш – старецът се ухили, видя изражението на Никола и побърза да добави – Там няма нищо. Само старци. Няма нищо за крадене.

– Как се казват?

– Валент. Това е Валент Хаус или поне навремето беше. Там живеят само старци

Никола му подхвърли още едно пени и стана. Понечи да излее брентито на улицата, но вместо това го подаде на най-грезвата от клаушкащите се фигури и отмина.

Отиде до отсрещния ъгъл, където тази улица се пресичаше с друга, по която все още минаваха среднощни карети и каруци и няколко шумни заведения все още изплюваха посетители навън в калта и мизерията. Той повървя малко по нея, докато намери между две високи безлични тухлени стени проход, който водеше към Валент Хаус.

Провря се през него с усилие, мина покрай една задънена улица и две други, които го пресичаха и накрая излезе в двор за карети, осиротял след кончината на първоначалния си собственик; нито една от съседните постройки нямаше изход към него и той бе тъпкан с високи купчини боклуци. Към него гледаха някакви прозорци, но всички бяха или покрити, или затворени; цялата тази част на улицата изглеждаше напълно запусната. Никола си проправи път през сметта, като междувременно удари пищяла си в някаква ос от кучешки впряг и стигна до отсрещната стена.

Той се изкачи по нея сред отломки от разпадаща се мазилка и се озова над малък вътрешен двор, представлявал някога градина, а сега обрасъл с плевели и запуснат от доста време. Вдигна поглед, видя очертаванията на зъберите в черното небе и разбра, че това беше гърбът на Валент Хаус. Прозорците на горните етажи бяха плътно затворени, а на приземния етаж такива, естествено, нямаше, в замяна на една единствена врата, която позволяваше достъп до къщата. Той се прехвърли през стената и безшумно се приземи в останките на някаква цветна леха. Очертаванията на къщата закриваха луната и трябваше да открива пътя си пипнешком, а после и вратата. Внимателно пробва дръжката, но видя, че е заключена и прекалено солидна, за да бъде разбита. Напсува я тихо

и се изправи, за да погледне отново нагоре към къщата. Отвътре не се долавяше и най-малка следа от светлина или шум, но стените бяха дебели и един или няколко човека, ходещи тихо, с ръчни фенери, отвън биха останали незабелязани.

По-нататъшният оглед продължи по алеята, която извеждаше от двора за каретите и оттам към улицата и фасадата на къщата. Изглежда на приземния етаж нямаше други врати, освен градинската и тази отпред, която не бе толкова глупав, че да пробва.

Тази нощ Никола се бе подготвил да бъде прислужник, а не взломаджия. Трябваше да изпрати бележка на Кюзар. Това означаваше да се върне в Крайречен при едновременните си свърталища, където би могъл да открие надежден куриер измежду уличните хлапета, които работеха за стария крадец.

Той стигна с известни усилия до шумната улица отстрани и спря на ъгъла, за да огледа още веднъж Валент Хаус. Октав можеше да смята нощните си задължения за приключили, но за Никола те тепърва предстояха.

В свърталището на крадците в Крайречен, Никола откри едно хлапе, което от време на време работеше за Ламан и което щеше да отнесе бележка на Кюзар. Докато я получи и отговори, щеше да мине поне час, така че той оползотвори това време като се върна на булевард „Гонение-то на Светците“, където имаше офис на Мартин-Виендо Телеграф, който работеше денонощно, главно за удобството на чуждестранните посолства в квартала, които започваха една пресечка по нататък. Там изпрати телеграма, която щеше да бъде предадена на Мадлин в Колдкорт.

И двете послания бяха закодирани и който и да ги прихванеше, нямаше да разбере нищо. Посланието за Мадлин гласеше „Склад Е – провери наличността на инвентара.“ Можеше да изчака да свърши това сам, но нямаше търпение и в случай, че Октав се бе добрал по някакъв начин до разработките на Едуар, без да са го усетили, искаше да разбере това час по-скоро.

На булеварда нае кабриолет и стигна с него по Габар Лейн дотам, докдето се осмели да навлезе кочияшът, след което извървя пеш останалата част от пътя. Зачака прикрит на ъгъла пред Валент Хаус, потропвайки на студа. Щеше му се да хвърля по едно око на къщата, но не беше чак толкова скаран със здравия разум – след изпълнението му на брега на реката, Октав щеше да е най-малкото предпазлив.

За щастие, на улицата работеха няколко проститутки, поканите на повечето от които успя да отклони лесно. С напредването на нощта

кварталът сякаш утихваше, но Никола трябваше да продължава да се движи, за да не предизвиква подозрение. Гледката на каруцата Кюзар на беше добре дошла. Още по-приятно му стана като видя Рейнар и Крак, които скочиха от каруцата в момента, в който Кюзар дръпна юздите на конете.

– Вие пък как се сетихте да дойдете? – попита Никола.

– Като намерих бележката ти, се извиних и веднага се ометох – обясни Рейнар.

Беше сменил вечерното си облекло и износеното палто, което бе облякъл, изглеждаше напълно приемливо за човек, пътуващ в открита каруца в тази част на града.

– Отидохме до склада, за да проверим дали не си отишъл там и видяхме Кюзар – Той огледа улицата – Приятен квартал.

– Донесох това – Кюзар свърши с привързването на юздите и извади изпод седалката една кожена чанта. Подаде я на Никола.

– Всичко, което може да ни потрябва. Проверил съм. Кой ще остане при каруцата?

– Ти – каза Никола и взе чантата. – Сети ли се за маслото?

– Естествено, че съм се сетил за маслото – Кюзар се обиди, че го оставят, – аз съм единственият официален взломджия тук и аз съм този, който те научи на всичко. Това, че обвиняват него в същото е една долна лъжа и несправедливост.

Той посочи към Крак, който извърна раздражено очи нагоре.

– Знаем – отсече Никола – С вратите ще се заема лично. Някой трябва да остане при каруцата и трябва да стои на нокти. Помисли си.

В следващия миг Никола осъзна, че говори на жаргона на уличните крадци на Виен. Тази нощ връщаше миналото му в неприятни подробности.

– Добре, добре, както искаш, това са то младите. – предаде се Кюзар с израз на оскърбено достойнство.

Подаде на Крак фенера и Никола нетърпеливо изчака той да бъде запален.

– Какво стана с каретата? – попита Рейнар, докато вървяха по улицата.

– Кочияшът разбра, че съм отзад и се наложи да скоча и да продължа пеш.

Той ги отведе до ъгъла и хвана Крак за рамото, за да му посочи тъмните очертания на Валент Хаус.

– Октав влезе в тази къща през входа за каретите. Разбери по

някакъв начин дали още е там.

Крак се промъкна покрай ъгъла. Никола се облегна на стената и опипа съдържанието на чантата, която бе донесъл Кюзар.

– Между другото бележката ти ме хвърли в недоумение – каза Рейнар и го погледна въпросително – Какво толкова видя по време на сеанса, което не видях аз?

– Предмета, който ти така умело го принуди да извади.

– Да?

– Последната разработка на Едуар. Имаш ли някакво понятие за какво става дума?

По онова време Никола и Рейнар не се познаваха и му бе добре известно, че тогава приятелят му си е имал собствени неприятности.

– Никакво – Рейнар потръпна – чувал съм слухове, но до един ми се сториха съвсем безсмислени.

Никола подозираше, че Рейнар проявява тактичност, нещо което правеше само за най-близки приятели. По онова време слуховете бяха категорични и заклеяващи.

– Това бяха механични уреди, които щяха да позволят на всеки, който няма никакви магически способности, да управлява магическа сила, по ограничен начин.

– Аха. И това обяснява някои от случките по време на сеанса, така ли?

– Да. Отначалото имаше нужда от помощта на магьосник, за да проработят. Затова Едуар и аз живяхме толкова време в Лодун. Той работи известно време и с Арисилд – погледна отново към Рейнар – Завършеният вид на някои от тези уреди представлява метална сфера, като тази в Октав.

– Разбирам защо си го преследвал през половината град. Но как се е докопал до работата на Едуар? Нали Короната унищожи всичко?

– Успяхме да стигнем до Лодун преди Короната. Университетските власти нямаха правомощията да конфискуват собственост на учени и неохотата на управата да сътрудничи на властите, ми даде време да прибера повечето от най-важните документи...

Никола осъзна, че казва повече, отколкото беше възнамерявал. Разговорът излизаше от рамките на безопасността и от голите факти относно работата на Едуар, и събитията около процеса, и навлизаше в опасната територия на собствените му постъпки, мисли и чувства в онзи кошмарен период. Той вдигна поглед към улицата и добави само:

– Не можах да спася нищо от кабинета му във Виен, където го

арестуваха.

В последните месеци от живота си Едуар беше преместил опитите си от Колдкорт в едно студио под наем на улица „Вълнолом“ във Виен. Постъпката му бе странна, защото преди това бе работил единствено в дома си или в помещенията си в Лодун. По време на процеса Обвинението беше натрупало доста точки с този факт, твърдейки, че Едуар е крил дейността си от семейството и прислугата си.

Една сутрин Едуар отключил студиото и намерил на масата в лабораторията си някаква много мъртва и много окървавена жена. Първата му реакция била да изхвърчи на улицата и да крещи за помощ – постъпка на невинен човек, както бе посочил неговият адвокат. Тя била просякиня, която продавала по улиците сувенири и цветя, а Обвинението изровило свидетели, които били видели Едуар да ѝ дава пари, твърдейки, че това е бил начинът да я примами в къщата си. Едуар бе признат за виновен в опит да използва смъртта ѝ, за да задвижи магическия си уред и бе екзекутиран само седмица след това.

По-късно Никола бе научил, че Инспектор Ронсард изобщо не се почувствал удовлетворен от този случай. Шест месеца след смъртта на Едуар Инспекторът разкрил измамата и разбрал, че жената е била убита от някакъв местен главорез на име Рюбен. Рюбен бил убит, при опита за арест от страна на Префектурата като това реабилитира Едуар, но детективите на Короната не стигнали по-далеч. Никола се бе заел със случая оттам, откъдето го бе зарязал Ронсард и работи месеци наред, докато открие връзката с бившия покровител на Едуар, Конт Монтес. Доказателствата бяха неубедителни и доколкото основният свидетел бе една от подолнопробните метреси на Монтес, която бе присъствала, когато Контът вербувал Рюбен и която по онова време умираше от сифилис, Никола знаеше, че нещата никога няма да стигнат до съд. Освен това Монтес нямаше да бъде обвинен в некромантия, а само за поръчковото убийство на просякинята.

Никола искаше той да изживее много по-големи страдания. Пое си дълбоко дъх и се застави да мисли за настоящето, а не за миналото.

– Не знам как е възможно Октав се е добрал до каквото и да е. И нещо не мога да се насиля да повярвам, че е успял да възпроизведе работата на Едуар със собствено вдъхновение.

– Не – съгласи се Рейнар – Въобще няма вид на вдъхновен, ако разбираш какво искам да кажа. Стори ми се, че от него лъх на професионален измамник.

– Изобщо не бих се изненадал – и добави неохотно – А имаме и

още един проблем. Тази вечер Ронсард беше в Габрил Хаус.

Рейнар се сепна.

– Изобщо не е смешно.

– Не се шегувам. Беше в градината и наблюдаваше сеанса. Забелязах го, когато си тръгнах. И той ме видя, естествено, но не достатъчно отблизо, за да ме разпознае, като се има предвид, че са минали години откакто не ме е виждал без каквато и да е маскировка.

След процеса Никола избягваше контакти с Ронсард, първоначално защото кроеше планове да го убие, а след това защото градеше легендата на Донатиен.

– По дяволите – Рейнар скръсти ръце – Това може извънредно да усложни нещата.

– Напълно ми е известно – изражението на Никола бе горчиво – Ако той разбере, че имаш нещо общо с Донатиен, това ще му посочи отговорите на множество загадки.

Рейнар бе участвал отблизо в доста от по-раншните им обири, когато имаха нужда от средства за кампаниите срещу Монтес.

– Но поне засега няма причина да подозира участие от страна на Донатиен.

Рейнар не пожела да остави темата.

– Ами, ако е видял сферата? Няма начин да не я е познал, точно както и ти. Това би му дало всички основания да подозира, че е замесен член от семейството на Виляр. А ако те свърже с Донатиен...

– Трябва да приемем, че я е видял и я е помислил за творение на Едуар. Това може да го отведе право при нас.

Стените на околните постройки сякаш надвиснаха над тях и Никола си каза, че това са само сенки и игра на въображението. Погледна отново към Валент Хаус и видя Крак, който се връщаше.

– Най-напред ще трябва да докопаме Октав и да премахнем уликата.

Рейнар философски сви рамене, очевидно удовлетворен от изоставянето на проблематиката точно в тази точка. Никола си пожела да беше също толкова ведро настроен.

Крак стигна до тях и каза:

– Там има алея със заковани прозорци, които гледат към конюшната. Никакви коне, никаква карета. Ама доскоро са били там.

Никола изруга и потисна желанието си да изрита основата на най-близката стена.

– Той знае, че сме по петите му. Не знам дали е разбрал, че точно аз

съм бил отзад на каретата, но знае, че някой го преследва.

– Предпазлив е – Рейнар почеса замислено брадата си – Но все пак си струва да претърсим къщата.

Никола се съгласи. Нищо не им пречеше да влязат в тази къща.

– Да. Наложило му се е да напусне спешно, освен ако просто не е бил тук, за да посети някого. Може да е оставил нещо. Дайте да пробваме онази, първата врата.

Тръгнаха по тихата улица, като държаха под око пивницата в старата конюшня, единствената потенциална възможност за вмешателство. Но пианиците, с които бе тъпкана преди това, изглежда се бяха оттеглили да почиват и дори старецът, който разсипваше питиетата от бидона, се беше прибрал вътре. Отвън пред заведението все още се въргальяха някакви фигури, но изглеждаха непричастни към този свят и не проявяваха склонност към вмешателство.

Стигнаха до ъгъла на къщата и свиха по тясната алея, която водеше право към двора за каретите. Крак вървеше най-отпред. Докато си проправяха път през прораслата изсъхнала трева, Рейнар изруга тихо и спря да изчегърта нещо от ботуша си.

Никола последва Крак по стълбите към вратата, която бе пробвал преди това и я огледа внимателно на слабата светлина на затъмнения фенер. Беше от солиден махагон и не нямаше никакви следи от износване.

– Нова е – прошепна – И то от последния месец.

Крак кимна в знак на съгласие и пое фенера от Никола, който извади от чантата кожен калъф за инструменти. Избра от там едно свредло и го постави в малката стоманена дрелка, след което коленичи на стъпалата и заработи около ключалката.

честото прилагане на малката масълонка правеше пробиването приемливо тихо. Не се чуваше нищо, освен собственото им дишане и някое друго нервно помръдване от страна на Рейнар. Къщата със сигурност беше празна.

Наложил се да пробие поне тридесет дупки и измина близо час, преди да измъкне ключалката и да отвори тежката врата.

Крак му върна фенера и се вмъкна пръв, следван от Никола и Рейнар. Въздухът миришеше на влага, плъхове и на нещо още по-гнусно, като че ли вътре имаше развалено и изгнило месо.

Влязоха в малък преходен хол, фенерът осветяваше фрагменти от стаи, маси с остатъци от храна по тях, някога бели, а сега покрити с прах и мръсотия плочки на пода, отворен и празен сандък за въглища.

Крак отвори тихо и излезе през една врата в дъното на хола, след което се показа отново и махна на Никола да закрие напълно светлината на фенера. Той се подчини, след което последва помощника си, следван на свой ред от Рейнар.

Намираха се в централното фоайе. През напуканите стъкла на прозорците изпод тежката сянка на предния вход нахлуваше малко светлина и Никола си помисли, че това някога е било много хубава къща. Стълбището правеше елегантна широка извивка, разделяше се по средата и водеше към две отделни крила. Съдраните и разпадащи се материи, които някога са били тапети, все още стояха по стените, но хартията и боята се ронеха на люспи от влагата. Ако тук живееха хора, както беше казал старецът, те навярно водеха мизерно съществуване в една или две стаи, вероятно на приземния етаж. Останалата част от това място приличаше на гробница.

Крак прошепна:

– Няма никой. Няма никой жив.

Никола го погледна изненадано и предположи, че Крак е станал жертва на някое тайно религиозно увлечение. Рейнар каза тихо:

– И ти ли го надушваш, а? Не мога да усетя откъде идва; струва ми се, че е навсякъде.

– Какво да надушва? – попита озадачено Никола – Плъховете ли?

Рейнар изкриви устни, но не в усмивка.

– Ти никога не си бил продължително време на война – или в затвора. Това не са плъхове.

Никола прие твърдението без да спори; беше започнал да се досеща какво точно щяха да открият. Каза:

– Крак, потърси вратата за мазето. Ще претърсим първо там.

Крак изчезна в мрака, а Никола и Рейнар тръгнаха към вратите срещу входа на хола. Първото помещение се оказа приемна. Никола увеличи отново светлината и вдигна фенера, осветявайки паяжини които като завеси се спускаха от орнаментирания корниз и флоралните фризове към изпочупените останки на канделабрите по стените. Килимът бе толкова износен, че вътъкът прозираше и ясно личеше, че и той, и дебелият слой прах по пода наскоро са били обезпокоявани. Онова, което някога е било хубава маса, все още стоеше в средата на стаята, с отдавна съсипана от влагата политура, но не толкова покрита с прах, колкото следваше да е.

Рейнар го повика тихо от другата врата.

– Тук има следи от хора.

Помещението беше библиотека. Покрай стените бяха наредени празни полици, подът беше гол, до едната стена стоеше масивно писалище, а зад него стол с висока облегалка.

Никола отиде до него и приближи фенера, за да огледа издрасканата повърхност. Нямаше и следа от прах, а лампата поставена на полицата отгоре все още бе наполовина пълна с масло. чекмеджетата стояха отворени, а едно от тях бе извадено и лежеше на пода.

– В бързината. – отбеляза тихо Рейнар.

Без да се наговарят започнаха да претърсват писалището, по един от двете страни. Никола не намери нищо, освен счупени писалки, празно шише от мастило и едно пусто мише гнездо, а обискът на Рейнар не бе дори и толкова обещаващ. Никола извади и останалите чекмеджета и клекна, за да погледне в леглата им, обезпокоявайки рояк паяци и нещо което избяга шумно. Усилието му бе възнаградено, когато напипа хартия.

– Тук отзад има нещо. – измърмори.

– Надявам се да не е плъх.

– Някой е издърпал това чекмедже, – продължи Никола – защото нещо е заседнало, а той не е искал да го оставя.

Приличаше на парчета хартия, заседнали в цепнатина.

– А може да е бързал и да е проявил небрежност.

– Може и така да е.

Хартията излезе без да се скъса и той извади ръката си. На слабото осветление видя, че парчетата са покрити с ръкописни букви. Посегна за лампата и точно тогава откъм вратата долетя гласът на Крак.

– Открих нещо.

– Откри какво? – попита Рейнар, докато Никола се изправяше и напъхваше парчетата в джоба на жилетката си.

– Каквото си мислеше, – довърши Крак и изчезна обратно в хола.

Рейнар се обърна към Никола и вдигна вежди в очакване на превод.

– Онова дете не е плъхове. – поясни Никола, на път към вратата.

Крак ги отведе до един алков под стълбището. Когато слязоха се озоваха в просторно помещение с измазани голи стени, с множество врати, които извеждаха настрани, вероятно към места като спиртоварна, изба за вино, килер за иконома и спални за прислугата от горните етажи. Крак се обърна надясно и отвори една от вратите. Миризмата бе предупредила Никола какво да очаква там. С приближаването до стаята беше станала по-наситена, а когато вратата се отвори, той едва не повърна. Крак взе фенера от Никола, усили светлината докрай и го вдигна

високо.

В средата на стаята имаше сгъваема маса. Върху нея лежеше мъжки труп. Гръдният кош и коремната кухина бяха разпрани и ребрата стърчаха извити нагоре. Повечето от органите бяха извадени и бяха разпилени по каменния под, заедно с огромно количество кръв и други телесни течности. червата не бяха изтръгнати, но бяха извадени и се влачеха по пода.

Никола се чу да казва:

– Това не го очаквах.

– Има още – каза тихо Крак с безстрастен дрезгав глас. – Но това е най-страшното. Онази стая там, най-близо до стълбите. Проверих първо нея. В стената в дъното е издълбана дупка и са нахвърляни вътре и шестте.

Рейнар го погледна.

– Какви шест?

– Деца – добави Крак и погледна сериозно към Никола. – Има още. Знаем, че има. Мога да ги открия всичките, ако искате.

– Точно в този момент не ни е необходимо.

Никола се взираше с празен поглед в касапницата. Знаеше, че е вярно, без значение дали Крак го бе доловил интуитивно или бе стигнал да заключението по някакви признаци. В гърлото му се надигна жлъчка и се наложи да се извърне за момент и да подпре глава на рамката на вратата. Рейнар направи няколко крачки навътре в хола и остана там като ругаеше тихо.

Никола се застави да се обърне с лице и отново да огледа стаята. Навремето бе практикувал известно време в медицинския колеж на Лодун, макар да бе зарязал обучението си след смъртта на Едуар. Когато видеше дисекция можеше да я познае, но тук случаят беше различен. Това бе вивисекция.

Наложил си да пристъпи още една крачка към вътрешността на стаята, за да потвърди тази си теория. Нямаше причина един труп се връзва, а китките и глезените на мъжа, практически единствената незасегната плът останала по тялото, носеха ужасни белези от опъването на каишите. Едното от очите беше избодено, лицето бе нарязано и обезобразено. Не е живял дълго, каза си Никола. Не може да е живял. Но миговете, в които жертвата все още е била жива са били достатъчно ужасяващи.

Той сведе поглед към останките по пода. Принадлежача на повече от един човек.

В този момент насмалко да се обърне и да излезе от стаята, убеден,

че ще повърне. Дотогава нищо не го бе потрисало толкова. Не беше гнуслив: упражненията по анатомия, мортата или операциите, на които бе присъствал, никога не го бяха притеснявали. Но това беше различно. Беше отблъскващо отвъд всякакви граници на понятното. След като видя това тук, разбра защо Крак беше толкова сигурен, че ако потърсеха, щяха открият още трупове. Това не бе нещо извършено от някого инцидентно. Беше кресчендо, постигнато и отработено с времето и след многократни опити.

Никола се насили още веднъж да огледа стаята и този път видя нещо друго. Там където не беше изцапана с кръв или някакви други течности, бялата мазилка на стените беше разтопена.

– Какво, по дяволите... – изрече бавно, така заинтригуван от аномалията, че почти забрави касапницата наоколо.

Пристъпи по-близо до стената, на която се намираше вратата, защото до нея можеше да се доближи без да му налага да премества нещо или да стъпва в някоя локва, и я пипна. Не само мазилката се беше разтопила, а и дървото под нея. Бяха се слели, двете различни материи се бяха разтворили една в друга, образувайки стъкловидни мехури. Никола отново изруга. Това също бе нещо, научено в Лодун, но не в медицинския колеж. Беше магия; най-вероятно резултат от неконтролирана сила.

Трябваше да потърси още белези, които да потвърдят, че това е магия, но изведнъж откри, че просто не може да се обърне и пак да погледне останалата част от помещението. Той излезе и кимна на Крак, който отново затъмни фенера и затвори вратата.

Изкачиха стълбите и когато стигнаха до хола Рейнар бързо свърна в коридора, който водеше навън.

Никола го хвана за лакътя.

– Трябва все пак да претърсим и останалата част от къщата. Можем да се върнем утре, но трябва да сме сигурни, че тук не се крие още някой.

Рейнар се поколеба. Той бе много разстроен, но всячески се опитваше да го прикрие.

– Да – каза накрая – Прав си. Трябва да довършим.

Разделиха се, за да свършат по-бързо. Крак вече беше прегледал подземие, където изглежда нямаше друго, освен телата и инструментите за убийства и изтезания. Намериха многобройни доказателства, че къщата е била обитавана и то наскоро. Приземният етаж беше чист, с изключение на кухнята, където все още имаше следи от приготвянето на храна и изяждането ѝ на голямата маса. Имаше запаси от свеци,

светилно масло и храна. Отпечатъците в праха и мръсотията върху малкото останали килими, се виждаха ясно, макар да не бяха достатъчно запазени, за да позволят идентификация на обувките, които ги бяха оставили.

На втория етаж Никола откри използвана наскоро спалня и претърсването на чекмеджетата и шкафовете от оскъдната мебелировка извади на бял свят тънък пакет тетрадки, с листа покрити с елегантен ситен почерк. Той ги заразгръща ентузиазирано, но като ги прегледа установи, че не бяха просто дословен препис на някакъв наръчник по магия. Бе донякъде окуражавашо, че въпросният вид магия беше некромантия. Това ставаше съвършено очевидно още на първата страница, в която се преговаряха всички приложения на изсушената човешка кожа. Бележките бяха подобни на записки, които би си водил един ученик от книга, която му е било разрешено да ползва, но не и да изнася от библиотеката на учителя. Никола все пак взе тетрадките, но по-нататък не откри нищо ценно.

В последната стая в отдалечения край на лявото крило Никола бе спрял на вратата от вече познатата миризма на разлагаша се плът. Това беше спалня, обзаведена малко по-добре от останалите, които бе претърсил. Погледът му се спря на тоалетката, където под дебел слой прах лежах четки, гребени и стъклени шишета. Той отиде с неохота до плътния балдахин на леглото и отметна една от дрипавите завеси.

Поне това бе естествена смърт. На леглото бе положена старица в износена рокля, демодирана поне преди двадесет години и деликатни пантофки, извезани с пайети. Очите и бяха склопени и ръцете и бяха скръстени на гърдите. Плътта ѝ бе силно разложена и съсухрена; бе напълно възможно да лежеше тук от година и повече.

Той пусна завесата. Имаше вероятност узурпаторите дори да не дозираха, че тя беше тук. Надяваше се, че онази последна вярна прислужница, която я бе облякла в най-хубавата ѝ рокля, положила тялото ѝ и спуснала завесите на балдахина, беше продължила тази си дейност, опаковайки нещата си и заключвайки вратата след себе си и не беше останала, за да се превърне в част от колекцията в мазето.

Никола проточи претърсването възможно най-дълго, но само тримата с една лампа не можеха да сторят кой знае колко. Накрая Рейнар го хвана за реверите.

– Ник, нищо повече не можем да направим тази нощ. Трябва ни лекар, магьосник и достатъчно хора, за да погледнем във всеки кабинет, стайче и миша дупка в тази къща. Между другото, не се надявай да

откриеш на стената кърваво послание „Аз направих това. Ела и ме намери на този и този адрес“. Зарежи засега. Утре ще се върнем с помощници.

Никола огледа притихналия хол и застиналия във въздуха прах. Накрая каза:

– Прав си, да тръгваме.

Напуснаха къщата през вратата откъм градината. Никола се надяваше, че въздухът отвън, ще го ободри, забележително чист и свеж след зловонието на телесните течности вътре, но не бе направил и две крачки по обраслата пътека, когато започна да повръща върху градинската стена.

Когато се изправи видя, че Крак се беше отдалечил напред, навярно, за да види какво е положението на улицата. Рейнар го чакаше скръстил ръце и загледан в притихналата къща.

Все още залитащ, той се отдръпна от стената, но се чувстваше страшно зле. Каза:

– Това няма никакъв смисъл. Какво общо може да има със спиритическите сеанси? Нали го чу, че пита брата на Мадам Еверсет за неговия кораб. Съвсем ясно е, че иска да пипне товара, който вероятно е бил ценен, ако са излизали от някое парсийско пристанище. Той търси имане, а не... Какво общо има това тук с онова?

Рейнар премести поглед към него и се намръщи.

– Но ти беше сигурен, че има нещо общо с изчезванията и с онова момче, което сте ходили да видите в моргата?

– Имаше доказателство, не можех да го пренебрегна, но смятах, че ще се окаже някакво съвпадение. Това е безсмислица.

– Не е нужно да търсиш смисъл в лудостта.

Рейнар обърна гръб на къщата и хвана Никола за лакътя.

– Давай да се махаме оттук.

Отидоха при Кюзар, който ги чакаше на улицата и се качиха в каруцата. След като Крак набързо му обясни шепнешком случилото се, Кюзар подсвирна и заяви:

– Следващия път като мрънкам, че ме оставяте, ми напомнете това.

Никола и Рейнар се разположиха в каруцата, Крак се присъедини към тях и Кюзар подкара сънените коне.

Помълчаха известно време, загледани в тъмните къщи, покрай които минаваха. Нощта се беше спуснала и над тази част на града, и най-силният звук беше чаткатнето на копитата по паважа.

– Какво ще правим сега? – попита Крак.

Той за пръв път пита, помисли си Никола. Досега никога не е питал, каквото и да е ставало. Много жалко, че не разполагаше с отговор.

– Много просто – отговори му Рейнар – Утре вечер ти и аз ще излезем, ще намерим Октав и ще хвърлим останките му в реката.

– Точно това не бива да правим, – каза Никола.

Погледът му срещна този на Рейнар.

– Октав не може да е направил всичко това сам. Трябва да има и други. На първо време неговият кочияш.

Но не кочияшът бе онзи, който тревожеше Никола. В това бе замесен друг, който имаше интерес от спиритичните сеанси на Октав.

Рейнар отвърна на погледа му без да трепне.

– Сигурен ли си, че можем да си позволим да чакаме?

Никола не отвърна очите си.

– Не. Но ако има дори само още един, той трябва да бъде намерен. Октав знае за нас твърде много. Най-вероятно и колегите му знаят.

– Нямах точно това предвид. – каза тихо Рейнар.

– Знам.

Независимо от внимателно градения си имидж на пълен непукист, чувството за морал на Рейнар прилягаше на офицер и джентълмен повече, отколкото дори навремето, когато беше такъв. Импулсите му винаги бяха правилни. Импулсите на Никола обикновено го подвеждаха в погрешна посока и единствено интелектуалното познание за добро и зло, ревностно насаждано му от Едуар, му позволяваше да разбира повечето морални оценки. Но нещо в тази стая го бе пронизало право в сърцето. Трябваше да го спре, но щеше да го направи както той преценеше.

Рейнар помълча известно време. Страниците на каруцата проскърцваха, докато Крак помръдваше неловко, но оръженосецът не изрази мнение. Накрая Рейнар въздъхна.

– Той е умен, Октав или който там му помага, щом е подмамил толкова много хора, и нито са го хванали, нито е предизвикал паника. Може да си кара така с години.

Никола се взираше в изнизващата се покрай тях улица. Това очевидно бе некромантия. Октав и последователите му се занимаваха – извършваха в разрез със закона – някаква вид некромантийна магия. В главата му се въртеше съвсем смътен спомен, който щеше да му обясни много неща, ако успееше да го възстанови. Каза:

– Мисля, че някога някъде съм виждал нещо подобно на тази стая.

Дори Крак го погледна изумено. Рейнар изсумтя.

– Къде. В кланицата ли?

– Не, не на живо – обясни Никола замислено. – В една книга, на илюстрацията в една книга. Като дете четях какви ли не гадости, майка ми... Майка ми ми купуваше скъсани и повредени книги на кило, от антикварните магазини покрай реката и не винаги имаше свободно време да погледне какво представляват. – Никола поклати глава. – Само това си спомням. Ще погледна в библиотеката на Едуар – той също имаше навика да чете гадости.

Рейнар изрече мрачно:

– Независимо дали е плагиатствал или си го е измислил сам, Доктор Октав трябва да умре.

ШЕСТ

Мадлин не можеше да заспи. Нямаше логична причина: Никола бе вършил далеч по-опасни неща от това да се прави на прислужник на нечие частно парти. Или поне така смяташе. Доктор Октав бе прекалено неизвестна величина.

Без да може да си обясни безсънието си, тя седна на канапето в спалнята, увита в халата си, с чаша разрежено вино в едната ръка и книга, от която не можеше да вникне в нито един ред.

Не че Октав е първият магьосник, с когото си имаме работа, помисли си може би за трети път, почуквайки с маникюр по страницата пред себе си, вторачена в пространството. Веднъж ограбиха градската резиденция на един магьосник на име Лемер и се наложи да се измъкват през шеметен лабиринт от магически защити. Но по онова време Ари-силд бе по-активен и беше напълно способен да се пребори с евентуален опит за възмездие. Ако Октав изобщо е магьосник. А може би неизвестността бе нещото, което я измъчваше.

Не знаеше дали онова, което я тревожеше беше обикновена нервност или някаква отдавна погребана интуиция. Почти всички жени от семейството ѝ имаха отявлен талант и влечение към магьосничеството. Мадлин се бе отказала от всичко това, заради сцената и, честно казано, то никак не ѝ липсваше. Нейният истински талант бе играта, а и ролите, които играеше, когато преследваха целите на Никола, бяха също толкова вълнуващи, колкото главните женски роли в Елегант.

Тя поклати глава на собственото си безразсъдство. В Елегант животът бе по-безопасен. И последният глупак можеше да прозре, че Никола е обсебен. Основно от идеята да унищожи Монтес, но и в по-широк смисъл. Бе обсебен от измамата като такава. И обсебен да играе ролята на Донатиен пред криминалното общество на Виен и да танцува вън и вътре от обсега на Инспектор Ронсард, както и от дузина други неща в различни степени. А сега, доколкото разбираше, и от дебненето на Октав.

Напоследък това обсебване вземаше все по-голям превес. Мадлин си мислеше, че ако имаше литературни наклонности, можеше да погледне на Донатиен като на отделна личност, която бързо поглъща Никола. От това наистина би станало доста добра пиеса. Дафен Рюи може да играе Никола, помисли. А аз мога да играя себе си. Или майка му; това

също би било добра роля. Но тя знаеше, че случаят не беше такъв. Никола и Донатиен съвсем очевидно бяха една и съща личност; в сърцето си и във всичко друго, което имаше значение, те бяха един и същ човек и единствено козметичните различия заблуждаваха наблюдателите. И двамата искаха едно и също.

Но следвайки тази линия на разсъжденията, тя изобщо не познаваше Никола. Подозираше, че е възможно Рейнар да го познава по-добре. Той вече шест години му помагаше в разнообразните му кроежи, а Мадлин се бе включила от половината време насам.

Малко след като Никола я бе посветил за пръв път в заниманията си на измамник, Мадлин бе имала среща на четири очи с Рейнар на чаша бренди на терасата на Кафе Екскуизит. Беше го попитала направо и без предисловия дали той и Никола са спали един с друг, с желанието да изясни този въпрос преди да задълбочи връзката си с Никола. Рейнар бе доловил сериозността ѝ и бе отвърнал незабавно и без увъртане, че не са.

– Не че не си направих устата малко след като се запознахме – бе признал след секунди мълчание – Струва ми се, че ако бях насилил нещата, той щеше да отстъпи. Ако изобщо можеш да си представиш, че Ник би отстъпил по какъвто и да е въпрос, което, признавам, е доста трудно.

– Но ти не насилваш нещата, – беше казала Мадлин, разклащайки затопленото бренди в чашата си.

– Не, не го правя. Той не искаше мен, искаше любов и разбиране. Аз също не го исках в истинския смисъл на думата, просто исках да разбера как работи мисълта му. Нито той, нито аз щяхме да получим онова, което искахме, а и двамата вече имахме повече неприятности, отколкото можехме да поемем.

– Не можеш да разбереш какъв е някой като спиш с него. – бе отбелязала Мадлин.

– Благодаря за мъдрите слова, скъпа – бе изрекъл с досада Рейнар. – Но къде си била преди двадесет години, когато този съвет щеше да ми свърши някаква работа?

Рейнар бе помогнал донякъде, но Мадлин инстинктивно разбираше, че и двамата с него знаят точно толкова, колкото Никола иска да знаят и нито капка повече.

Това бяха безцелни догадки. Мадлин помръдна неспокойно и се уви по-плътено с халата. Откъм вратата се чу тихо драскане и докато оставяше книгата, Сарасате отвори и надникна в стаята.

– Мадам, имате телеграма.

– Така ли? – тя побърза да се изправи, пристягайки колана на халатата си.

Беше забравила пантофките си, а каменният под беше студен.

– Странно.

Взе сгънатия лист хартия, прочете го и се намръщи; Сарасате не помръдваше. Каза:

– Никола иска да провера дали някой не е влизал в склада в надстройката.

– В надстройката? При нещата на господаря?

Сарасате служеше тук от времето на Едуар.

– Да. И по-добре да се качвам веднага.

– Ще ви донесе лампа, Мадам. Бихте ли желали да ви съпроводя?

– Не. Няма нужда.

Тя се забави, за да върже косата си и да извади чифт стари обувки от дъното на гардероба, докато Сарасате ѝ донесе лампа.

Мадлин се качи по стълбите до третия етаж и отвори вратата на библиотеката. Долови слаб аромат на тютюн и се спря. Това не бе сортът използван нито от Никола, нито от Рейнар, но въпреки това го позна.

Усмихна се на себе си и каза тихо:

– Здравей, Едуар.

Не получи отговор, но и не бе очаквала такъв. Едуар Виляр не обитаваше къщата си като дух в смисъла, който повечето хора влагаха в това понятие, той просто бе тук. Тук, по начина, по който прорязаните с греди измазани тавани правеха стаите на горните етажи едновременно потискащи и уютни. Тук, с пространствата с необичайни размери и старата грозна мебелировка. Личността на Едуар се стелеше над Колдкорт като покривало от скъпа дамаска.

Нямаше защо да се бои от този дух. Мадлин никога не се бе срещала с Едуар, докато бе жив и знаеше, че е бил екзекутиран за едно от най-гнусните, според законите на Ил-Риен, престъпления, но следите, останали след него я бяха убедили в неговата невинност без да беше преглеждала фактите от делото.

Спря, за да запали лампата на кръглата маса в центъра на стаята, която освети покрити с книги стени, две меки кресла, писалище с листи хартия, мастилница и попивателна хартия, избелял парсийски килим и завеси от кретон. Отиде до библиотечния шкаф на отсрещната стена, извади необходимата книга и положи длан върху обложката ѝ. Това бе,

съвсем както се полагаше, Книга за хитроумните приспособления.

Секцията от шкафа пред нея се плъзна назад, след което се вдигна във въздуха с прещракване на лостове и колела. Студен повей с мирис на прах раздвижи косата ѝ и разлюля полите на халата ѝ.

Тя остави книгата. Входът бе една от най-ранните съвместни разработки на Едуар и Арисилд. Истинска магия беше единствено заклинанието вградено в обложката на книгата. Механизмът, който повдигаше вратата бе механично изобретение на Едуар.

Секцията от библиотеката се вдигна до тавана на стаята и откри тясно стълбище, което изчезваше нагоре в мрака. Мадлин събра полите на халата си и се заизкачва.

Стълбите се виеха нагоре в кръг и стигаха до тежка дървена врата. Ключът беше в ключалката. Преди доста време Никола бе извадил ключа от чекмеджето, в което го държаха и го бе оставил тук горе с обяснението, че ако къщата някога бъде обискирана, със сигурност ще се обърне внимание на ключ, който не пасва в нито една от ключалките пред погледа, докато ако някой успееше да мине през омагьосания вход към стълбите, нямаше вероятност да го спре някаква обикновена врата, без значение заключена или не. Мадлин не смяташе, че виенската Префектура щеше да прояви чак такава проникателност, но отдавна се бе отказала да спори с Никола по тези въпроси; що се отнасяше до нея, тя се грижеше за костюмите и макияжа, параноята беше негова грижа.

Тя отвори скърцащата вратата и пристъпи в стаята.

В просторното помещение вече имаше слаба светлина – лунната, проникваща през трите прозорчета високо на отсрещната стена. Отгоре се простираше покривът като гредите започваха точно над прозорците и изчезваха в мрака, за да стигнат някъде горе до върха. Платформа висока близо седем метра разделяше стаята на две части; Тя започваше точно под прозорците и до нея се стигаше по тясно стълбище. Отгоре ѝ бяха струпани варели и сандъци, макар повечето площ да бе празна. Целта на платформата бе да прикрива истинското предназначение на надстройката; ако някой погледнеше през прозорчетата откъм покрива, щеше да види само едно складово помещение с необичайни размери. Работите на Едуар се съхраняваха в долната част на помещението, под платформата.

Мадлин тръгна напред и се разкиха от праха. Пространството под платформата беше като пещера; светлината на лампата едва прогонваше мрака. Отзад имаше рафтове, където стояха тетрадките и свитите на рунла ръкописи – дългогодишни изследвания на Едуар, спасени от

унищожение от ръцете на Съда на Короната. Наоколо бяха струпани най-различни части от машини, тръби, лостове, колела, множество големи кожени мехове, очевидно предназначени за пълнене с въздух, но с каква цел, не можеше да си представи. Имаше и някаква килната на едната си страна метална клетка, надвиснала заплашително като скелет на кит, свързана с поне половината странни предмети около нея; тя напомни на Мадлин за една книга, в която корабокрушенци се бяха добрали до остров, който се бе оказал гръб на огромен морски звяр.

Преди беше идвала тук само денем, но и тогава и бе трудно да каже кое нещо за какво е. Помещението приличаше на железарска работилница, локомотивно депо и работилница за театрални декори, добре размесени, след което резултатът е бил разпръснат по пода. Тя обаче, знаеше, че не за тези неща се безпокоеше Никола. Продължи напред към отсещната стена.

Намери онова, което търсеше в шкафа най-отзад. На една от полиците бяха подредени три сферични уреда. Бяха малки, всеки от тях не по-голям от пъпеш и ако човек нямаше понятие нито от магия, нито от навигация, би казал, че това са потъмнели от времето астрологически армири. Но вместо да са кухи, всеки от уредите бе пълен със системи от лостчета и колелца.

Мадлин докосна едната и усети парване по пръста.

Макар сферите да бяха проектирани от Едуар Виляр, за да оживее и да изпълни предназначението си, независимо какво бе то, всяка от тях се нуждаеше от истинска човешка магия, от изтънчено и сложно заклинание. На първата, най-старата, бе вдъхнал живот Виран Асилва, възрастен магьосник от Лодун, който бе работил с Едуар, докато той все още усъвършенстваше конструкцията. Тя докосна сферата на Асилва; беше студена и ответното разпознаващо парване не се появи. Заклинанието бе траяло само няколко години, както й бе казал Никола. Асилва не хранел голям ентузиазъм относно експериментите на Едуар и от даден момент нататък изобщо отказал да работи с него. Но затова пък Асилва бил човекът, който помогнал на Никола да спаси повечето от най-важните неща от кабинета на Едуар в Лодун, на косъм преди изпратените от Короната служители да ги унищожат.

Другите две сфери бяха направени с помощта на Арисилд и той бе единственият, който изобщо знаеше нещо за тях.

Тя докосна третата, донякъде защото се замисли и донякъде, защото обичаше да усеща слабото парване на силата, излъчвана от топлият метал. Отдръпна шокирано ръката си. Третата сфера вибрираше. Отново

посегна към нея и по спираловидните лостове пробяга искра синя светлина, която угасна внезапно.

Тя я вдигна от полицата и, малко глупаво, се опита да надникне в нея. Това не е нещо, с което трябва да се бърза една недоучила и неособено кадърна магьосница, си каза. Сферата нито експлодира, нито взриви мислите в главата ѝ, но продължи да трепери в ръцете ѝ като уплашено животинче. Тя се опита да надникне в дълбините ѝ, за да разбере дали някой от фините детайли не е повреден, но не можа да го стори на слабата светлина на лампата.

Мадлин взе сферата под мишница и я изнесе по тясното стълбище от затвореното пространство на работилницата в горната половина на помещението. Платформата бе облята от чиста и безцветна лунна светлина, почти достатъчна за четене. Тя сведе глава под ниско разположените греди и клекна до средния прозорец, закрепила сферата на коленете си. Отново се вгледа във вътрешността ѝ.

Не виждаше повреда или изпаднали части, но дълбоко вътре, все още следвайки някаква невидима пътека, блуждаеше синята искра.

Мадлин усети как гърбът ѝ настръхва, като че ли в неподвижния въздух на надстройката бе появил хладен бриз. Тя вдигна глава и погледна през прозореца.

Навън на парапета беше застанало нещо и я наблюдаваше. Висящи на парцали дрехи, развяващи се на вятъра подобно на саван, мъртвешки череп, извити хищни зъби, ръце, вкопчени в камъка. Тя притисна сферата до гърдите си и се изправи чисто рефлекторно, удрайки глава в гредата на тавана.

Нещото отвън се дръпна и едва не падна от парапета. Сферата затрепери яростно и съществото изръмжа и изчезна отвъд стената.

Мадлин се смрази, но само за миг. Изруга яростно и пристъпи напред, за да погледне дали онова все още е отвън. Внимаваше да не докосва прозореца, който се предполагаше, че е под защитата на пазителите. Трябваше да е под защитата им, помисли си, защото иначе онова щеше да влезе и да ме убие. Не и хрумваше какво друго може да е, освен някое от съществата, които Никола бе видял в подземията на Мондоло.

Тя сведе поглед към сферата, която все още притискаше до гърдите си. Вибрацията беше престанала и сега тя само пареше леко, както обикновено, прибрала в себе си крайно необичайната проява на сила. Съществуването навярно бе побягнало от сферата. Ако то реагираше на човешка магия, както реагираха таласъмните, сферата трябваше да му мирише на Арисилд, който е бил във върхова форма, когато е помагал на Едуар да я

конструира.

Ще се тревожа за това по-късно, каза си, отправяйки се към стълбите. Трябваше да прибере лампата, да слезе долу, да провери дали камъните на пазителите все още са по местата си и дали всички в Колдкорт са живи.

Никола накара Кюзар да го остави на Кръстовището на Учените. Искаше да говори с Арисилд сега, дори ако се налагаше да го събуди и искаше Крак и Рейнар да отидат в Колдкорт, за да проверят дали всичко там е наред и да кажат на Мадлин какво бяха открили.

Дори по това време на нощта кварталът бе оживен и опасен, но бе далеч по безопасен от улиците в Крайречен или Габардин, а и много от хората сновящи по улиците бяха от хайлайфа. Кабаретата и кафенетата все още работеха, улиците бяха добре осветени и уютно претъпкани с хора, на всеки ъгъл имаше амбулантни търговци и просяци и изненадващо голям брой проститутки, които причакваха излизашите от театрите тълпи.

Като свършеше, щеше сравнително лесно да наеме кабриолет, ако успееше да се качи преди кочияшът да огледа добре настоящото състояние на дрехите му.

Дори и обикновено тихата сграда на Арисилд сега кипеше от живот. Никола мина покрай портиера, който се пазареше за цените на стаята с някаква жрица на любовта и нейния клиент с цилиндър на главата. Изкачването на стълбите се оказа далеч по-трудна задача, отколкото очакваше и накрая почука на вратата на Арисилд доволно изтощен.

Вратата се отвори с неочаквана рязкост. Никола тръгна да се маха, но след това позна застаналия на вратата Арисилд. Очите на магьосника бяха зачервени и безумни, бяло-русата му коса се бе извадила от плитката и висеше на сплъстени кичури покрай лицето му. Приличаше на обитател на Призрачния Двор от някоя от по-фрапиращите картини на Биенули.

Той се вторачи в Никола без да даде знак, че го е познал, след което каза:

– А, ти ли си.

Хвърли поглед зад себе си като че ли се боеше от нападение от вътрешността на апартамента и пристъпи забързано през малкия хол в стаята си.

– Влизай, бързо!

Никола подпря глава на прашната стена.

– О, Господи.

Беше твърде уморен за това. Помисли дали да не си тръгне, да излезе на улицата и да намери карета. Но се отблъсна с усилие от стената и последва Арисилд като спря, за да затвори вратата след себе си.

Свещите в стаята с таванските прозорци бяха угаснали, а от огъня беше останала само жарава. Всички завеси бяха съдрани от прозорците, оставяйки малкия апартамент открит на нощното небе. Повечето жители на Виен, особено в по-бедните квартали, закриваха нощем прозорците си, поради суеверния страх от летящи нощни вампири, макар такива да не бяха забелязвани в града откакто бяха положени релсите на железопътната линия. Очевидно това не бе нещо, което тревожеше Арисилд. А дори и в сегашното си състояние, помисли си Никола, той със сигурност е повече от равностоен на което и да е нощно вампирско създание. Това бе една от трагедиите на ситуацията. Никой така и не разбра какво бе Арисилд или колко могъщ можеше да бъде.

Арисилд се беше навел над масата и ровеше в купчините хартии и книги, и ги разпиляваше по пода. Никола се отпусна в едно от прокълсаните кресла до камината и се намръщи, когато раните му осъществиха контакт с бедната откъм пълнеж тапицерна.

Арисилд се извърна рязко, прокара пръсти през разчорлената си коша и прошепна:

– Не мога да си спомня какво щях да ти казвам.

Никола се облегна и притвори очи. Вече беше сигурен, че няма никаква надежда да получи от приятеля си какъвто и да е смислен отговор относно възможността някой да е откраднал работата на Едуар или относно връзката между Октав и изчезванията, или че е безнадеждно поне за тази вечер. Но точно сега, борбата със стръмните стълбища на сградата бе повече отколкото можеше да понесе. Каза:

– Ще почакам. Може да се сетиш.

Той не разбра кога Арисилд беше прекосил стаята, докато не усети дъха му върху лицето си. Отвори очи и го видя надвесен над себе си, хванал ръкохватките на креслото, с лице на сантиметри от своето. С ужасно напрегнато изражение във виолетовия поглед магьосникът изрече:

– Беше важно.

– Знам.

Никола замълча. Арисилд бе в състояние далеч по-лошо от обичайното си. чак сега му мина през ум, че в светлината на тези обстоятелства може би не е трябвало да рискува да идва в апартаента. Попита

предпазливо:

– Къде ти е Ишам?

Арисилд премигна. За миг на лицето му се изписа отчаяние, сякаш съсредоточаването му причиняваше болка. След което се усмихна облекчено и отговори:

– В Колдкорт. Пратих го да те потърси.

– Това ми изглежда смислено.

Никола си каза, че се държи като глупак. Когато бе затворил очи бе видял отново онази стая във Валент Хаус и това го караше да си представя какво ли не; Арисилд правеше и на мравката път. Когато си беше със всичкия, прошепна предателски глас.

– Наистина ли? – Арисилд внезапно се въодушеви. – Значи това трябва да е!

Никола го бутна назад, за да вижда добре лицето му и попита:

– Днес повече опиум ли си взел, отколкото друг път?

Арисилд отвърна:

– Днес изобщо не съм взимал – и се отдръпна толкова рязко, че креслото едва не се преобърна.

Никола се загледа смаяно в Арисилд, който бе помел от масата останалите хартии и книги и сега опипваше с пръсти неравната повърхност като че ли търсеше там нещо скрито. Попита:

– Съвсем никак ли?

– Никак – Арисилд поклати глава. – Трябваше да внимавам. Много, много да внимавам. Но го разбрах, наистина, нещото което трябваше да разбере.

Той удари по масата с такава сила, че едва не счупи крехките си китки.

– Но в момента не мога да си спомня какво беше!

Никола се приближи до него, бавно, за да не го стресне и се опита да го дръпне от масата, но Арисилд се хвърли към отсрещния край на стаята, подритна някакъв стол и помете друга маса, изпращайки с трясък на пода цяла сбирка от малки бурканчета и саксийни растения.

Никола си пое дълбоко въздух. Трябваше да привлече вниманието му и да не му позволи да насочи енергията към себе си.

– Имаше ли нещо общо с нещата, които ти донесох да видиш, да речем праха от голема?

Арисилд се замисли, подпрян на отсрещната стена, все едно застанал прав срещу буреносен вятър. Там сянката беше плътна и Никола не виждаше изражението му.

– Не – каза бавно – Не беше нещо от къщи. Днес излизах. О, по дяволите. – той се свлече безпомощно на пода – Следващия път ще си записвам.

Никола отиде при него, след пътьом се подхлъзна по разпилените на пода остатъци. Коленичи пред Арисилд, който беше заровил глава в дланите си.

– Ари...

Никола се прокашля. Беше му ужасно трудно да говори. Искаше да му каже, че щом беше отказал наркотика за един ден, дали не би могъл да го откаже и следващия, и по-следващия? Но минали опити от подобен характер го бяха научили колко безполезни бяха подобни увещания; Арисилд просто щеше да откаже да го слуша или щеше изобщо да престане да говори с него.

Магьосникът вдигна глава, взе ръката на Никола и прокара палец по линията на живота му като че ли се канеше да му гледа на ръка пипнешком, което съвсем спокойно можеше и да е така. Каза:

– Видях как обесиха Едуар, спомняш ли си?

Не това, не тази нощ, помисли си Никола, твърде уморен, за да стори нещо друго, освен да притвори примирено очи. Беше стигнал до извода, че основната причина да се чувства некомфортно в компанията на Арисилд не бе отвращението към онова, което опиумът бе сторил с приятеля му, а факта, че понякога Арисилд говореше такива неща. Помниш ли, когато Едуар ни заведе в Дънкани, помниш ли онзи ден край реката през пролетта, помниш ли... Когато бе в някое от най-лошите си състояния, те се изразяваха в следното: помниш ли деня, когато Афгин свидетелства на процеса, помниш ли, когато обесиха Едуар. Никола не искаше да си спомня нито хубавите, нито лошите дни. Искаше да мисли за отмъщение, за това, че Монтес трябваше да плати за стореното. Не можеше да си позволи да се разсейва. Но той въздъхна, погледна отново към Арисилд и каза:

– Помня.

– Ако бях останал с Едуар във Виен, вместо да се връщам в Лодун...

– Ари, по дяволите, не е имало причина да оставаш.

Никола не успя да прикрие гнева и горчивината си. Бяха водили този разговор и преди.

– Никой не е знаел какво е щяло се случи. Не можеш да се виниш за това.

Магьосниците можеха да виждат в бъдещето и в миналото, но само

ако знаеха къде да гледат.

– Аз свидетелствах от името на семейството, понеже ти не можа...

– Това беше грешка.

Последното не беше съвсем вярно, а може би Арисилд се опитваше да бъде тактичен. За да не може Никола да се опита да освободи Едуар или да провали екзекуцията, го бяха държали на легло и го бяха тъпкали насила с лауданум. Когато накрая дойде на себе си и бе достатъчно в съзнание, за да разбере, че екзекуцията е приключила, беше изпочупил всички прозорци, лампи и стъклени предмети в къщата, толкова обезумял, че просто нямаше понятие какво върши. Но яростта бе утихнала и онова, което бе останало на нейно място бе не по-малко болезнено, но бе по-полезно.

– Какво? – светлината откъм камината проблясваше в бялото на очите на Арисилд, но гласът му звучеше почти нормално. – Да не мислиш, че цялата тази разруха и пропадане дойдоха след онзи момент? О, не, не, изобщо не си мисли подобно нещо. Да гледаш как обесват скъп приятел е ужасно, но аз направих друго. Направих това.

Арисилд се наклони напред. Гласът му се снижи до шепот, но бе толкова силен, че все едно крещеше.

– Исках да ги избия всички. Не заради онова, което направиха, разбираш ли, а заради онова, което не направиха. Исках от Лодун да не остане камък върху камък. Исках да изстребя всички мъже, жени и деца в Лодун, исках да ги изгоря живи и да слушам адските им писъци. И можех да го направя. Учили са ме как. Но... – Арисилд се разсмя. Звукът бе ужасяващ. – Но изобщо не мога да понасям човешко страдание. Не е ли абсурдно?

– В това е разликата между нас, Ари. Ти си искал да го сториш. Аз щях да го направя.

Но тези думи го разтревожиха. Арисилд бе казвал доста странни неща под влиянието на опиума, но да го слуша да говори по този начин бе направо шокиращо. Никола така и не знаеше защо приятелят му бе поел по този път на разруха и отчаяние. Господ му бе свидетел, че бе виждал това да се случва доволно често и преди; в пренаселените улици, където бе прекарал детството си, всеки ден в същия капан попадаха много хора.

Арисилд започна да трие лицето си докато накрая изглеждаше, че ще си разрани кожата и Никола го хвана за ръцете и ги отстрани от лицето му, защото се уплаши, че ще се ослепи. Магьосникът се взря напрегнато в него.

– Знаеш, че аз смятах Едуар за виновен. Знаеш, защото ти казах и говорихме за това и по-късно, след екзекуцията дойдох при теб и ти казах, че си бил прав, а аз не съм бил прав, помниш ли? И това после бе доказано, Ронсард го доказа впоследствие, помниш ли?

– Разбира се, че помня. Точно тогава... реших да не убивам Ронсард.

Никола не довърши гласно мисълта си, не можеше, дори и пред Ари, който на сутринта така и нямаше да си спомня нищо от този разговор.

– Но не ти казах как разбрах.

Думите на Арисилд увиснаха във въздуха. Никола реши, че му е казвал всичко, което е искал и се опита да го изправи на крака, но магьосникът поклати глава. С доста по силен глас изрече:

– Отидох при Иламирес Роан. Тогава той беше ректор на Лодун, спомняш ли си?

– Разбира се, че си спомням, Ари, той се опита да защити Едуар.

Арисилд се изправи мълчаливо, повдигайки със себе си и Никола. Ари беше толкова тънък и през повечето време изглеждаше толкова слаб и вял, че Никола бе забравил колко силен беше всъщност. Ръцете му бяха заровени в предницата на ризата му, той почти го бе вдигнал от пода и Никола си помисли, че няма да успее да се освободи без да го нарани. Магьосникът изрече тихо и смразяващо:

– Не го защити достатъчно добре.

– Какво?

– Отидох при него в кабинета му в Лодун. О, тази прекрасна стая. Страхувах се, че съм се излъгал в преценката си, понеже бях позволил на Едуар да ме заблуди и той каза, че преценката ми не е била погрешна. Каза, че е знаел, че Едуар е невинен. Но позволил процесът да продължи, защото било твърде опасно да оставят човек с познанията на Едуар жив.

– Не.

Никола почувства странна празнота в гърдите си. Поредното предаство след всички останали в онзи ужасен период, какво значение имаше, всъщност? Но докато думите попиваха в тишината и Никола си припомняше възрастния ректор на Лодун, седнал на процеса до тях, сякаш в знак на съчувствие и подкрепа, с удивление откри, че все още имаше значение. Много голямо значение.

Арисилд тъкмо казваше:

– Да, простата истина, след всичките лъжи. Идваше ми да го убия и

можех да го сторя.

– Трябвало е да ми кажеш, – прошепна Никола – Аз щях да го направя..

– Знам. Точно затова не ти казах.

Арисилд се усмихна и Никола прозря още една истина. Ари каза:

– Но не смятам, че той се измъкна безнаказано. Той ме обичаше като собствен син, знаеш. Така че аз унищожих нещо, което той обичаше.

Никола се дръпна и Арисилд го пусна. Налудничавата нежна усмивка все още стоеше на лицето му. Никола отиде до камината без да осъзнава напълно какво върши. От огъня бяха останали само въглени и той се загледа в тлеенето им. Зад гърба му Арисилд изрече:

– И Роан стана един такъв грохнал старец, изгубил най-великия си ученик, най-успешното си творение... – гласът му се пречупи – Но не това щях да ти казвам... Наистина трябва да си спомня, беше много важно.

Никола се обърна, когато Арисилд отново се свлече на пода, но безумието на магьосника изглежда бе изчезнало заедно с огъня в камината. Той се остави на Никола да го отведе до голямото разхвърляно легло в една от по-малките стаи откъм хола. Най-могъщият магьосник в историята на Лодун полегна безмълвно и не каза нищо повече, докато се върна слугата Ишам и Никола го остави на неговите грижи.

СЕДЕМ

Още не се беше съмнало, когато Никола накара наетия кабриолет да го остави пред Колдкорт. Видя че всички прозорци на голямата каменна къща светят и двама слуги патрулират с лампи на покрива между кулите. В момента не изглеждаше да има неприятности; обширната могава пред къщата бе пуста и потънала в мрак и единствено самотният огромен дъб и алеята нарушаваха еднообразния ѝ ландшафт. Той се отпрати към къщата, почти схванат от изтощение, чакълът хрущеше под ботушите му. Когато стигна до пространството осветено от лампите отсрани от портата, тя се отвори и Мадлин побърза да го посрещне на стълбите.

Прегръдката ѝ, в настоящото му състояние, почти го събори на земята. Тя каза:

– Притесних се. Останалите мислеха, че ще се прибереш малко след тях.

– При Ари... забавих се малко повече отколкото очаквах – отвърна ѝ – Какво става тук?

Влязоха в топлия и уютен хол и Мадлин изостана, за да заключи вратите, докато казваше:

– Някакво същество. Струва ми се, от същия вид, който си видял под Двореца Мондоло. Беше на покрива. Надничаше в старата надстройка на Едуар. Нищо не беше пипано и никой не пострада, така че вероятно само ни е шпионирало. Не разбрах какво искаше.

– Аз вече изобщо нищо не разбирам. – изсмя се горчиво Никола – Предполагам Рейнар ти е казал какво открихме.

– Да. – Мадлин се обърна към него с лице изострено от светлината на лампата. – Арисилд каза ли ти нещо смислено?

Никола спря в началото на стълбите и я погледна. Понякога дори той се изненадваше от Мадлин. Всяка друга жена би проявила благоприличието да се шокира до дъното на душата си или да припадне, или да призове гнева на небесата върху главите на виновниците. чудеше се дали да си обясни държанието ѝ с общо взето кръвожадната ѝ природа или с егоцентризма и самообладанието, които като правило характеризираха брилянтните актьори. Прокара пръсти през косата си в опит да събере мисълта си.

– Струва ми се, че Ари няма да помогне много.

– Опиума ли?

– Боя се, че най-накрая е унищожил всичко нормално в него. Наговори ми едни работи... – Никола поклати глава – Не знам. Или е това, или е полудял. Октав по някакъв начин е получил достъп до работите на Едуар. Точно затова успява да провежда спиритичните си сеанси. При тежава сфера, подобна на онези, които Едуар направи с Ари и Асилва. Но как се вмести в цялата тази работа клиницата във Валент Хаус, просто не знам...

Мадлин го хвана под ръка и го поведе нагоре по стълбите.

– Изморен си. Поспи докато се съмне и тогава крой планове.

– Проклетата оптимистка.

– Проклетата реалистка, – поправи го с изнурена усмивка.

Никола остави на Мадлин да организира подготовката за второ, пощателно претърсване на Валент Хаус и се опита да поспи през остатъка от нощта. Но онова, което всъщност стори, бе че седна в кабинета си на втория етаж и разгледа тетрадките и парчетата хартия, които бяха открили при първото претърсване.

Тетрадките се оказаха точно онова, за което ги беше сметнал първоначално, преписи на ученик от вероятно забранен текст по некромантия. Докато ги чете, не видя никъде и следа от личното мнение на преписващия. Не е написал в полетата нито името си, нито настоящото си местонахождение, нито бъдещите си планове за унищожението на света, помисли си с горчивина Никола. Когато го правят, помага. Може би щеше да внесе известна яснота, ако успеше да разбере от кой текст са преписани бележките. Арисилд, естествено, щеше да ги познае от пръв поглед. Но ако беше с всичкия си и в състояние поне смътно доближавашо се до трезвеност. Но Арисилд от години не поддържаше връзка с Лодун и надали вече знаеше кой държи подобни книги в личната си библиотека, така че може би и в това нямаше кой знае какъв смисъл. Но ако науче чий ученик е бил Октав и кога... Май все пак трябваше да попита Арисилд.

Парчетата хартия от чекмеджето на писалището бяха по-интригуващи, но не му помогнаха с нищо. Откъсите от думи бяха неразгадаеми, макар Никола да си мислеше, че познава отнякъде този почерк. Не беше на Едуар, това би било прекалено голяма надежда. Макар че може би и това нямаше никакво значение. Знаеше, че Октав някак е пресъздал работата на Едуар. Вероятно по нематериален способ. Да, бе, продължавай да си го повтаряш.

Като говорим за метода...

Никола извади от полицата над бюрото един обемист том. Той съдържаше мемоарите на един изключително методичен мъж, държавен чиновник, отговарял навремето за прокарването на нови улици и площади в порутените бордеи на Виен. Това бяха не толкова мемоари, колкото хроника на работата, описваща в най-точни подробности промените, наложени на древния град. Никола винаги бе смятал книгата за изключително ценна, доколкото Виен не разполагаше с почти никакви достоверни карти.

Той запрелиства орфаните страници, търсейки раздела за улица „Херцогска“. Ето го... Събарянето на жилищните блокове, стария театър и останките от дома на Бисранския посланик след последния палеж, който му организираха... Аха. „Осведомих Херцога, че няма да се наложи да жертваме Двореца Мондоло“ – Не съм сигурен, че остана доволен – „но, че съседната му Вентарин Хаус ще трябва да бъде съборена.“ Държавният чиновник, човек явно нелишен от изтънчени чувства, бе съжалил за това, намирайки Вентарин Хаус за по-приятна за окото и покрасяща улицата от Мондоло. Вентарин обаче, се е намирала на неподходящо място и по онова време е била обитавана единствено от слуги, които са я поддържали, а самото семейство се било изнесло в имение в провинцията, за да приключи там в забрава и покой земния си път. Не бяха възразили срещу събарянето. „Нямаха нужда от тази стара къща, защото така или иначе не участваха в обществени прояви от поколения насам... Един от прочутите наследници на рода бе Габар Алис Вентарин, благородник, живял преди около два века... който заемал поста Придворен Магьосник при Крал Рожер.“

Никола затвори книгата и поседя, вторачен в нищото, почуквайки с пръст по полираната повърхност на писалището. Значи помещението, в което бе нахлул вампирът на Октав, навремето е било част от подземията на някогашен придворен магьосник. Дали дъртият Мондоло е знаел какво има там? Дали не бе възможно някога да е отворил онази врата, да е видял какво има зад нея и да е наредил отново да я запечатат? Несъмнено точно това бе пожелал да научи Октав, когато се беше опитал да убеди Херцогинята да му позволи да се свърже с покойния Херцог. Там е имало нещо и вампирите на Октав са го отнесли. Но то не е било каквото трябва. Или не е било онова, което му е било нужно, или от него е липсвала някаква част. Едно от ценните приложения на некромантията бе разкриването на тайни, без значение минали или настоящи. Магьосниците имаха и други начини да проникват в невяното, но поне засега

некромантията бе най-лесният. Тя учеше и на методи за създаване на твърди на пипане илюзии, начини за влияние върху съзнанието и волята на хора, животни и дори духове.

Накрая Никола прибра парчетата при тетрадките и внимателно ги заключи в едно от тайните чекмеджета на писалището, след което се завлече със сетни сили към банята и оттам в леглото.

Успя да поспи само един час и се събуди след като усети, че слънцето е изгряло зад тежките завеси на прозорците, заслушан в тиктакането на стенния часовник, което бе почти в синхрон с ударите на сърцето му. Мадлин спеше непробудно, безразлична към неспокойното му въртене в леглото, навик придобит от годините в претъпканите спални помещения на хористките. Известно време се бори с импулса си да я събуди, за да се любят или да си говорят, или каквото и да е само, за да не мисли за посегателството на Октав над работата на Едуар. Накрая се надигна от леглото, отчасти ядосан, отчасти потиснат, облече се и слезе в библиотеката.

Тя бе продълговата стая в задната част на къщата, с претъпкани с книги рафтове от пода до тавана. Книги натрупани по столовете с високи облегалки и на пищния парсийски килим, книги натъпкани в двете помощни помещения и в полираното писалище. Май ще ми трябва по-голяма къща, помисли Никола, докато гледаше библиотеката. Погледът му се спря върху една миниатюра в рамка на писалището. Това бе единственият оцелял портрет на майка му, нарисуван с цел да стои в златна рамка, която бе продадена, когато тя го бе довела във Виен. Баща му бе поръчал изработката малко след сватбата, когато все още имало пари за подобни неща, макар семейството му несъмнено да бе направило от този разход голям проблем. Тогава те още не крояхли явни интриги срещу нея, но винаги вдигали скандали, когато парите не се харчели непосредствено за личния им комфорт.

Приликата обаче, не бе много добра, или поне така твърдеше паметта на Никола. Портретът изобразяваше просто една млада жена с приятни черти и тъмна къдрава коса, и художникът не бе доловил никаква нюанс на израз или жест, които да одухотворят миниатюрния портрет. Естествено, баща му навярно бе платил три пъти повече, отколкото картината си струваше и така и не бе разбрал, че е бил измамен. Никола извърна поглед и пропъди старите спомени.

Имаше намерение да прерови историческите книги, както суховатите научни произведения, така и художествените измислици от популярната литература, заради онзи блед спомен, който толкова го бе

разтревожил във Валент Хаус. Колкото повече си мислеше за него, или се опитваше да не мисли за него, толкова по-ярка ставаше смътната картина. Беше гравюра, помисли. И страницата беше на петна. Но това изобщо не помагаше. От детството му не беше останала нито една книга. Всичките изчезнаха, когато умря майка му, както и повечето от другите им вещи. Книгите в тази стая принадлежаха на Едуар или бяха купувани в годините от идването на Никола насам. Но историческата секция заемаше цялата западна стена на стаята, а и по-раншните му ровения в нея го караха да храни доста надежди.

Започна да преравя, дотолкова погълнат от това занимание, че почти не забеляза кога Сарасате е донесъл табла с кафе и сладкиши. Между История на Ил-Риен в осем части на Кадарса и старо издание на Магьосници от Лодун се натъкна на Пиратите от Шаир, детска книжка с илюстрации.

– Какво търси това тук, за Бога... – измърмори, разлиствайки орфаното книжле, докато стигна до листче за отбелязване на страницата. На него бе написано нещо и той изумено се втренчи в него.

Беше с почерка на Едуар и гласеше Не смей да изхвърляш тази книга.

Никола се засмя. Едуар Виляр го бе познавал по-добре от всеки друг.

Единствената причина сега Никола да бе между живите, бе, че някакъв отдавна забравен благотворител на обществени начала казал на Едуар, че Префектурата има обичай да прибира от Крайречен безпризорни деца. Когато Едуар решил, че иска да има син, който да запълни самотните му дни след смъртта на съпругата му, отишъл да си потърси такъв в килиите на Алмсгейт.

Никола си спомняше собствения си баща много смътно, както и оставеното на произвола на годините, опозорено, затънало в дългове наследствено имение, където бе прекарал първите години от живота си. Майка му го бе довела във Виен на шестгодишна възраст и бе приела моминското си име Валярд, предпочела живота в гетата на големия град пред съжителството с роднините на съпруга си. Беше се препитавала с пране и кърпене на чужди дрехи и ако някога бе донаждала дохода си под най-разпространената сред мизерстващите жени във Виен форма на заетост, тя никога не бе позволила той да го разбере. Беше починала, когато той бе десетгодишен, от някаква скоротечна дихателна болест, която всяка година отнасяше стотици бедняци от нагъчканите с хора поругани постройки в Крайречен и останалите гета. По това време Никола

вече имаше опит в кражби на любителски начала. След смъртта ѝ се бе заел с това професионално.

Бе имал големия късмет да попадне на Кюзар и преди онова задържане в затвора, в крайна сметка завършило щастливо, бе усвоил от него умения в джебчийството и касоразбивачеството, които му даваха едни гърди аванс пред останалите квартални гамени. На дванадесет вече беше главатар на местна банда и бе направил всички нейни членове богати и безумно преуспели след поредица от дръзки обири и самостоятелна, а не по битпазари и вехтошарски магазини, продажба на крадените вещи. Този успех бе привлякъл вниманието на Префектурата. Бяха му устроили клопка с помощта на някакъв завистлив съперник и Никола бе приключил първата си незаконна кариера в мръсните килии на Алмсгейт, пребит почти до смърт и в очакване да бъде откаран в истинския ад на градския затвор.

Тъкмо псуваше пазачите на чист адераси, на който го бе научила майка му. По онова време бе модно младите господа да учат този език, за да могат след това да завършат социалното си обучение при Двора на Адера, и майка му никога не си бе позволила да забрави, че родът му откъм бащина линия бе благороднически, независимо от бедността им и напълно заслужената забрава от обществото. Никола бе открил, че може да нарича хората с най-отвратителни думи на адераси без те изобщо да реагират.

Едуар се бе приближил до решетестата врата и бе извикал на същия език:

- Имаш много мръсна уста. Можеш ли да четеш?
- Да. – бе отвърнал раздразнено Никола.
- На какъв език, адераси или риенски?
- И на двата.
- Идеално, – бе казал Едуар на пазача – Не ми трябва някой, с когото да започвам от „а“ и „бе“, нали разбираш. Ще го взема.

И така бе станало. Никола остави детската книжка на полицата.

Този път влязоха във Валент Хаус през предната врата. Никола се бе подготвил да се представя за агент по недвижими имоти от някаква фирма от другата страна на реката, а Кюзар, Крак и Ламан трябваше да са строителни предприемачи, дошли да дават съвети относно евентуални подобрения.

На всичките старателни приготовления, улицата бе пуста и никой не пожела да разбере с какво се занимават, въпреки че строителният

фургон пред къщата вероятно бе достатъчно обяснение за любопитните.

Рано сутринта, когато слънцето бе почти толкова изгряло, че времето да бъде официално наречено зора, Никола бе влязъл в спалнята за гости, за да събуди Рейнар. След като нервно беше изчакал да секнат псувните, Никола го бе помолил днес да направи обиколките си из кафетата и клубовете, за да разбере кога е следващата уговорка за спиритичен сеанс на Октав и деликатно да се осведоми дали докторът е задавал въпроси за изчезнали фамилни богатства на някой от другите призовани духове. За неизразимо облекчение на Никола, Мадлин бе решила, че ще е в по-голяма помощ не като допълнителен помощник във Валент Хаус, а като разбере нещо за покойния брат на мадам Еверсет, както и какво е имало на борда на злощастния му кораб, от който така живо се бе заинтересувал Октав.

Застанал в прахоляка и отломките в антрето на къщата, сега Никола бе напълно убеден, че е бил прав за първоначалния замисъл на Октав относно сеансите. Оставаше единствено да открие как и защо Октав е минал от кражба чрез измама към некромантия.

Кюзар бе довел и Лион Алтис, който беше учил за лекар, но бил по-молен да напусне Лекарския Колеж, поради страстта си към чашката. Той бе добре познат на виенската криминална прослойка с това, че охотно прилагаше лекарските си умения за почти всякакви цели, стига да му се плащаше добре, но Никола се съмняваше, че дори той някога беше виждал нещо подобно. Алтис и Никола проведоха повторен оглед на телата, докато останалите претърсваха къщата под ръководството на Крак.

След време, което им се стори цяла вечност, излязоха, за да подишат чист въздух и застанаха в кухнята, като оставиха вратата към трапезарията отворена, за да влиза хлад. Никола бе приел една от маскировките на Донатиен, онази която го състаряваше с десет години. Алтис не го познаваше като Никола Валярд и той възнамеряваше нещата да останат такива.

Подпрян на напукания барплот, Алтис поклати глава.

– Не мога да сторя нищо повече, освен да потвърдя онова, което вече си открил сам. Да, бил е жив, когато е станало, макар и не задълго. Онзи, който го е направил е използвал много остър нож и вероятно се е случило не повече от ден преди да го намерите. Окоето, което е останало е замъглено и кожата е обезцветена. Другите са престояли повече, някои с дни, други със седмици.

Той вдигна изморен поглед към Никола.

Беше възрастен, с прошарена коса и лице белязано от дългогодишна умора и неуспехи.

– Ясно ми е, че не помогнах много.

Бяха казали на Алтис онова, което в общи линии съвпаднаше с истината: че Донатиен преследвал някакъв човек, който го заплашил и така се натъкнал на тази къща.

Никола поклати глава:

– Вече си мисля, че тук няма да свършим никаква работа. Не може да дебнем и да разследваме – ще се намери кой да докладва на полицията.

Алтис бе дал всичко от себе си, но то не се бе оказало достатъчно и за Лекарския Колеж. Доктор Сиран Хал е говорител на Ронсард и надуто копеле, но ми се щеше сега да е тук, помисли си Никола с неохота.

Алтис стреснато пое дъх, което извади Никола от собствените му размишления и го накара да извърне глава към отворената врата на кухнята. Там, между тъмната стая и бледата светлина откъм буренясалата градина, стоеше една фигура. Отне му доста време, за да възприеме, че това бе Арисилд Дамал.

– Ари, не вярвах, че ще дойдеш – каза изненадан.

Арисилд се подпря с гръб на барплота, облекчен, че появата му на истина е била очаквана и измърмори:

– Да, Ами в бележката на Мадлин пишеше, че е спешно.

Арисилд влезе в кухнята бавно и предпазливо като котка пристъпваща на непозната територия. Палтото му, някога от много добра материя сега бе протрито почти до вътъка. Не си бе дал труда да си сложи шапка и бялата му коса стърчеше на всички страни. Той кимна разсеяно на Алтис и сведе поглед към Никола с объркано изражение във виолетовите очи.

– Боя се, че днес не съм в най-добрата си форма. Хората, които живеят тук не са ни приятели, нали?

– Не, не са. Фактически...

– Слава Богу – Арисилд изглеждаше облекчен.

Блед и раздърпан, напомнящ на същество от друг свят, можеше да бъде взет за някакво чудновато създание с пера на главата, но размерът на зениците му бе почти нормален и ръцете му не трепереха.

– Защото тук се е случило нещо ужасно.

– Ей, – Ламан се провикна откъм антрето – Намерихме още нещо в мазето!

Никола си забрани да прави предположения, докато следваше мъжа

по стълбите към мазето и оттам към пропитите със смрад помещения. Арисилд се повлече след него, но Алтис остана в кухнята. Това бе добре дошло за Никола. Беше казал на Арисилд да не споменава имена пред непознати, но беше още по-добре да не разчита на неговата дискретност. Свиха надолу към отсрещния край на помещението, който сега бе осветен от множество лампи. Докато Кюзар, Крак и Ламан проправяха път на Никола, той долови хладния повей на влажен въздух.

Проходът изглежда някога беше стигал до сляпа стена. Сега в една-та му страна имаше нова секция с широчина около метър и висока също толкова, която разкриваше тъмен отвор. Никола коленичи да погледне вътре и видя тунел с грапави зеленявали тухлени стени, водещ надолу към непрогледна тъмнина. Крак коленичи до него и каза:

– Виж.

Той свали фенера на пода, представляващ смесица от глина и тухлени отломки, и намали светлината. Стените и подът излъчваха бледо сияние.

– Идеално – каза тихо Никола. – Как го откри?

Крак отново усили светлината. Изражението на лицето му винаги бе трудно за разгадаване, но Никола реши, че Крак е въодушевен от откритието.

– чукахме по стените. Кюзар намери секретния механизъм.

Никола се изправи и Кюзар му показа малкия отвор от външната страна на скритата врата.

– Стар номер, – поясни – Пъхаш пръст в тази дупка, натискаш лоста и шифтчето превърта механизма. – добави презрително – Можеш да я отвориш и от другата страна. Пуска те отвън и отвътре, такива ми ти работи с тая врата.

Арисилд бе заел мястото на Никола на входа на тунела, и се беше напъхал в него до кръста. След което се измъкна и заразглежда отблизо някакво вещество по пръстите си.

– Ник, това е същото като онова по палтото, дето ми го донесе и парчетата плат от дрехите на удавеното момче. Това е остатъчен продукт от вид некромантски прах, който не се използва в Ил-Риен от сто-тици години. Не е ли странно? Не се сещам кой би могъл да го произведе.

Никола го изгледа втренчено и отнесеният поглед на Арисилд стана тревожен.

– Нали ти ми беше донесъл онези неща, които трябваше да погледна, а?

– Да, разбира се, но...

Арисилд въздъхна.

– Слава Богу. Мислех, че вече полудявам.

– Но смятах, че изобщо не си ги погледнал. Защо не ми каза вчера вечерта?

– Ти си се виждал с мен вчера вечерта, така ли? – настойчиво попита магьосникът – И какво правех?

– Не помниш ли... Каза, че си имал да ми казваш нещо страшно важно. Това ли беше?

Арисилд седна на мръсния под и замислено забарабани с пръсти по бузите си. – Може и това да е било. Не ти ли подсказах поне нещо?

Никола прокара пръсти през косата си и пое дълбоко въздух.

– Какво стана с праха от голема? Разбра ли нещо?

– Праха от кое?

Никола погледна безпомощно към Кюзар, който съсредоточено разглеждаше тавана със стиснати устни и Крак, който се бе втренчил в магьосника с озадачен вид, и накрая се предаде.

– Няма значение.

– Може да си спомня, всичко се случва – Арисилд отново бе коленичил и се намъкваше в тунела. – Хайде да видим накъде води. Обичам тайни тунели, а ти?

– Мен ме боли гърбът, – отвърна бързо Кюзар.

Ламан незабавно ги увери, че и неговият гръб е болен.

– Да, бе, да, – каза нетърпеливо Никола – Аз обаче искам да го разгледам.

Крак вече пълзеше след Арисилд. Никола ги последва.

– Не ви трябва лампа, – говореше Арисилд отчасти на Крак, отчасти на себе си. – Абе, май навремето знаех как се прави.

В тунела изведнъж изгря светлина, мека и бяла.

– Ето, – изрече доволно Арисилд.

Магическата светлина сякаш се излъчваше от цялото му тяло.

Никола се опасяваше тунелът да не се окаже поредната отпадъчна яма за още трупове, но случаят явно не бе такъв. Крак се обърна към него и измърмори:

Трябваше да мина най-отпред, ако попаднем на нещо.

– Всичко е наред – отвърна му Никола – Арисилд е по-способен, отколкото му личи.

В действителност, магьосникът приличаше на себе си повече, отколкото му се бе случвало от много време насам. Никола добави:

– И все пак, благодаря, че и теб не те заболя гърба.

– Това ми харесва, – отвърна просто.

След това, сякаш усетил, че репликата се нуждае от обяснение, добави:

– Да разкривам неща. Харесва ми повече, отколкото да крада.

И на мен, помисли си Никола, но не го изрече на глас.

Тук тунелът се разширява, – докладва въодушевено Арисилд – Мисля, че стигнахме до отходната канализация.

В следващия момент това предположение бе потвърдено от шума на плискаща се вода и зловонието на клоаката.

Тунелът се разшири и свърши при една издатина, надвиснала на няколко метра от смърдящата вода, която течеше в кръгъл, облицован с тухли отходен канал. Никола се изправи, подпрян с една ръка на влажната стена, за да застане стабилно. Арисилд прокара ръце по износеното си палто и събра магическата светлина в топка, след което я остави да виси във въздуха, за да осветява тунела.

– Ето, пристигнахме – каза Арисилд – Това ли е мястото, където смятахте, че ще ви изведе?

– Насам водеше един от проходите в подземие то на Мондоло, – отвърна му Никола като си мислеше за отвора в стената на избата за вино, през която бе нахълтал първият вампир.

Дочу дращене, но го отдаде на наличието на плъхове.

– Мисля...

То изскочи изпод издатината, твърде бързо, за да успее изобщо да се помръдне и да изкрещи някакво предупреждение. Можа само да се притисне до стената, докато ноктите се приближаваха към гърлото му и устата зейна на разкапаната и сгърчена от ненавист физиономия. Крак рязко пхна ръка между двамата и се опита да го стисне за врата. Зъбите потънаха в ръката му. Това даде възможност на Никола да го сграбчи за главата, за да го отблъсне, но то бе твърде силно. Тогава Арисилд внезапно се озова зад него и сграбчи провисналата мъртва коса на нещото. Магическата светлина премигна и непреодолимата сила, притискаща Никола към стената, внезапно изчезна. Той залитна, хвана се за ръката на Крак и го дръпна обратно, защото той едва не изпадна през ръба.

Съществу то, проснато в краката им, не напомняше почти с нищо вампира, който бе изскочил изпод издатината и насмалко не ги бе разкъсал. Никола се вторачи удивено в него. Това нещо представляваше само купчина дрипи и кокали, скрепени с парцали кожа и сухожилия. Никола успя да се изкашля и да पुсне ръката на Крак.

– От онези вампири, – обясни.

Арисилд приклепна до нещото, без да го е грижа, че се намира на ръба на издатината и взе една кост с умислено изражение.

Крак разтриваше ръката си там, където съществото бе забило зъбите си.

– Ухапа ли те? – попита разтревожено Никола.

Крак поклати глава и му показа здравия ръкав на палтото си.

– Още един миг, Ари...

Никола откри, че не може да намери думи, което не му се случваше често.

– Да? – Арисилд вдигна въпросителен поглед.

– Благодаря.

Магьосникът махна с ръка.

– О, въобще не беше проблем, никакъв проблем.

Никола отново се огледа.

Придвижват се по канализацията, но това го знаехме и по-рано. Май нямаше да видят нищо повече. Октав, свързан с тази къща, с вампирите, с некромантията.

– Това не е точно вампир, – ненадейно проговори Арисилд – Това е мъртвец. Некромантът взема някое отдавна мъртво тяло – много отдавна мъртво, в случая с този нещастник – след което го оживява с душа, която е принудена да се подчинява на волята на некроманта чрез заклинание. Естествено, най-лесният начин да се сдобиеш с такава душа е да убиеш невинна жертва с помощта на магическа церемония.

– Както е бил убит онзи мъж в мазето ли?

– Не онова беше нещо различно, друг начин за извличане на сила – Арисилд огледа тунела с очакване. – Съществува и друг аспект на процеса на оживяването на мъртъвците. Останките, които са съдържали подчинената душа, все още, хм, се размотават наоколо, ако ме разбирате. Като кадаври. Безмозъчни неодоушевени същества. Но нещо не ги виждам наблизо.

Арисилд сбърчи вежди в размисъл и погледна намръщено към Никола.

– Некромантията е доста кървава работа и някой се е заел с нея много сериозно. Много, много сериозно.

Жената на име Мадам Талвера, погледна мрачно пешеходците от другата страна на оградата и каза:

– Общуването с духове не е игра. За онези от нас, които сме се

посветили на него, то е религия.

Никола кимна насърчително. Тъй като знаеше, че трябва да разпита някой действащ спиритист за Октав, той беше започнал да прави постъпки за уреждането на тази среща още от по-предния ден. Беше открил Мадам Талвера след като бе попитал двама стари познати, за които знаеше, че навремето се бяха занимавали с това на любителски начала, а също така бяха от неговия бранш. И двамата не бяха чували за Октав преди той да се появи на сцената тази година, но и двамата му бяха препоръчали Мадам Талвера като надежден източник на информация.

Кафенето се намираше на улица „Цветна“, точно на границата с Кръстовището на Учените. Мадам Талвера не бе пожелала да навлезе по-навътре в тази зона като беше заявила, че се бои от магьосници. Никола бе доволен, че тя явно не се досещаше за професията на Арисилд; ако разбереше, че невзрачният младеж, седнал до нея и разпарчетосващ пастичките с крем на съставните им части преди да ги погълне, беше могъщ магьосник, възпитаник на Лодун, може би нямаше да е толкова словоохотлива.

Той доста се изненада, че Арисилд бе пожелал да дойде с него. След като бяха изпъзтели от тунела, беше наредил на Кюзар и останалите да затворят вратата и да напуснат Валент Хаус. Но преди да си тръгнат, бе накарал Арисилд да погледне ненормално разтопената стена в помещението с вивисектираното тяло. Магьосникът му бе казал само, че това е било сторено от мощно освобождаване на сила, определено магическа. Когато Никола го бе попитал какъв вид магическа сила, Арисилд бе отвърнал:

– Много лоша сила. – и не бе казал нищо повече.

Другите маси под раирания навес бяха заети от хора на бизнеса, но тъй като се намираха достатъчно близо до Кръстовището, никой не прояви натрапчив интерес към състоянието на дрехите им, които бяха доста пострадали от пълзенето в тунела. Никола бе сварил единствено да махне Донатиеновата дегизировка, която не носеше денем и на обществени места, освен ако не се налагаше.

Вятърът полюшна дърветата в откритата градина, която стигаше до средата на улицата и въздухът се изпълни със силна миризма на дъжд. Никола разбърка кафето си и каза:

– Редно ли е някой да изкарва пари чрез религията си?

– Изобщо не е редно. Да приемеш подарък не е нередно, но той трябва да е даден от сърце и да не представлява нещо особено скъпо на дарителя.

Тя направи неопределен рязък жест. Беше адераси, с маслинен тен и остри орлови черти, черна коса, зверски опъната в кок и сериозни тъмни очи. Беше облечена в черна рокля със семпла кройка и висока яка, а от шапката се спускаше къс воал.

– Намират се измамници, които въртят масата с пръстите на краката си и имитират странни гласове. Предполагам сте чували?

След утвърдителното кимване тя поклати презрително глава.

– Подобни неща могат да се очакват. Някои хора пък си изкарват прехраната като се правят на свещеници.

Тя докосна разсеяно чашата си. Никола ѝ бе предложил обяд, но тя си беше поръчала само вода.

– Това не е вид магия. Етерната равнина е достъпна за всеки, който положи усилие да отвори съзнанието си за нея. Великите Учителки на спиритизма, Сестрите Поласера, са писали за множество техники, които обучават сетивата, за да могат да прегърнат тази равнина. Общуването с мъртвите е една пренебрежимо малка част от онова, което правим. Всъщност, общо взето, това е начин на живот.

Това е култ, помисли си Никола, макар и съвсем безобиден, както са тръгнали напоследък култовете. Беше чувал за сестрите Поласера и за някои други интелектуалци, които бяха положили началото на спиритистката мания.

– Познавате ли един човек, който се прави на спиритист, на име Доктор Октав?

– А, онзи ли. Всички са чували за него. – Тя изглеждаше разочарована – ясно ми е защо искахте да научите тези неща. Навярно е взел от вас пари? Или от някой от семейството ви?

– Най-вече притеснява мен, да.

– Видях го за пръв път преди шест или седем години, когато Сестрите Поласера все още живееха във Виен. Сега живеят в провинцията, близо до Шер. По-подходяща е за духовния живот, провинцията. И естествено, там е много красиво, край морето. Но както и да е.

Развълнувана от спомена, тя напрегнато се наведе през масата.

– Той беше ходил по сеанси, провеждани в други домове, от по-малко предани последователи на движението, но когато дойде на един сеанс на Поласерите в старата им къща в Ситар Корт... – тя разтърси глава – Мадам Амелия Поласера му нареди да се маха, като каза че сянката му в етера е тъмна като кладенец на стъмване и, че няма да сподели с него нищо от учението си. Там присъстваха доста важни особи. Доктор Адалмас, Биендер, писателят, Лейди Галез. Сигурна съм, че Октав

страшно се е сконфузил, но... – Тя вдигна рамене и откровено призна – Аз бях доволна, че тя го отпрати.

Мадам Амелия Поласера може наистина да има заложби. Или пък просто е много добър психолог. Никола попита:

– И след това повече не сте го виждали?

– Чух, че напуснал града и учел на частно при някого. Но това не беше моя грижа, така че не обърнах много внимание. Той се върна в началото на тази година и стана много моден като провежда сеанси за богатшите. Спиритизмът буди в хората нещо като пикантно любопитство, но истинските последователи не биха провеждали сеанси за никой друг, освен за чистите духом и за онези, които наистина искат да се учат. Октав го прави като атракция по партитата. – Устните ѝ се извиха – Дамите Поласера много ще се ядосат като чуят за това.

– Октав давал ли е някога признаци, че владее магия?

Тя го погледна изненадано.

– Не, той не беше магьосник. Ако беше, Мадам Поласера щеше да усети.

Никола кимна. Сигурно е щяла.

– Само още нещо, Мадам. Ако искате да се свържете с дух, ще ви трябва ли нещо от тялото на мъртвия? Да речем, кичур коса?

Мадам Талвера се намръщи.

– Не. Разбира се, че не. Косата, веднъж отрязана, е мъртва. Ползата ѝ е колкото от едно откъснато цвете. Има техника, която позволява да се получават образи на даден човек, жив или мъртъв, като се използва нещо, което някога е носил в близост до кожата си. Най-подходящо е някое бижу. Металът е много подходящ за задържане на образите на етерното сияние, което обгръща всяка жива душа.

Арисилд кимаше в знак на съгласие.

– Коса, кожа и кости се използват по-скоро в некромантията – вметна.

Мадам Талвера потръпна.

– Не знам нищо за това и не бих желала да знам – Тя се изправи рязко и взе малката си обгочена в черно дамска чанта. – Ако това е всичко...

Никола се изправи и ѝ благодари и гледа след нея докато минаваше покрай масите и излезе на улицата. Беше започнало да ръми, но тя сякаш не забелязваше.

– Надявам се, че не я изплаших. – каза притеснено Арисилд.

– Може и да си, но тя вече ни каза всичко, което ни е нужно.

Никола остави няколко монети на сервитъора и двамата с Арисилд се отправиха към тротоара

– Асоциацията с некромантията май я изнерви.

– Да.

Никола се въздържаше да разпитва магьосника за работата на Едуар, защото знаеше, че ако онова, което Арисилд му бе казал миналата нощ, беше вярно, то колкото по-малко го подсещаше за Едуар, толкова по-добре. Ако Иламирес Роан е знаел, че Едуал е бил невинен и въпреки това е допуснал да го екзекутират, отмъщението би било напълно оправдано и желано, но... Но по-добре да ми остане Арисилд, улови се, че мисли Никола.

– Знаем как Октав се свързва с мъртвите, – изрече предпазливо.

– О, тази част май съм я пропуснал. Как?

Никола имаше лошо предчувствие относно по-нататъшното забъркване на Арисилд в тази история. Но си спомни как магьосникът бе унищожил вампира в канализацията, толкова небрежно, сякаш подобна проява на сила дори не си струваше да се споменава. Предполагам, че Октав е по-малка заплаха за него, отколкото за нас, останалите.

– Използва уред, който страшно прилича на онези, които Едуар разработи с теб и Асилва. За да го създаде, трябва да е имал достъп до записките на Едуар, но всичко, което оцеля след процеса, е в Колдкорт и не беше пипано. Остава да сте ти и Асилва...

Арисилд се закова на място, напълно безразличен към изливащия се дъжд и забързаните хора, и каретите разплискващи локвите по улицата. Взираше се в пространството толкова напрегнато и съсредоточено, че Никола си помисли, че прави заклинание. След което изведнъж поклати глава и погледна Никола много сериозно.

– Не. Не мисля, че съм казвал на някого за сферите. Сигурен съм, че щях да си спомня, ако бях казвал. А и Едуар не би желал да сторя подобно нещо, ако ме разбираш. Не, сигурен съм, че щях да помня, ако беше така.

Никола се усмихна.

– Хубаво е, че го знаеш със сигурност, но аз и без това предполагах, че не си ти.

Арисилд погледна с облекчение.

– Добре. Ако беше сигурен, че съм бил аз, естествено щеше да ми се наложи да приема думите ти.

Продължиха по улицата и една от минаващите карети изплиска стена от вода, която се размина с тях на косъм.

– Но и не виждам Асилва да е казал на някого – продължи Арисилд – Той не одобряваше много експериментите на Едуар с магията, знаеш. Но това не му попречи да вземе участие в началото – той силно вярваше в знанието заради самото знание, което не е убеждение, следвано от мнозина в Лодун.

Никола вдигна поглед и видя, че Арисилд е придобил свирепо изражение. Предпазливо изрече:

– Миналата нощ ми спомена нещо за това, във връзка с Иламирес Роан.

– Така ли? Усмивката на Арисилд бе кратка и не особено убедителна. – не е нужно да приемаш насериозно всичко, което казвам.

Никола реши да не продължава темата. Днес е в по-добро състояние, отколкото когато и да било от година насам – не ми се ще да го пращам отново в забравата като му задавам любопитни въпроси. Беше по-безопасно да се придържа към настоящето.

– Онази стая в подземие, където е бил убит онзи човек. Виждал ли си някога нещо подобно?

– Не, и съм благодарен на съдбата.

– Струва ми се, че аз съм го виждал на една илюстрация, всъщност гравюра, в една книга, в която се разказваше за това. Чудя се дали не означава, че е някакъв вид специален ритуал при некромантията.

Арисилд гледаше намръщено мокрия паваж и не отговаряше. Никола продължи:

– Ако можехме да идентифицираме онова, което върши противникът, бихме постигнали някакъв напредък.

– Точно в този момент не съм подготвен да си спомня нищо – разбира се, и ти и аз знаем коя е причината. – Арисилд се усмихна малко кисело, след което се разведри – Ще я потърся. Сега това е моята задача, нали така?

– Ако имаш желание.

Никола не бе съвсем наясно какво възнамеряваше да търси Арисилд, но никога не се знаеше.

– Все още не знаем откъде Октав е получил информация, а ти си онзи, който знае най-много за изследванията на Едуар. Имало ли е някой друг, който би могъл да знае дотолкова, че да е бил от полза на Октав?

– Това е въпросът, нали? – Арисилд се блъсна в две добре облечени дами и Никола вдигна шапка в знак на извинение, след което хвана приятеля си за лакътя и го издърпа от средата на тротоара, по-близо до

стените.

– Струва си да се помисли – лицето му отново стана сериозно и каза – Радвам се, че държиш това под око, Никола. Наистина не можем повече да търпим тези работи, разбираш ли.

Никола имаше среща с Мадлин във вътрешната градина на Консерваторията на Изкуствата. Тя бе претъпкана от все по-големия брой хора, търсещи подслон от дъжда, който се стичаше по стъклените стени и почукваше мелодично по извитите метални панели високо горе на покрива. Повечето от малките масички от ковано желязо, пръснати в просторното и светло помещение, бяха пълни и измежду кошниците с висящи растения и овощните дръвчета в саксии не се виждаше почти нищо. Накрая я забеляза под едно портокалово дръвче. Беше облечена в рокля от кадифе с цвят на бургундско вино и много екстравагантна шапка и просто бе успяла да се слее с модно облечената тълпа.

– Разбра ли нещо за покойния брат на Мадам Еверсет? – попита я Никола, докато сядаша.

– Да, но първо ми кажи какво открихте в онази къща.

Мадлин положи лакти на масата и се наведе тревожно напред.

Никола изпъшка раздражено. Тя постоянно го обвиняваше, че не споделя плановете си с нея.

– Мадлин...

Арисилд посочи остатъците от замразени плодове в чинията на Мадлин и каза:

– Това ще го ядеш ли?

Тя побутна към него порцелановата чиния и отвърна на Никола:

– Да, да, знам, че съм адски досадна. Казвай сега.

И докато дъждът се лееше по стъклените стени и сервитьорите сновяха наоколо, той ѝ разказа за сутринта, прекарана във Валент Хаус, за вампира и тунела към канализацията и за онова, което им бе казала Мадам Талвера за обучението на Октав.

– Още един вампир? Колко са тези същества?

– Покойният брат, Мадлин, – напомни ѝ Никола – Какво разбра за него?

– А, онова ли. Да. Станало е точно каквото ти мислеше. Корабът, на който е бил, е потънал с много ценен товар.

Това затвърждаваше подозренията относно целта, с която Октав провеждаше сеансите. Но да използваш спиритизъм, за да обираш на иманета, известни само на покойните роднини на богатшите е едно; онова, което открихме във Валент Хаус е съвсем друго, помисли си

Никола.

– О, – продължи Мадлин – Видях Рейнар и той ми каза да ти предам, че е говорил с Мадам Алгрето и тя му каза, че Октав със сигурност е отседнал в хотел Галваз. Еверсет така и не му поискал сметка за странните събития в края на сеанса миналата вечер, но предполагам и това ще стане.

– Хотел Галваз, хм? – Никола се замисли.

Това беше на няколко преки отгук.

Научиха коя е стаята на Октав с помощта на стар като света номер, измислен навярно малко след построяването на първия хотел: Мадлин пристъпи кокетно към плота на рецепцията и попита дали приятелят ѝ, Доктор Октав е в стаята си. Портиерът погледна в клетките с ключовете зад себе си и каза че в момента докторът го нямало. Мадлин поиска една бланка на хотела, за да напише бележка, сгъна я и я подаде на портиера, който се обърна и я пхна в клетката за стая номер седем на петия етаж. Мадлин внезапно си спомни, че същия ден щяла да се вижда с доктора при една приятелка и си поиска обратно бележката.

Докато изкачваха широкото стълбище, което започваше от обширното фойе и останалите общи зали на хотела, Арисилд приложи една лесна за осъществяване илюзия, която скриваше присъствието им като пречупваше наличната светлина, и караше човек да извърща поглед без дори да разбира защо. Можеше да я прозре всеки, чиито подозрения се окажеха дотолкова силни, за да се вгледа настойчиво. Но в средата на следобеда в хотел Галваз хората се прибираха от късни обеда или се подготвяха за вечерни представления и не се появи никой със силни подозрения.

Във фойето на петия етаж намериха единствено някаква кошница със сухи цветя, положена върху масичка с вити крака. Осветлението бе приглушено. Мадлин остана на площадката, за да наблюдава стълбището и да сигнализира, ако някой се появи. Никола първо почука на вратата, изчака, за да се увери, че никой няма да отвори и извади шперцовете си. Той погледна Арисилд, който съсредоточено изучаваше тапетите с гроздове и лози и се прокашля.

– Хм? – Арисилд отмести поглед от тапетите и го изгледа тъпо.

– А, да.

Той докосна вратата с опакото на дланта си и за миг се намръщи.

– Не, нищо магическо. Продължавай.

Това не ми вдъхва кой знае какво доверие, помисли си Никола.

Погледна към Мадлин, която разтриваше слепоочията си все едно я боли глава. Тя му даваше знак, че никой не идва и Никола затаи дъх и пъхна шперца в ключалката. Нищо не се случи. Стана му малко по-леко да диша и започна да работи по ключалката. Не можеше да е чак толкова опасно; в крайна сметка персоналът на хотела трябваше да влиза и да излиза от стаята по няколко пъти на ден. Но един много умен магьосник би заложил капан, който да се задейства само когато вратата бъде насилена или отворена без ключ. Или магьосникът на Октав не беше много умен, или... В стаята няма нищо, което си струва труда да бъде пазено, помисли саркастично. След още няколко секунди успя да отвори вратата.

Тясната приемна тънеше в сумрак, донякъде разсейван от оскъдната дневна светлина, процеждаща се иззад тежките завеси на прозорците. Непосредствено след нея имаше спалня, също със спуснати пердета. Октав си бе позволил една от най-люксоznите стаи в хотела: мебелите бяха качествени и добре поддържани, а килимите, драпериите и тапетите бяха напълно в крак с модата. Арисилд се вмъкна след Никола и бързо обходи приемната, след което докосна орнаментите на камината и се наведе, за да разрови пепелта. Никола го наблюдаваше въпросително, но Арисилд не каза нищо и той започна своето претърсване.

Първо мина през чекмеджетата и полиците на малкото сгъваемо писалище, но не намери нищо, освен неизползвани листа и пособия за писане. Попивателната хартия носеше следи от някакви минали бележки до шивача и до две аристократични дами, които бяха писали на Октав, за да му благодарят, че е провел сеанси в домовете им. Нито една от двете дами не беше Мадам Еверсет. Никола взе попивателната хартия, за да притежава образец от почерка на Октав като знаеше, че докторът ще помисли това за дело на камериерката, която е подменяла принадлежностите за писане.

Рейнар беше казал, че Октав му намирисва на професионален измамник и Никола потвърди това предположение, когато прерови вещите на доктора. Прегледа костюмите и палтата в гардероба, внимателно претърсвайки джобовете им и откри, че дрехите са или много добре поддържани, но нискокачествени или от много добро качество но занемарени. Когато се е нагушил става немарлив, отбеляза Никола. Състоянието на личните принадлежности на Октав потвърди много от теориите на Никола за личността на този човек.

Но нито една от тях не можеше да скрие факта, че тук нямаше нищо ценно.

Нямаше нищо под леглото, между матраците, зад гардероба, зад картините в рамки и никакви тайнствени прорези в тапицерията, нито разни работи под килимите. Никола претърси първо най-вероятните места, след това по-малко вероятните, насочвайки се накрая към местата, където само идиот би скрил нещо. Няма документи, няма сфера, помисли разочаровано, потискайки внезапното си яростно желание да изрита изящната маса. Не откри и никакви книги, дори романи. Тази стая е наета за парлама; истинската му квартира е някъде другаде. Някъде в града в момента се подреждаше втора Валент Хаус. И използва една от сферите на Едуар. В един кратък миг яростта почти го заслепи.

– Аа. Открих го, – докладва Арисилд, надвесен през вратата – Искаш ли да видиш?

– Какво откри?

Никола пристъпи в приемната.

Арисилд гледаше към малкото обрामчено огледало над камината.

– Прилича малко на онази хитринка, дето ти я направих. Картината четецът. Това действа на същия принцип. Усещах, че тук има нещо, не опасно, но нещо...

Той докосна нежно рамката на огледалото.

– Това е за осъществяване на двупосочен контакт, а не за шпионаж, сигурен съм. Макар да се открива доста трудно. Работи като моето, със заклинание само от другата страна.

Никола разгледа огледалото и се намръщи.

– Искаш да кажеш... Ти ми каза, че картината е Велико Заклинание.

Арисилд кимна енергично.

– О, да, така е.

– Значи магьосникът, който е направил това може да прави Велики Заклинания?

Не Октав. Ако спиритистът бе толкова могъщ, не би имал нужда да се занимава с измами. Мадам Талвера бе казала, че Амелия Поласера отпратила Октав, защото сянката му в етера била тъмна. А може би бе видяла сянката не на Октав.

Арисилд кимна разсеяно.

– Да, предполагам случаят е такъв. Точно в момента той спи или е в някакъв вид транс, така мисля. Но който и да е той, не мога да ти кажа нищо за него. Ако се събуди и погледне в огледалото, ще мога да го усетя по-добре.

По гърба на Никола пролази тревожна тръпка и той хвана Арисилд

за лакътя и го избута внимателно към вратата. Потискайки импулса да шепне, каза:

– Но ако се събуди, той ще види нас, Ари...

Арисилд го изгледа озадачено с нежелание да изостави този интригуващ проблем.

– А, да, естествено. – след което загрея – Ама разбира се. По-добре да изчезваме.

Никола хвърли последен бърз поглед на стаята, за да се увери, че нищо не беше разместено. Може би не трябваше да идвам с Арисилд. Другият магьосник навярно щеше да долови следите от присъствието му точно както Арисилд бе надушил заклинанието в огледалото. Но ако не беше довел Ари, изобщо нямаше да разбереш за огледалото и можеше да се застоиш тук твърде дълго или щеше да направиш опит да се конфронтираш с Октав тук. А тогава никой нямаше да може да предвиди последствията.

Никола затвори вратата от външната страна и я заключи, оставяйки огледалото да отразява само една празна и тъмна стая.

ОСЕМ

Гордостта на това малко усамотено помещение в ресторант Лусод бе малкият полукръгъл балкон и над неговия месингов парапет Никола имаше добър изглед към прословутия грил-ресторант отдолу. Скамейките и столовете бяха от масивна тъмна дървения и около огледалата с гравирани рамки висяха червени драперии. Жени с екстравагантни тоалети и мъже във вечерно облекло сновяха по мраморния под или седяха по масите между саксии с парсийски парникови растения и бронзови статуи от Диен, а смехът, говорът и тракането на приборите им отекваше до покрития с орнаменти таван. Въздухът ухаеше на тютюн, парфюми, съомга на скара и трюфели.

Никола извади часовника си и за пореден път погледна кое време е: единствения нервен жест, който си позволяваше. частното сепаре бе малко и уютно, стените бяха тапицирани с червен бродат, а на огледалото над камината имаше имена, дати и бели стихове гравирани от диамантени пръстени. Върху снежнобялата покривка стоеше неразпечатана бутилка абсент и сребърен комплект за сервиране заедно с останалите принадлежност нужни при пиенето на абсент. Никола по принцип обичаше вино, но тази вечер бе предпочел опасната непредвидимост на пелиновия ликьор. Засега пиеше кафе и газирана вода.

Вратата се отвори той погледна натам. Рейнар влезе с небрежна походка, прекоси помещението и се облегна тежко на масата.

– Току-що пристигнаха – в момента слизат от каретите. – прошепна.

Вечерното му облекло бе леко размъкнато и Никола го надуши, че лъха на бренди, но знаеше, че Рейнар само се прави на пиян. В коридора отзад го чакаше група млади мъже и жени, които се смееха и залитаха пиянски едни върху други. Единият от мъжете наблюдаваше ревниво Рейнар. Никола сниши глас, за да не могат да го чуят.

– Добре. Ще можеш ли да се освободиш, за да предупредиш останалите?

– Да. – Рейнар кимна в посока на компанията си – Ей сега спускам кепенците и тръгвам за хотела.

Той пое ръката на Никола и продължително целуна пръстите му.

Никола повдигна вежда.

– Рейнар, моля ти се.

– Това ще ти създаде реноме, – обясни – Тази седмица съм доста на мода.

Той пусна ръката му и се обърна, за да помахна на публиката.

– Объркал съм стаята, – обяви.

Никола се засмя и се облегна, когато Рейнар излезе и затвори вратата след себе си. Никой от развеселената групичка нямаше да изпита и най-малко съмнение, че Рейнар е отишъл на любовна среща, когато изчезнеше от компанията им през следващия половин час.

Веселостта му се изпари, когато главната порта на грил-ресторанта се отвори и пропусна във фойето нова група посетители. Влязоха няколко мъже и жени, сред които бе и Мадам Домпеле. На опашката на групичката бе Доктор Октав.

Едно от нещата, които Рейнар бе разбрал днес беше, че тази вечер Октав ще проведе поредния сеанс в градската резиденция на Домпеле близо до двореца. Това не бе къща, до която Рейнар би получил достъп, но той беше разбрал още, че Мадам Домпеле възнамерява да завърши вечерта с късно угощение в Лусод, като по този начин афишира факта, че допреди малко е била домакиня на спиритистка сбирка.

Никола дръпна звънеца, за да повика сервитьора и след кратка инструкция му подаде сгънатата бележка, която бе приготвил предварително.

Отдолу компанията на Домпеле все още разменяше поздравии с познати и осуетяваше опитите на обекелнера да ги отведе в запазеното за тях сепаре. Никола проследи как сервитьорът предава бележката на Октав.

Спиритистът я прочете, сгъна я отново и я пхна във вътрешния си джоб. След това се извини на озадачената си домакиня и бързо се запровира сред тълпата, излизайки от полезрението на Никола.

В следващия момент на вратата се почука.

– Влез – каза Никола.

Октав пристъпи вътре и затвори безшумно вратата. Никола посочи второто тапицирано с кратък кресло.

– Седнете.

След като бе получил бележката, Октав бе проявил завидно хладнокръвие, но в сега лицето му бе бледо и погледът му беше бесен. Той отиде до масата и положи ръка върху облегалката на празния стол. Беше свалил ръкавиците си и под ноктите му имаше мръсотия. Каза:

– Знам кой сте. Вие сте Донатиен. Префектурата ви издирва откакто преди пет години откраднахте Колекцията Ромел.

– А, значи знаете. Източникът ви на информация е добър. Твърде жалко, че не можете да си позволите да го кажете на никого.

Никола отмести чашата и чинийката и се пресегна за абсента.

– Ще пийнете ли едно?

След миналата нощ той очакваше Октав рано или късно да разкрие втората му самоличност. Играта наистина беше загрубяла и Октав не бе единственият играч от отсрещната страна.

– И какво ще ми попречи да разкажа онова, което знам?

Октав се държеше уверено, но по бледото му чело изби пот и въпросът бе зададен боязливо.

Сега опипва почвата, помисли Никола. И двамата сме направили проучвания в територията на другия и навярно и двамата сме направили открития, които по-добре да не бяха правени.

– Бях във Валент Хаус – каза просто.

Отвори бутилката и си наля една доза от зеления ликьор.

– Не казахте дали искате питие?

Мълчанието бе продължително. Никола нарочно не вдигна поглед. Занимаваше се с абсента, поставяйки перфорираната лъжичка с бучки захар в нея над чашата си, след което добави нужното количество вода от сребърната гарафа, за да може захарта да се разтвори и наситената горчилка да стане годна за пиене.

Октав издърпа стола с нервно движение и седна.

– Да, благодаря. Виждам, че трябва да поговорим.

– Със сигурност може да се каже и така.

Никола наля на Октав, след което взе собствената си чаша в ръка и се облегна.

– Ще опитам питието си пръв, ако това ще ви накара да се чувствате по-комфортно. Макар да ви уверявам, че да се слага отрова в абсента означава да се хаби отровата.

Октав сложи захар в чашата си и когато взе лъжичката и гарафата ръцете му леко трепереха. Каза:

– Сега разбирам, че допуснах грешка, когато изпратих посланика си при вас нощта след бала. Сметнах, че се опитвате да си пхате носа в моите дела.

– Вие самият не сте магьосник, нали? Не вие сте изпратил голема. Кой го направи?

– Това не е ваша работа – отвърна Октав и се усмихна като човек, който се опитваше да прекрати безсмислен спор с разумни доводи. – Не разбрах, че присъствието ви в подземията на Мондоло се дължи на

семејните скъпоценности. Поднасям извиненията си и можем да считаме нещата между нас за приключени.

Никола присви очи. Отпи от ликьора. Горчивият вкус все още бе наситен, дори и разреден и подсладен. Пиенето на тази течност неразредена или в големи количества предизвикваше халюцинации и лудост. Каза:

– Твърде късно е, Докторе. Казах ви, видях Валент Хаус. Вие очевидно сте напуснал това място жив, което явно е подвиг, който се е оказал непосилен за много други хора.

– Какво искате тогава?

Октав се наведе напрегнато, забравил престореното си хладнокръвие.

– Него. човекът, който е напълнил онази къща с трупове. Името му и настоящото му местонахождение. Аз ще се погрижа за останалото.

Октав отвърна поглед. За момент изпъкналите му очи придобиха изражение на преследван дивеч.

– Може да се окаже по-трудно, отколкото си мислите.

Никола не реагира. Бе хранил подозрение, че Октав има някакъв по-могъщ партньор и сега докторът го бе потвърдил.

– Но това не е всичко, което искам. Трябва да знам и как сте получил нужния достъп до работата на Доктор Едуар Виляр, за да можете да конструирате един от неговите уреди.

Не трябваше да набляга много на това. Не искаше Октав да разбере какъв бяс предизвиква в него тази интелектуална кражба. Ако разбере, ще му стане ясно, че едва ли имам намерение да го оставя жив.

– Трябва да знам това и трябва да знам, че ще престанете да я използвате с цел измъкване на изгубени съкровища от покойните роднини на хората.

Октав го изгледа възмутено. Извади от вътрешния си джоб сгънатата бележка и я хвърли на масата. На нея пишеше „Марита Сън, пренасящ златни монети, които Султанът на Тамбарта е трябвало да депозира в Банка Виен.“ Октав каза:

– Значи не е било блъф.

Никола вдигна раздражено вежди.

– Аз не блъфирам, Докторе – Той взе бележката. – Този кораб потъна миналата година. Фатален край на една сложна и доста тъпа транзакция, един от етапите на която се състоеше в опит да се гарантира заем от короната на Ил-Риен за нещастния малък народ на Тамбарта. Оцеляха една спасителна лодка хора и известно количество отломки. Само

човек от екипажа, който потъна заедно с кораба е можел да даде достатъчно точно описание на местоположението му, което би направило евентуалното спасяване на товара възможно.

Той смачка бележката и кръстоса поглед с Октав

– Трябваше да попитате за дължината и ширината. Инструкциите, които той ви даде бяха твърде неопределени. Проектът се оказва прекалено амбициозен за вас, Докторе. По-добре си гледайте сребърния сервиз на Мадам Биенардо, който е напъхан зад една стара бъчва за вино в мазето, или пък златния сервиз на Виконт Венсен, заровен в градината от лудия му дядо...

Октав удари с юмрук по масата и чашите подскочиха, а сребърните лъжички изтракаха на подноса.

– Щом знаете толкова много...

– Зная всичко, Докторе.

Никола си позволи да даде израз на отвращението си.

– Едуар Виляр откри начин да съчетае наука и магия, да създаде уред, който наистина да активира заклинания по поръчка. Изобретенията му бяха толкова сложни, че след инсинуираното обвинение в некромантия, заради което бе обесен, никой друг не успя да ги пресъздаде. Никой, освен вас, както се оказва – устните му се извиха презрително – А вие го използвате да разпитвате мъртъвците къде са заровили семейното сребро, за да можете да се промъкнете обратно и да го изровите...

Октав се изправи рязко, събаряйки стола си, задъхан. Бледото му лице лъщеше от пот.

– Вас какво ви засяга? Вие не сте нищо повече от най-обикновен крадец.

– О, в мен нищо не е обикновено, Докторе.

Думите се изплъзнаха преди да успее да ги спре. Той се нахвърли върху него, защото разбираше, че ако се опита да замаже неволното си изтърване, така само ще привлече внимание към фразата.

– Ами вампирите? Те да не би да са страничен продукт от процеса, който използвате за да общувате с мъртвите? Ами човекът, който изпитва необходимост да убива точно както някои други пък изпитват необходимост от тази гадост?

Той остави чашата си на масата толкова рязко, че зеленият ликьор се изплиска на покривката.

– И той ли е страничен продукт, или бе привлечен от вас с помощ от него самия? Можете ли да се отървете от него, дори и да ви се иска?

Октав се отдръпна сковано.

– Ако животът ви е скъп, ще стоите настрана от делата ми, Донатиен.

Никола подпря лакти на масата и се усмихна вътрешно. Изчака Октав да положи ръка върху дръжката на бравата и тогава каза:

– Може би не ми е чак толкова отчаяно скъп, както на вас, Докторе. Помислете над това.

Октав застина за миг, отвори рязко вратата и излезе.

Никола му даде няколко секунди аванс, седнал на масата, бараба-нейки нетърпеливо по ръкохватката на креслото, след което стана и излезе.

Тръгна по задното стълбище, разминавайки се с две плътно забулени жени запътени към любовните си срещи, и слезе в тесния коридор, подминавайки вратите на кухнята, които бълваха ароматни изпарения и изтощен персонал. Спря при гардероба при задния вход, за да си вземе палтото и да даде щедър бакшиш на отзивчивия сервитьор и след това излезе на алеята зад ресторанта. От покритото с облаци почти черно небе ръмеше съвсем слабо и за късмет мъглата вече се разнасяше.

черният кабриолет чакаше в началото на алеята и единият кон тропна нетърпеливо, когато Никола се приближи. На капрата седяха Крак и Девис и Никола разбра, че една част от плана, ако не и повече от една, вече са тръгнали накриво. Той отвори вратата и надникна вътре.

– Е?

Вътре се намираще Мадлин, увита в тъмно наметало.

– Каретата на Октав е под една лампа, точно пред парадния вход на Сердуни. Там е толкова тъпкано с хора, че ако приберем кочияша сега, може със същия успех да го направим на сцената на Гран Опера по време на третото действие на Ирагон, – докладва му тя раздражена от обстоятелствата – Но аз го огледах добре.

Никола изруга. Знаех си, че това ще е проблем на тази улица. Нищо не можеше да направи.

– В такъв случай ще го направите в хотела, ако се върне там – каза и се вмъкна в тясната кабина, затваряйки малката врата.

Прозорците нямаха стъкла, което бе нормално за този вид транспорт, а и помагаше да се вижда по-добре из тъмните улици.

– Там ще е по-лесно – съгласи се Мадлин.

Тя започна да се преоблича за следващата част от плана като махна неугледната шапка и я напъха в чантата между краката си. Наметалото се разтвори и разкри, че вече беше облечена в тъмен мъжки костюм. Наметалото го бе закривало изцяло, а широкополата шапка ѝ беше

позволила да проследи каретата на Октав без никой да ѝ обърне внимание.

– Подплаши ли Октав? – попита, изваждайки от чантата сгънат балтон.

– Той вече беше подплашен.

Никола се смести възможно най-встриани, за да ѝ направи място и погледна през прозореца, въпреки че стената на алеята закриваше напълно изгледа към парадния вход на Лусод. Крак и Девис чакаха сигнал от мъжа, застанал отсреща на улицата.

– Ти къде държиш семейните бижута?

– В едно ковчеже в малкото шкафче под стълбището на третия етаж. Защо?

– Не точно ти, Мадлин, къде си държат хората бижутата?

– А, В сейф, естествено.

– В къщата.

– Естествено. Най-вече в спалнята. Или поне повечето дами, които познавам, ги държат там.

Мадлин се облегна леко задъхана от борбата в тясното пространство с обемистото наметало и тежкия балтон.

Никола отново я погледна. В тъмната карета не бе лесно да се разбере доколко е сполучлива маскировката, но това не ѝ се случваше за пръв път и той познаваше способността ѝ да бъде убедителна.

– Октав реши, че сме били в подземията на Мондоло, за да крадем скъпоценностите на Мондоло.

– Абсурд. Как си представяш камериерката на Херцогинята да ги изнася тържествено от онова влажно мазе всеки път, когато женицата пожелае да си сложи изумрудите на вечеря? Ами че тя ходи на официални приеми в двореца поне седем пъти месечно и трябва да си слага отличителните дрънкулки, иначе току виж оскърбила безмерно Кралицата... – Тя се замисли и попипа устната си. – Той не знаеше за тайното ѝ злато, нали?

– Не, не мисля. Дори още не се е опитал да убеди Херцогинята да му разреши да се свърже с починалия Херцог и от това следва, че не е имал възможност да разбере за някакво скрито богатство. Той търсеше нещо, за което вече знаеше, че е там.

– чудя се дали го е намерил?

– Някой намери нещо. Онази стая беше празна и в нея беше влизано, а на постаментата доскоро беше имало нещо. Първоначално тя е била част от мазите на Вентарин Хаус, който е останал в историята само с

това, че е бил придворен магьосник преди двеста години, плюс минус едно две десетилетия.

– Значи е търсил нещо заровено под къщата на отдавна мъртъв магьосник? – гласът на Мадлин бе изпълнен с тревога. – Това звучи доста... опасно.

– Така е.

Никола подаде глава от прозореца без да крие нетърпението си. Октав все още не се виждаше никакъв.

– Ако просто си седи спокойно и вечеря с компанията на Домпеле...

– Ще се почувстваме като последните глупаци.

Тогава Крак се наведе към прозореца и прошепна:

– Отпред е и маха на човека си.

Никола се облегна отново.

– Най-последно. Навярно се е забавил, за да се извини на Мадам Домпеле. Това говори, че не е напълно паникьосан.

– В такъв случай, предполагам, няма да се втурне право към съучастниците си.

– Не, но това така или иначе беше прекалено хубаво, за да е истина. Ако бе чак толкова непредпазлив, нямаше да офейка от Валент Хаус миналата нощ, когато разбра, че някой го следи.

чу изплющяването на юздите и кабриолетът потегли, за да излезе от алеята на оживената улица. Беше съобразил, че ако Октав не се паникьоса и не се отправи към скривалището на съучастниците си незабавно, ще се прибере в хотела си, да остави кочияша и каретата и да отиде пеш.

Девис бе специалист в тази област, конете му бяха по-бързи и понадеждни от крантите, които обикновено теглеха каретите под наем. Оставяше между тяхната карета и тази на Октав едно две превозни средства, но така че непрекъснато да е пред погледа му.

Никола безпогрешно позна улиците, по които минаваха тази вечер.

– Значи хотела.

Не беше ясно какво щяха да правят, ако обвиненията му не бяха успели да паникьосат доктора.

Каретата на Октав спря пред внушителната осветена фасада на хотел Галваз. Девис подмина, спазвайки инструкциите. Никола, закрил лице с ръка на периферията на шапката си, зърна Октав да се шмугва припряно между танцуващите кариатиди от двете страни на входа.

Каретата зави зад ъгъла, мина покрай конюшните на хотела и сви на следващата пресечка. Там спря и Мадлин изрови от чантата в краката

си сгъваем цилиндър, и каза:

– Тръгвам. Стискай палци.

Никола я хвана за ръката, придърпа я към себе си и я целуна много по-набързо, отколкото му се искаше.

– Късмет.

Мадлин слезе от кабината и забърза по алеята. Крак скочи от каприята и я последва.

Мадлин нагласи шалчето си, килна наперено шапката си и закрачи с по-широка стъпка, когато навлезе в началото на алеята. Косата ѝ бе стегнато увита около главата, а отгоре ѝ имаше къса перука и шапка. Умело положеният грим загрубяваше чертите ѝ и променяше формата на веждите ѝ, а натъпканите в бузите тампони удебеляваха лицето ѝ. Възглавнички прикриваха фигурата ѝ под жилетката, сакото и панталоните, а широкият балтон увенчаваше цялата дегизировка. Доколкото не се налагаше да сваля ръкавиците си, всичко беше прекрасно.

Беше важно да отстранят кочияша без това деяние изобщо да се забележи. Октав можеше да има съучастници в хотела и не искаха да ги подплашват. Тя мина покрай отворените врати на конюшната, светлина от лампите и висок говор се лееха върху калния каменен под. Знаеше, че Крак щеше да заеме позиция в началото на алеята.

Забиколи ъгъла, мина под потъмнените от времето арабески и заврънкулки по скулптираната фасада на сградата. Една голяма група излизаше от редицата карети, спрели току-що на улицата. Тя се смеси с тях, докато се изкачваше по стълбите и влезе в хотела.

Прекоси ярко осветеното фойе и тръгна по стълбите към Големия Салон. Помещението бе украсено с обичайното изобилие от изваяни и позлатени орнаменти, с големи огледала, издигащи се висящите корнизи. Центърът бе зает от огромно количество цветя и други растения, които стигаха почти до висулките на полилея. Из залата имаше разговарящи на групички мъже във вечерно облекло. Нито един от тях не бе Октав.

Мадлин се отправи към задната стена, чиито прозорци предоставяха изглед към намиращото се отдолу фойе на гърба и основното стълбище. Преди да продължи с изпълнението на своята част от плана, трябваше да се увери, че Октав е тръгнал.

Облегната на изваяната балюстрада, тя не видя Рейнар, докато той не се приближи до нея.

– Той се качи в стаята си – измърмори Рейнар – и ако това ти влиза

в работа, ще се слезе долу всеки момент.

– Влиза ми – каза Мадлин – Той ще иска да съобщи на приятелите си, че са разкрити.

Ако Октав видеше Рейнар след случилото се по време на сеанса в Еверсет, със сигурност щеше да заподозре нещо, но в организацията им нямаше друг толкова квалифициран като Рейнар в размотаването из салоните на скъпите хотели. Мадлин, дори и в елегантния си тъмен костюм привличаше частичното внимание на портиера, който тъкмо прекосяваше фойето. Това се получи, защото не беше дала балтона си на гардероб и поради това очевидно не представляваше гост на хотела. Тя изруга под нос като го видя да се приближава. Този хотел си имаше достатъчно проблеми с репутацията и не можеха да си позволят да пускат евентуални джебчий или крадци по стаите.

Рейнар видя приближаващия се мъж, положи ръка на рамото на Мадлин и я придърпа към себе си. Портиерът се поколеба и се отдалечи.

– Благодаря ти. Аз... – тя изведнъж се стегна – Ето го.

Октав бързаше надолу по голямото стълбище и беше сменил вечерното си облекло с по-скромни костюм и палто.

Рейнар не се обърна. Направи се, че оправя шалчето на Мадлин.

– Покрили сме всички изходи, но подозирам, че ще излезе от задния. Не ме впечатлява като особено надарен с въображение.

Мадлин се подпря с лакът на балюстрадата, сякаш срамежливо се радваше на закачките на Рейнар, наблюдавайки Октав, докато той изчезна във от полезрението ѝ. След секунда или две спиритистът се появи в застланото с мрамор помещение под тях и чевръсто се запъти към вратите, които водеха към улицата зад хотела.

– Познах, както винаги. – каза тя.

– Ще те изпроведа до входа.

Пред главния вход имаше доста хора и двамата привлякоха доста любопитни погледи.

– Трябва да ми дадеш адреса на шивача си – говореше ѝ Рейнар, все едно продължаваше започнат отпреди разговор, с точната доза весело снизхождение в интонацията.

Мадлин запази невинното си поласкано изражение и излязоха на улицата.

Тя спря при вратата на конюшните, а Рейнар продължи. Кабриолетът на Никола, с Девис на капрата, вече стоеше в началото на алеята. Мадлин изчака Рейнар да се качи в него и да потеглят, преди да влезе в конюшната с нехайна походка. Мина покрай коневръзите и пое по

дървеното стълбище, водещо към втория етаж. Облечените в ливреи служители на хотела не й обърнаха никакво внимание като предположиха, че тя е нечий кочияш или слуга.

Стълбището свърши в помещение с нисък таван, което явно служеше за стая за развлечения на отседналите тук мъже. Беше претъпкано и въздухът бе топъл и влажен и се носеше наситена миризма на коне от коневръзките отдолу. На застлания със слама под беше в пълен ход игра на зарове и Мадлин я заобиколи, оглеждайки участниците за кочияша на Октав. Беше го разгледала подробно във на улицата пред Лусод. Той представляваше нисък набит мъж с грубовати черти и мъртвешки очи.

Нямаше го сред играещите. Ами да, и без това не ми изглеждаше от общителните. Не, ето го, до отсрещната стена, сам. Мадлин се запровира сред тълпата, долавяйки пътьом откъслечни разговори на най-различни диалекти, докато накрая се приближи достатъчно, че да може да размени насаме няколко думи с обекта.

Основно за ужас на Никола, тя нямаше съвсем точен план как да примамва кочияша, за да го заловят. Тя обичаше внимателно планираните схеми точно колкото и той, но не бе възможно да се определи най-добрият начин на действие без предварителната информация с какво ще се занимава мъжът в момента.

Освен това, тя бе изиграла някои от най-големите си роли, подтиквана само от безизходицата.

– Трябва да ти предам нещо – изрече с нисък глас със слаб адераски акцент.

Той я погледна с мрачно изражение на облото лице.

– От кого? – попита подозрително.

Мадлин си помисли, че трябва да отвърне „От доктора“, но същото би сторил и всеки друг, а тя нямаше как да го потвърди с никакви подробности. Никола бе допуснал, че е замесен някакъв могъщ магьосник, а Арисилд го бе потвърдил, когато бе открил магическото огледало в хотелската стая на Октав. Реши да опита удар напосоки и каза:

– От приятеля на доктора.

Мъжът премигна и устните му побеляха. Той се отблъсна от стената и тя го поведе през помещението и оттам по стълбите.

Когато стигнала до улицата, тя ускори крачка, от време на време извърщайки се към него подканящо, снишила глава в раменете си все едно се боеше от проследяване. Той също се забърза, за да не я изпусне.

Мадлин свърна зад ъгъла и навлезе в алеята като подмина една лепната за стената сянка, за която се надяваше да е Крак. Изходът на алеята

бе блокиран от задницата на откритата каруца на Кюзар.

Тя се обърна и му помахаша като се престори, че иска да му каже нещо, но видя как веждите му се скланят с подозрение. Тогава Крак се раздвижи безшумно и бързо захвана в сгвката на ръката си гърлото на мъжа, преди онзи да гъкне.

Кочияшът се опита да отхвърли нападателя, след това проба да го блъсне в стената на алеята, но Крак го държеше здраво и борбата само ускори въздействието на хватката върху гърлото му. Чуваха се единствено хъхрещи звуци и триене на подметки по калната каменна настилка.

Мадлин държеше под око началото на уличката, но там не се появи никой. Накрая кочияшът се свлече омекнал на земята и тя побърза да помогне на Крак да го напъхат в каруцата.

* * *

Следенето на изнервен човек, тръгнал пеш, не беше толкова лесна задача като следенето на изнервен човек с карета и четворка коне. Никола накара Девис да го следва с кабриолета възможно най-отблизо. Беше избрал возилото точно с тази мисъл на ум, защото бе високопроходимо и притежаваше качеството да се слива с движението по градските улици.

Но това не правеше очакването по-малко изнервящо.

– честно – каза накрая Рейнар, – предпочитам да се въртиш нервно насам-натам, отколкото да ми стоиш като бомба, която смята да избухне всеки момент.

– Съжалявам – отвърна Никола.

Кварталът, в който навлизаха не беше точно онова, което беше очаквал. Сградите и от двете страни на широката улица бяха тъмни, редките газени лампи проблясваха от време на време в нощната мъгла, но това бе доста населен през деня търговски квартал. Движението не беше натоварено и сигурно щеше да се наложи да слязат и да последват Октав пеш.

– Имаше ли нещо нередно?

– Не ме видя, но даже да е забелязал Мадлин в цялата онази лудница, не виждам как може да е разбрал коя е. Дори аз едва я познах, макар че знаех какво да очаквам.

– Онова огледало в стаята на Октав – каза Никола – Ако неговият магьосник го е предупредил по него...

– Но откъде ще разбере? Да не би да ни е проследил?

– Откъде да знам, по дяволите – той поклати глава – Знаеш ли как

ми се иска да оставя всичко това на някой друг. Прекалено е сложно, нещата се развиват прекалено бързо, за да се занимавам аз с него, когато цялото ми внимание и ресурси трябва да са посветени на операцията срещу Монтес.

– Колкото по-скоро приключим с това, толкова по-добре – съгласи се Рейнар – Донякъде ми е чудно, че Царят на Престъпниците на Ил-Риен се е захванал с някакъв доморасъл измамник и неговия приятел-убиец, а още по-чудно ми е че и аз се захванах с тази работа.

– Ако обичаш, не ме наричай Цар на Престъпниците. Звучи твърде претенциозно. Да не говорим, че не е точно. Освен това в копелето се намира една от сферите на Едуар, затова искам да го хвана.

Той използва работата на Едуар, за да убива невинни хора, помисли си Никола. Не мога да позволя това да продължава и секунда повече. Ако Едуар беше жив, той сам щеше да оглави хайката; Той никога не е искал работите му да причинят някому страдание.

Рейнар замълча и слабата улична светлина осветяваше характерния му профил.

– Мисля си за Валент Хаус. На кого тогава би прехвърлил тази работа? На някой магьосник?

Никола се поколеба, макар да не знаеше защо.

– На Инспектор Ронсард, естествено. Щом бе дотолкова добър, че почти да залови нас...

– Значи е достатъчно добър да излови Октав и неговите приятели. Естествено. Жалко, че не можеш просто да отидеш и да му тръснеш целия случай, макар да признавам, че в такъв случай, аз самият бих предпочел да се включа най-накрая.

Наистина беше жалко, но подобно развитие бе невъзможно. Октав знаеше твърде много за тях. Ако Ронсард стигнеше до Октав, щеше да стигне и до Донатиен/Никола Валярд, а ако стигнеше до Никола, щеше да стигне и до всички останали. Никола нетърпеливо забарабани по облицованата с кожа рамка на прозореца на каретата. Искам да оправя това и да приключа с него. Искам да се съсредоточа върху Монтес. Толкова сме близо...

Рейнар добави:

– Но това, което казваш ме учудва.

Никола се намръщи.

– Защо?

– Ти имаш склонност... прекомерно да се посвещаващ на определени неща, нали? Сигурен ли си, че просто не отлагаш плана за Монтес?

– Какво искаш да кажеш?

– Когато обесят Монтес – похвална цел, сама по себе си – това ще означава, че повече няма да имаш оправдание.

– Не са ми нужни оправдания.

Никола продължаваше да гледа през прозореца, към мокрите пусти улици, за да е сигурен, че изпод следващата сянка все още излиза не друг, а Октав. Рейнар бе от малкото хора, които можеха да му кажат подобно нещо, но Рейнар не се страхуваше от нищо. И ако „се посвещава-ше прекомерно“ на неща, които чувстваше, че Рейнар възприема по съвсем различен начин, като се прави, че не го е грижа, докато го изгаряха отвътре, то Никола поне носеше огъня си отвън.

– Всички правим онова, което считаме за редно, нали?

Рейнар замълча и в сянката лицето му бе загадъчно. Накрая каза:

– Притеснявам се за теб, това е. Всичко това може да стигне твърде далеч.

Стигнаха до съвсем пуста улица и Никола тропна по тавана на каретата, сигнализирайки на Девис да спре.

Никола изчака Октав да завие зад ъгъла, след което отвори вратата и излезе. Махна да Девис да чака тук, където все още минаваха карети и минувачи и присъствието на каретата можеше да се оправдае. Той и Рейнар забързаха по тъмната улица.

Когато стигнаха до ъгъла, видяха отдалечаващия се Октав и предпазливо го последваха като избягваха осветените от уличните газени лампи места. Тази улица бе съвсем пуста, а сградите, подредени от двете ѝ страни бяха тихи и тъмни като гробници в някакво гигантско гробище. Бастунът на Никола представляваше маскиран меч, а за тази вечер Рейнар бе взел в джоба на балтона си револвер.

Спряха, когато Октав прекоси улицата и свърна в пресечката отсрани на една висока и неугледна сграда, изоставена фабрика, солидна и квадратна, с дузина грозни комини, стърчащи от плоския покрив. На входа откъм улицата имаше двойна дървена врата, към която водеха каменни стъпала, но Октав бе продължил по уличката.

– Не може да бъде – измърмори Никола.

– Подкрепям – прошепна Рейнар, – Денем има прекалено много хора. И как иначе, само на две пресечки сме от Каунтинг Роу.

– Прозорците не са покрити – каза замислено Никола – Мисля, че не ни е видял.

– Може да има нещо в тая работа. Дай да се размърдаме или ще го изпуснем.

Предполагам, помисли си Никола. Надушваше капан. А може би трябва да го накараме да щракне. Пресякоха тихата улица и Никола каза:

– Не ни видя, но все пак знаеше, че е следен.

– Да, да го вземат дяволите – отвърна Рейнар, – Може някой да го е предупредил, обаче го изпуснахме от поглед само, когато беше в стаята си в хотела. Предполагам, е възможно да са го предупредили с помощта на онова огледало, което сте открили, но как са могли да разберат, че сме ние?

– Ако е бил магьосник – истински магьосник, а не тъпанар като Октав – значи е разбрал.

Само истински магьосник би направил онова огледало. Никола бе организиран срещата в Лусод нарочно, за да не му остане на Октав време да планира, да се подготви или да размисли, но се беше оказало, че има друг, който не се нуждае от това време.

Стигнаха до страничната уличка и тръгнаха по нея без да обръщат внимание на калта и боклуците, в които газеха ботушите им. Вратата беше леко владена в каменната стена. Беше твърде тъмно, за да я видят добре и светлината от уличните лампи не проникваше дотук. Никола докосна вратата с опакото на дланта си, но не усети нищо. Направи същото и с металната брава, отново без последствия. Да можеше Арисилд да е тук, помисли и бавно натисна ръкохватката.

Приложи натиск дотолкова, че да установи, че не е заключена. Той отдръпна ръката си и отстъпи назад.

– Не е заключено – каза на Рейнар – Виж ти.

– О, Боже. Докторът има дарба за очевидното.

– Обаче ни е заложил капана, след е бил инструктиран от някой друг. Тази личност ме тревожи, а не той.

Никола потри замислено брадичката си, след което опипа многобройните джобове на самото и палтото си, инвентаризирайки мислено инструментариума в тях. Който и да беше организиран капана, не беше разполагал с достатъчно време; знаеше, че са нужни часове, а нерядко и дни, за да се съгради Велико Заклинание, дори ако магьосникът вече има представа за архитектурата му. А и това е ужасно много работа само и само да ни елиминира. Още повече, щом разполагат и с други ресурси.

Намери онова, което търсеше, малък фойерверк, идеален за предизвикване на масови безредици по време на обирни на оживени места.

– Отдръпни се – каза на Рейнар – и наблюдавай вратата.

Никола извади кибрит и запали фойерверка. Той заискри в полумрака и освети алеята, а бялата му светлина разпръсна ярко очертани сенки по тъмните стени. Отвори вратата със замах и го метна вътре.

Фойерверкът заискри, изсъска и избухна. Разхвърчаха се дузина по-малки пламъци, които осветиха мръсно преддверие с провиснали от прашните первази на пода паяжини и мазилка на петна. Видя отражението му в десетина чифта очи, някои приклекли до вратата, други увиснали от тавана или наредени до стените.

Никола чу как Рейнар изпсува. Чистосърдечно се съгласи, че са видели предостатъчно. Затръшна вратата, извади къс метален лост, използван при упорити ключалки и го провря през ръкохватката, за да я застопори към дървената каса. Нямаше да издържи много, но им беше нужна съвсем малка преднина.

Когато стигнаха до улицата, на Никола му се стори, че чува отзад трясъка на отворена врата и разочаровано ръмжене. Но можеше да е плод на въображението му. Знаеше обаче, че чифтовете очи, хванати в стоп-кадър от яркия искрящ фойерверк, не бяха плод на въображението му.

* * *

Къщата се намираше в един стар двор за карети, на площад „Забрава“, близо до улица „Ерин“, от другата страна на реката. Беше само на два етажа и изглеждаше така, сякаш щеше рухне всеки момент. Околността, изпълнена с пренаселени сгради с апартаменти, с магазинчета на приземните етажи, се отличаваше с непрестанното оживление по всяко време на денонощието и с обитателите си, които не обръщаха почти никакво внимание на новопоявили се лица.

Каретата остави Никола и Рейнар в началото на пресечката и се насочи към конюшните в края на улицата. Редките газени лампи оцветяваха в жълто надигщата се мъгла и хвърляха причудливи сенки по стените. Доста хора вървяха по улицата или влизаха в дворовете: търговци и работници забързани на път за дома, няколко проститутки и безделници, прослойка, която явно бе дошла тук, за да се шляе из кабаретата и пивниците, но не успяваше да се слее с работническата класа независимо от облеклото си и подражанието в маниерите. Защо не отидат в Крайречен, щом им е толкова любопитно как живеят по-нисшите класи, помисли си Никола, докато бързо крачеха с Рейнар по улицата. Сигурен съм, че нашите съквартилци край реката, ще им се зарадват.. Отговорът, естествено, се състоеше в това, че гетото беше безопасно, населено с

работещи бедни и такива, които живееха на ръба на бедността. Крайречен бе по-различен във всяко едно отношение.

Минаха през стария двор за карети, окупиран в единия край от някаква пивница, а в другия от затворени в момента магазини. Никола спря пред входните стъпала на малката къща и почука два пъти на вратата.

Тя се отвори след секунда и Кюзар отстъпи, за да влязат.

– Някакъв успех? – попита.

– И да, и не – отвърна Никола минавайки през тясното преддверие.

– Да, защото още сме живи и не, защото онзи не ни отведе до нищо ценно – поясни Рейнар. – Беше капан.

Кюзар изруга полугласно и заключи вратата.

– Ние имахме малко повече късмет. Няма да повярваш какво чухме от това нещастно копеле.

– За негово добро ще е да повярвам.

Никола отвори вратата на гостната.

Тя представляваше тясно пространство, осветено от една премигваща лампа, поставена на очукана маса за игра. Имаше един прозорец, затворен и закован от външната страна. Вътре намериха Мадлин, облегната със скръстени ръце на стената, все още в мъжко облекло. Тя срещна погледа му и се усмихна мрачно.

Ламан беше застанал до вратата, а Крак, който почистваше ноктите си с нож, стоеше близо до пленника. Кочияшът седеше с превръзка на очите и завързани отзад ръце на стол с висока облегалка.

Рейнар притвори вратата и Никола кимна на Мадлин. Тя каза:

– Разкажи ни пак. Кой уби онези хора във Валент Хаус?

Гласът ѝ бе нисък и дрезгав. Ако не я познаваше, Никола не би казал, че това е нейният глас и дори, че това е женски глас. Понякога забравяше колко добра актриса беше всъщност.

– Приятелят на доктора.

Кочияшът беше прегракнал от страх.

Никола позна гласа на човека, който бе карал каретата на Октав миналата нощ и който беше слязъл от возилото, за да го издирва по калния бряг на реката.

– Защо ги уби?

– За да си направи магията.

Никола се намръщи в посока на Мадлин, която поклати бавно глава, знак да има малко търпение. Кочияшът продължи:

– Той има нужда от това. Така си прави заклинанията.

Нещо, което вече знаем, помисли Никола. Обяснението на Арисилд бе далеч по убедително.

– И кой е този човек? – попита Мадлин.

– Казах ви, не знам как се казва. Не го виждам често. Преди да се появи, бяхме само ние и докторът.

Въпреки страха, гласът на мъжа звучеше мрачно, сякаш го беше яд на появата на „приятеля на доктора“.

– Аз и другите двама, прислужниците на доктора, казах ви за тях. Докторът правеше сеансите си за пари. Започнахме в Дънкани и той използваше онази джаджа.

Никола стисна устни. „Джаджата“ трябва да беше уредът на Едуар. Мадлин попита:

– Как се е сдобил с тая „джаджа“?

– Не знам. Имаше я отпреди да ме вземе на работа. Плащаше добре. След това един път като бяхме във Виен се появи неговият приятел и всичко се промени. Той е магьосник и трябва да правиш каквото ти казва. Нямам нищо общо с убийствата, той беше, заради магията му.

Магия, която представляваше некромантия от най-лош вид. Никола си спомни за стопената дървения и мазилка в онази ужасна стая и становището на Арисилд относно това. Сега се чудеше какво да прави с кочияша, след като вече им беше казал всичко, което му бе известно. Той е бил в онази къща. Знаел е какво става. Тези факти предопределиха решението му.

– Но самият Октав не е магьосник – казваше Мадлин.

– Не той просто има джаджата. Но приятелят му е магьосник. И знае разни работи. Каза на доктора, че Донатиен го преследва и че грешката била на доктора, задето се бил забъркал в неща, които не разбирал.

– Къде са в момента Октав и приятеля му.

– Не знам.

Крак реагира за пръв път от началото на разговора, като изсумтя презрително. Кочияшът се стресна и отчаяно възропта.

– Не знам. Казах ви. Разделихме се след като казаха, че трябва да се махаме от Валент Хаус. Мен ме прикрепиха към доктора. Той знае, но не ми казва.

Никола погледна Крак, който вдигна рамене не съвсем убеден. Най-вероятно е истината, реши Никола. Явно бившите съдружници на Октав постепенно са били напълно изключени от играта.

– Какво искаше той в подземията на Мондоло?

– Не знам – изрече нещастно кочияшът, убеден, че няма да му

повярват и на допълнителните твърдения, че не знае нищо.

– Знам, че не го намери. Каза на доктора, че явно е било преместено, когато Херцогът е ремонтирал къщата.

Ето защо се беше опитал Октав да уреди сеанс при Херцогинята. Магьосникът на Октав навярно е влязъл пръв, за да обезвреди пазителите и да даде възможност на вампирите да нахлуят в мазето и да го претърсят. Навярно съществата по някакъв начин са държали връзка с него и са му съобщили, че претърсването се е оказало неуспешно и тогава Октав е бил изпратен да уреди сеанс, за да говори с Херцог Мондоло. Но от постаментата в онази стая е било взето нещо и то не много преди той и Крак да пристигнат. Дали приятелят-магьосник на Октав е имал конкуренти за този възжелан предмет, какъвто и да беше той? Конкурент, който също е влязъл в Мондоло онази вечер? Не, щяхме да открием следи.

Стресна го внезапен шум откъм съседната стая, нещо подобно на приглушен пистолетен изстрел. Никола бе единственият, който не поsegна незабавно към пистолета във вътрешния си джоб. Рейнар беше най-близо до вратата и я отвори рязко, за да разкрие Кюзар, който стоеше в центъра на предверието невредим и извадил собствения си пистолет.

– Ти ли беше? – попита рязко Рейнар.

Кюзар поклати объркано глава.

– Не, помислих, че е отвън.

Откъм външната врата долетяха приглушено скърцане и удари.

– Стой тук и го дръж под око – каза на Мадлин Никола. Тя кимна и Крак ѝ подаде втория си пистолет.

Рейнар вече се беше спуснал към предверието и към външната врата, а Кюзар го следваше. В празния килер в задната част на къщата имаше втора врата, която водеше навън и Никола кимна на Ламан да я покрие, след което застана в средата на гостната, за да вижда предверието. Крак застана до него. Виен от време навреме си имаше своите моменти на неизживяно минало, но стрелбата по улиците беше нещо неobичайно; това най-вероятно бе капан, организиран от Октав.

Рейнар отвори прозореца-шпионка на вратата и надникна през него. Кюзар застана зад него и проточи врат, за да погледне през рамото му.

– Е? – попита Никола.

Отпред има много хора и стоят, и зяпат – измърмори Рейнар.

Той отключи вратата, излезе и направи няколко крачки в двора.

Никола изруга при вида на тази непредпазливост, но не отекнаха

изстрели. Той отиде в коридора. През отворената врата в края на сумрачното преддверие се виждаха няколко фигури, които обикаляха двора.

– Ей, там, и вие ли чухте? – извика някой.

– Да. – отвърна Рейнар. – От улицата ли беше?

Изведнъж подът под краката на Никола се раздвижи и той се подпря на стената. Рейнар и останалите хора на двора залитнаха. Никола почувства как в ръката му се забиват трески от дървото и хоросана, разцепващи се от напрежението на пропадащата основа. Това бе най-ужасяващото усещане, което бе изпитвал някога, сякаш дълбоко под него земята внезапно се беше втечнила. Сети се за историите, разказвани от изследователите, посетили Парсия и по-далечни земи, за земята, която се движела и разцепвала; помисли си за заклинанието, което Арисилд бе направил, за да скрие ценностите в склада. След което звуците долетяха отново и този път ги чу ясно. Не бяха приглушени изстрели, а пропукване. Масивните камъни, с които бе застлан дворът, се прекършваха като вейки от някакво напрежение отдолу. Сега звукът се чуваше зад него, изпод къщата.

Мадлин, помисли Никола. Той се обърна и се хвърли през свличащата се врата на гостната. Две секунди след това плочките на пода пред него сякаш избухнаха. Той вдигна ръка, за да предпази лицето си от хвърчащите дървени трески и буци пръст.

Проснат на пода, на сантиметри от разширяващата се дупка в пода, Никола усети студен повей. Единствената лампа изгасна. Къщата се тресе и тътнеше, докато се надигаше от пропуканата основа. Преди дори да направи опит да се надигне, нещо огромно изскочи от дупката на пода и се удари в тавана.

Никола се отдръпна и гърбът му се опря в стената. Всичко, което виждаше от нещото, бе тъмен силует на фона на светло боядисаните стени, измамно огромна сянка, очертавана от светлината проникваща през все още отворената врата. Знаеше, че допреди малко Крак стоеше до него, но не чуваше в стаята да се движи някой друг.

Нещото се надигна и дървеният под проскърца от тежестта му. То е дошло на лов за нас, помисли Никола. Оставането в малката стая щеше да е равносилно на самоубийство. Той пропълзя покрай стената към изхода. Ако Крак все още бе тук, но беше в безсъзнание, щеше да е някъде в тесния коридор.

Не видя съществото да се раздвижва, но изведнъж го налегна още по-плътен мрак и Никола се изгъркаля настрани, за да го избегне. Чу го удар в стената точно там, където бе застанал допреди малко, усети

сътресението, което премина през остатъците от пода и коригира преценката си за размера му. Запълзя напред, като беше наясно, че онова ще го докопа всеки момент. Някаква врата се отвори рязко и хвърли светлина в поломената стая. Никола се облегна на стената на коридора към предверието и се обърна назад.

Успя да зърне само сивкава кожа, грапава и покрита с подутини като камък. То се раздвижи, отдръпна се от него и тръгна към светлината. В очертанията на вратата се появи силует, която стреля три пъти и гърмежите отекнаха като топовни изстрели в тясното пространство, след което светлината изчезна.

Нещото се хвърли към вратата. Това, което стреля беше Мадлин, тя още е в онази стая. Никола се изправи със залитане и грабна един счупен стол. Трябваше да привлече вниманието му и да ѝ даде време, за да се измъкне.

Някой го хвана отзад за яката и го изхвърли във вратата, в посока на външната врата. Той се озова зашеметен на паважа пред къщата и след това видя Крак.

Хората пищяха и бягаха. Никола се отскубна от хватката на Крак и погледна през вратата. Веднага се дръпна и се наведе. От вътрешността на къщата излитаха буци пръст и каменни отломки и падаха на стълбите и в двора. Крак го хвана за ръката и се опита да го издърпа оттам.

– Тя още е вътре! – изкрещя Никола и направи опит да изскубне ръката си.

В този момент и двамата явно едновременно се сетиха за закования прозорец, спряха да се борят и хукнаха към ъгъла на малката къща като се блъскаха един в друг в бързината. Като по-бърз, Никола стигна пръв и докато сграбчваше първата дъска, за да я откърти, чу от вътрешността на стаята звук на счупено стъкло. Жива е, чупи прозореца отвътре, помисли, откъртвайки дъската. Крак му помагаше, появи се Рейнар, който беше по-висок и от двамата и успя да захване по-добре най-горните дъски, след което се появи и Ламан.

Последната дъска се изскубна и Мадлин се провря през прозореца и се озова в ръцете на Никола, с разкъсани от остатъците от стъклото дрехи. Докато я измъкваше, видя през рамото ѝ тялото на кочияша, проснато в отворения коридор към стаята. Една от стените се беше издула навътре и докато лампата премигваше и изгасваше, Никола чу трясък на срутвания се таван. След това всички се затичаха по алеята към улицата.

Никола осъзна, че Кюзар не беше с тях. Знаеше, че възрастният

мъж се измъкна от къщата. Беше точно зад Рейнар. Зачуди се дали Кюзар се е паникьосал и изоставил; досега смяташе, че Ламан е този, който пръв би се пречупил, а не стария крадец.

Излязоха на улицата. Врявата откъм двора за карети се чуваше ясно и няколко търговци и две проститутки ги зяпаха с озадачени физиономии, застинали на място, наред минаващите карети. Другите стояха по вратите или надничаха от прозорците си. Никола видя Девис на капрата на приближаващия се към тях кабриолет, а зад малкото возило, Кюзар с голямата каруца. Облекчен, повече от колкото му се щеше да признае, Никола помисли, разбира се, че е отишъл да предупреди Девис, че ще се наложи да изчезнем бързо.

Никола посочи каруцата и Ламан се втурна към нея без да чака инструкции.

– Какво стана? – питаше Рейнар Мадлин.

– Срязах въжетата на кочияша – каза тя.

Беше изгубила шапката си и, когато забравила за миг за мъжкото си облекло, прокара пръсти през косата си, тъмните ѝ къдрици се разпиляха по раменете ѝ.

– Исках да му дам шанс. Онова не успя да мине през вратата, но започна да разбива стената и една от таванските греди го удари.

– Не сега – каза припряно Никола – После.

Кабриолетът спря до тях и те се напъхаха в него.

ДЕВЕТ

– Изобщо не успях да го разгледам както трябва – призна Мадлин – А ти?

– Не, беше много тъмно.

Намираха се на прилично разстояние от злощастния двор, почти до реката. Рейнар им беше разказал как Крак бил изхвърлен от външната врата, в първия момент, когато съществото изригнало от пода; оръжено-сецът не позволил на останалите да се втурнат обратно в коридора и сам бавно пропъзлял там, за да измъкне Никола. И вероятно е спасил живота на всички ни, помисли Никола. Ако някой с лампа беше нахълтал в онази стая, нямаше да има никакъв шанс за всички. За човек, обвинен в убийството на много хора в състояние на немотивирана ярост, Крак умееше ужасно добре да запазва самообладание в критични моменти. Толкова по-зле за съдиите, които изобщо не бяха взели под внимание този факт по време на процеса.

Веднага щом прекосиха реката, Никола почука по тавана на Девис да спре. Паркираха в една пуста странична уличка и той излезе от кабинета, за да се консултира набързо с кочияша и да каже на Кюзар и Ламан да се отделят от тях и да се върнат в склада.

Качи се отново в малкото возило и чак сега забеляза набилите се в ръката му трески от къртенето на дъските на прозореца.

Мадлин беше чула напътствията му към Девис и го попита:

– При Арисилд ли отиваме?

– Да. Трябва да разберем как ни е открило това нещо.

Трябва ни помощ, помисли Никола. Той се облегна на седалката и кабинетът потегли. Каруцата на Кюзар ги подмина и Ламан им махна, докато тромавото возило свиваше по следващата пресечка. Никола трябваше да приеме, че всеки, пребивавал в онази къща, вече е известен на магьосника на Октав; не трябваше да спират на едно място, докато не успееше да им осигури защитата на Арисилд.

– Има ли смисъл? – попита Рейнар.

Той беше виждал магьосника само няколко пъти през последните години и не бе го познавал в Лодун и в апогея на силата му. – Искам да кажа, ще ни свърши ли някаква работа?

– Днес, във Вален Хаус беше достатъчно читав, когато унищожи един от вампирите на Октав. Да се надяваме, че от следобеда насам не

се е предал отново – каза Никола, но си мислеше наивна надежда.

– Смяташ ли, че това нещо ще направи втори опит? – попита Рейнар и прикова поглед в него.

– Тази презумпция е най-безопасната възможна. – призна Никола.

Мадлин вдигна замисления си поглед от тъмната улица.

– Аз смятам, че това е единствената възможна презумпция.

Мълвата за произшествието още не бе достигнала до улица „Цветна“ и Кръстовището на Учените и всичко бе както обикновено, с цветните лампи над сергиите и веселата глъч, и отекващата в студения нощен въздух музика. Никола слезе от кабриолета в тъмната пресечка до жилището на Арисилд и тутакси почувства, че нещо не беше както трябва. Обърна се, за да подаде ръка на Мадлин и докато тя я поемаше, тъмните ѝ очи добиха тревожен вид.

– Нещо не е наред, усещаш ли?

Нямаше желание да ѝ отговори. Изчака и Рейнар да слезе от кабриолета и тогава се отправи към вратата..

Портиерът отново липсваше. Никола взе разбитите стъпала по две и по три наведнъж.

Вратата на Арисилд си беше на мястото и той настойчиво задумка по нея. Хвърли един поглед през рамо към останалите, които бяха стигнали до площадката.

От вътрешността се чуха стъпки, след което вратата се отвори и се показа Ишам, парсийския слуга на Арисилд. Никола изпита моментно облекчение, но след това видя изражението на мъжа.

Ишам винаги му се беше струвал неподвластен на възрастта, като някой от скалните барелефи в храмовете в неговата страна, но сега изглеждаше стар. Тъмната кожа на лицето му беше провиснала, очертавайки бръчките като отчетливи сиви прорези и очите му излъчваха отчаяние.

Никола каза:

– Какво става?

Ишам му махна да го последва, извърна се, и влезе в тясната приемна. Никола го отмести и мина покрай него, за да стигне до вратата на спалнята.

В ниската стая без прозорци се носеше странна смесица от тежки ухаения, малкото нощно шкафче и скринът бяха отрупани с книги и вестници, килимът беше пращен, а широкото легло беше в безпорядък. На него лежеше Арисилд, завит до гърдите с шарено одеяло. Изглеждаше точно така, както Никола го беше оставил миналата вечер, само че сега

не дишаше.

Никола застана до леглото. Докосна извадените над одеялото ръце на Арисилд. Кожата все още беше топла. От близкото разстояние, на което беше застанал, видя, че Арисилд диша, но много нарядко и повърхностно.

– Страх ме е, че ще умре всеки момент, – изрече горчиво Ишам на абсолютно правилен риенски.

Никола осъзна, че никога не го беше чувал да говори.

– Наркотиците, те му отслабиха сърцето. Мисля, че само огромното могъщество му крепи живота.

– Кога стана това? – попита Мадлин, застанала на вратата.

Ишам се извърна към нея.

– Тази сутрин изглеждаше добре. Излезе, не знам къде...

– Беше с мен, – каза Никола.

Учуди се колко нормално звучеше собственият му глас. Докосна лицето на Арисилд и със сковани движения повдигна клепачите и потърси пулса на китката му. Имаше моменти, когато наистина бе пожелавал смъртта на Арисилд и беше смятал, че това щеше да бъде щастлив край на изтезанията, на които магьосникът подлагаше себе си и хората, които държаха на него. Но докато стоеше на вратата и гледаше привидно безжизненото тяло... Може би за Ари това няма да е страшно, помисли горчиво. Може би ще е страшно за теб. Арисилд бе последното, което го свързваше с миналото му. Ако и той си отидеше, Никола Ваярд, някогашният студент и единствен син на Едуар Вияр, щеше също да си отиде и нямаше да остане нищо, освен Донатиен.

– Изпрати ли да повикат лекар?

– Пратих човека, който пази вратата, но още не се е върнал – Ишам разпери отчаяно ръце. – Много е късно и не знам дали ще успее да накара някой да дойде. Трябваше аз да отида, но си помислих, че ще ми е още по-трудно.

Като имигрант от Парсия, Ишам щеше да има късмет, ако някой читав лекар дори отвореше вратата си, за да беседва с него, особено по това време на нощта. А портиерът вероятно познаваше само местните лечители-шарлатани. Дори някоя откровена вещица би допринесла повече полза. Никола каза:

– Рейнар...

– Отивам.

Рейнар вече беше тръгнал към вратата. – Има един Доктор Брил, живее наблизо. Не е врач, а е член на Кралския Лекарски Колеж и освен

това ми е задължен.

Когато Рейнар излезе, Никола отново сведе поглед към Арисилд.

– Наркотиците ли? – запита грубо.

– Не знам. – Ишам поклати глава. – Днес като се прибра изглеждаше уморен, но не се чувстваше зле. Зае се с някакви опити и аз излязох. Като се върнах, лежеше на леглото и лампите бяха изгасени, – Ишам потри носа си и премигна – Отпърво не забелязах. Помислих, че спи. След това усетих, че заклинанията, пазителите и малките магии започват да помръкват и да изстиват. Тогава влязох, запалих лампата и видях.

Никола се намръщи озадачено.

– И ти ли си магьосник? – попита той стареца. – Не знаех...

– Не магьосник. Аз съм интерлерари, което няма точен превод на риенски. Имам известна дарба за силата и мога да виждам дарбата на онези, които са по-надарени от мен и мога да се уча от тях. Дойдох от Парсия, за да се уча при него. – Той вдигна поглед – Изпратих ви телеграма в Колдкорт, но ми казаха, че ще пристигне късно през нощта. Толкова скоро ли я получихте?

– Не, така и така бяхме тръгнали насам, – отвърна Никола и помисли, От колко години познаваш Ишам и все пак изобщо не си го познавал? Зачуди се на себе си беше ли възможно да е бил чак толкова елементарен?

В последвалото време не можаха да сторят нищо, освен да чакат. Малко след като Рейнар излезе, портиерът се върна с празни ръце, неуспял да убеди дори някой от местните знахари да дойде.

– Те го знаят какъв е – обясни човекът с повдигане на рамене.

Говореше със силен адераски акцент и философско изражение.

– Аз им казвам, че е добър магьосник, само дето е малко луд и то не по лошия начин, но тях ги е страх.

Никола му даде по-щедър бакшиш, отколкото възнамеряваше първоначално и го прати до най-близката телеграфна станция, с кодирано послание за Кюзар в склада. Щом Арисилд не можеше повече да защитава самия себе си, то Никола не искаше да го оставя непредупреден. Присъствието тук на самия него, бе достатъчно опасно.

Мадлин и Ишам бяха отишли в другата стая и Никола седя самотен на ръба на леглото на Арисилд, докато не го стреснаха непознати стъпки. На вратата на спалнята беше застанал възрастен мъж с тъмен балтон и лекарска чанта в ръката и оглеждаше малко предпазливо полутъмната стая. След това погледът му попадна върху Арисилд и предпазливостта се замени с професионална безпристрастност. Той пристъпи в стаята и

каза:

– Какво взема?

– Най-вече опиум, нали така? – каза Рейнар, който беше последвал лекаря и очакваше потвърждение от Никола.

Никола кимна:

– И етер.

Докторът сподави една въздишка на досада и отвори чантата си.

Никола изчака напрегнато прегледа, облегнат на едно бюро в далечния ъгъл на стаята. Ишам безмълвно се беше приближил да асистира на лекаря и вероятно да следи ревностно какво прави с Арисилд, но Никола виждаше, че Брил е повече от компетентен. Рейнар застана до него и Никола го попита шепнешком:

– Как го накара да дойде?

– Заплаших го, че ще кажа на жена му – отвърна небрежно Рейнар.

Никола го изгледа с повдигната вежда.

– Е, не, не съвсем – призна Рейнар – Беше разпределен в моята бригада и го прострелях, когато се изтегляхме от Ле-тетла и аз спрях, за да го натоваря на гърба на някакво магаре или нещо такова, не си спомням, така че той смята, че ми дължи услуга. Но другото звучи по-интересно, не мислиш ли?

– От време на време забравям, че не си чак толкова покварен, колкото ти се иска да мислят всички, – измърмори Никола.

Рейнар се направи на разтревожен.

– Би ли запазил тази информация за себе си, ако обичаш?

Брил се изправи и поклати глава.

– Не е от опиума. Няма съответните признаците. О, вижда се, че е пристрастен и, че това е разрушило здравето му, но не това е причината, или поне не директната причина. Това е някакъв вид пристъп или кататония. – Той ги погледна – Ще трябва да изпратя шофьора си в моята операционна.

Рейнар кимна.

– Напиши на една бележка какво ти трябва и аз ще му я занеса.

След чакане, което се проточи повече от очакваното, Никола излезе и отиде в основния хол, защото не го свърташе на едно място и секунда повече.

Съдраните от пердетата завеси от миналовечершното съвземане на Арисилд бяха върнати по местата си и огънят гореше, но стаята все още му се струваше студена и празна. Мадлин беше седнала пред камината, до едно писалище, преливащо от вестници, книги, писалки и други

дреболии. Когато Никола влезе, тя вдигна поглед.

– Е?

– Казва, че поне няма вероятност да е от наркотиците.

Мадлин се намръщи.

– Не знам дали трябва да ме радва или не. Това ни оставя почти без никакъв приемлив избор. Има ли вероятност да е дело на Октав и неговия магьосник, точно както нападнаха и нас?

Никола поклати глава.

– Не мисля. Ако Арисилд се беше борил, щяхме да разберем.

Целият град щеше да разбере. Не, съвсем ясно си представяше какво се беше случило. Миналата нощ Арисилд бе имал изключително вероятно изживяване, след това днес, когато му се бе сторил в далеч по-добро състояние, бе използвал силата си толкова небрежно, както го бе виждал да го прави в Лодун.

– Не е в добро здраве от години и след всичко, което си причини допълнително, се страхувам, че тялото му просто... не е издържало.

Ишам навярно беше прав, че единственото нещо, което поддържаше живота на Арисилд, беше силата му.

Рейнар влезе в гостната и след секунди го последва Ишам. Никола попита:

– Е?

Рейнар вдигна рамене.

– Брил казва, че положението му нито се влошава, нито се подобрява. Няма непосредствена опасност и тази нощ не може да направи за него нищо повече.

– Което означава, че не знае какво да прави.

– Точно така.

Никола извърна поглед. Трябва ни магьосник-лечител, помисли. Някой, който няма да задава неудобни въпроси. Някой, който няма да се побои да се погрижи за човек, който със сигурност е далеч по-могъщ от него и има дълга история на заболяването и на нестабилността. Характеристика с високи изисквания. Каза:

– Ишам, имаме основателна причина да смятаме, че ни преследва друг магьосник. Затова дойдохме, но щом Арисилд е в това състояние, не можем да си позволим да привлечем врага тук. Разположил съм няколко човека около сградата и искам да ме държиш в течение на всичко, което се случва.

– Ще го сторя, – увери го Ишам – По какъв начин точно сте преследвани?

Мадлин прелистваше една от книгите на бюрото смръщила замислено вежди.

– Мисля, че е възможно някой да е направил Изпратено за някого от нас.

Никола се намръщи.

– Защо мислиш така?

– Знам, че дотам не ни проследи никой, но то все пак ни намери доста бързо. Освен това в него имаше нещо...

Тя вдигна поглед, видя, че той я разглежда скептично и му се озъби.

– Това е само чувство. Имам чувството, че е така. Не мога да ти дам бързо и убедително обяснение, става ли?

– Да, ама...

– Това се проверява лесно, – намеси се Ишам – Мога да хвърля сол и пепел и да проверя дали случаят е такъв.

Докато Ишам палеше две от лампите над полицата на камината, Рейнар каза:

– Сигурен съм, че много не ми се ще да научавам, но какво е това Изпратено и защо смяташ, че преследва някого от нас?

Мадлин не му отговори, затова го направи Никола.

– Изпратеното е заклинание за смърт. Магьосникът го фиксира върху определен човек и след това го пуска на свобода. То съществува докато унищожи жертвата си или докато друг магьосник унищожи Изпратеното. – Той погледна Мадлин – Не знаех, че могат да приемат веществена форма. Винаги съм мислил, че се явяват под формата на болести или фатални инциденти. И мислех, че набелязаният трябва да вземе някакъв предмет от магьосника, за да се превърне в мишена.

Мадлин поклати глава.

– Вярно е, но сега. Изпратените са стара магия. Преди стотици години, са били далеч по... стихийни.

– Точно така, – съгласи се Ишам, изваждайки от една полица гравирана метална кутия. – Преди триста години сатрапът на Иликият в родната ми земя е накарал един магьосник да направи Изпратено срещу Бог-Краля. Нямало нужда да му се праща омагьосан предмет, и всъщност щяло да е невъзможно да се пренесе такъв предмет през защитите на неговите собствени магьосници. Изпратеното разруши западното крило на Двореца на Ветровете, преди великият Силимирин да успее да го насочи обратно, към онзи, който го беше създал. Но това беше преди триста години и магьосниците не са каквито бяха навремето, за което

трябва да сме благодарни на мъдростта на Вечното.

– Защо? – попита Рейнар.

Ишам беше отворил кутията и изваждаше оттам най-различни стъкленици. Започна да разчиства пространство върху масата и Никола и Рейнар му помогнаха да свали на земята купищата книги. Старецът обясни:

– Подобни необуздани потоци от сила могат да дойдат само от сделка с етеричните същества. Фантомите, например. А е доказано, че подобни неща са по-смъртоносни за сключващия сделката, отколкото за който и да е от неговите врагове.

Ишам избърса с ръка праха от масата и започна да оформя концентрични окръжности от пепел от камината и различни прахообразни вещества от стъклениците.

Тихо, за да не пречи на концентрацията на стареца, Никола попита Мадлин:

– Но какво те накара да заподозреш, че има Изпратено?

Тя въздъхна.

– Ако знаех, щях да ти кажа.

Ишам довърши диаграмата, извади един объл речен камък от кутията и внимателно го постави в центъра на формите от пепел. Махна им да се съберат около масата. Когато Никола пристъпи, видя, че камъкът помръдна. Щом застана до масата, камъкът се затъркаля към него и спря на ръба.

Ишам много съсредоточено бутна камъка отново в центъра на диаграмата.

– Явно е Изпратено и е насочено към теб. – Той вдигна камъка и го повъртя между пръстите си. – Каква форма прие, когато ти се появи?

– Всъщност, не успях да го видя добре.

Никола описа онова, което се беше случило в къщата и остави Мадлин да разкаже какво е видяла, след като Крак го беше измъкнал. Изобщо не му беше трудно да повярва, че Изпратеното е настроено така че да преследва него. Очакваше го още след като Мадлин спомена тази възможност. Може би дори това е била целта на онзи капан във фабриката. Той бе единственият, който бе докоснал вратата; Изпратеното може да се е насочило към това.

– Реагира ли на куршумите от револвера ти?

– Отдръпна се, да. Точно това го задържа далеч от мен, докато другите успеят да разбият прозореца. – Тя се замисли, усуквайки кичур от косата си. – Мислиш, че може да е таласъм ли?

– Възможно е. Най-мощните Изпратени се създават от естествени или етерни стихии. Например, твърдеше се, че Изпратеното на Бог-Краля е било сътворено от вихри, образувани в равнината под Карсат. Мисля, че използването на зли сили би било доста по-сложно, не че имам и най-малката представа как става това.

– Онзи е некромант. – каза Никола

Ишам помълча потънал в дълбок размисъл. Каза:

– Хрумна ми, че под Виен са погребани тленните останки на доста таласъми – старецът разпери ръце – Боя, се че не мога да ви кажа нищо повече. Уменията ми се простират само дотук.

– Нужна ни е помощта на могъщ магъосник, – каза Мадлин.

Тя се изправи и застана пред камината, а огънят хвърляше отблясъци по косата ѝ.

– При кого още можем да отидем?

– Трябва да е магъосник, на когото да имаме доверие – добави Никола – Не е толкова лесно, като се... Ще се наложи да е Виран Асилва.

Асилва бе верен приятел на Едуар и поддържаше връзка с Никола след процеса, но не знаеше нищо за подвизите на Никола като Донатиен. Но също така беше вече много стар, но бе единственият жив магъосник, чиито умения бяха поне бегло сравними с тези на Арисилд, и когото Никола познаваше дотолкова, че да рискува да му се довери.

– Той още живее в Лодун. Може също да успее да помогне на Арисилд или поне да ни насочи към някой, който да може.

Ишам бе проследил разговора с тревожно изражение и сега побърза да каже:

– Не знам много за това Изпратено, но знам следното. Най-голяма опасност ще ви дебне в часовете на нощта. И ако това е труп на някакъв таласъм, то суровото желязо пак е защита. Желязото в сградите, водопроводните тръби, релсите на подземната железница, предлагат известна безопасност. Но напускането на града може да се окаже най-опасното нещо.

Никола се усмихна. Все още не беше победен.

– Обаче не и ако напусна града с влака.

* * *

Никола последва останалите в предверието, но минавайки покрай вратата на Арисилд, реши, че трябва да хвърли един последен поглед и влезе в спалнята.

Светлината на лампата проблясваше в сплъстената коса на

магьосника и осветяваше бледото му лице. Беше му трудно беше да възприеме, че не беше мъртъв. Тогава Никола забеляза книгата, оставена върху кърпеното кадифено покривало, недалеч от лявата ръка на магьосника. Навярно инстинктът го накара да отиде до леглото и да вземе книгата, а може и да беше някакъв латентен магически талант, но най-вероятно се дължеше на това, че познаваше Арисилд много добре.

Томчето беше много старо и състоянието му беше окаяно, с нагърчени от влагата корици и кафяви страници. Релефните заглавни букви се бяха изтрили до неузнаваемост и Никола отвори книгата на някаква произволна страница.

Взираше се в гравюра, за която в първия момент си помисли, че изобразява съвременна зала за медицински дисекции. След което я приближи до лампата и видя, че това беше сцената от Валент Хаус: безлична стая, вързан на масата човек, с разпорен корем и извадени вътрешности. Но на тази сцена жертвата все още бе потресавашо жива и Вивисекторът все още присъстваше: странна фигура, застинала в злоещата усмивка подобно на герой от овехтяла поучителна пиеса, облечена в жакет и жабо с висока дантелена яка, мода отпреди поне двеста години. Надписът под гравюрата гласеше „Некромантът, Констан Макоб, в действие, преди да бъде екзекутиран“. Датата отдолу беше отпреди малко по-малко от две столетия.

Страницата бе покрита с петна, точно както в спомена му от детството. Той отгърна на първата страница и там, с избеляло мастило и детински почерк, беше изписано Никола Валярд.

Търся една книга...

Съвсем в стила на Арисилд. Той не беше намерил друго копие. Беше намерил точно същата книга, която Никола бе притежавал като момче.

Никола затвори книгата и внимателно я пхна в джоба на палтото си, поглеждайки още веднъж надолу към Арисилд. Не, още не си мъртъв, нали? Дръж се, ако можеш. Ще се върна.

Централната гара на Виен приличаше на огромна катедрала от железни плетеници и стъкло. Дори по това време на нощта, тя бе уютно оживена, дори претъпкана. Хора в най-разнообразно облекло от всички краища на Ил-Риен сновяха напред и назад из просторната централна чакалня. Никола чу далечна локомотивна свирка и погледна джобния си часовник, след което отиде до един от панорамните прозорци, които гледаха към главната платформа. В гарата навлизаше Нощен Кралски и

бълваше пред себе си огромни облаци гореща пара. Спря със скриптене, подобен на черен звяр с излъскани до блясък месингови лайсни и освен това беше закъснял само с двадесет минути.

Мадлин трябва да се появи всеки момент, помисли Никола. Забра ни си отново да погледне джобния си часовник. Беше отишла да изпрати телеграмите, с които той даваше инструкции на останалата част от организацията и знаеше, че точно сега, тя беше в по-голяма безопасност сама, отколкото с него.

Преди да се разделят, Крак беше дал на Никола личния си пистолет, който сега тежеше в джоба на палтото му. Оръженосецът не беше много щастлив, че го оставят, но Никола бе отказал да спори по този въпрос; нямаше намерение да става причина за смъртта на всичките си познати. Само на Мадлин ли? запита се кисело. Тя се бе оказала абсолютно непреклонна в решението си да го придружи.

Той се отдалечи от прозореца и закрачи към средата на чакалнята. По скамейките покрай стените се бяха разположили нагъсто сънени семейства и чакаха влаковете или посрещачите си. На горното ниво имаше чакалня за пътници първа класа, откъдето измежду глъчката и боботенето на влаковете, се дочуваше музиката на струнен квартет. Никола предпочиташе анонимността на обществената чакалня, особено сега, когато нещо се опитваше да го убие.

Инструкциите му се бяха ограничили до съобщението всички да се покрият за следващите няколко дни. Рейнар щеше да наблюдава Доктор Октав, но от разстояние, а Кюзар щеше да стори необходимото, за да отложи планове за проникването в резиденцията на Монтес. Никола беше изпратил в Колдкорт телеграма, с която предупреждаваше Сарасате и сега се надяваше единствено, че Ишам е бил прав и Изпратеното ще се насочи към него и ще остави всички други на мира.

За Мадлин ще е по-добре, ако не се върне навреме, помисли невесело. Изпратеното я беше нападнало тогава, когато той се бе оказал извън обсега му, макар да трябваше да признае, че Лодун навярно беше най-безопасното място и за двама им. Но ако тръгнеш без нея, тя просто щеше да вземе следващия влак и щеше да е бясна, когато пристигнеш.

В този момент видя една фигура, която влезе в чакалнята и позна походката ѝ. Не, не беше нейната походка, осъзна след миг. Мадлин пристъпваше сякаш на бедрото ѝ висеше тежка рапира; по този начин ходеше героинята Робисе от пиесата Робисе и Атен. Това бе една от първите главни роли на Мадлин, на девойка която преоблечена като воин минава границата и спасява любимия си от някакъв бисрански

концлагер, по време на Великата Бисранска Война. Не се изненада, че позна походката; сигурно поне двадесет пъти беше гледал скапаната пиеса и Мадлин бе единствената актриса, заради която това си струваше. Трябва да беше много уморена, щом неусетно бе превключила от Млад мъж към Робисе. Естествено, тя навярно можеше да изиграе Робисе и насън.

Тя се качи по стълбите и му кимна енергично. Беше взела назаем шапката на Рейнар и отново бе скрила косата си под перуката.

– Вече всички са предупредени. Направихме, каквото можахме. – Тя огледа чакалнията. – Тук всичко наред ли е?

– Да – отвърна Никола.

В последния момент се беше сетил да се здрависа с нея като с мъж, а не да поеме ръката ѝ.

– Разполагаме с малко време. Не много, но достатъчно. Магическият ни противник надали ще рискува да привлече още внимание. Короната ще забележи. След миналата вечер, по петите му са придворните магьосници, Гвардията на Кралицата и всички останали.

– Но, ако не внимаваме, те ще потърсят и нас – отбеляза тя.

– Не могат да проследят чия собственост е къщата, погрижил съм се за това. Тялото на кочияша не може да бъде идентифицирано. Това ни дава достатъчна безопасност.

Докато крачеха към перона, Никола усети как книгата в джоба се удря ритмично в крака му и си помисли, естествено, безопасността винаги е относителна.

Мадлин вдигна скептично вежди, но не изрази мнение.

Суматохата от носачи около Нощния Кралски бе затихнала, което означаваше, че влакът беше почти готов и в същия миг зазвъняха звънциите в зоната за регистриране на пътуващите и кондукторите започнаха да обявяват качването.

Те се скупчиха на влажния и студен перон заедно с другите пътници и тъй като нямаха никакъв багаж, но в замяна на това притежаваха малко повече настойчивост, успешно се пребориха да заемат места във влака.

Никола намери едно празно купе и дръпна отвътре завесите през матовите прозорци, за да обезсърчи евентуална компания. Потъвайки в удобната тапицирана седалка, уютната топлина на купето, познатата смесена миризма на прах, цигарен дим, кафе и износен текстил, той усети, че е много изтощен.

Мадлин седна до него и каза:

– чудя се дали във вагон-ресторанта все още имат от онези пасти с крем.

Никола я погледна с обич. И тази жена имаше безочие да твърди, че той бил откъснат от действителността. Той измъкна книгата от джоба на балтона си и ѝ я подаде.

– Нека това не ти разваля удоволствието от пътуването.

Беше я оставил прегъната на страницата с гравюрата на Констан Макоб и тя се вгледа в нея, след което прочете пояснителния текст.

Никола избърса запотения прозорец, за да погледне към постепенно разчистващия се хаос на перона. Беше прочел пасажа преди това, докато чакаше Мадлин на гарата. Той описваше накратко и навярно неточно историята на Констан Макоб като магьосника, чиито експерименти с некромантията я бяха превърнали от презрян и едва понасян клон на магията в углавно престъпление. Углавно престъпление, ако оживееш до процеса, помисли си Никола. В миналото, неколцина магьосници, някои от тях, може би невинни, били линчувани и обесени от уличната тъпна преди дори обвиненията да бъдат разследвани.

Мадлин затвори книгата и я остави на неговата масичка.

– Дружката на доктор Октав подражава на този Констан Макоб.

– Да, или си вярва, че е Констан Макоб. Той практикува най-гнусния вид некромантия, със заклинания, които изискват болка или смърт на човешко същество, за да подействат, както го е правил Макоб. Той подбира жертвите си от бедните прослойки като явно си вярва, че изчезванията ще останат незабелязани, както при Макоб. И, точно както Макоб, не може да направи разлика между просяци и бедни работници и понякога отвлича някоя съвсем уважавана шивачка-помощничка или деца на работници и попада в жълтите вестници.

Никола се извърна от прозореца.

– Инспектор Ронсард сигурно е много близо до залавянето му.

– Да, той наблюдаваше Доктор Октав в Габрил Хаус и прати Доктор Хал да погледне онова удавено момче в моргата. Той изучава престъпленията в исторически план, нали? Трябва да е в течение на всички изчезвания, докладвани на Префектурата и да е разпознал методите на Макоб. Това означава...

– че е само на една или две крачки от нас. Когато залови Октав – и ако разбере, че Октав има нещо общо със съществото, което разруши къщата на площад „Забрава“, а това съвсем спокойно може да се случи още тази нощ – Октав ще му каже всичко, което знае за нас.

– А пък ние не можем да се отървем от Октав, докато го закриля

домашният му магьосник.

Мадлин забарабани нетърпеливо с пръсти по седалката.

– След онова, което видяхме тази вечер, не бих рискувал. Не сега. Не без външна помощ. Този магьосник навярно използва Октав и сферата на Едуар, за да общува с Макоб или поне си мисли, че общува с Макоб. Но това обяснява откъде произтичат всичките им познания по некромантия – Той поклати глава – Ако можех да се отърва от това Изпратено...

Мадлин се облегна съсредоточено се загледа в нищото. Отвън на перона се чува свирки и звънци и купето се разтресе, когато локомотивът изпусна пара.

– Защо не каза това на Рейнар?

– Защото ако Изпратеното ни проследи до Лодун и ни убие, не искам той да се опитва да отмъсти за нас.

– Тогава вече няма да има кой да ги спре – възропта Мадлин, отхвърляйки идеята за собствената си смърт.

– Ще има. Рансард и Хал ще ги спрат.

– Твърде много се уповаваш на хора, които са ти смъртни врагове, както Ронсард и Хал.

– Има смъртни врагове и смъртни врагове – каза Никола – Дай сега да отидем във вагон-ресторанта и да проверим дали още имат от онези пасти с крем.

ДЕСЕТ

Лодун беше красив град. Къщите и вилите бяха боядисани в бяло, охра и синьо или в топъл меден цвят, строени покрай старинните калдърмени улици. По стените на повечето къщи се виеха лозници и в дворовете се виждаха стари краварници и гълъбарници, останали от времето, са били полски ферми, преди градът да се беше разраснал и да ги беше обхванал в себе си. Никола си го спомняше още по-красив, през пролетта, когато разцъфваха глициниите и цветята в сандъчетата по прозорците.

Асилва живееше близо до разчупената стена на университета, почти в сенките на тежките му каменни кули. Къщата се намиреше на една тясна и тиха уличка, в съседство с множество подобни на нея жилища, всяко от които разполагаше с конюшня на приземния етаж. До жилищните помещения се стигаше по няколко стъпала, водещи към открита веранда на втория етаж. Верандата на Асилва беше обраснала с лози и отрупана със саксийни растения, някой от които все още бяха защитени с покривала от отиващата си зима.

На Никола не му се беше понравил видът на плътно затворените прозорци и когато се изкачи на верандата, никой не отговори на почукването на боядисаната в синьо врата. От издадения балкон на близката къща се появи някакъв съсед, за да обясни, че Асилва заминал преди седмица и че очаквали старецът да се върне не по-рано от месец.

Ругаещ под нос, Никола слезе на земята и влезе в градината през ниския каменен свод под къщата. Знаеше, че с напредването на възрастта Асилва намиреше Лодун за все по-сковаващ и по всяко време на годината предприемаше пътешествия, които продължаваха със седмици. Надявах се късметът ми да проработи, помисли разочарован не толкова от всичко останало, колкото от надеждата, която беше хранил.

Мадлин стоеше на застланата с камъни пътека, потънала почти до кръста в кафеникавата от зимата трева, с вид на човек, който обмисля атака откъм задната част на къщата.

– Заминал за неизвестен период от време – докладва Никола.

Беше ранна утрин и въздухът беше мек; през деня щеше да се стопли. Той килна назад шапката си и огледа градината.

– Не можем да останем тук дълго.

Присъствието на магьосниците, населяващи практически всяка

улица, им даваше глътка въздух, но не им помагаше много. И ако Изпратеното го последваше и го унищожеше някой от всичките магьосници, чието внимание щеше да привлече, след това нямаше да може да отговори на неудобните въпроси.

Мадлин потри уморено очи. Бяха хапнали пасти и кафе във вагон-ресторанта и бяха спали съвсем малко. Прораслата градина наоколо се състоеше основно от билки, сухи и чупливи в края на зимата. Навсякъде в Лодун имаше билкови градини, отглеждани не само като готварски подправки, но и заради магическото им приложение и за целите на диспансера към медицинския колеж. Никола долавяше движение и живачни искри светлина в ниските части на тревата. Асилва не бе посягал на цветята-таласъми в градината си, което бе поредният пример за неговата ексцентричност. Излъчването на човешката магия привличаше малките пъстри създания, толкова безмозъчни, колкото и безобидни, и фактът, че собственикът на градината би могъл да ги унищожи с едно махване на ръката, изобщо не ги безпокоеше.

– Предполагам, няма други – каза замислено Мадлин. – Асилва беше последният от старите колеги на Едуар.

– Да.

Никола вдигна поглед към кулите на университета. Търсенето на помощ оттам означаваше обяснения, разкрития.

– Не съм бил тук от години. Той беше единственият, който можеше да ни помогне и да си мълчи.

Никола се усети да казва, че не знае какво да прави оттук нататък, признание, което при нормални обстоятелства можеше да бъде изтръгнато от него само посредством мъчения, но все пак успя да ѝ го каже без следа от паника; беше странно.

На рамото на Мадлин се настани пухкав синьо-виолетов облак със смешна сгърчена човекоподобна фигурка в средата. Тя го бръсна и той отлетя с раздражено писукане.

– Аз май познавам, – интересът на Мадлин бе изцяло погълнат от кафеникавата трева в краката ѝ.

– Май познаваш? Кого?

– Стара ...дружка.

Никола стисна зъби. Общо взето, колегите артисти на Мадлин се отличаваха с лекомислено поведение, подобно на онова на цветето-таласъм, което в момента подскачаше край тях в тревата. Понякога, когато се чувстваше неуверена в себе си, Мадлин ги имитираше, отчасти защото това ѝ позволяваше да се разсее и да посвети мисълта си на решение

на дилемата, която я тормозеше в момента. Когато го правеше с Никола, това го вбесяваше. Каза:

– Моля, иди където искаш и за колкото искаш време. Аз разполагам със всичкото време на света, нали знаеш?

Тя му хвърли мрачен, почти измъчен поглед.

– Не трябва да изравям погребаното минало. Ще събера, ако размътя спокойните води, но...

– Това е от второ действие на Аранта – отрязва я той – и ако смяташ да се държиш по такъв идиотски начин и очакваш да ти обръщам внимание, можеш поне да бъдеш така любезна да не заемаш диалози от любимата си пиеса.

– О, добре – Мадлин вдигна ръце в знак на капитулация – Тя се казва Мадел, живее на няколко километра от града и ако някой може да ни помогне, това е тя.

– Сигурна ли си?

Тя въздъхна раздразнено.

– Не, не съм сигурна. Но си помислих, че ако няма какво друго да правим, можем да полопуваме диви гъски, докато чакаме сигурната си смърт тази нощ.

Никола зарея поглед в утринното небе.

– Мадлин...

– Да, да, сигурна съм – добави тя по-сериозно – Можем да стигнем там до следобеда, ако наемем двуколка или кучешки впряг, или нещо подобно. И по-добре да тръгваме.

– Но...

Никога не си ми казвала, че познаваш магьосници. Започна да разбира защо толкова настояваше да го придружи до Лодун. През цялото време е знаела, че има алтернатива на Виран Асилва, но не е искала да я предложи, докато не се убеди, че всички останали възможности са изчерпани. Знаеше, че тя разбира нещо от магия, но предполагаше, че го е научила междувременно, по начина, по който я поназнайваше и той, просто защото беше живял и учил в Лодун. Подозираше, че това ще се превърне причина за по-продължителен разговор, който не можеха да си позволят да проведат в населената с цветя-галасъми градина на Виран Асилва и с Изпратеното по петите им. Каза.

– чудесно. Да тръгваме.

Никола нае двуколка с пони от конюшните на улицата, която водеше към портите на университета и потеглиха на запад от града.

Наредените покрай улиците магазини отстъпиха пред работническите жилища и летните вили с огромните им градински площи, а те на свой ред пред фермерски постройки и овощни градини. Те пък преминаха в ниви с царевица и коноп, някои от които стояха неизорани и всичките бяха разделени с издигнати синори, върху които растяха дървета. Всички къщи, независимо дали малки и порутени или хубави имаха върху себе си руни, вдълбани в тухлите, нарисувани по стените или изрязани на пощенските кутии и капациите на прозорците. Напомняне, че това беше Лодун, който беше виждал и по-странни неща от Изпратеното, което ги преследваше в момента.

Наближаваше обед и Никола много добре разбираше, че часовете светлина, които им остават са ограничени.

– Много ли е далеч? – попита.

– Почти стигнахме. – отвърна Мадлин.

Това бяха първите думи, които си бяха разменили, откакто бяха напуснали градината на Асилва.

Накрая стигнаха до един черен път, който се разклоняваше от старото каменно шосе и Мадлин показа, че трябва да свият по него. Той ги поведе край заоблени хълмове, през ясенови и яворови горички и после отново покрай обработени ниви. На едно възвишение край пътя се виждаха руините на някаква крепост. Докато каручката минаваше покрай полусрутените стени, Мадлин каза:

– Мадел ми е разказвала една история за някакъв барон, който живеел тук и на когото сторила нещо ужасно и го накарала да се засели в Призрачния Двор или нещо подобно – след което добави – Надали е било точно барон, разбира се. Онова, което е останало от къщата е твърде малко. И все пак, аз смятам, че тази земя е част от окръг Измарн.

Никола и отпрати усмивка.

– Може би някой зъл фермер-мъжкар – предположи.

Бризът развя няколко от къдриците на Мадлин, които се бяха измъкнали от шапката и перуката ѝ.

– Това може да се окаже много опасно за приятелката ти.

– Знам.

– Мислиш ли, че ще може да направи нещо и за Арисилд?

– Надявам се.

Не би ли могла да бъдеш по-малко лаконична? искаше да я попита Никола, но си напомни, че се опитва да избегне караницата.

В далечината изникнаха две фермерски къщи; Никола виждаше дима от комините им и чуваше мучене на крави, но местността, през която

минаваха, изглеждаше пуста. След това пътят заобиколи един хълм и една къща се появи толкова внезапно, сякаш беше поникнала от храсталака.

Беше построена от светъл камък, на два етажа, с конюшния или краварник наполовина вкопан под къщата и стар гълъбарник, наподобяващ кула от едната ѝ страна. Почернели и оголели от зимата лози се катереха по стълбите и навесите на конюшнията и над всичко това се извисяваше стар дъб, много по-голям от къщата, а най-долните му клони бяха дебели колкото бъчви и се огъваха до земята от собствената си тежест. Прозорците бяха с резбована дограма и цветно стъкло, а вратите и кепенците бяха с изкусна изработка, независимо че бяха боядисани в банално кафяво. Това беше истинска къща; неясно защо Никола беше очаквал да види малка хижа.

Той спря двуколката в утъпкания, покрит с чакъл двор и Мадлин скочи от каруцата.

На вратата, откъдето тръгваше стълбището за втория етаж, беше застанала една старица. Дребна и жилава, със сплетена посивяла коса и потъмняла от възрастта кожа, тя почти се сливаше с очуканата каменна стена. Беше облечена в сукман и избеляла риза: селско облекло, странно неуместно, в случай че тя бе собственичката на тази добре поддържана къща. Никой селянин, дори и в богата земя като тази, не би притежавал толкова голямо жилище.

Тя постави ръце на кръста си и каза:

– Значи дойде да ме видиш, а момиче? Предполагам ти се е наложило. Вониш на черна магия, сигурно го усещаш. Ако се беше посветила на истинското си призвание, нямаше да ти се налага да търсиш помощта ми, за каквото и да било.

Мадлин се огледа, консултирайки се с невидима публика.

– Някой разбра ли колко време мина? Какво беше това, минута, две? Колко мига минаха от пристигането ме и началото на старата песен? Предполагам, останалите от семейството ще запригласят в хор преди да е минал и час.

Никола въздъхна и потри основата на носа си в опит да предотврати зараждащото се главоболие. Дотук добре.

Старицата подуши във въздуха.

– Довела си със себе си мъж.

– Констатация изискваща изключителна проникателност – Мадлин скръсти ръце – чакам следващите реки от мъдрост.

– И си направила нещо ужасно с косата си.

– Това е перука, Мадел, перука.

Тя я махна от главата си и я разтърси, при което на земята изпопадаха множество фуркети.

– Слава Богу. Можеше поне да ме запознаеш.

С перуката ли? Помисли Никола, слизайки от каруцата, след което осъзна, че е имала предвид него.

Мадлин пое дълбоко въздух и изрече:

– Мадам Мадел Авиньон, може ли да ви представя Никола Валярд – тя се обърна към Никола – Мадел ми е баба.

В продължение на няколко секунди той успя само да се взира в нея. Сякаш доловила неловкостта на ситуацията, старицата се изкашля и каза:

– Аз ще вляза да стопля малко вода за къпане, а ти ако искаш да ми крещиш още, можеш да го сториш по-късно.

Тя влезе обратно в къщата и остави вратата отворена. Мадлин изсумтя.

– Подслушва ни, естествено. Държи се като едно голямо дете – След което се усмихна малко неловко и продължи – но сега знаеш на кого съм се метнала.

Никола не се хвана на подхвърлената въдица. Каза:

– Баба ти е магьосница, така ли?

Стар приятел, дори любовник, да, но за това не беше подготвен.

– Ами, да, такава е – тя въздъхна сякаш със съжаление.

Никола погледна встрани към ширналите се поля.

– Защо не отидеш да и кажеш за малката ни неприятност, а аз ще се погрижа за конете.

Мадлин изглеждаше леко несигурна, сякаш беше очаквала съвсем друг отговор.

– Добре – каза накрая и тръгна към къщата.

Никола разпрегна кроткото пони и го отведе в малкия обор под къщата. Мулето и двата козела, запрени там, посрещнаха появата му с въодушевление, явно убедени, че всеки появил се човек, трябва да им носи храна. Отгоре, в къщата, се чуваше тракане на метална готварска посуда.

Арисилд е знаел, сети се той. Магьосникът бе споменал на Мадлин да предаде поздрав на баба си, което тогава му се стори, че я бе озадачило. За Арисилд беше съвсем в реда на нещата някак да е прозрял какви са предците на Мадлин и замаян от наркотиците да е забравил, че тя очевидно иска да ги пази в тайна.

Никола почисти коня, нахрани го и излезе, за да се качи в къщата. Входната врата все още беше отворена и той влезе в продълговат хол, чиито стени бяха измазани в лазурносиньо, а подът бе от декоративни тухли. Към спалните помещения водеше стълба, а друга врата показваше наличие на този етаж на поне още една стая. Мадлин не се виждаше никъде.

Мадел стоеше зад огромна готварска печка, над която висяха тенджери, поставка за котли, пиростия и чайник. Имаше и дървена пейка с красива селска изработка, както и волан от плат под комина, за да тегли по-добре. Тя му хвърли един поглед и му махна да седне.

– Мадлин казва, че те преследва Изпратено. И разбира се, не знае какви ги приказва.

Гласът и бе дрезгав и рязък и изобщо не приличаше на този на Мадлин. Всякаква евентуална прилика в чертите на лицето бе заличена от гъстата мрежа от бръчки.

– Щеше да ти е по-полезна, ако беше следвала призиванието си.

Никола се настани на пейката пред покритата с дълбоки драскотини маса. На полицата над камината имаше часовник, с цветя, изрисувани около емайлирания циферблат и снимка в рамка на сковано семейство, което изглежда не се чувстваше удобно в най-хубавите си дрехи. В групичката имаше две малки момиченца, всяко от които можеше да е Мадлин, но широкополите, украсени с цветя шапки правеха разпознаването невъзможно. Имаше няколко стола, огромен дървен бюфет, с порцеланови сервизи, плитък умивалник, вграден в стената шкаф за тенджери и висяща от тавана дървена сушилня. Рафтът под прозореца беше отрупан с изсушени подправки и наченати плетива. Абсолютно нищо не показваше, че Мадел е магьосница. Никакви книги, нищо за писане и беше готов да се обзаложи, че в гърненцата на масата има само захаросани плодове и масло за готвене. Той попита:

– Какво е това призвание?

Мадлин го изгледа почти враждебно, след което съвсем без връзка с разговора измърмори:

– Май наистина си е намерила интересен тип, а?

Тя се вторачи през прозореца в нещо неопределено и отговори.

– Семейното призвание. Магията. Или силата, или с каквото там претенциозно име го наричат в Лодун. Всички жени в семейството ми винаги са имали талант и всички му се посветиха, освен една. Е, ако не броим братовчедка ми, която я изключваха два пъти, но тя беше луда.

Никола успя да съдържи забележката зад зъбите си. чудеше се има

ли друго, което Мадлин да не му беше казала.

Мадел поклати глава.

– Дай да видим какво става с това така-наречено Изпратено.

Тя седна срещу него и взе ръката му. Кожата и бе груба и твърда като дървото на масата.

– Ами, Изпратено е. И то много могъщо.

Стори му се, че очите и, топлокафяви и ясни за възрастта ѝ, виждат през него.

– Дошло е при теб по тъмно, изпод земята. Не е приело някаква позната за теб форма. Било е извлечено от нещо, което известно време е било мъртво, погребано под улицата, но желязото в почвата го е предпазило от разлагане. То бяга от слънцето и изглежда се пази от желязо, но това е само защото помни страха от студения метал, от времето, когато е било живо.

Тя магьосница ли е или врачка-хиромантка? Никола започна да става нетърпелив. Мадлин съвсем ли беше полудяла? Когато съществото дойде за него щеше да убие не само нея, а и тази старица. Попита:

– Ако Изпратеното ни последва тази нощ, можеш ли да го отблъснеш?

– О, аз да не съм Кад Карион. Аз съм само една обикновена вещица, но ще го сторя. – отвърна бодро, сякаш прочете мислите му. Тя стисна устни и пусна ръката му.

– В тия неща няма „ако“, нали знаеш. То ще те последва тук. – Погледът ѝ го прониза – То е много стар вид заклинание, това. Странно, че някой го е употребил. Странно, че изобщо има някой, който може да го употреби.

Никола се поколеба, след което извади книгата от джоба си и я отвори на гравюрата с некроманта.

– Смятам, че човекът, който стои зад това целенасочено имитира или си вярва, че е той, тази личност, Констан Макоб.

Мадел взе книжлето, сложи си висящите на врата очила и внимателно разгледа илюстрацията, гризейки замислено устни. Прокара пръст по страницата, сякаш опипваше текстурата на хартията.

– Вярва си, че е Макоб? Сигурен ли си?

Никола почувства прилив на раздразнение.

– Не, в нищо не съм сигурен.

– Исках да кажа, че е много възможно той наистина да е Констан Макоб.

– Как е възможно? – попита Никола нетърпеливо – Той е бил

обесен, изтърбушен и разчекнат преди повече от двеста години.

– Знам, млади човече – погледът ѝ беше сериозен – Всичко е възможно.

Мадлин излезе от другата стая. Беше облякла някаква стара риза и сукман на Мадел и беше сресала косите си и измила лицето си. Тя и Мадел се спогледаха враждебно.

Мадел се изправи.

– Трябва да погледна някои работи на двора.

Когато входната врата се хлопна зад нея, Мадлин каза:

– Предполагам, искаш да поговорим.

Никола преплете пръсти..

– Възможно е предположението ти да е погрешно.

– Никола...

Беше имал намерение да се държи студено, но се чу да казва:

– Защо не си ми казала, че цялото ти семейство са магьосници?

– Баба се е разприказвала, ясно. Откъде накъде предците ми ще са твоя грижа?

Та вдигна поглед и зърна изражението му преди той да успее да го прикрие и каза:

– Нямах това предвид. – Тя махна раздражено с ръка, но към себе си или към него, не му стана ясно. – Мисля, че ме беше страх.

– От какво?

Мадлин въздъхна и се заигра с ресните на шала си. Изрече бавно.

– Желанието ми да бъда актриса е почти равно на желанието ми за живот. За него ми е нужно цялото ми време и внимание. Изучаването на това... – Тя махна към малката стая. – Силата и всичките и разнообразия, щеше да погълне цялото ми време и внимание. Трябваше да избира едното от двете. Направих го. Не са много хората, които могат да го разберат.

Никола скръсти ръце. Бъди разумен, каза си. Не можеха да си позволят да се карат сега. А може би наистина не беше негова работа; не бяха женени. Но той ѝ беше казал всичко. Тя беше единствената, която знаеше цялата история.

– И ти реши, че аз не съм от тях?

– Да. Така реших – тя вдигна сериозен поглед към него.

– Искам да бъда актриса точно така, както ти искаш да унищожих Монтес. Знам как се нарича това желание. Щях да съм ти много по-полезна, ако изпълнявах заклинания, вместо водещи роли в Елегант, особено откакто Арисилд собственоръчно се подкара към ада – Тя отмест

поглед – Разбрах защо съм имала подозрението, че това е Изпратено. Когато се опитваше да се напъха в онази стая, където бях аз, имаше усещане, мирис, нещо... Веднъж, когато бях малка Мадел ме заведе в Лодун на фестивала в средата на зимата и докато бяхме там, някакъв неин стар враг се опита да я убие, като и подхвърли една ябълка, в която имаше Изпратено за болест. Тя каза, че номерът бил стар като света и я хвърли, но преди това ми даде да я поддържа, за да доловя усещането и да знам да не вземам нищо, което усещам по същия начин. Беше почти недоловимо, но го имаше. Нещо като желание, като сласт. Беше плашещо – усмихна се бегло – Тя дори не си даде труда да разбере кой го беше Изпратил. Или поне така ми каза; но доколкото знам, въпросният е погребан под къщата – тя вдигна безпомощно рамене – Не знам. Отказа ла съм се от нещо, за което други се молят, крадат и бленуват през целия си живот. Може да съм луда.

– Всичките ми най-близки приятели са луди.

А какво говореше това за него, не искаше да се замисля подробно. Никола въздъхна и подпря глава на ръцете си.

– Не бих те молил да сториш нещо, което не желаш. Особено като знам, че няма никакъв смисъл да те моля.

– Но, ако ме беше помолил, аз можеше и да се съглася – усмивката ѝ беше тъжна – Но грешката нямаше да е твоя, нали?

Никола поклати глава. Не искаше да обсъжда повече тази тема. Пронизваше твърде близо до кокала. Каза:

– Смяташ ли, че баба ти ще успее да се справи с Изпратеното? Тя е най-обикновена вещица. Няма смисъл да рискуваме и нейния живот – той се обърна и я погледна – Още имаме време да се върнем в Лодун, ако тръгнем веднага.

Мадлин повдигна вежди.

– Това тя ли ти го каза? че е най-обикновена вещица?

– Да.

Мадлин притвори очи за миг.

– Нейното определение за обикновена вещица малко се различава от това на всички останали – тя го погледна – Навремето беше известна Злата Магия.

– О.

Никой не беше виждал жената с това име повече от петдесет години, но Никола беше чувал разкази за подвизите ѝ. Включително и този за лошия барон, макар да не бил барон и да не живял тук. Беше Епископът на Сийборн, който се опитал да прогони от града всички

последователи на Старата Вяра и за когото се твърдеше, че приключил земния си път като заточеник на потъващия остров Илкей.

– ясно.

Мадел нахълта в стаята и спря на врата, за да изчегърта калта от дървените си нальми.

– Ако ще оставате за вечеря, по-добре да оскубя някое пиле.

чакаха. Малко преди да се здрачи Никола помогна на Мадел да затвори кепенците.

Беше забравил какво представлява нощта в провинцията. В града можеше да е по-тъмно, там където газените лампи се срещаха рядко, и нагъчканите сгради закриваха светлината на луната и звездите и където улиците и алеите приличаха на тесни ленти мрак, но там никога не наставаше такава тишина, както в една самотна ферма. Струваше ти се че навън е пустош, в която не помръдва нищо, освен вятърът, някакъв празен свят, в който тази малка къща е единствената обител на живи същества.

Мадлин беше заспала на стола и Никола я зави с одеяло, което взе от другата стая.

Мадел плетеше, със съсредоточено изражение, запазено обикновено за сложни математически изчисления, или да речем, хирургически операции. Докато я наблюдаваше, Никола се усмихна. Тя играеше роля, осъзна изведнъж. При обикновени обстоятелства нямаше да му отнеме толкова време, за да забележи, но това бе първият миг на спокойствие, в който успя наистина да я разгледа. Играеше ролята на възрастна, малко простовата селянка, пред публика, състояща се от един човек. Господ му беше свидетел, че Мадлин го правеше твърде често като в чест на този, когото искаше да заблуди, прикриваше зад съвършено изиграната роля истинските си чувства, характер и настроение. Сега видя откъде бе придобила този навик. За да подразни малко Мадел, каза:

– Значи там отиват великите вещици след като се пенсионират?

Мадел се засмя. Липсваха ѝ няколко зъба, но усмивката ѝ бе забележително хищна.

– Значи ти е казала?

– Да. Това ми вдъхна увереност.

Тя изсумтя.

– Е, стара съм, но това не може да се промени. От доста време не съм се занимавала с голяма магия, а и скоро не са ми се мотали в краката таласъми. Напоследък нещо не откривам таласъми; поизчезнали са.

Но още ме бива.

Тя довърши реда на плетката си и каза:

– Ти си крадец.

От страна на Злата Магия това не беше много тежко обвинение. Каза:

– Понякога. Понякога не.

Мадлин не ми е казала – добави Мадел – Видях го на лицето ти, когато влезе.

– Благодаря – отвърна Никола с любезна усмивка, сякаш бе направила комплимент.

Навън вятърът се беше усилил и Никола чу да помръдва нещо тежко. Той се стегна, след което си помисли, че може да е огромният дъб, който наполовина закриваше къщата. Понечи да каже нещо, но видя, че Мадел е вдигнала глава от плетивото и очите ѝ са нащрек.

Мадлин се събуди внезапно и се изправи, одеялото се свлече на пода. Звукът се чу отново и вече не приличаше на тежък клон разлюлян от вятъра, а по-скоро на раздвижване на земята. Мадлин прошепна:

– То ли е?

Мадел ѝ махна да замълчи. Тя се изправи, остави плетката и отиде пред камината. Извърна напрегнато глава на една страна и много съсредоточено се заслуша в нощта.

Никола стана и погледна в посока на входната врата, за да се увери, че ключът е превъртан, макар да не знаеше дали това щеше с нещо да помогне.

Мадел се намръщи.

– Ти чуваш ли го, девойко? Ушите ми не са каквито бяха навремето.

– Не – Мадлин поклати глава, сбърчила безпомощно вежди, – Нищо освен вятъра. Знаеш, че никога не ме е бивало за това.

Мадел изсумтя в знак на отрицание, но каза само:

– Трябва да знам къде е.

Мадлин отиде до предния прозорец, а Никола се запъти към задната стая. Тя беше претъпкана с мебели, бюра, сандъци и една огромна спалня с нощни шкафчета. Той духна свещта на стената и отвори кепенците на единствения прозорец, застанал встрани от рамката, в случай че нещо се вмъкнеше оттам. Не виждаше нищо през прашните стъклени плочки, освен осветено от луната празно пространство и групичка дървета и храсти полюшващи се на вятъра. Върна се до вратата.

Мадлин беше повдигнала предпазливо пердето на предния

прозорец и сега коленичеше на пода, за да надникне през цепката.

– Нищо не се вижда – докладва тя – Май има нещо точно зад големия дъб, но стената на къщата пречи да се види.

– Трябва да знам.

Мадел произнасяше думите с усилие. Лицето и бе напрегнато и сковано, сякаш изпитваше болка.

– Ще изляза отзад и ще проверя – каза Никола на Мадлин. – Намери ми някакво по-дълго въже; ще ми трябва, за да се прибера по него.

Мадлин понечи да каже нещо, сепна се, след което изруга тихо и се изправи на крака. Никола прие това за съгласие.

Той отвори куката на задния прозорец и го повдигна бавно, с надеждата, че всеки издайнически звук ще бъде заглушен от вятъра и че слухът на Изпратеното не е много остър. Въздухът навън беше сух и пронизващ, без следа от дъжда, който обещаваха на пръв поглед облаци и вятърът. Той праметна единия си крак през перваза, намери му опора върху някаква дървена греда отдолу и се измъкна, за да се долепи до каменната облицовка.

Скочи и се приземи на твърдата земя. Не чуваше нищо освен свистенето на вятъра в клоните на дърветата и в сухата зимна трева по полето; имаше чувството, че седи на брега на Шер по време на прилив.

Никола намери пипнешком ниската дървена врата и се промъкна в обора под къщата. Кроткият кон неспокойно потропваше и пръхтеше в яслата си, а козлите препускаха в заграждението си обезумели от ужас. Той стигна до вратата към двора и я откряна.

Вятърът разнасяше пушилка над утъпканата земя и караше дъба да се люлее и поскърцва под тежестта на клоните си. Околните поля бяха пусти и облени от лунна светлина. Никола отвори още малко вратата с намерението да излезе навън, когато мулето в яслата зад него изведнъж нададе рев. Тогава го видя, точно до гигантската сянка на дъба, парче мрак, недокоснато от лунните лъчи, непомръдвано от вятъра. Удиви го размерът му. Нещото, което се вмъкна през пода на къщата е било само част от него, осъзна. Самото същество, каквато и форма да приемаше, бе по-високо от дървото, което закриваше къщата на Мадел.

Той затвори плътно вратата, за да осигури на животните максималната възможна безопасност и се върна към вратата в срещуположния край, като мимоходом потупа мулето по врата.

Мадлин вече беше спуснала въжето от прозореца и го беше завързала за таблата на леглото и той лесно се изкачи. Тя беше застанала в топлата стая, със скръстени ръце и напрегната физиономия, а Мадел

чакаше при вратата на спалнята.

– Точно до дъба е – каза Никола, докато заключваше прозореца с куката – Не мога да ти кажа какво е, освен, че е огромно...

Покривът внезапно изскърца и от гредите се посипа прах.

– А, – каза Мадел – Така значи. – и се върна в голямата стая.

Никола и Мадлин се спогледаха и я последваха.

Къщата започна да се люлее. Никола се подпря с ръка на масата. Зачуди се дали онова отново ще се опита да влезе през пода. Най-вероятно. Или през покрива. Тази къща бе по-солидна от онази на площад „Забрава“; от люлеещите се тавански гради падаше повече прах, но стените все още се държаха.

Мадел се вираше в огнището, правеше някакви движения с ръце и мърмореше нещо неразбираемо. Железните тенджери и куки, висящи над печката потракваха по камъка; пламъците прашяха, когато отгоре им попадеше ситен прах и парчета от нагара в комина.

Нещо привлече нагоре погледа на Никола. Камъните, от които бе направен коминът изведнъж се издуха близо до тавана, сякаш онова, което се намираще в него щеше да експлодира в стаята. Изглеждаше невъзможно, но издутината се спусна надолу към огнището, а при преминаването му камъкът изглеждаше почти течен.

Тя изскочи от гърлото на комина, сред облак от сажди и пепел, гигантска ръка, костелива, пожълтяла от тлен, твърде голяма, за да се е провряла през комина, а сега по-голяма дори от огнището.

Никола си помисли, че крещи, макар сам да не разбираше какво. чу Мадлин да ругае. Мадел не беше помръднала. Тя беше в обсега на ръката, замръзнала като статуя, втренчила напрегнат поглед в нещото.

Ръката увисна и Никола видя, че беше оформена като човешка, с пет пръста и съответният брой кокалчета. Времето изглеждаше изкривено; искаше да стигне до Мадел, да я сграбчи за рамото и да я дръпне от там, но не можеше да се помръдне.

Тогава ръката се дръпна и изчезна в дупката на комина, която бе твърде малка за да се побере в нея. Балонът се придвижи в обратна посока по каменния комин и изчезна след като стигна до тавана.

Никола усети, че коленете му треперят и единственото, което го задържаше прав, беше масата, на която се беше подпрял. Помисли си, че всичко е било игра на въображението му, само че тенджерите бяха съборени на пода, а той видя как кокалчетата на ръката ги бяха забърсали, когато се появи от комина.

Главата на Мадел клюмна и тя зарови лице в ръцете си. Мадлин се

втурна покрай него, за да я хване за раменете, но старицата я отблъсна. Мадел вдигна глава и очите и бяха ясни и зли.

– Отвори вратата – изрече – Каж ми какво виждаш.

Никола отиде до вратата и я отвори. Отначало не видя нищо. Вятърът се беше усилил тревожно и караше къщата да проскързва и люлееше клоните на дъба. След това осъзна, че дървото издава твърде много шум; вятър, който можеше да разклати огромните клони с такава сила, щеше да срине къщата. Земята под него се разтресе от гръмотевица и в ослепителната бяла начупена линия на светкавицата, той видя Изпратеното.

То беше бяло и огромно, оплетено в клоните на дъба, борещо се да се освободи. Видя как ръката, която се беше провряла през комина, се протяга над люлеещите се клони, с извити пръсти, сгърчени в агония. В този ярък миг един клон изсвиства, уви се около помръдващата скелетоподобна ръка и я прибра в короната на дървото.

Светлината угасна и остави двора във властта на мрака и поривите на вятъра. Никола затръшна вратата и се облегна на нея.

Мадел събираше съборените тенджери от пода и мърмореше недоволно под нос.

– Е? – попита Маглин.

Дървото май го изяжда – докладва хладнокръвно Никола. Беше доволен, че гласът му не трепери.

– Имахте късмет, че дойдохте тук – каза Мадел. Тя се изправи и потри кръста си. – Това дърво е Велико Заклинание. Направих го преди много, много години, когато бях млада и току-що бях дошла да живея тук. Изпратеното не се бори с мен такава каквато съм сега, стара, повяхнала и съсухрена. Бори се с мен каквато бях тогава, на върха.

Тя вдигна глава и се заслуша във вятъра, които свистеше в процесите, а може би и в още нещо.

– Но онзи, който го е Изпратил е по-силен от мен. И тогава и сега.

Вятърът не стихна още час и чак след това Мадел каза, че е безопасно да се излиза навън. Нямахте и следа от Изпратеното, ако не се брояха скършените вейки и сухите листа под тежките клони на дървото-пазител.

ЕДИНАДЕСЕТ

– Животът е прекрасен, когато над главата ти не тегне смъртна присъда от някакво Изпратено, – каза Мадлин, докато излизаха на утринната светлина след мрака на конюшните.

Намираха се отново в Лодун, след като бяха отпътували преди зазоряване, за да стигнат в града навреме и тъкмо бяха върнали двуколката и коня на собственика им. Мадлин отново бе в мъжко облекло, защото Мадел не бе намерила нищо подходящо за града, което да и заеме. И двамата бяха прашни, уморени и дрехите им не приличаха на нищо.

Преди да си тръгнат от къщата на Мадел, Никола й беше казал за Арисилд и я беше помолил за помощ. Тя беше застанала до понито им, докато той го запрягаше и бе казала.

– Арисилд Дамал, значи? И е учил в Лодун? Не мисля, че съм го чувала.

Никола си помисли, че вероятно беше самата истина и не отговори.

След дълга пауза на размисъл, тя попита:

– Още ли Ян Вардис е Придворен Магьосник?

– Не, той умря преди години. Сега мястото му е заето от Раен Фалие.

– А, – каза – Не го познавам. Това е хубаво.

Последва нова продължителна пауза и Никола насочи вниманието си към сбруите на коня. Нямахме да я моли, ако това чакаше. Накрая тя попита:

– Заклинание ли е или болест?

– Не сме сигурни.

Тя повдигна изненадано вежди.

Той се поколеба и заяви.

– Той е пристрастен към опиума.

Сега Мадел го удостои с едно от израженията на Мадлин, изразяващо сардонично недоверие, което сякаш поставяше под въпрос здравия му разсъдък. От нейното лице беше по-лошо, защото рошавите и дебели сиви вежди подсилваха ефекта. Никола засегнат отвърна:

– Ако чувстваш, че не е по отслабналите ти, както си призна, сили...

Мадел извъртя раздражено очи.

– И той ли е крадец?

– Да – отсече Никола.

– Тогава ще дойда, – бе казала с усмивка, в която липсваха зъби. – Харесвам крадците.

Мадел беше обещала да дойде във Виен утре, за да има време да се обади на съседите, които да се погрижат за къщата и животните. Никола не вярваше много, че наистина щеше да дойде, щом не можеше твърдо да разчита на помощта ѝ, но след като Мадлин се бе появила от къщата след половинчасова караница кой влак трябва да вземе от Лодун, разбра че тя ще дойде, или че поне има намерение да пътува до Виен.

Сега, тук в Лодун, можеше само да се надява, че тя ще спази обещанието си.

– Можеш ли да купиш билети за влака и да провериш дали в хотела няма някакво съобщение от Рейнар или Ишам? – Никола попита Мадлин.

Беше оставил инструкции и на двамата да пратят телеграма в хотела на гарата, в случай, че настъпи някакво развитие с Октав или промяна в състоянието на Арисилд.

– Аз трябва да проведа още едно разследване.

Мадлин изчетка праха от реверите си.

– Относно това как Октав се оказа толкова отблизо запознат с работата на Едуар ли?

Изражението на Никола беше загадъчно.

– Да, но как изобщо се досети?

– Едуар е провел повечето си експерименти тук, нали?

Тя се облегна на стълба и многозначително попипа периферията на шапката си, точно както подхождаше на млад мъж. Улицата не бе много оживена, сновяха основно минавачи, излезли на разходка, фермерски каруци и неколцина студенти с измачкани мантии, забързани към университетските порти, вероятно току-що възстановили се от нощ, прекарана по кабаретата.

– Предполагам не подозиращ Асилва, щом щяхме да се обръщаме към него за помощ?

– Не, не е Асилва.

Асилва беше помогнал на Никола да изнесе съдържанието на кабинета на Едуар след ареста на стария учен, нещо, което можеше да вкара Никола в затвора и да докара на Асилва смъртна присъда, в качеството му на магьосник и съответно носещ наказателна отговорност за некромантия. Освен това, той се беше борил до последния момент за освобождането на Едуар, въпреки че навремето бе възроптал, че сферите

на Едуар са опасни и не е трябвало да бъдат създавани. Не мислеше, че Асилва би предал дългогодишния си приятел, дори години след смъртта на Едуар.

– Арисилд ми каза нещо, което ме накара доста да се замисля за Иламирес Роан. И ако елиминираме Арисилд и Асилва, в момента той е единственият жив магьосник, запознат със ситуацията.

– Това го знаем – Мадлин го гледаше със съмнение – Роан беше Ректор на Лодун и учител на Арисилд. Ако не друго, той може да е много опасен.

– Зависи. – Никола взе ръката в Мадлин.

– От какво?

От това дали просто е дал информация на Октав или е лудият магьосник на Октав.

– Ако това е така, няма да е безопасно да се конфронтираш с него. Сигурен ли си...

– Сигурен съм в едно нещо. че „сигурно“ е състояние, в което никой от нас няма да се озове, докато всичко това не свърши.

Никола поговори с неколцина стари познати в кафенето до северната порта на университета и разбра, че обектът на отмъщението му не само е в града, но и този следобед ще си е у дома и ще посреща гости. Това идеално съвпаднаше с намеренията на Никола и освен това му остана време, за да потърси повече информация за Констан Макоб.

Най-доброто място за това беше Библиотека Албаран, понастоящем разположена в една от най-старите сгради на Лодун. Застанал във фойето на величествената сграда, сред мириса на остаряла хартия, прах и време, студентските дни на Никола му изглеждаха отминали толкова наскоро, като че ли белязалите го години не бяха означавали нищо. Той отпрати раздражено тази мисъл. Миналото си беше минало, мъртво като Едуар. Но по-скоро импулсивно, той намери един от помощник-библиотекарите и попита за Доктор Юбер.

Помощникът за отведе до една стая във външната стена на укрепението, която било някога участък от вътрешен отбранителен коридор. Високо горе на стените все още имаше наблюдателници, направени първоначално за изливане на вряло масло върху всеки промъкнал се през външните порти. Но сега този коридор беше разделен на половин дълга стая с високи тавани и стените бяха покрити с рафтове. Тесните прозорци, представлявали някога бойници за арбалети или мускети сега бяха запълнени с матово стъкло. Доктор Юбер стоеше пред една голяма

маса, отрупана с книги и вестници. Той махна на помощника преди мъжът да ги представи един на друг и каза:

– Никола Валярд. Да не би да си дошъл, за да завършиш обучението си?

Беше висок мъж с оредяла бяла коса и сбръчкано добродушно лице. Носеше върху костюма си черно-пурпурна университетска мантия, сякаш тъкмо бе излязъл от съвещание на преподавателите.

– Не, сър.

Никола едва съдържа усмивката си. Юбер беше изключително простодушен и нямаше вероятност да любопитства относно нуждата му от тази информация, сякаш Никола просто бе някой от студентите, които идваха тук, за да съберат материали за монография.

– В града съм по работа, но ми е нужна информация по една тема и мисля, че вие можете да ми я предоставите.

– Да?

– Констан Макоб.

Погледът на Юбер се зарея в пространството. Никола беше виждал същия ефект при разказвачите по пазарищата в парсийските градове. Те обикновено биваха неграмотни, но пазеха в паметта си хиляди строфи от поетични предания. Слез малко Юбер каза:

– Един от магьосниците, екзекутирани по времето на крал Рожер. Име покрито с позор.

– Магьосникът или Кралят? – попита Никола и седна край масата.

Юбер прие въпроса сериозно.

– И двамата, въпреки че това е съвсем отделна тема. Искаш ли справка за Макоб?

– Ако обичате.

Доктор Юбер пристъпи към рафтовете и закричи замислено покрай тях.

– Всеки помни Макоб единствено като некромант и нищо повече. Преди него, знаеш, на некромантията се е гледало с лошо око, но е била съвсем законна. Занимавала се е основно с методи за разкриване, по онова време. Да видиш в нечий нокът древни крале и да ги питаш за тайни неща – Юбер се засмя – Макоб я карал като най-обикновен магьосник в продължение на години. Тогава по време на една епидемия починала жена му и няколко от децата му.

– Сигурно ли е, че са починали от естествена смърт? – попита Никола вдигнал вежда в знак на съмнение.

– Да, След това бил заподозрян и за тяхната смърт, но не мисля, че

го е направил. Не, не мисля. Лечебната магия била безпомощна, а по онова време аптекарите били почти безполезни. Мисля, че след като починала най-голямата му дъщеря, тогава Макоб ... се променил.

– Полу дял ли?

– Трудно е да се каже. Съдейки по действията му, трябва да е полу дял. Но не се държал като луд човек. Бил изключително умен и умел. Работите му през онзи период били повече от брилянтни. Непрекъснато удивявал преподавателите в Лодун, получавал титли от Краля и водел абсолютно нормален личен живот в дома си в града. И убивал хора. Накрая го хванали, съвсем случайно. Къщата до неговата била продадена и новите собственици пристроявали конюшня. Една от дворните стени се срутила, поради некадърността на строителите и паднала върху едното крило от къщата на Макоб. По това време бил на път. Когато строителите побързали да поправят щетата, намерили първото тяло – Юбер потръпна и продължи. – Никой никога няма да разбере колко хора е убил. Габар Вентарин прочел тайните дневници на Макоб преди да ги изгори и открил, че Макоб е разширил границите на некромантията в посока съвсем различна от откриването на тайна информация. Бил открил как да извлече сила не само от смъртта, но и от болката. – доктор Юбер млъкна и докосна ръба на една книга. – „Той привикал за свои съюзници тъмни сили и се сговорил с тях да предизвикат нещастия и упадък. Носел смърт на невинни и прикривал следите си с хаос...“ Това е от Разказите на Адери Катар. Това не ти трябва, там няма нищо ценно. Екзекуциите на Рожер, това е по-добро. Само отпреди петдесет години е и има поне половин дузина копия, затова мога да ти заема едно с чиста съвест – той загледа смръщено рафтовете. – Не е тук. Не, не е тук. Да отидем и да я потърсим, става ли?

Екзекуциите на Рожер накрая се откри и след като поблагодари на Доктор Юбер, Никола напусна прашния полумрак на старата библиотека, мина през отворената галерия и се отправи към една от по-новите тухлени сгради, които никнеха като гъби след дъжд от страни на старите постройки. Измежду колоните на галерията се виждаха кулите и дворовете на медицинския колеж. Денят беше слънчев и бризът беше нежен; още един признак, че за тази година зимата свършваше. Никола попипа пистолета в джоба си. Съмняваше се, че следващата среща ще завърши толкова приятелски.

Иламирес Роан, бивш Ректор на Лодун, все още прекарваше повечето от времето си в своя дом на територията на университета. Къщата

беше четириетажна, от жълтеникав камък, който блестеше в златисто на следобедната светлина, с орнаментирани кулички по ръба на покрива. Намираще се в средата на голям парк, обграден от ниска каменна стена. На излизане от Библиотека Албаран Никола беше минал през залата на студентите и беше взел една шо-годе прилична студентска мантия от купчината в дъното на стълбището, оставени там от жадните за живот след занятията студенти. С нея, върху прашасалия си костюм, никой не го погледна повторно, докато минаваше през разните университетски дворове на път за къщата на Роан.

Градинарите подготвиха цветните лехи за пролетта и също не го погледнаха дори, когато Никола мина през задния вход на зеленчуковата градина и влезе през кухненската врата. Беше доста след обедата и кухнята и килерите бяха пусти, ако не се броят две прислужнички, които лъскаха тенджерите и които удостоиха минаването му с кимване на глава и продължиха разговора си.

Никола остави мантията на закачалката в приемната на иконома и влезе през тапицираната врата за прислугата, която го изведе в предния хол. Къщата беше красива и отвътре. Холът бе изпълнен с мека светлина от дузината или повече тесни прозорци над входната врата, етажерките и съвваемите маси бяха от полирано палисандрово дърво, скъпите тъкани килими бяха от планините. Но Роан винаги бе имал изискан вкус, дори когато бе декан, живеещ в една къшурка зад Палатата на Аптекарската Гилдия. Звездата му май изгря бързо, помисли Никола. А въпреки привидния си покой, Лодун бе свят на конкуренция, особено за магьосниците. Никола влезе в няколко приемни, но в тях нямаше никой, след което чу гласове и се отправи към тях в големия салон в края на хола.

Там имаше групичка мъже, които тъкмо излизаха от стаята отзад и разговаряха приятелски. Всички бяха на възраст, облечени или в преподавателски тоги или в безупречни двуредни костюми. Едно от нещата, които Никола откри по време на сутрешното си разузнаване беше, че този следобед Роан дава прием за неколцина уважавани мъже от града и университета; радваше се да види, че информаторът му не е сгрешил.

– Учителю Роан, – каза тихо Никола.

Възрастният мъж се обърна сепнато. Лицето му, слабо и аскетично, с дълбоки бръчки и бледо от твърде многото време, прекарано в слабо осветени стаи, се промени, когато позна новодошлия. Тази промяна каза на Никола всичко, което искаше да узнае. Роан каза:

– Не знаех, че си тук.

Почти заекваше, сякаш се чувстваше виновен, че е забравил за посещението му, макар че трябваше да е наясно, че икономът не беше приемал Никола, за което в противен случай щеше да е информиран. Ако беше настръхнал от раздражение при вида на подобна невъзпитана наглост и бе настоявал да разбере защо не е влязъл през предната врата като джентълмен, щеше да е по-убедителен. Никола се усмихна.

– Какво не знаеше: че съм в града или че изобщо съм между живите?

Роан присви очи сякаш подозираще, че го подиграват, обаче без да е сигурен за какво, но каза:

– Искаш да говориш с мене ли? В момента съм зает.

Гласът му бе охладнял. След секунди самообладанието му щеше да се възвърне достатъчно, за да му позволи да се освободи от пришелеца без излишен шум.

Никола пристъпи към масата, с ръце в джобовете и нарочно прикова поглед в очите на Роан.

– Исках да те питам нещо за делата на Едуар в Лодун. Ти свърши толкова прекрасна работа като ги запази заради мен, когато бях помлад, че си помислих, че би могъл да ми помогнеш и сега.

Старецът вдигна поглед и се обърна към другите мъже с едва доловимо колебание.

– Извинете ме джентълмени. Задължение към стар приятел...

Другите мъже го увериха, че, естествено, въобще не е проблем и Никола последва Роан в кабинета му без да чака покана. Бяха го видели Ректорът на Доар Хол, трима декани от медицинския колеж и Лорд Кмета на Лодун, като нито един от тях не бе магьосник-колега на Роан. Ако Роан искаше да го убие, нямаше да може да го стори този следобед и в дома си.

Кабинетът беше просторен, стените бяха с тапети от рипсена коприна и покрай тях стояха наредени библиотечни шкафове със стъклени витрини, лакиран шкаф за карти и множество бюстове на класици на изваяни пиедестали. Над мраморната полица на камината имаше пейзаж от Ситар, което бе сигурен признак, че Роан не страда от недостиг на финансови средства.

Роан отиде до бюрото и седна зад него, сякаш Никола беше студент, привикан, за да бъде скастрен, не особено дружески жест спрямо сина на стар приятел. Каза:

– Надявам се, че няма да отнеме много време. Както видя, аз...

– Има само едно нещо, което все още наистина искам да разбера;

останалото е любопитство – прекъсна го Никола. Даде на стареца секунда време. – Материалът, който си дал на Доктор Октав. Откъде се взе той? От лабораторията на Едуар ли го взе?

Роан въздъхна.

– Не съм, го откраднал, ако намекваш за това – Той се наведе и потри основата на носа си. – Някои от записките бяха на Едуар, други бяха мои. – Той вдигна уморено глава. – Сферата беше моя. Едуар я конструира, а аз измислих заклинанията.

Никола не си позволи да промени изражението си и продължи да стиска револвера в джоба си. Можеше да е номер. Признавай без колебание онова, което вече знаеш, че не можеш да скриеш и удрай веднага щом сваля гарда. Спомни си натрапчиво познатия почерк на парчетата хартия, които бяха намерили във Валент Хаус; май беше на Роан. Изрече с измамно благ глас:

– Не знаех, че си работил с Едуар. Ти каза...

– Казах, че не одобрявам. Казах, че онова, което прави е безсмислено.

Роан удари с ръка по бюрото и пое дълбоко въздух, за да се успокои.

– Страхувах се. Когато се съгласих да работим заедно, му поставих условие да не казва на никого, че и аз съм замесен. Виран Асилва беше стар и нямаше амбиции, дори по онова време. Той можеше да си позволи да се забърква в такива неща. Арисилд...

Като изрече това име, гласът на Роан почти заглъхна от горчивина.

– Арисилд бе едно голямо дете. Никой не можеше да му навреди и той го знаеше. Но аз бях Ректор на Лодун и бях узвим.

Това твърде приличаше на истината. Никола каза:

– Удържал е на думата си пред теб. Не каза на никого. Можеше да свидетелстваш...

– Той беше просто един учен, който искаше да разговаря с покойната си съпруга и го обесиха за некромантия. Аз бях магьосник и разполагах с власт. Как мислиш, какво щяха да сторят с мен? – Роан поклати глава – Знам, знам. Асилва свидетелства и това не донесе никаква полза. Аз убедих себе си, че Едуар може и да е виновен, че може да е убил онази жена, заради експериментите си, че може да е крил истинската им същност... И се страхувах. След това Едуар бе мъртъв, след което Ронсард доказа, че е било грешка и нямаше смисъл нещата да се раздухват отново.

Той потри уморено лицето си и разпери на бюрото съсухрените си

ръце.

– Октав не ми каза какво ще прави със сферата. Предполагам е дошъл при теб със същата цел. Знаех, че от помещенията на Едуар липсват някои неща, когато Короната конфискува съдържанието и разбрах, че сигурно сте ги взели ти и Асилва, но не го казах на Октав. Това не може да се прехвърли на моя гръб. И теб ли заплаши да те разкрие? Доколкото Едуар бе признат за невинен, не смятам, че ще се сметне за престъпление...

Роан говореше припряно, а ръцете му нервно докосваха ту един ту друг предмет по бюрото. Никола престана да го слуша. Имаше нещо безвкусно и разочаровашо в това да дойдеш в очакване на зло и да откриеш единствено слабост. Той попита:

– С какво те заплаши Октав?

Роан замълча за секунда.

– Занимавал съм се по малко с некромантия и то неведнъж – Той вдигна поглед и добави с неприязън. – Виждам, че това не те шокира. Повечето магьосници от моето поколение имат известен опит в нея, макар че малцина са онези, които ще го признаят. Октав дойде при мен преди две години. Той знаеше. Не знам откъде беше разбрал. Знаеше за миналите ми работи, за работата ми с Едуар, знаеше всичко. Дадох му онова, което поиска и той си тръгна – Роан потръпна – Не трябваше, знам. Едуар я беше направил с цел това да е начин за общуване с етерната равнина, но тя така и не заработи точно така, както искаше той. Едуар конструира нещото; аз допринесох единствено с нужните заклинания. Знам, че той искаше тя да работи за всеки, но тя работеше само за хора, с някакъв магически талант. Можеше и да е съвсем незначителен талант, просто смътно осъзната дарба, но беше достатъчно.

Но как Октав е разбрал това? Никола имаше чувството, че ако успее да си отговори на този въпрос, ще разнищи всички интриги, в които досега успяваше само да надзърне и то наполовина.

– Това означава ли, че Октав е магьосник?

Роан поклати глава.

– Има малко талант, но не и умения. Той не е магьосник. Но със сферата... Не знам. Не мога да ти кажа нищо повече. – той се поизправи на стола си – Ако това беше всичко, което искаше да ме питаш, моля те иди си.

Всичко това можеше да е сценка, но не му се вярваше. Единствено участие на Роан в този комплот беше в ролята на жертва на шантаж заради минали престъпления и предателства. Никола извади ръка от

джоба си и пистолетът беше в нея, след което тръгна към вратата. На прага спря, погледна назад и каза:

– Убеден съм, че Арисилд щеше да ти изпрати поздрави. Ако помнеше кой си.

И внимателно затвори вратата след себе си.

Никола намери Мадлин, която го чакаше на масата пред едно малко кафене, където се бяха разбрали да се срещнат. Когато се приближи, тя се изправи и каза:

– В хотела имаше телеграма от Рейнар. Пише, че има развитие на нещата и трябва да се връщаме незабавно.

Докато слизаха с Мадлин от влака, Никола забеляза Рейнар в тълпата на перона на виенската гара. Тай като нямаха багаж, успяха да избягнат навалищата и се отправиха към него, след което се оттеглиха в една от закътаните чакални, останала празна след пристигането на Експреса. Това бе малко помещение с дървени пейки и силно миришеше на тютюн и отработена пара от влаковете.

– Какво става? – настоя незабавно Никола.

Рейнар бе облечен безукорно, както винаги, но му личеше, че не е спал. Каза:

– Арестуваха Ронсард.

– Какво?

Никола погледна Мадлин, видя невярващото ѝ изражение и разбра, че е чул съвсем добре.

– За какво, по дяволите?

– Формалното обвинение е проникване с взлом – каза Рейнар.

От скептичното изражение ставаше ясно мнението му за подобна вероятност.

– Навярно е влязъл в някоя къща, за да търси доказателства и е бил дотолкова непредпазлив, че да го хванат. Но Кюзар твърди, че из града се носи слух, че е асистирал на някакъв некромант.

Мисленият скок от разбиване на чужди врати към некромантия бе прекалено висок, дори и за истеричните виенски слухоразпространители. Никола почувства странно замайване; навярно беше по-уморен, отколкото осъзнаваше.

– Как стана цялата тая работа?

Рейнар поклати глава.

– Трябваше да почна от началото. Онази сутрин, когато тръгнахте

за Лодун, Префектурата откри Валент Хаус. Когато вчера е влязъл в онова място, заради което го обвиняват, Ронсард е разследвал убийствата – Предугаждайки въпроса, с който щеше да го прекъсне Никола, той добави – не, не знам точно в чия къща. Във вестниците не писаха, а и Кюзар не успя да разбере от източниците си в Префектурата Което навежда на мисълта за аристократичен дом, нали така?

– Или дом на долни твари.

Никола си мислеше за Монтес. Интересът на Октав към Едуар Виляр от самото начало, кражбата на научните му разработки, познаването на Колдкорт, дори и начинът, по който бе отишъл при Иламирес Роан. Като стъпки по снега, те водеха към Монтес. Можеше ли той да е в корена на всичко? Той ли стоеше зад Октав и откачения му магьосник? Щеше да е толкова... удобно. Удобно и по някакъв начин разочаровашо. Не искаше да екзекутират Монтес за престъпление, което наистина беше извършил. Това щеше да срине целия замисъл.

– чакай, – избухна Мадлин – Нещо ми се губи. Как ѝ е хрумнало на Префектурата, че Ронсард стои зад убийствата във Валент Хаус?

– Те не твърдят това, – отвърна ѝ нетърпеливо Рейнар – Него го отстраниха от играта за влизане с взлом и онзи, който е дръпнал конците е доста нависоко в йерархията, само това мога да кажа. – Тай махна безпомощно – Но слухът, че е замесен в некромантия, се носиш навсякъде. Миналата вечер пред Валент Хаус имаше размирици. Наложил Градската Стража се да се намеси, за да не изгори тълпата онова място.

– И половината Крайречен заедно с него, доколкото си го представям – Мадлин вдигна вежда и погледна Никола.

Никола прокара пръсти през косата си. Покрай отворената врата на чакалнята минаха няколко жени и носач, отрупан с багаж, но не влезе никой. Той измърмори:

– Ох, трябва да е бил наблизо. Навярно е бил на косъм от тях.

Рейнар погледна джобния си часовник.

– След час ще го изправят пред съда. Мисля, че ще е добре да отидем да видим какво става.

– Да, хубаво ще е да тръгваме веднага – Никола се обърна към Мадлин. – Искам останалите сфери да се изнесат от Колдкорт. Можеш ли да го направиш, докато ние сме в Съда?

– Да. Мислиш, че Октав ще се пробва и за тях ли?

– Не. Но може да ми потрѣбват за примамка и не ми се рискува да ходя в Колдкорт. Не искам да насочвам вниманието им към него. Занеси сферите в склада и ги сложи в сейфа на Арисилд. Обзалагам се, че там

няма да ги намери дори истинският Констан Макоб.

– Оставам с впечатлението, – започна мрачно Рейнар, – че съм слабо информиран. Кой, по дяволите е Констан Макоб?

– Ще ти обясня по пътя.

Мадлин намери кабриолет-такси за да се отправи към собствената си задача в Колдкорт, а Никола и Рейнар отидоха при каретата. Караше я Девис, Крак чакаше на капрата. Поздравът на Крак се ограничи до кимване. Застанал така, че да не го виждат любопитни погледи, Никола върна пистолета на Крак и го поздрави с докосване на периферията на шапката.

– чувствам се много необичайно, – отбеляза Рейнар щом видя книгата и изслуша теорията на Никола за това кой е врагът им – да търча да видя Ронсард изправен пред съда. Винаги съм очаквал, че ще бъде от обратната страна на банката, както е нормално.

– „Необичайно“ е много слаба дума, – отвърна Никола със стисната челюст.

След като преодоля първоначалния шок, сега вече беше съвсем бесен на Октав и откачения му магьосник. Бяха откраднали работата на Едуар, опитаха се да убият него и Мадлин, а сега... А сега Ронсард. Трябваше да им е признателен за желанието да унищожат великия Инспектор Ронсард, нещо което той така и не успя да постигне. Ако не се брой, че престанах с опитите да го унищожа още преди години. Не им беше признателен. Беше готов да убива. Не стигаше, че застрашиха живота на приятелите и подчинените му, ами трябваше да нападат и най-стойностния му враг.

– Къде е Октав?

– В нощта, когато ни се случи онова незначително премеждие на площад „Забрава“, той се изнесе от хотел „Галваз“ и се нанесе под фалшиво име в „Дормие“. Няколко от хората на Кюзар го държат под око. О, а пък аз и Ламан отидохме пак в онази фабрика, където ни отведе Октав. Там няма нищо, просто една стара празна града.

Никола направи раздражена гримаса. Поведението на Октав беше необяснимо. Реши, че два яки удара с касоразбивачески лост по главата на спиритиста биха довели до значителното му подобрене.

– Предполагаше се Октав да напусне града, поне докато се погрижат за нас.

– Ако не се брой, че си е насрочил сеанс във Фонтенон Хаус. Не смятам, че ще го изпусне.

– Във Фонтенон Хаус?

На Никола не понрави леденото предчувствие, което му навя това просто изречение. Фонтенон Хаус бе домът на братовчедката на Кралицата по майчина линия, възрастна жена, чиито амбиции, се изразяваха единствено в това да се показва в обществото, но самата къща се намираще на визуално разстояние от двореца. Беше възможно дори да се намира на ръба на обсега на пазителите на двореца. Идеята Октав да проведе сеанс във Фонтенон Хаус не приличаше на поредния фарс с цел измама, приличаше на самата цел.

– Това говори ли ти нещо? – попита Рейнар, наблюдавайки изражението на Никола.

– Навежда ме на едно доста неприятно предположение. Ти как разбира за това?

– Натъкнах се в Лусод на Мадам Алгрето. Те са поканени. Тя нямала особено желание след онова, което стана в Габрил Хаус, но доколкото разбирам няма голямо право на избор в ангажиментите си, – отвърна Рейнар и изгледа Никола проницателно – Това те тревожи. Защо?

Никола поклати глава. Подозренията му бяха твърде смътни, за да ги изрази с думи. Октав се беше изкачил по обществената стълбица на Виен доста бързо. Братовчедката на Кралицата бе на практика върхът на тази стълбица и от години се носеха слухове за начините, по които тя прекарваше свободното си време. Каза:

– Досега изобщо не мислех, че е налице план. Мислех, че Октав се опитва да прибере каквото може и че този магьосник просто е луд. Но...

– Но това те кара да мислиш по друг начин.

– Да.

Никола забарабани нетърпеливо с пръсти по рамката на прозореца.

– Трябва ни Арисилд. Ако му бях обърнал повече внимание, когато говорихме последния път, навярно...

Рейнар изпусува.

– Не може да се живее така, Ник. Ако аз бях изгорил проклетото писмо от Бран, вместо да го задържа в изблик на сантименталност, ако бях проявил подозрителност, когато видях че е изчезнало, вместо да вдигна безгрижно рамене, малкият глупак щеше още да е жив. И ако изживявах всички тези грешки отново и отново, щях да съм толкова зътнал в опиума и самосъжалението, колкото твоят приятел магьосника.

Никола изпуктя и отпърво не отговори, защото много добре знаеше, че беше казал нещо подобно на Арисилд в нощта на последното прояснение на магьосника. От времето, когато се бяха запознали насам,

се чудеше дали Рейнар беше обичал младежа, който се беше самоубил, заради злепоставящото писмо. Оттогава беше решил, че не е много вероятно. Но младежът му е бил приятел и Рейнар е чувствал, че е трябвало да го защити и че е отговорен за трагичния му край. Никола смяташе, че доста от странностите на Рейнар прикриваха хипертрофираното му чувство за отговорност. Чудя се какво ли прикриват моите странности, помисли Никола. Щеше да е по-добре да не прави предположения. Изрече с неприязън.

– Не се притеснявай точно за това. Ако се отдам на самосъжаление, със сигурност ще направя нещо далеч по бързо и зрелищно, отколкото просто да се пристрастя към опиума.

Това прозвуча много по-сериозно, отколкото бе възнамерявал, затова добави:

– Но първо ще трябва да поискам позволение от Мадлин.

Рейнар изви устни, но не в усмивка, но прие опита за разведряване.

– Удивен съм, че Мадлин се оправя с теб.

– Мадлин... си има свой живот и грижи.

Тази тема може би не бе чак толкова безобидна.

– Да, за твой късмет, защото това я прави забележително толерантна спрямо някои аспекти на твоята душевност, които лично мен със сигурност щяха да ме накарат да ти разбия главата в най-близката стена.

– Като видиш баба й, ще се сетиш защо й е надобеляла кожата.

Когато каретата им наближи градския затвор, Никола не видя никакви следи от вълненията, които бе споменал Рейнар. Улиците на Виен изглеждаха оживени както винаги и толкова спокойни, колкото изобщо можеха да бъдат. Сигурен беше, че разрушенията на площад „Забрава“, нанесени от Изпратеното бяха развълнували донякъде духовете, но Виен имаше дълга история и беше виждала далеч по-страшни неща.

Тогава каретата отмина Министерството на Финансите и навлезе в площад „Съдебен“.

Затворът заемаше едната цяла страна на просторния открит площад. Стените му бяха от тъмен, покрит с петна камък, беше на няколко етажа и свързваше шест огромни назъбени кули. Навремето бил укрепление към стената на стария град и местата на многобройните врати, запълнени с по-нов камък, все още си личаха. Във вътрешността на високите стени, всъщност няколко съвсем отделни сгради с двор по средата образували затвора, но преди няколко десетилетия те били свързани помежду си и дворот бил закрит с покрив. Никола беше влизал вътре преди години, когато за пръв път разкри някои от криминалните деяния на

Конт Монтеc. Беше открил, че едно брутално убийство, потресло Виен, в действителност бе извършено от двама наемници на Монтеc. човекът, когото пратили в затвора заради това просто се оказал на неподходящото място в неподходящото време и бил натопен от истинските извършители. Никола не разполагаше с никакви доказателства и с почти никаква вяра във виенското правосъдие, затова беше предприел стъпки, за да освободи невинния човек. Точно тогава се бе запознал с Крак.

Организирането на бягството на Крак от затвора бе небивал успех, особено доколкото затворническите власти бяха твърдо убедени, че оттам не можеше да се избяга. Официално Крак беше мъртъв и погребан в едно от гробищата за бедни в покрайнините на града.

Когато каретата им прекоси площада, мина покрай мястото, където се издигаше старата бесилка, мрачен символ на виенската правосъдна система. Тя не се използваше от петдесет години, тъй като, за да избегне струпването на големи неуправляеми маси хора, Министерството беше наредило екзекуциите да се изпълняват във вътрешността на затвора. След смъртта на Едуар Никола идваше всеки ден на площада, за да гледа бесилката, да я докосва, без да го забележат, ако беше възможно, да се сблъсква с нея и с всичко, което символизираше.

Ронсард нямаше да е в самия затвор, а в кабинетите на Префектурата, която се издигаше от външната страна на далечната стена на затвора и заемаше половината площад от другата страна. Седалището на Префектурата представляваше странен придатък на мрачния затвор с многобройните си прозорци с резбовани рамки и изящни ковани решетки. От другата страна на площада се намираха Съдът и Прокуратурата. Тези сгради бяха още по-пищни, като се почнеше от колонадата на входа и се свършеше с грозно ухилените чудовища по стрехите и изображенията на Мадам Правосъдие със символите на Короната на Ил-Риен над всеки вход.

В центъра на площада имаше голям фонтан, с множество статуи на древни морски богове, бълващи вода от рокове и тризъбци и, както обикновено, просяците и вестникарите пресрещаха безспирния поток пешеходци. Никола се намръщи. Днес площадът бе по-оживен от обичайното и на сновящите фигури им липсваше устремеността на търговците и чиновниците отиващи или прибиращи се от работа. Това тук беше сган и тя беше в лошо настроение.

Никола сигнализира на Девис да спре и той и Рейнар слязоха от каретата. Трябваше да се движат, за да избягнат блъскането и бутането от страна на тълпата, докато Никола се насочваше към края на площада, с

намерението да стигне до най-близката до затвора правосъдна сграда.

Обичайните вестникари и продавачи на закуски бяха по местата си, но около всеки от тях имаше по една гневна групичка хора, които обсъждаха на висок глас некромантията и черната магия, и данъците, и неспособността на Префектурата и Короната да защитят обикновения човек. Групичките се състояха от просяци и безделници, но също така и от чиновници и продавачи от близките магазинчета, жени с пазарски кошници, прислужници и работници от фабриките от другата страна на реката. Той чу да се споменават многократно Валент Хаус и площад „Забрава“. Подозираше, че тамошното им приключение изобщо не е спомогнало за уталожването на паниката. И нямаше как да пусне мълва, че специално по отношение на онова произшествие, всичко вече е наред. Можеше да го стори, но само сред криминалните кръгове.

Никола спря до стъпалата към фонтана в центъра и не успя да се приближи повече до сградите. Намираше се по-близо до Съда, отколкото до затвора и имаше добра гледка към прозорците на топлата връзка между тях на втория етаж. Рейнар застана до него и измърмори:

– Ще ми се да знам, по дяволите, как всичко се разбуни толкова скоростно.

Никола поклати глава, защото не можеше да му отговори. Докато пътуваше с влака беше прочел Екзекуциите на Рожер, но онова за което си мислеше в момента бяха Разказите на Адери Катар, които бе цитирал Доктор Юбер. Прикриваше следите от преминаването си с хаос...

Крак беше застанал на няколко крачки от тях и наблюдаваше обградилата ги тъпла с напрегната подозрителност. Никола му махна да се приближи и каза:

– Прати Девис да каже на Кюзар да доведе колкото може повече хора. Побързай.

Крак кимна отсечено и се отправи назад към каретата.

Рейнар засука многозначително мустака си.

– Предусещаме ли неприятности или ще ги предизвикаме? – попита полугласно.

– Мисля, че и двете. – каза Никола.

Той вдигна вежди, докато униформени полицаи избутаха насила от стъпалата на Съда неколцина от по-нахалните зяпачи.

– Определено и двете.

чакаха. След като изпрати Девис при Кюзар, Крак пак се присъедини към тях и с повечко настойчивост успя да си пробият път почти до

стъпалата пред Съда. Само един огромен и отвратително вонящ субект се възпротиви на присъствието им: Никола даде знак на Крак, който сграбчи мъжа за гърлото, наведе го до нивото на очите си и изрече с тих глас забележка, която накара нападателя да измърмори някакво извинение и бързо да се отдръпне, след като Крак го пусна.

часът, насрочен за разпита на Ронсард, минаваше и Никола виждаше, че все още не отварят Съда, дори за хора, които имаха съвсем законна работа там. Помисли си, че така допускат грешка; вместо това трябваше да започнат възможно най-скоро и да разрешат на всеки, който успее да се промъкне, да заеме място в галерията. След което повечето запачи нямаше да имат причина да останат и щяха да се отдръпнат или да се заемат с работите си. Отлагането на разпита само подхранваше атмосферата на наелектризирано очакване.

Небето се заоблачаваше, но утринният бриз изглежда беше утихнал напълно. На площада ставаше все по-горещо и тясно и множеството тела, нагъчкани във все по-отесняващото пространство не подобряваха нищо настроение. И да искаше, не можеше да избере по-добър ден за това, помисли си Никола, който и да беше „той“. Ако реша за предизвикателен бунт, отсега нататък ще трябва да вземам предвид и метеорологичните условия. Той отмести поглед от сградата на Съда, тъкмо навреме, за да види проправящите си път към тях Кюзар и Ламан. Изведнъж Рейнар изпсува и Никола улови погледа му в обратната посока.

Отпърво видя на стъпалата на Префектурата само група полицаи. След това изруга при вида на изправения сред тях Ронсард. На стъпалата на Префектурата, а не в топлата връзка, откъдето престъпниците можеха да бъдат отвеждани до съда, недосегаеми за побеснялата тълпа.

– Ето го, – изкрещя някой и тълпата се втурна напред.

Никола също се втурна напред като разблъскваше хората, които му пречеха с лакти и с бастуна си, с който ръчкаше в ребрата всички, които отказваха да се поместят от пътя му. Той и Рейнар бяха виждали Ронсард много пъти и го познаха лесно. Това че го познаха провокаторите, които си бяха проправили път най-близо до сградата, при положение, че би трябвало да са го виждали само на някаква неясна скица с молив от жълтите вестници, потвърди най-лошите му предположения. Който и да беше устроил ареста на Ронсард, все още действаше и нямаше никакво намерение да позволи на Инспектора дори да стигне до подсъдимата скамейка.

Стъпалата бяха претъпкани с хора, които се биеха и бутяха напред. Видя как един от полицаите пада на земята, след което напорът на

телата помете и останалите. Никола спря, за да реши какво да прави и някакъв мъж, облечен в кърпено работно сако го сграбчи за яката и почти го отдели от земята. Той го удари в корема с дръжката на бастуна си, след което го фрасна с нея и по главата и противникът му го пусна и изчезна на бегом. Някой се блъсна в него изотзад. Никола клекна, след което видя, че е Рейнар.

От Префектурата се изсипваха още полицаи и биваха поглъщани от хаоса и биешите се фигури. Сякаш всички едновременно крещяха и пишяха. Ненадейно се освободи малко място; Никола се обърна и видя, че Рейнар е извадил меча си от ножницата.

Това доказва, че половината от тези хора са платени провокатори, помисли Никола, истинските виенски анархисти нямаше да се поколебаят да се нахвърлят срещу един меч. Беше се нагледал на спонтанни вълнения в Крайречен, за да знае разликата. Успя да се изкачи с две стъпала по-нагоре, за да заеме по-добра позиция, а Рейнар го следваше плътно. Не виждаше Ронсард, но най-близкият изход към площада беше задръстен от налитащи и биещи се хора – зяпачите изчезваха преди Короната да се е намесила с конна полиция.

Крак си проби път през тълпата и се присъедини към тях.

– Виждаш ли го? – попита го Никола като крещеше, за да може Крак да го чуе в невъобразимата шумотевица.

Крак поклати глава.

– Може да са го вкарали вътре.

Може... Но това бе инсценирано твърде внимателно. Нямаше да разрешат на полицаите да го спасят... Никола изпсува от безсилие.

– Трябва да се приближим още.

– Там! – изкрещя изведнъж Рейнар.

Никола се обърна. Рейнар ги беше предпазвал в гръб, обърнат към площада. Едва удържащ натиска на телата зад себе си, той видя една устремена нанякъде група хора и Ронсард сред тях. Инспекторът се отскубна и успя да изкачи няколко стъпала назад към Префектурата, когато някой го блъсна отзад и той изчезна в тълпата.

Отвеждаха го към онази участък на площада, където се намираще затворът. Рейнар го хвана за ръката.

– Какво ще правим, по дяволите?

Никола се поколеба, но само за миг. Имаше поне дузина причини да го стори, но тази, която в момента имаше най-голямо значение беше, че някой много искаше Ронсард да умре, същият който искаше и те да умрат и Никола знаеше, че, ако разберат причината, ще научат много.

– Намерете Ронсард и го измъкнете оттук.

– Точно от това се боях – изръмжа Рейнар и мечът му засвистя, за да им разчисти скоростно път.

Напредваха, тъпата отстъпваше пред оръжието на Рейнар и пробивността им. Никола вече не виждаше Ронсард, но държеше под око онзи, който беше блъснал Инспектора: беше едър мъж с украсена шапка и го губеше от поглед сред хаотично движещите се глави наоколо. Излязоха на открито и Никола видя, че поне още шестима придружават похитителя на Ронсард и че двама от тях влачат Инспектора. Водеха го... Към старата врата на затвора? Защо, по дяволите...? Никола изведнъж изтръпна. Не, към старата бесилка.

Силен удар в гърба го извади от равновесие и той залитна няколко стъпала нагоре; по скоро усети, отколкото видя как във въздуха зад него изсвистя нещо тежко и метално. Извърна се навреме, за да види върха на меча на Рейнар, който се подаваше от гърба на някакъв мъж. Оръжието му, сгъваема палка, падна на паважа.

Никола се втурна към бесилката като се надяваше, че Рейнар и Крак ще го последват. Дървеният трап за екзекуции се беше разпаднал преди години, така че ако похитителите на Инспектора успеяха да го обесят, екзекуцията щеше да представлява бавно задушаване, а не бързо прекършване на врата – това можеше да даде известно време на Никола.

Поредната група бунтовници препречи пътя му. Той предпочете да се вреже в тях, вместо да губи време да ги заобикаля и се наложи да се наведе, когато някакъв мъж с изцъклен поглед замахна към главата му с прекършена дръжка от метла. Мъжът залитна и отново замахна, при което Никола разбра, че беше пиян.

Никола избягна това препятствие, оказа се зад него и го сграбчи за раменете. Мъжът продължаваше да размахва унесено импровизираната си палка, очевидно признателен за навременната подкрепа. Никола насочи човешкия си таран в правилната посока и останалите биткаджии се разпръснаха от пътя му.

Похитителите на Ронсард се подготвиха да го обесят, понеже такъв вид убийство щеше да бъде приписано на тъпата; ако просто го бяха застреляли, можеше да възникнат подозрения. Това не е дело на Октав или на домашния му магьосник, помисли Никола. Който и да го беше планирал, познаваше Виен твърде добре.

Отново се озоваха в свободно пространство. Той обърна мъжа настрана, в случай че Рейнар или Крак си проправяше път отзаде му и го блъсна. Пияницата се заклатушка нататък в търсене на нови мишени и

Никола се затича.

Двама от мъжете влачеха Ронсард по стълбите към бесилката. Един от останалите забеляза, че Никола идва и му препречи пътя. Никола видя как изражението му се превръща от злобно хилене във внезапна тревога. Той бръкна в джоба на самото си и Никола видя проблясък на метал. Замахна с бастуна си, прасна ръката на мъжа и револверът, който онзи тъкмо изваждаше, падна на паважа.

Видът на револвера накара Никола да осъзнае, че беше донякъде неподготвен специално за това начинание и той се хвърли към оръжието. Удари се в паважа и сграбчи дулото в същия момент, в който някой го хвана отзад за самото. Чу се сподавен вик и нападателят внезапно го пусна. Той се претърколи и видя Рейнар, който издърпваше меч си от гърдния кош на мъжа, с Крак зад гърба. По стъпалата на бесилката припряно се спускаше към тях друг мъж; Никола се изправи и изкрещя, за да привлече вниманието на Крак, след което му метна бастуна си. Крак се извърна и ръгна новодошлия в стомаха с тежкия дървен прът, толкова силно, че спокойно можеше да пробие корема му, след което го улови за яката и го запокити настрани.

Двама обезвредени, помисли Никола, остават още пет. Той се втурна по стълбите към платформата, която проскърцваше заплашително под тежестта на мъжете отгоре ѝ. Трима от тях се бореха с Ронсард, който все още се съпротивляваше, макар лицето му да бе обляно в кръв от многократните удари по главата. Един премяташе въже през рамото на бесилката, а другият стоеше и наблюдаваше. Явно главатарят. Никола махна на Рейнар и Крак да стоят настрана, след което насочи револвера към главатаря и каза:

– Спи!

Всички се вторачиха в него и застинаха за миг. Ронсард беше паднал на колене, премигваше и изглеждаше на път да изгуби съзнание. Всичките му похитители имаха грубото облекло и набитото телосложение на работници и от белезите по лицата и палките, с които очевидно всички разполагаха, ставаше ясно, че до един нямат нищо общо с почтения физически труд. Същият сой мъже, които работеха и за Никола. Той се усмихна:

– Нека да бъдем разумни. Пуснете го и ще можете да си отидете.

Главатарят взе усмивката му за проява на слабост. Той се изкили презрително и каза:

– Няма да стреля. Продължавайте...

Никола натисна спусъка. Куршумът уцели мъжа в гърдите и го

отхвърли към единият от масивните пилони, които поддържаха бесилката, където той се свлече на платформата и остави тъмно петно върху износената дървения. Никола леко премести дулото пистолета към мъжа, който държеше въжето, вероятен следващ кандидат за участта на главатаря. Все още усмихвайки се, каза:

– Хайде отначало. Пуснете го и ще можете да си отидете.

Мъжете, които държаха Ронсард, го пуснаха и се отдръпнаха без чакат консенсус с останалата част от групата. Инспекторът залитна и почти се свлече, но успя да се задържи изправен. Онзи с въжето вдигна нервно ръце. Никола посочи с пистолета към края на платформата.

– чудесно. Сега изчезвайте и не се връщайте.

Мъжете се заблъскаха към ръба на бесилката и скочиха долу. Никола сложи пистолета в джоба на самото си и отиде до Ронсард, който се беше свлякъл до единия от пилоните. Докато го повдигаше, се появи Рейнар, който подхвана ранения мъж от другата страна и каза:

– Надявам се имаш някаква представа какво ще правим сега?

Изречението му беше скептично. Крак, който се беше отдръпнал враждебно на няколко крачки от тях, изглеждаше твърде изнервен от присъствието на Ронсард, за да разпитва Никола за следващата посока на действие.

Оглеждайки хаоса около себе си, Никола измърмори:

– Рейнар, изглеждаш ми разколебан.

Не виждаше сред тълпата Кюзар и Ламан; трябва да се бяха изгубили в суматохата. Бунтът изглежда набираше сила. На площада се бяха изсипали още полицаи и усилията им да разчистят пространството пред Съда, въвличаха нови и нови неутрални дотогава зяпачи. Пазачи в тъмнокафяви униформи се стичаха покрай бесилката, за да се присъединят към битката. Никола се обърна назад и видя една малка желязна врата, която зееше отворена в стената на затвора. Слънцето се беше скрило изцяло зад тежки оловносиви облаци; ако внезапно се излееше порой, ситуацията можеше да се подобри, в противен случай със сигурност щеше да се влоши.

Можеха да предадат Ронсард обратно в ръцете на Префектурата, под маската на примерни граждани, осуетили линч от страна на тълпата. Проблемът се състоеше в това, че личността, която бе направила така, че Ронсард да бъде изложен на гнева на тълпата, го беше уредил най-вече отвътре; можеше да се окаже, че предават Инспектора на същия човек, който бе направил опит да го убие.

– Не можем да го предадем на полицаите, – реши Никола.

Успя да каже само това, защото бе най-близко до признанието, че просто не знае какво да прави оттук нататък, което не можеше да направи дори и пред Рейнар.

– Дайте първо да го измъкнем оттук.

– Напълно съм съгласен.

Това бе толкова неочаквано, че Никола, почти изпусна Ронсард. Гласът на Инспектора съвсем не беше напрегнат и тонът му бе толкова спокоен, сякаш седеше в нечия приемна, а не висеше на ръцете на спасителите си с изранено и пребито лице, от което капеше кръв върху обувките им. Той се усмихна на Никола и добави:

– В този момент на мен също ми липсва доверие в добрите стари полицаи.

Никола се опита да отговори и откри, че не може да обели и дума. Рейнар трябва да беше прочел нещо по тъпото му изражение, защото каза:

– Значи за това се разбрахме. Каретата ни вероятно е блокирана в края на площада. Ако можехме да се доберем до нея...

Изведнъж ги удари силен порив на вятъра: Ако Никола вече не се беше хванал, за да крепи Ронсард, навярно щеше да залитне назад. Той пое дълбоко въздух и едва не се задуши от отвратителната миризма. Инспекторът и Рейнар също се закашляха. С изключение на местата с най-ожесточени схватки, тълпата замря. Крак пристъпи по-близо до Никола и измърмори:

– Мирише като в онази стая.

Само това не, помисли Никола. Каза:

– Трябва да се махаме оттук.

Не същото Изпратено, не може да бъде. То не бе способно да се придвижва на дневна светлина и освен това бе видял с очите си, че е мъртво, дори да не се броеше думата на Мадел. Това трябва да беше нещо друго.

Той и Рейнар свалиха Ронсард по стълбите и тогава Крак сграбчи Никола за ръката, сочейки към отсрещния край на площада.

Над полегатия плочест покрив на Съда се спускаше мъгла. Беше достатъчно рехава, за да се виждат през нея дори в настъпилото смрачаване очертанията на чудовищата и фронтоните по сградата; но в настъпването ѝ имаше нещо неумолимо, сякаш унищожаваше всичко по пътя си. Тя се спусна до паважа през Съда едва ли не величествено, подобно на водна стена пред канара и се стече пред стъпалата при основата.

В този момент Никола видя движението зад нея. От фронтоните

падаха каменни отломки и се разбиваха на паважа. Това ще унищожи Съда, помисли Никола, без да вижда смисъла. Индивидите с по-бърза мисъл в тълпата се разбягаха към улиците, който водеха вън от площада, макар някои биещи се групички все още да не забелязваха какво става. Тогава на паважа пред сградата се приземи нещо много по-голямо от каменна отломка; отчетливият звук на стълкновение на плът с камък, се чуваше дори от това разстояние. След това нещото бавно се изправи на крака и се заклатушка, за да излезе от мъглата. Беше огромно, сиво и приведено като оранжева маймуна от джунглите в най-далечните части на Парсия, но от гърба му стърчаха закърнели криле. Никола за миг си помисли, че вижда таласъм, подобно на оживяла илюстрация от книга. След това осъзна, че това е едно от каменните чудовища от фронтоните на сградата, само че вече не беше каменно. След броени секунди към него се присъединиха още две, после цяла дузина и още една дузина.

Намираха се твърде далеч от изходите на площада, особено при състоянието на ранения Ронсард. Никола се огледа отчаяно, след което погледът му се спря на стената на затвора зад тях. Онази малка врата беше затворена, но надзирателите бяха излезли оттам само преди секунди. Можеше да са я оставили отключена.

– Тръгвайте натам.

Нямаше накъде другаде да се тръгне. От тази страна на затвора нямаше други врати, а нямаше да успеят да стигнат навреме до Префектурата.

– Очевидно е някакъв вид магическа атака, която е раздвижила каменната украса – изрече спокойно Ронсард, докато Никола и Рейнар почти го носеха към вратата. – Срещу кого смятате, че е насочена?

Рейнар измърмори:

– Защо си мисля, че се досещам.

Той хвърли поглед през рамо.

– Идват насам – и то бързо.

– Нямаше нужда да ми го казваш.

Никола махна на Крак и му посочи вратата. Оръженосецът стигна до нея и натисна бравата, след което извади от джоба си лоста за разбиване и го заби в ключалката.

Никола изпсува под нос и хвърли поглед зад себе си. Мъглата и облаците почти изцяло блокираха светлината; приличаше по-скоро на привечер, отколкото на следобед. Хората все още търчаха по улиците, но всичките тромави сиви фигури в мъглата се насочваха насам. Той искърца със зъби и потисна импулса да каже на Крак да побърза;

последното нещо, което искаше в момента бе да отвлича вниманието му.

Накрая Крак отстъпи, пхна лоста в джоба си и извади пистолета. Стреля по ключалката и след петия изстрел вратата се предаде със стържене на огънат метал. Крак се хвърли с цялата си тежест върху дръжката, отвори широко и Никола и Рейнар завлякоха Инспектора вътре. Когато Крак се опита да затвори вратата, тя се оказа заседнала на каменния паваж и той започна мълчалива борба с нея. Никола се хвърли да му помогне и двамата успяха да я затворят и да оставят отвън приближаващата се мъгла. Точно когато вратата се затвори и Рейнар спусна тежкото резе, нещо отвън нададе яростен вой. Никола се махна от вратата, отбелязвайки мислено, че ако някой от надзирателите на затвора се беше сетил да пусне резето, той и останалите вече щяха да са мъртви. Рейнар се подпря на вратата и изглеждаше най-вече ядосан, Крак изтриваше потта по челото си с ръкава на самото.

– Доста напрегната ситуация, – изрече Ронсард с желание да завърже разговор.

Той се беше подпрял на стената и ги гледаше многозначително.

– Какъв е следващият ни план за действие?

ДВАНАДЕСЕТ

Мадлин извървя пеш краткото разстояние от Колдкорт до градската порта и оттам се качи на обществен омнибус. Опитът я беше научил, че общественият транспорт винаги е за предпочитане при пренасянето на ценни предмети; дори това да означаваше по-обиколен маршрут до склада, омнибусът бе по-сигурен от кабриолет-такси.

Сферите се намираха в торбата, която държеше в скута си. Когато пристигна в Колдкорт има време само да смени прашния костюм с рокля и жакет, които приличаха на облекло за празника на Прислужницата, и да напъха косата си под една грозна и широкопола шапка. Ако се натъкнеше на познати, които да я разпознаят като Мадлин Денар, нямаше да е трудно да скалпи обяснение за някаква романтична забегка или облог. Повечето от познатите ѝ от театъра бяха глупаци и със сигурност щяха да повярват на всяка лъжа, щом звучеше достатъчно авантюристично. Започваш да говориш като Никола, каза си. Кога стана толкова цинична? По някое време след като разни магьосници започнаха опитите си за ме убият, отвърна си. По някое време след като се запозна с Никола. Беше взела със себе си и малък пистолет, който сега бе затъкнат под ризата ѝ.

Омнибусът представляваше продълговата, открита отстрани карета със скамейки, които побираха около двадесет човека, ако те изпитваха желание за твърде голяма близост. Сега беше полупразен и Мадлин беше успяла да се уреди с място недалеч от капрата на кочияша. Тя се взираше разсеяно в минавачите по улицата и мислеше за настоящите проблеми, когато забеляза небето. Кога се стъмни толкова? Тя потърси часовника, закачен в горната част на корсажа ѝ. Тези облаци се сгъстиха доста бързо; всеки момент ще завали.

Отпред на улицата ставаше нещо, хора тичаха и крещяха. Мадлин се надигна да види какво става и накрая се принуди да стане и да се надвеси във от каретата. Пътят беше препречен от други карети, забавени от ненадейното увеличение на потока от минавачи, и кочияшът дръпна юздите.

Мадлин се намръщи и стисна по-силно торбата. Другите пътници се размърдаха и започнаха да мърморят, а един припрян мъж с цилиндър слезе и продължи пеш. Кочияшът крещеше на другите карети или да се разкарат от пътя му, или да му кажат, по дяволите, какво става.

– На площада пред Префектурата има бунт, – извика един от другите кочияши – Обръщай!

– Не бунт а магия!

Един изпоцапан мъж със съдрано палто и окървавено лице се промъкна през струпането от карети и се обърна към пътниците от омнибуса и към останалия спрял транспорт като проповедник пред претъпкан салон.

– Магия, разруха! Таласъми превзеха съдебните зали. Ние сме обречени! Бягайте от таласъмите на площад „Съдебен“!

Кочияшът на омнибуса наблюдава сцената безмълвно, след което извади някакъв плод от чантата в краката си и го метна към главата на оратора. Последваха летящи предмети откъм другите карети и откъм част от спътниците на Мадлин и мъжът избяга. Кочияшът отново седна на мястото си и псувайки започна да обръща каруцата. Мадлин слезе преди той да приключи тази извършена с неохота операция и тръгна с бърза крачка към тротоара по претъпканата улица.

Не ѝ беше трудно да си представи таласъми след Изпратеното. И вампирите. Предположи, че беше възможно в този момент и други хора във Виен да са привлекли подобен вид магическо внимание, но ако те също бяха посетили „Съдебен“ този следобед, съвпадението щеше да е прекалено. Не, нямаше кой друг да е, освен домашният магьосник на Октав.

Мадлин се поколеба за миг. Складът бе на един, два километра отук, а площадът беше само на две преки.

Тя се запромъкна из пресечките докато стигна до улица „Жезъла на бляновете“, която беше успоредна на площада. Мина покрай достатъчно бягащи в обратната посока хора и чу достатъчно объркани разкази за трагедията, които потвърждаваха, че най-малкото, е имало бунт. Стигна до улицата, която водеше към сградата на Префектурата и към южния вход на площада. Тя беше зловещо пуста, гола и безцветна под сивото небе. Мина покрай една тъмна витрина и долови с крайцеца на окото собственото си отражение. Нагласи на рамото си дръжките на торбата и продължи да крачи. Виждаше интересните изображения по корнизите на Префектурата и поредицата стъпала, осветени от две газени лампи в поставки от ковано желязо. Внезапната тишина бе толкова смущаваща, че гледката бе почти успокоителна. Мадлин си каза, че непременно трябва да разбере какво е станало, без значение дали бунт или магия, а ако Никола и останалите по някаква случайност са били арестувани... Ами, пак беше най-подходящото място да го разбере.

Пред нея се чува крясъци и тя спря. Груха хора, униформени полицаи и някаква смесица от съдебни чиновници, продавачи и улични безделници изтопурка край ъгъла на Префектурата. Мадлин се дръпна и залепи гръб в мръсните тухли на стената на един магазин, а в това време единият от полицаите насочи пистолета си към някого вън от полезрението ѝ и стреля. Тя потрепери, когато шумният изстрел отекна в камъка. Ако бунтът се пренесеше на тази улица, Префектурата щеше да заприлича на обсадена крепост; не можеше да си позволи да остане тук. Тя започна да отстъпва заднишком към най-близката пресечка.

Полицаят стреля отново и мишената му се появи в полезрението ѝ.

Мадлин изпусва толкова гръмогласно, че един от мъжете погледна в нейната посока. Нещото, което се приближаваше към тях приличаше на кръстоска от таласъм и маймуна, със зинала ухилена паст и закрънели криле, и груба и напукана като камък сива кожа. То се спусна напред като се придвижваше с неочаквано голяма скорост и полицаят, който беше стрелял по него избяга. Е, скъпа, определено е магия, помисли мрачно Мадлин, посягайки към пистолета под ризата си. Усещането на малкия пистолет в ръката ѝ, я накара да се чувства по-добре, макар да подозираше, че чувството за безопасност е само илюзорно. Нещо с по-голям калибър щеше да е доста по успокояващо. През плътната материя на торбата долови, че една от сферите започва да жужи и вибрира, както когато вампирът се беше доближил до прозореца на надстройката в Колдкорт. Тя притисна торбата до гърдите си с желанието да я накара да замълчи. Не сега. Съществува, таласъм, или каквото там беше се намираше едва на двадесет крачки от нея и тя не искаше да привлече вниманието му. То се насочи към един от невъоръжените мъже и тя вдигна пистолета си, макар да не разбираше дали куршумите не дават никакъв ефект или полицаите, които вече стреляха, просто бяха лоши стрелци.

Нещо я сграбчи за ръката и я повлече в пресечката. Веднага разбра, че не беше човек, дори и в полумрака на тясната, прилична на пещера пресечка. Хватката беше студена и твърда като скала, непробиваема. Тя инстинктивно измести рязко встрани центъра на тежестта си, движение, което би накарало всеки нападател, човек да залитне, но нещото само стисна още по-силно ръката ѝ. Пръстите ѝ се сгърчиха от болка и неволно спуснаха предпазителя на пистолета. Малкото оръжие разполагаше само с два изстрела; тя си пое въздух и едва успя да върне лостчето на мястото му, за да се опита да стреля отново. Гърлото ѝ се беше свило от страх и шок; дори не изпищя, когато нещото отново изви ръката ѝ и я принуди да застане на колене.

С насълзени очи тя видя същество, почти същото като онова, което беше подгонило хората на улицата. Тялото беше еднакво, но това имаше рога, които стърчаха от масивното му чело. То вдигна в юмрук свободната си ръка; щеше да разбие черепа ѝ с един удар. Мадлин принуди безчувствената си ръка да се размърда независимо от парализиращата болка и сведе пистолета, след натисна спусъка. Звукът я оглуши и в бузата ѝ се забиха каменни отломки, което я накара да сметне, че не е улучила, а е стреляла в стената на алеята, но съществото изрева от болка. То пусна ръката ѝ и тя се свлече на земята.

Направи нещо, бягай, бори се, стани. Дясната ѝ ръка беше безчувствена и тя успя единствено да се изгъркаля настрани. Натъкна се на нещо меко с твърди буци, което жужеше сякаш бе приютило пчелен рой. Торбата. Сферите. Тя предпазливо отвори торбата със здравата си ръка и измъкна най-горната сфера.

Съществото се надвесваше над нея и тя замахна към него със сферата в ръка.

Светът побеля за кратко все едно окъпан от ярка светлина. Времето спря. Тя чу нечовешкия вой и ѝ се стори че сякаш вижда звуци и чува цветове. След което премигна и времето отново потече.

Съществото все още стоеше надвесено над нея, но вече неподвижно, като застинал леден блок. Тя се надигна и предпазливо докосна грапавия му гръден кош. Не лед, а камък. Мадлин положи още жуващата сфера в скута си все. Сега, когато можеше да огледа съществото на спокойствие, видя, че то е чудовище за украса. Най-обикновено покривно чудовище, подобно на онези, които пазеха покривите на повечето обществени и частни постройки във Виен. Изпита необуздан порив да го бутне е да го разтроши на паважа. О, или пък ако имах чук. Надигна се и проскърца със зъби от болката в дясната ръка.

Някъде на улицата проехтя експлозия, последвана от странен удар, сякаш нещо тежко се удряше по паважа. Мадлин пропъзля до началото на алеята и успя да се изправи на крака и да се приближи достатъчно, за да надникне предпазливо.

На улицата имаше три чудовища, но едното се беше превърнало в камък и лежеше на парчета на сред пътя. Докато гледаше, и едно от другите се закова на място, точно когато посягаше към един полицаи и се катурна, за да се разбие с тъп звук. В следващия миг забеляза магьосника.

Вратите на Префектурата стояха отворени и някакъв млад мъж с очила и двуредно сако стоеше надвесен на парапета на стълбището и се

взираше в последното чудовище и мърмореше полугласно. След като изрече заклинанието, все още неспокойната сфера в ръката на Мадлин се разтнесе яростно.

Мадлин не изчака да види унищожаването на чудовището, а се обърна, за да прибере двете останали сфери и да ги напъха припряно в торбата. Трябваше да ги махне оттук. Щом тя, с нейния малък талант долавяше силата им, то магьосникът на Префектурата щеше да я регистрира със сигурност. Тя праметна внимателно торбата през рамо като все още придържаше дясната си ръка. Само това ѝ липсваше, да прекара часове наред в килия, докато придворните магьосници установят, че сферите нямат нищо общо с магията на площада, а през това време Никола и другите са Бог знае къде и правят Бог знае какво.

Тя излезе на улицата със залитане, за да бъде пометена от поредната вълна бегълци, насочили се към Префектурата. Мадлин се опита да се измъкне, но някой я бутна по болната ръка и тя не успя да задуши болезнения вик.

– Тази дама е ранена! – извика някой.

Мадлин се огледа объркано и разбра, че има предвид нея. Изведнъж се оказа приклепана между някакъв млад полицаи и друг, по-възрастен мъж, които се взираха в нея. Ръкавът ѝ беше съдран и разкриваше обезкръвената плът на предмишницата ѝ.

– Не, не това е просто дракотина – опита се да протестира – Трябва да се прибера в къщи...

Те не я слушаха.

– Вътре има лекар. – каза полицаят и я подкара към стъпалата на Префектурата. По-възрастният, преизпълнен с желание да помогне, жестикულიраше към останалите и ги кандърдисваше да погледнат какво е сторило с бедното момиче едно от ужасните чудовища.

Мадлин се запъна и много категорично започна да обяснява, че желае да я остават на мира, когато осъзна, че се намира само на две крачки от младия магьосник. Не можеше да си позволи да привлече вниманието му. Преглътна псувнята, която напираше на устните ѝ и се остави да бъде отведена нагоре по стълбището и оттам в Префектурата.

Фойето на Префектурата беше просторно, но беше изпълнено с крещящи и бутачи се хора. След рязкото преминаване от дневната светлина, Мадлин почти ослепа в сумрака на газените лампи. Единият от набедените ѝ спасители я държеше плътно за здравата ръка и я водеше през суматохата. Надали щеше да успее да се отскубне от него във фойето на Префектурата, че и да се измъкне навън, без значение дали

имаше криза или не, особено когато човекът просто се опитваше да ѝ помогне. Мадлин реши, че преди да се измъкне, ще ѝ се наложи да остави доктора да се погрижи за ръката ѝ.

Полицаят отвори вратата на една стая, в която газените лампи бяха включени на максимална светлина и от високите прозорци навлизаше и бледа дневна светлина. Мадлин едва успя да фокусира групата мъже, скупчени край една маса и говорещи на висок глас, преди полицаят да каже:

– Доктор Хал, тук има една ранена дама.

Ох, по дяволите, помисли немощно Мадлин. Разбира се, че Доктор Хал беше в Префектурата. Тъкмо щяха да изправят Ронсард пред магистратите; къде другаде можеше да бъде Хал?

Доктор Хал се извърна с нетърпеливо изражение, което се превърна в тревога, когато я погледна. Той пристъпи и все ранената ѝ ръка и Мадлин се озова настанена на най-близкия стол.

Единият от мъжете край масата беше Капитан Дефанс от Префектурата. Той тъкмо казваше:

– Сега атаката е съсредоточена върху затвора, това е очевидно.

Дефанс беше як мъж с оредяваща кестенява коса. Беше един от главните поддръжници на Ронсард, беше разследвал делата на Донатиен по много поводи, но за повечето от тях не знаеше, че е бил по следите точно на Донатиен. Ако познаеше Мадлин, щеше да е, защото я беше виждал на сцената на Елегант.

– Но Съда... – възропта някой.

– Точно оттам дойдоха съществата. Насочиха се към затвора. – поправи го Дефанс с поклащане на главата.

– Най-важният въпрос, джентълмени, е кой спретна магията?

Говорещият представляваше висок мъж с прошарена коса и красиви, макар и сурови черти. Ох, по дяволите, помисли си Мадлин, зашеметена от прииждащите един след друг шокове. Това е Раен Фалие, Придворният Магьосник. Вече не вярваше, че положението може допълнително да се влоши. Почвам да си мисля, че всеки момент ще нахълта и Кралицата.

Мадлин бутна торбата си под стола и сложи крака отгоре ѝ. Трепеше от нерви, но Хал щеше да го приеме за нормално и като следствие от раняването. Никога преди това не се беше доближавала толкова до него и сега той разполагаше с всички възможности да я познае като жената, която бе виждал дегизирана при други обстоятелства, но вниманието му се разкъсваше между ранената ѝ ръка и спорещите в другата част

на стаята мъже. Мадлин си позволи да изпита известно облекчение; ако имаше малко повече късмет, той можеше изобщо да не погледне лицето ѝ повече от бегло.

– Няма нищо счупено, – измърмори на себе си, опипвайки внимателно предмишницата ѝ.

– Няма, само е доста охлузена, – прошепна тя.

Не искаше да чува истинския ѝ глас. Той беше запален театрал и също така не ѝ се щеше да я разпознае като Мадлин Денар.

– Трябва да си отида в къщи...

– Един полицаи видял Ронсард и мъжете, които го спасиха от линча да се отправят към затвора, каза един от мъжете край масата.

Беше друг капитан от Префектурата; не се сещаше за името му.

Хал извърна поглед към говорещия и стисна устни сякаш, за да не избухне.

Дефанс махна изтощено с ръка.

– Мислиш, че са били в комбина с Инспектора ли? Невъзможно!

– А ти да не смяташ всичко това за съвпадение? Да се случи тъкмо когато Ронсард трябваше да застане пред Съда?

– Той бе нападат и почти убит от бунтовниците, така че надали можем да говорим за някакъв опит за бягство. Дадох съвсем категорична заповед на полицаите да преведат Инспектора по топлата връзка, вън от обсега на тълпата. Щях да ги разпитам, кой е отменил тази заповед, но и четиримата са мъртви.

– Подозираш заговор ли? Абсурд!

– Ронсард не би си помогнал с магия, за да организира бягството си, не и срещу собствените си полицаи – каза внезапно Фалие – Някой е организирил това без негово знание.

– Права сте само е охлузена. Имате късмет.

Хал забеляза съдрания ръкав на Мадлин и погледна към полицаия, който все още чакаше до вратата.

– Намерете някакво сако за дамата, за да може да се прибере.

Нямаше търпение да се присъедини отново към спора и да защити приятеля си Ронсард, но все пак намери време да помисли за благоприличието ѝ.

– Благодаря – прошепна Мадлин с нисък глас.

Хал срещна погледа ѝ и се поколеба, но каза само:

– Няма нищо, млада госпожо. – и се изправи.

Мадлин сграбчи торбата, прие сакото на младия полицаи, с което закри скъсаната си рокля и се отправи към изхода.

Никола знаеше, че трябваше да се придвижват сега, докато затворът все още се намираше в състояние на хаос.

Помещението, в което се намираха беше празно и безлюдно, осветено от самотна газена лампа високо на варосаната стена и очевидно нямаше друго предназначение, освен да представлява поредната пречка за бягство. Подът бе застлан с каменни плочи и имаше още една врата, солиден портал от дъб и тежки железни плочи, които предпазваха ключалката. Никола погледна към нея и усети как стомахът му се сви. Не разполагаше с инструментите, необходими, за да пробие тези плочи, дори ако разполагаше с часовете, нужни за тази работа. Ако това е заключено, направо загиваме, още тук и сега. Той пристъпи и натисна бравата, след което почти се замая от облекчение, когато тя поддаде. Отвори внимателно и се озова в коридор, тесен и нисък, осветен от равномерно разположени газени лампи, които се простираше в едната посока към друга тежка врата, а в другата продължаваше и вървеше приблизително успоредно на външната стена.

– Това не е много окуражително, – изрече с нисък Рейнар като пристъпи в коридора заедно с него – че не се озовахме пленени тук за удоволствието на онова, което ни преследва, искам да кажа. Колкото до каква ще правим оттук нататък...?

Никола се поколеба. Присъствието на Ронсард правеше ситуацията с пъти по-проблематична.

– Можем да се пробваме на основната врата или да се предадем на първото служебно лице, което видим, но... – той се обърна и погледна Ронсард.

Инспекторът се усмихна мрачно.

– Но ще ви е трудно да дадете обяснения ли? Засега и аз предпочитам изход с по-малко препятствия.

Нямаше да може да се придвижва бързо. Раната на главата му кървеше, едното му око вече подпухваше и куцаше на всяка крачка.

Добре тогава, помисли си Никола. Значи ще го направим по трудния начин. Все още с поглед върху Инспектора попита:

– Познавате ли изобщо това място?

– Не, за жалост познавам само обществената му част.

Крак наблюдаваше разтревожено Никола. От всички тях Крак бе прекарал тук най-много време, но пребиваването му се ограничаваше до блока с килиите. Никола предпочиташе да не се доближава до тази секция на затвора, освен ако абсолютно не се налагаше.

– Дайте ми няколко секунди – каза, полуизвърнат и затворил очи в опит да се съсредоточи. – Бил съм тук при подобни обстоятелства.

Не точно тук, но на горния етаж.

Когато организира бягството на Крак, беше запаметил наизуст плана на това място, но това се случи преди години. Да, но тогава ти беше преоблечен като надзирател и имаше ключове за коридорите, а Крак се правеше на умрял. Без ключове и без подходяща маскировка или без труп с очевидни признаци на чума, който да отблъсква обичайния интерес, щеше да е значително по-трудно. Части от картата се връщаха в паметта му. Знаеше къде трябва да отидат; там обаче, щеше да възникне истинският проблем. Каза:

– Отвореният коридор изглежда по-лесен, но всъщност той води към бараките на надзирателите и към стълбите горе към пазачите и другите кабинети. Ако минем през тази врата, ще можем да стигнем до нивото, което е под това, където ще се придвижваме далеч по-лесно.

То се състоеше от стари килии и подземия, свързани от взаимно пресичащи се лабиринти от коридори и проходи. Трябваше да отидат там, защото вероятността да ги забележат бе далеч по-малка. До долните нива не можеше да се стигне от блока с килиите и затова те не се охраняваха много добре.

– Единственият проблем е, че зад тази врата най-вероятно има стражеви пост.

– Колко пазачи? – попита Рейнар.

– Минимум двама.

Никола изгледа вратата. Пистолетът на Крак беше празен, защото бяха изразходвали патроните, когато отворяха входната врата. В оръжието, което Никола беше отнел от похитителите на Ронсард бяха останали само пет изстрела.

– Ти носиш ли си револвера? – попита Рейнар.

– Не. Не мислех, че ще ми е нужен в обителта на Правосъдието, – отвърна и огледа замислено празната стая. – Крак, подай ми пистолета си.

– Празен е.

– Те няма как да разберат.

Докато те се разправяха, Никола свали шалчето си и го върза така, че да скрива долната част на лицето му. Не искаше по-късно пазачите да нямат никакви трудности при разпознаването му. Изчака Рейнар да стори същото, след което пристъпи до вратата.

– Пригответе се да нахлуете веднага след мен.

Вратата беше обшита с дебели железни плоскости; нямаше как да я насилият с подръчни материали. Никола се приближи тихо до нея и се заслуша, но не чу нищо иззад пластове дърво и метал. Той си пое дълбоко въздух и заудря с юмрук по нея.

– Отваряй, по-бързо, зад нас е! – изкрещя истерично.

чу нещо от другата страна, някой крещеше какво, по дяволите, става и продължи да удря и да крещи. Минаха секунди, достатъчни на мъжете вътре да вземат решение и да се сетят, че вратата води встрани от килиите, а не към тях и че това не може да е опит за бягство и да започнат да се бъркат за ключовете. Вратата се откряна и започна да се отваря навътре. Никола я подпря с рамо и се стовари върху нея с цялата си тежест.

Мъжът от другата страна залитна, Никола го хвана за ревера на сакото и пъкна дулото на пистолета под брадичката му, и изръмжа.

– Не мърдай.

Думите бяха отправени към втория мъж в стаята, който в същия момент тъкмо се надигаше иззад бюрото. Рейнар се вмъкна веднага след Никола, сграбчи другия пазач за ръката и го принуди да легне на пода.

Никола отстъпи назад, за да не може този, когото бе хванал да сграбчи пистолета и каза:

– Обръщай се и лягай по очи на пода.

– Какво... Какво...

Той беше възрастен мъж с оредяла сива коса, зинал от удивление. Онзи, когото Рейнар бе принудил да легне на пода надали беше надхвърлил двадесетте. Никола осъзна, че не иска да му се налага да ги застрелва.

– Прави каквото ти казвам. – процеди през зъби.

Двамата гардове не бяха въоръжени, понеже, освен ако не възникнеше извънредна ситуация, надзирателите в затвора носеха само палки. Щом и двамата мъже се озоваха на пода, Никола махна на Инспектора и Крак да минат в стаята. Взе ключовете от колана на първия надзирател и ги подаде на Крак, докато оръженосецът помагаше на Ронсард.

– Униформите? – предложи Рейнар.

– Да. Или поне саката, – каза Никола – Ти вземи...

И двамата ги чуха едновременно, тежки стъпки, отекващи сред каменните стени, идващи откъм коридора, през който бяха минали токущо.

– Няма време, – отсече Никола – Не трябва да спираме.

Крак отключи другата врата. Никола изчака всички да минат през

нея и сам тръгна заднишком, казвайки:

- Не мърдайте, джентълмени, и никой няма да пострада.
- Няма да си измъкнеш току-така! – каза възрастният.
- Има голяма вероятност да си прав, – измърмори Никола.

Той се промъкна през вратата и махна на Крак да я затвори и заключи. Без ключовете, на двамата надзиратели щеше да се наложи да изчакат колегите си, за отворят отново тази врата. Не че щеше да мине много време преди това да се случи. Никола се огледа и се опита да събере мислите си.

Намираха се в друго полутъмно преддверие, с още две врати и друг коридор. Никола се поколеба, замисли се дълбоко, след което взе ключовете от Крак и пристъпи към първата врата. Отключи я и я отвори. Зад нея се откри тясно стълбище, което се виеше надолу в мрака. Той махна на останалите да продължават и се върна да отключи другата врата, онази, която, ако си спомняше правилно, водеше към дългия прав коридор при килиите на по-ниските нива. Тоя я отвори и се върна при стълбите. Трябваше да накара преследвачите да мислят, че са поели по този маршрут, точно колкото да се изгубят долу в катакомбите. Сигурно ще си помислят, че сме били толкова объркани, че да тръгнем към килиите, помисли Никола, докато гледаше към водещите надолу стълби и затваряше след себе си тежката врата. Той я дръпна, за да се увери, че резето е на мястото си. Все пак сме нахълтали в затвор, в края на краищата.

Едва не се подхлъзна по стълбите в тъмното, затова се подпря на стената в дъното, под една едва мъждукаща газена лампа и замалко не падна върху Рейнар. Намираха се в тесен и нисък коридор от тъмен камък, разнообразен тук и там със стари тухли и коридори, отклоняващи се в три различни посоки. Виждаха се няколко газени лампи, които очевидно бяха ново допълнение с тръбите си, които вървяха по повърхността на стените. Крак крепеше Ронсард. Никола им махна да запазят тишина, макар да се съмняваше, че това ще помогне, ако надзирателите решат да проверят тук долу.

Секундите минаваха. чуха приглушен тропот, сякаш някой пробваше дали вратата над тях е заключена и отново се възцари тишина.

– Стана – изрече тихо Ронсард с одобрение в гласа. – Елементарно, но елегантно.

Рейнар погледна Никола.

– Е, накъде? Или да хвърляме монета?

Уместен въпрос, помисли Никола.

Не познаваше това ниво толкова добре, колкото другите. В първоначалния му план за бягството на Крак преди години, това бе един от маршрутите му за отстъпление, но тогава не му се беше наложило да го използва.

– Ще опитаме първо оттук.

Останалите го последваха, Рейнар вървеше непосредствено след него, следван от Ронсард, който се крепеше с една ръка за рамото на Крак, а с другата за леко хлъзгавите камъни на стената. В тесния коридор имаше място само за един човек, който да му помага. Това щеше бързо да изтощи Ронсард и щеше да ги забави. Ще се тревожа като му дойде времето. Никола обясни с нисък глас на Рейнар:

– Трябва да се озовем в югозападното крило. Там са старият параклис и моргата и има външна врата, през която изнасят телата. Това е единствената ни възможност, ако не броим мястото, откъдето влязохме и главния портал.

– Съвсем подходящо за ситуацията, ако си помисли човек, – отбеляза Рейнар и Никола не можа да не се съгласи наум.

Колкото повече се отдалечаваха от изхода, толкова по-застоял ставаше въздухът. Застоял и с нотка на тлен, от която на Никола му настъпваше гърбът.

Ронсард изрече с глас, напрегнат от болката и от усилието да стои изправен:

– Ако обстоятелствата още повече се обърнат срещу нас, може би сега е единствената възможност да обединим усилията си. Видяхте джентълмените, които ме преследваха; Да считам ли, че магьосникът, който оживи архитектурата на Съда се интересува от вас?

– Подозирам, че е възможно да са изпратени от един и същ човек, без значение дали го знаят или не – Никола погледна през рамо – Знаете ли кой устрои ареста ви?

– В самата Префектура ли, не. В момента Хал се опитва да разкрие къртицата, но доколкото вече не може да рискува да се доверява на предишните ни съюзници, това няма да е лесно. А колкото до това кой е поръчал ареста ми, мога да подозирам единствено Конт Рив Монтес.

Никола замръзна на място и за миг всичките му мисли отлетяха, когато чу това име. Конт Рив Монтес...

Тогава Рейнар го побутна в гърба и каза:

– Първо измъкването, после отмъщението.

Никола отново пое напред. Внимателно, внимателно. Налагаше се да разкрие малко, за да получи повече, но не искаше Ронсард да разбере

колко дълбоко е замесен. Инспекторът можеше да го е познал като Никола Валярд или щеше да го стори съвсем скоро. Но ако го разпознаеше като Донатиен... Ще се наложи да го убиеш. И иронията щеше да е пълна, след като бе рискувал живота си и този на Рейнар и на Крак, за да го спаси. Няма да има избор. Не и когато отиването в затвора означаваше да вземе със себе си Мадлин и останалите.

– Знаете ли нещо за магьосника, който стои зад всичко това?

– Знам, че има някакъв магьосник, че практикува некромантия и че е напълно луд – каза Ронсард – Можех да открия много повече, ако не ме бяха прекъснали така ненавременно с този арест.

– Напълно е възможно той... – да си вярва, че е Констан Макоб, понежи да каже Никола, но думите му бяха прекъснати от писъка, отекнал по коридора някъде отпред.

Те се спряха сепнато и замълчаха и Никола посегна за револвера в джоба си, но звукът не се повтори. След един напрегнат миг, Рейнар каза:

– Знам, че писъците са съвсем в реда на нещата в място като това, но...

– Но не са съвсем в реда на нещата толкова далеч от килиите – довърши вместо него Никола – Там долу не би трябвало да има никой.

Лудият магьосник на Октав вече със сигурност бе стигнал твърде далеч в опитите си да се добере до тях и стените на затвора надали щяха да го възпрат.

Мадлин вървеше забързано по улицата, която я отдалечаваше от Префектурата, но вместо да се отправи към склада, тя избра другия път, който минаваше по-близо до площада. Когато офицерът беше споменал мъжете, които нахлули в затвора с Ронсард, нещо в стомаха и се беше свило. Нямахше гаранция, че са били Никола и другите, но... Ако беше пратил някого за помощ, щеше да го изпрати в склада, който се намираще на няколко пресечки оттам, а това означаваше Кюзар и Ламан.

Тя преброди улиците и алеите покрай площада, разминавайки се с объркани и бягащи хора. Накрая видя каруцата на Кюзар до един тротопар, а конете бяха привързани на перилата до обществената чешма. Приблужи се предпазливо, но след това видя Кюзар и Ламан, застанали пред каруцата в разгорещен разговор.

Изглеждаха облекчени при появата ѝ и Мадлин предположи, че това означава, че ще ѝ натресат някой заплетен проблем. Тази мисъл беше потвърдена, когато Кюзар я поздрави с:

- Имаме проблем.
- Никола и останалите ли?
- В затвора са.

Мадлин изръси една особено долна псувня, лукс, който обикновено не си позволяваше пред хора. Дори Ламан се стресна. Тя каза на Кюзар:

- Точно от това се страхувах. Как стана?

Кюзар се загледа в групичката полицаи, които вървяха по улицата и направи жест да отидат в близката алея. Навлязоха на няколко крачки навътре, а Мадлин вдигна леко полите си по навик, за да не се изцапат по калния паваж. Алеята беше отворена и в края ѝ, от другата страна на улицата се виждаше черна стена. Стената на затвора.

– Отвлякоха Инспектора, след като го изкараха от Префектурата, – каза Кюзар – Беше се събрала голяма тълпа, сган. Той надуши капан и прати Девис за нас, само че не успяхме да пристигнем навреме и не можахме да сторим нищо, освен да гледаме.

- Какво видяхте.

– Някакви здравеняци измъкнаха Инспектора от полицаите и се готвеха да го обесят на старата бесилка. Не видях кога Ник и капитана и Крак са стигнали дотам, докато не цъфнаха отгоре. Взеха Инспектора от здравеняците и ги изгониха и помислих, че ще си плюят на петите, но тогава започна магията.

- Онези каменни неща от покривите, да, видях ги. След това?

– След това избягаха в затвора и онези живите статуи бяха точно зад тях. Точно като на „Забрава“, нас ни гони тоз магьосник, нали така.

- Госпожице.

Мадлин подскочи и се обърна стреснато. На не повече от пет крачки от нея стоеше Доктор Сиран Хал. Навярно се беше крил от тях на тъгъла на алеята.

- чух разговора ви. – каза той.

Ламан посегна към в джоба си и Кюзар го хвана за ръката. Без оръжия, за Бога, помисли Мадлин. Не сме направили нищо незаконно, не е станал свидетел на нищо. Това беше Ил-Риен, а не Бисра и думите и мислите нямаха голяма тежест.

– Какво искате да кажете? – попита с пресъхнало гърло като се опитваше да звучи с невъзмутимо.

– Проследих ви от Префектурата дотук и чух всичко, което казахте – отвърна Хал.

Физиономията му беше тревожна, но интонацията му беше спокойна.

– Трябва да говоря с вас.

– Не можете да докажете нищо – отвърна почти автоматично Кюзар – Само вашата дума срещу тези на нас тримата.

Хал вдигна ръка с обърната навън длан и Мадлин се зачуди дали иска да бъде изслушан или им показва, че не е въоръжен. Той каза:

– Познах ви. Сестрата, онзи ден в моргата.

– Това не означава нищо – свари да каже Мадлин.

Гърлото ѝ пресъхна. Нямаше да ѝ помогне, ако се направеше на обидена. Обстоятелствата бяха прекалено подозрителни.

Хал пристъпи още крачка напред и спря, когато Ламан помръдна нервно.

– чух какво казахте току-що – повтори – Вашите приятели са хората, които спасиха Ронсард и които са влезли в затвора, за да се спасят от магията. Искате да ги измъкнете от там без Префектурата да се намесва. Аз искам да ви помогна.

– Защо?

– Преди малко бяхте в онази стая и ги чухте. Някой е организиран събирането на тази сган и наредил полицаите да изведат Ронсард вън на стъпалата вместо да го преведат през топлата връзка, с цел платените главорези да могат да го докопат. Ако Префектурата го залови, това само ще даде втори шанс да го убие на онзи, който стои зад това – Хал се поколеба – Ако сте тези, за които ви мисля...

Мадлин затаи дъх. чувстваше се като ударена в стомаха. До нея Кюзар издаде неволен гърлен звук, но не реагира по друг начин. Тя каза:

– Кои мислите, че сме?

– Ронсард беше изказал съществуването ви като хипотеза. Той знаеше, че този мошеник магьосник се сблъсква със съпротива от страна на някаква личност или група личности, и че нещо пречи на тази личност или група да докладва и да разгласи за дейността на магьосника. Инцидентът на „Забрава“ го потвърди – Хал направи умишлена пауза – Колкото до онова, което ви е попречило да се покажете, когато магьосникът ви е нападнал, не знам какво е то и смея да заявя, че на този етап, то едва ли има някакво значение.

Мадлин се спогледа с Кюзар. И двамата бяха твърде обиграни, за да дадат външен изказ на облекчението си, но неговите устни бяха побелели. Мадлин се обърна към Хал. Той не знае за Донатиен – все още. Ронсард щеше да познае в Никола сина на Едуар Виляр, но нищо повече. Ще трябва да измисля някаква история, нещо което да обясни с какво се

занимаваме и защо... Сега не иска да знае или си мисли, че не иска, но скоро ще поиска...

– Моля ви, – каза притеснено Хал – Улиците са в хаос, Префектурата е безпомощна, трябва да го направим сега или може изобщо да не ни се удаде случай.

Мадлин прехапа устната си. Инстинктът ѝ казваше да му се довери, но в момента нямаше доверие точно на инстинкта си. Понеже твърде добре познаваше врага. Беше чувала разказите на Никола за Ронсард и Хал на процеса на Едуар, беше чела обобщенията на Хал относно случаите, в които те бяха замесени преди тази повратна точка, случаите оттогава насам. Случаите, когато самата тя беше успявала да ги надхитри, дегазировките, носени от нея или измислени от нея за другите, специално, за да ги измами, плановете, в които сама беше участвала, за да бъдат надхитрени; познаваше ги твърде отблизо. Помогни ми, Господи, та аз мисля за тях почти като за колеги. Беше се стреснала, когато се бяха натъкнали на Хал в градската морга, но сега ѝ изглеждаше едва ли не естествено да стои тук и да разговаря с него. И ти беше тази, която каза на Никола, че не е проявил достатъчно предпазливост ; този човек може да те прати в затвора до края на живота ти. Тя отмести поглед към черната стена на затвора, която се провиждаше в края на алеята. Не, само не това. Преди това да стане, щеше да допре пистолета до челото си.

Хал я гледаше отчаяно. Каза:

– В момента единственият възможен начин е през Амбулаторията на затвора. И преди съм асистирал на хирурзите там. Има пазачи, но мога да ви прекарам покрай тях без да се наложи употреба на сила...

– Никога не се налага употреба на сила, освен при самозащита, – прекъсна го Кюзар – този, който и да е бил, беше онзи магьосник. Три или четири пъти се опита да ни убие с онези вампири и той е убил всички хора в онази къща...

Мадлин вдигна ръка, за да го спре. Каза на Хал:

– Нужна ми е вашата дума, че нищо, което кажем или направим в процеса на съвместната ни акция, няма да стигне до нито един служител на Префектурата.

– Имате я – отвърна с готовност Хал – Но на мен ми е нужна вашата дума, че нито един полицаи или цивилен няма да бъде убит по време на онова, което се готвим да предприемем.

Тя се поколеба.

– Не мога да ви го обещаю без известни резерви. Ако някой стреля по мен, със сигурност ще му отвърна, но няма да убия никого, просто ей

така, заради самото убиване, ако това имате предвид.

Хал изпуктя.

– Това ме удовлетворява. Не бива да очаквам, че ще се оставите да ви застрелят, заради моите скрупули.

Мадлин прие това с кимване и се обърна към Кюзар.

– Ще ми трябва експлозив. Иди и ми донеси.

Ламан я гледаше сякаш щеше да припадне. Кюзар стоеше срещу нея със зинала уста.

– Ти откога знаеш как да поставяш заряд?

– Ти ще ми покажеш преди да тръгнем.

Кюзар притвори очи, очевидно в безмълвна молитва.

– О, не.

Хал изрече недоверчиво:

– Експлозив ли?

– Можем да влезем вътре без употреба на сила, както се изразявате вие, но няма да можем да се измъкнем по същия начин, не и с обвиняемия Ронсард. Няма да стане, ако просто откраднем за него някоя надзирателска униформа. Ще трябва да се измъкнем по наш си начин.

– Млада госпожице, вие притежавате много... ясен поглед върху ситуацията.

Той си пое дълбоко въздух и тя осъзна, че и на Хал не му е било лесно и че на него му е било също толкова трудно да ѝ се довери. А той не знае за мен толкова, колкото аз знам за него. Не знае, че притежавам чувство за чест и че няма да скърша думата си на две и да го застрелям веднага щом стане излишен. Беше проявил достатъчно смелост да се приближи до нея, в присъствието на Кюзар и Ламан; тя знаеше, че те са крадци и взломаджии, а не убийци, но той не го знаеше. Той каза:

– Не можем да губим повече време.

Тя кимна на Кюзар.

– чу го. Побързай.

Кюзар изруга, тракна с токове и тръгна.

– Няма да съжалявате. – каза Хал искрено.

Мадлин кимна разсеяно и се заигра с нашивките на взетото назаем полицейско сако. Вече съжалявам, помисли. Ако това не успее и заради мен арестуват всички, няма да ми се наложи да опирам пистолет в челото си, защото Никола ще ме убие. И аз ще го оставя да го направи, защото ще е напълно заслужено.

Ставаше все по и по-очевидно, че нещо ги преследва из тъмните

коридори на затвора.

Никола изруга като видя, че пътят е препречен от поредната врата. Дотук се бяха натъкнали на четири заключени врати, които ключовете на надзирателя, взети от Никола, отказаха да отворят, но Крак беше успял да насили две от тях с лоста. Две се оказаха твърде масивни за този метод и се наложи да променят маршрута си. Тези врати, които блокираха проходите, не трябваше да ги има; навярно ги бяха поставили през последните няколко години, за да осуетят оттук нататък бягствата.

Той посочи вратата на Крак и се долепи до мръсните камъни, за да го пропусне пред себе си. Ронсард се подпря на стената, дишайки тежко. Никола се спогледа тревожно с Рейнар. Ако продължаваха с това темпо, можеше да убият Инспектора. В някой от горните коридори отекна звук на разбита дървена врата, след него трополене и човешки вик, който секна изведнъж.

– Господи, това уби още един, – измърмори Рейнар – Колко станаха?

– четирима. – отвърна Никола.

Той наблюдаваше Крак, който работеше по вратата. Тази изглежда можеше да бъде насилена, при малко повече късмет. Щом не ги бяха заловили при килиите, полицаите и надзирателите вероятно са били изпатени долу на това ниво, за да ги търсят. За щастие, съществото, изпратено от магьосника по петите им, не подбираше кого убива.

– Ако знаеше накъде сме тръгнали, досега щеше да ни е намерило. То просто... ловува.

– Може би е време ние да го полонуваме. – каза Рейнар.

Никола срещна погледа му и се смръщи.

– Какво имаш предвид?

– Ще се върна по пътя, откъдето дойдохме и ще се опитам да го убия – обясни Рейнар. Той погледна назад в коридора – Това е единствената смислена постъпка. Доколкото чухме, се придвижва бързо; шансът всички да му избягаме е много малък, не и с ранен човек и заключени врати, които се налага да отваряме през няколко минути.

– Ти не познаваш затвора, – отбеляза Никола.

Сам беше обмислял тази възможност, но не желаше да я изпълни, докато не успееше да измисли сигурен начин за унищожаването на съществото, което ги преследваше. Най-приемливият метод, за който се сещаше до момента, включваше газеното осветление в проходите, но не можа да измисли как за го осъществи без саможертвоприношение, а не смяташе, че ситуацията все още го изисква.

– Дори да оцелееш след сблъсъка с това същество, после няма да можеш да ни намериш.

Ако ние самите намерим пътя, което в момента е твърде съмнително.

– Няма да е нужно да намирам пътя. Беглецът от Префектурата е Инспекторът. Аз, сам, ще се явя като поредния нещастник набутал се тук, за да избяга от магията.

– Ще ти трябва пистолет – опита пак Никола.

Да се изправи срещу съществото сам, би било равносилно на сигурна смърт и докато Крак насилваше вратата, сметна, че е успял да разубеди Рейнар.

– Добре, но в момента той е в мен.

Рейнар го изгледа и се усмихна.

– Обзалагам се, че ще успея да те убедя да ми го дадеш.

Страничен наблюдател би сметнал, че Рейнар заплашва да употреби сила; Никола го познаваше. Какво ли правеха лидерите на други криминални организации, когато някой от хората им заплашваше да ги злепостави с предаването на едно оръжие? Той вдигна вежди.

– Не пред Инспектора, разбира се. И, между другото, какво ще си помисли Мадлин? Ще ѝ се наложи да те извика на дуел.

Това не беше никакъв майтап; Мадлин беше участвала в дуел, с пистолети, с една нейна колежка, актриса, която я беше обидила. Рейнар ѝ беше станал секундант.

Крак беше прегърбил рамене и се опитваше да се разграничи от спора. Ронсард само наблюдаваше безмълвно.

– Вярно, и аз ще се чувствам задължен да я оставя да го спечели, – призна Рейнар, очевидно разкъсан от тази мисъл. Познаваше характера на Мадлин. Но все пак...

Вратата се предаде със скърцане и стържене на ръждясал метал, Крак я отвори и се изправи.

Никола побърза да направи най-уместното възражение.

– Обаче имаме само един пистолет, само с пет куршума и ако съществото мине покрай теб или не го улучиш в тези коридори, ние няма да имаме никакъв шанс срещу него.

Точно това бе възпряло Никола сам да опита и докато усъвършенстваше теорията си относно газопроводите на лампите, това оставаше основният аргумент против. Той посочи вече отворената врата.

– Предлагам да се размърдаме преди тази дискусия да е станала чисто академична.

– Прав си – Рейнар изглеждаше убеден, поне засега – Това не го съобразих.

Никола прикри облекчението си.

– Сигурен съм, че ще ти намерим някакъв друг ужас, с който да се биеш в някой по-подходящ момент. – каза любезно, докато Рейнар отиваше към вратата.

– О, аз пък смятах, че дълбоко в себе си си решил всички да умрем заедно.

Никола реши да прости това на Рейнар и се обърна, за да хване Инспектора под ръка и да му помогне да мине през вратата. Изражението на Ронсард се беше изменило от кротко наблюдение до развеселено озадачение и отново бързо се превърна в любезна незаинтересованост, когато долови погледа на Никола. Никола остана с изнервящото усещане, че току-що бяха разкрили за себе си повече, отколкото беше нужно.

След като минаха през вратата, Крак я затвори и залости.

Никола подаде револвера на Крак без по-нататъшни коментари от страна на Рейнар и Крак пое водачеството, Никола крепеше Ронсард, а Рейнар вървеше след тях. След като изминаха петдесетина крачки в полутъмния коридор, Крак вдигна ръка да спрат. Никола изчака, докато Крак се обърна назад и прошепна:

– Усещаш ли миризмата?

Никола се намръщи, опитвайки се да долови в застоялия въздух нещо, различно от нормалната воня на затвор. Тогава го усети. Мирис на животно, смрад подобна на тази в обитавани от плъхове сгради, но далеч по отвратителна и непрестанно усилваща се.

– Промъкнало се е пред нас. – прошепна Рейнар.

– Направихме такива заобикалки, че може ние да сме се озовали пред него, – отвърна Никола – Виждаш ли отпред да се движи нещо?

Той виждаше празното пространство, където коридорът се съединяваше с друг проход с по-нисък таван и по-малко лампи.

– Не. И не чувам нищо.

– Другите жертви навярно също не са чули нищо. – отбеляза тихо Ронсард.

Рейнар и Никола се спогледаха.

– Съвсем намясто се намесва, не мислиш ли? – направи коментар Рейнар с усмивка по адрес на Инспектора.

Никола реши, че няма време, за да се дразни.

– Давайте напред – бавно. – каза.

Крак стигна до разклонението пръв и вдигна предупредително

ръка, за да спрат. Те спряха. Рейнар стисна по-здраво дръжката на мечата си.

След секунда Крак им махна да идват.

На пода в пространството, където се пресичаха проходите лежеше мъж в тъмна униформа на надзирател, безформена купчина, с лице към пода и ръка извита под неестествен ъгъл и засъхнала кръв наоколо. Тежка стоманена врата преграждаше единия край на прохода, който в другата посока водеше наляво и редките газени лампи по протежението му не разкриваха нищо друго, освен гол камък.

Никола виждаше, че вратата е плътно затворена и заключена и знаеше, че съществуването не е дошло откъм коридора, по който бяха минали току-що. Погледна към очевидно празния проход. То е там. Но просто не знае, че ние сме тук. Все още.

Никола направи на Крак жест да даде револвера на Рейнар, след което посочи надзирателя и изрече само с устни:

– Ключовете.

Крак кимна.

Рейнар взе пистолета и тихо пристъпи в коридора, откъдето можеше да покрива отритото пространство. Той погледна разтревожено към Никола, който знаеше какво мисли той в момента. Засега можем да пазим абсолютна тишина, помисли Никола, но ще чуе отварянето на вратата.

Крак откачи връзката ключове от колана на надзирателя и пристъпи към вратата. Намери ключа и го превъртя внимателно. Превъртането на лостовете отекна гръмко в тишината.

Откъм прохода не долетя нито звук.

Никола бързо помогна на Ронсард да мине покрай мъртвия надзирател и през вратата. Докато Рейнар се обръщаше, за да ги последва, въздухът се раздвижи и най-близките лампи леко помръкнаха. Никола пропусна Инспектора и изкрещя някакво инстинктивно несвързано предупреждение. То бе достатъчно за Рейнар, който се хвърли през вратата и Крак я затръшна почти в същия момент.

Нещо тежко се удари в дебелия метал и грохотът накара камъните под краката им да потреперят. Настъпи пауза, след което дръжката се размърда, сякаш някой я натискаше от другата страна.

– Ключовете? – прошепна Никола с пресъхнало гърло.

Крак вдигна връзката ключове и се чу колективна въздишка на облекчение. Ако бяха останали в ключалката... помисли си Никола. Ами, неприятностите ни щяха да свършат много скоро.

– Браво, – каза Рейнар на Крак – Давай сега да се измъкваме оттук преди онова да е намерило обиколен път.

Никола взе от Крак връзката ключове. Сега при всички положения щяха да се придвижват по-бързо и да се придържат към по-директен маршрут към целта си, ако успеяха да избягнат надзирателите. Надяваше се само бързото им придвижване да е достатъчно бързо.

ТРИНАДЕСЕТ

входът за Амбулаторията на затвора се намираше в опасна близост до Префектурата, но Мадлин се надяваше, че хаосът, който все още владееше площада от другата страна на сградата, щеше да попречи да ги забележат. Тя и Хал чакаха на ъгъла на отсрещната улица и използваха витрината на един магазин за порцелан за прикритие от погледите на пазачите на затвора. Дори в този момент, когато навсякъде тичаха хора, пазачите можеше да забележат, ако някой проявеше твърде голям интерес към разположението им пред портата.

Вратата на Амбулаторията беше владена в черната каменна стена и не беше толкова голяма като основната порта, но въпреки това беше внушителна и пред нея непрекъснато дежуреха четирима униформени пазачи с пушки. Мадлин приглади реверите на заетото полицейско сако; беше махнала нашивките и сега то представляваше обикновен тъмен жакет. Със сивата си рокля и закриващия скъсания ръкав жакет, можеше да мине за съвсем прилична медицинска сестра. Знаеше, че има килии и за жени-престъпници; щом влезе, можеше да успее да се сдобие с униформа на жена-надзирател и оттам и с по-голяма свобода в издирването, но предварителното планиране беше безсмислено, доколкото не знаеше с какво ще се сблъскат зад тези врати. Забеляза с раздражение, че ръцете ѝ треперят. Винаги получаваше сценична треска преди най-добрите си изпълнения.

Хал крачеше наблизко, видимо неспокоен, но поне не се опитваше да завързва разговор с нея. Беше му признателна за това. Видя Кюзар, който се връщаше и се протегна в очакване, поемайки дълбоко дъх за да се успокои. Винаги беше най-неприятно точно преди да се вдигне завесата.

Кюзар навлезе още малко в алеята и измъкна изпод палтото си пакет, увит в амбалажна хартия.

– Ето. – Той го подаде внимателно на Мадлин. – Запомни ли всичко?

– Да. четвърт капачка за дървена врата, цяла за стоманена, поне четири за външна стена от камък и хоросан и цял ковчег за носеща стена, защото ще ми е необходим, ако сложа от това на такава стена – Тя погледна към Хал – Може ли да сложим това във вашата чанта, Докторе?

Хал кимна дълбокомислено.

– Предполагам така ще е най-умно. Ако ви претърсят...

– Ще бъде гибелно.

Тя изчака Хал да отвори чантата си и да извади горната кора с инструменти, за може внимателно да положи вътре малкия пакет.

Кюзар наблюдаваше Хал съсредоточено, след което каза на Мадлин:

– Донесох ти и това, в случай че ти потрябва.

Той ѝ подаде шестзаряден револвер и малка метална касетка с допълнителни патрони.

Мадлин го провери автоматично, за да се увери, че е правилно зареден, след което понечи да го пхне в чантата. Кюзар се изкашля рязко.

Мадлин разбра какво означава това и поклати категорично глава.

– Не мога за нося пистолет в джоба си в затвора. Те познават Доктор Хал и знаят, че разследва за Префектурата. Ако го намерят в неговата чанта, най-много да му го отнемат.

Хал гледаше в посока на затвора.

– Боя се, че репутацията ми няма да допринесе никому никаква полза след всичко това – той отново я погледна – Но смятам да се тревожа за това после.

Мадлин се поколеба. Имаше още нещо, което не можеше да рискува да внесе в затвора в джоба си. Беше дала торбата с двете неработещи сфери на Кюзар, за да ги отнесе в тайника в склада. Активната, тази, за която знаеше, че е била създадена с помощта на Арисилд, беше увита в носната ѝ кърпа и понастоящем тежеше в джоба на самото ѝ. И логиката, и инстинктът ѝ казваха да я вземе със себе си. Инстинкт на вещица, помисли си Мадлин. Но не винаги си струваше да се вслушва в него, щом не беше такава. Логиката и нещо, което тя смяташе за инстинкт на артист, и казваха да се довери на Хал.

Тя извади сферата от джоба си, внимателно, усещайки с пръсти леката вибрация, и я положи в чантата.

– Какво е това? – попита намръщено Хал.

Кюзар също гледаше озадачено. Доколкото го познаваше, той беше положил торбата в тайника без да я отваря. А доколкото Кюзар познаваше Никола, нищо чудно да се е побоял, че в торбата е главата на Конт Монтес, помисли си Мадлин. Тя обясни:

– Това е магически уред, който може да ни помогне, ако се натъкнем на още ходещи статуи или друга магия.

– Аха. – Хал звучеше облекчен – Как се използва?

Добър въпрос, помисли си кисело Мадлин.

– Не знам. Работи сам.

Лицето на Хал изразяваше недоверие и Кюзар извърна красноречив поглед; Мадлин не обърна внимание и на двамата. Каза:

– Може ли аз да нося чантата ви, Докторе? Надзирателите ви познават, но на мен ми е нужно нещо, което да ми вдъхва увереност.

Това беше истина и то в повече от едно отношение. Досега не беше осъзнавала какво успокоително въздействие са имали върху нея положеният грим и подходящото облекло.

Хал затвори чантата и ѝ я подаде.

Докато бързаха по улиците към затвора, Мадлин се чудеше дали не беше полудяла и какво щеше да каже Никола. Никола по-добре да не продумва и думичка, по дяволите, помисли си изведнъж като си припомни, че точно той пръв се беше набутал в онова скапано място, не с някой друг а точно с Инспектор Ронсард и беше станал причина за всичко това. В същото време се озоваха в сянката на стената и под арката над входа, паважът под краката им беше влажен и каменната стена излъчваше студ и беше време съвсем да спре да мисли.

Мъжът, който им препречи пътя беше полицай, а не надзирател от затвора.

– Докладваха ми, че тук има ранени хора – изрече бързо Доктор Хал, преди още мъжът да ги заговори.

Успя да докара едновременно задъхана и тревожна интонация, въпреки че тревогата му несъмнено беше истинска. Мадлин си помисли, че подходът му беше възможно най-добрият; надзирателите от затвора бяха взели участие в потушаването на бунта и със сигурност имаше ранени. Никой не би могъл да знае дали всички вече са превързани и прегледани от лекар.

Полицаят изглеждаше объркан и неотстъпчив, но се показва един от надзирателите на затвора и каза:

– Стори ми се, че всички ги отнесоха в хирургията. Казаха...

– Не, вътре има още, – прекъсна го Хал – Говорих с Капитан Дефанс преди час.

Надзирателят изруга и посочи красноречиво към тежката желязна врата. В средата ѝ имаше зарешетен прозорец, откъдето можеше да гледа друг надзирател; тя се отвори със скърцане, след което Хал влезе бързо и Мадлин го последва.

Минаха през поне три мрачни помещения, пазени поотделно от тежки врати, желязни решетки и мъже с празни погледи, поставени там единствено, за да пречат на тези от вътрешната им страна да излязат.

Мадлин се опита да не мисли за частта с излизането. Първо намери Никола и другите, след това се тревожи за останалото.

Следващата обкована с желязо врата ги пропусна в малък двор, ограден със сива стена, приличен по отношение на въздуха и светлината по-скоро на шахта, след което пред тях се отвори друга врата и от тежката миризма на карбол, Мадлин разбра, че навлизат в Амбулаторията на затвора.

Тя представляваше високо помещение с каменни стени, с преграден таван и все още видими овални петна от по нов камък високо горе на стените, където преди години са били запълнени прозорците. Отдалеченият край беше преграден с дървени стени, но близките легла, разположени в две дълги редици понастоящем изглежда бяха заети най-вече от полицаи и надзиратели. На вратата, през която току-що бяха минали, имаше надзиратели, както и няколко жени в рокли с грозния кафяв цвят на надзирателските униформи: жените-надзиратели навярно бяха дошли, за да се погрижат за ранените.

От вида и размера на помещението тя отсъди, че навремето то вероятно е представлявало стар параклис. Мадлин видя друга врата в отсрещния край, която трябваше да води още по-нататък, към вътрешността на затвора. След това видя някакъв мъж, който очевидно работеше в Амбулаторията, широкоплещест и млад с изпито от умора лице и очила, облечен в стар костюм и изцапана престилка отгоре. Хал също го видя, но явно не достатъчно навреме, защото понечи да се шумугне зад един платнен параван и спря, когато лекарят извика:

– Доктор Хал! Не знаех, че сте тук.

Хал я погледна и пристъпи напред, за да се здрависа със забързалия се към него млад лекар, който тъкмо казваше:

– Денът беше отвратителен, както сам виждате.

– Да – отвърна Хал – Извикаха ме да поговоря с началника по една работа. Не знам дали ще спази уговорката ни при тази аварийна ситуация, но си помислих, че по-добре...

– Разбира се, но щом така и така сте тук, бихте ли дошъл да погледнете един случай, само за секунда...

Устните на Хал се свиха от безсилие, но позволи да бъде отведен. Мадлин продължи да го държи под око, за да е сигурна, че лекарят го води само малко по-нататък към поредицата от легла, макар да предполагаше, че е твърде рано за капани. Хал бе обяснил достатъчно непринудено, макар и малко прибързано и прекалено охотно; за щастие другият лекар беше изглежда беше прекалено зает, за да заподозре нещо. А и

кой би заподозрял Доктор Сиран Хал в такъв безумен план?

Можеше да използва времето, за да посъбере информация и да се опита да открие дали Ронсард е бил заловен повторно и дали с него е имало други хора. Една от жените-надзиратели беше застанала наблизко и миеше ръцете си в металния умивалник на стената. Мадлин се запъти към нея.

– Мадам! – каза някой.

Мадлин имаше прекалено добър тренинг от сцената, за да подскочи гузно или да си позволи каквато и да е друга реакция. Тя не обърна внимание на повелителното обръщение и продължи. С крайчеца на окоото си зърна мъж, който се приближаваше към нея. Това е неприятност, помисли. Той беше възрастен, със сурово изражение, облечен в тъмен и много изискан костюм. Не беше лекар. Както ѝ беше тръгнало напоследък, нищо чудно да беше самият началник на затвора.

Той се запъти право към нея и тя трябваше да спре и да даде вид, че е забелязала присъствието му с леко и нервно навеждане на главата, както се очакваше да постъпи жена в нейното положение. Нервността не беше трудна за изпълнение.

– Коя сте вие? – настоя да разбере той.

– Медицинската сестра на Доктор Хал, сър. – това би следвало да го успокои и да го отпрати. Доктор Хал беше чест посетител тук.

Наместо това, мъжът се обърна, издири с поглед Хал, който беше с другия лекар и се вторачи в него с мрачно подозрение. Мадлин почувства как стомахът ѝ изстива.

Хал вдигна поглед и го видя. Беше твърде далеч, за да може Мадлин да разчете точното му изражение, но и се стори, че не изглежда щастлив. Той се извини на доктора и тръгна към тях.

– Доктор Хал, – каза мъжът, когато той се приближи. – Какво правите тук?

Изражението на Хал беше мрачно. Той се поколеба и отвърна:

– Можем ли да поговорим насаме, Сър Редиан?

Мадлин почувства към късмета си единствено отвращение. Нямахме нужда някой да ѝ казва, че този е някой от висшите служители на затвора и надали ще повярва на набързо скалъпените им лъжи. Редиан изглежда Хал за миг и каза:

– Елате, оттук.

Хал го последва, но Мадлин остана на мястото си и се опита да се слее с мебелировката. Но Редиан процеди:

– И вашата сестра, ако обичате.

Мадлин изруга наум. И как не, нали съм свикнала с главните роли на крадли, а не да се сливам с певческия хор. Хал погледна през рамо към нея с безизразно лице и тя нямаше друг избор освен да ги последва.

Поведоха ги покрай кабините преградени с брезентови паравани и влязоха в малък кабинет, който трябва да беше на лекаря. Той беше претъпкан, от бюрото и рафтовете преливаха документи, книги и медицински стъкленици; не беше достатъчно голям, за да принадлежи на някой със „Сър“ пред името. Редиан затвори вратата и попита:

– Е?

Тази единствена и нетърпяща възражения дума не даде на Хал нещо, за което да се захване, а и Мадлин не би могла да му помогне без да влезе в противоречие с ролята си. Тя стоеше със сведен поглед и ръцете и започнаха да се потят върху дръжката на медицинската чанта на Доктор Хал. Стените, които отделяха кабинета от останалата част на Амбулаторията бяха тънки и нямаше да заглушат силните шумове. Зачуди се дали ще има време да извади пистолета от чантата, ако Редиан се развикаше за помощ, а и с какво точно щеше да ѝ помогне това. Малката стая нямаше прозорци, от които да скочи. Не, ако Хал не успееше да се справи с думи, а това изглеждаше малко вероятно, единственият им шанс се състоеше в това да вземат Редиан за заложник. А това също не е никакъв шанс, помисли.

Хал каза:

– Не разбирам каква е причината за това подозрение.

Отвличане на вниманието, но то накара Редиан да говори. Той погледна свирепо и каза:

– Причината за подозрението е тази, че колегата ви Ронсард е избягал от полицаите при, меко казано, извънредно подозрителни обстоятелства. Последният потвърден доклад, с който разполагаме, е че той е навлязъл в тази институция. А сега намирам тук вас.

– Това е абсурд – изрече Хал, с пълен с недоверие и раздражителност глас. – Ронсард го отвлякоха и насмалко да го убият и не можете да го обвинявате...

– Бях на стъпалата, когато бунтът започна, – прекъсна го рязко Редиан – Знаем онова, което видях.

Хал беше успял да го отклони от темата, но все още само печелеше време.

– Не ме интересува какво сте видял.

Хал се обърна, взе медицинската чанта от Мадлин и я отвори, сякаш търсеше нещо, след което я остави отворена на стола, до който

беше застанала тя, като през това време говореше ядосано:

– И ако изобщо знаете нещо, щяхте да разберете, че обвиненията срещу него са напълно изфабрикувани.

Блестящо, помисли Мадлин и отново нормализира дишането си. Беше поставила пистолета на достъпно място, почти непосредствено до ръката си. Не беше чак като да работиш с Никола, но беше близо, много близо. Хал се обърна, за да погледне Редиян в очите и се помести достатъчно, за да лиши мъжа от видимост както към чантата, така и към дясната ръка на Мадлин. Това можеше да ѝ предостави нужната спасителна сламка; ако не успееше да изненада Редиян, той щеше да има време да извика за помощ.

– Това няма нищо общо – казваше Редиян, – Ако Ронсард е имал пръст в този бунт... – Той млъкна, намръщи се и добави – Но и това едва ли има нещо общо. Искам да знам защо сте дошъл тук, Хал. Имате ли нещо общо с въоръжените мъже, които са проникнали през една от надзорителските стаи след бягството на Ронсард?

– Не мога да повярвам, че ме обвинявате...

– О, още не сме ги заловили, но и това ще стане. Сега ми отговорете или ще се наложи да ви предам на Префектурата с обвинение в съучастие в бягство.

Мадлин изгърва носната си кърпа и се наведе да я вземе, но вместо това бръкна в чантата и напипа дръжката на пистолета. Вратата се отвори с гръм и трясък и Хал се сепна и се обърна. Мадлин разполагаше точно с една секунда, за да вземе решение и остана както беше, полунаведена, с ръка в чантата. Тя погледна към вратата и видя там някакъв млад мъж в полицейска униформа и почти извади пистолета, но той не гледаше към нея.

Полицаят дишаше тежко с разширени очи. Каза на Редиян:

– Сър! Намерихме петима от хората ни мъртви на най-долното ниво.

– Какво?

– Разкъсани са – магия, като онази отвън.

Редиян забрави за Хал и тръгна към вратата, за да последва полиция. Доктор Хал погледна Мадлин, а на лицето му се беше изписала смесица от облекчение и ужас.

– Да го последваме ли? – попита тихо.

– Да. – прошепна тя, извади пистолета от чантата и го пусна в джоба на jakета си.

Никола се приближи внимателно до прохода. В последните няколко коридора не бяха прокарани газопроводи и мракът беше непрогледен. Източникът им на светлина представляваше една свещ, която Крак измъкна от джоба си и която запалиха от една от последните газени лампи. Сега от нея върху ръкавицата на Никола капеше горещ восък, докато той се промъкваше покрай влажната стена. Извивката ѝ и начинът, по който беше построена навеждаше на предположението, че отходният канал на затвора се намира точно от другата ѝ страна. Надяваше се, че няма да им се наложи да се сражават и с вампири, въпреки че не виждаше изход от тунела към канализацията.

Никола стигна до тъмната сянка в стената, която представляваше niskият отвор на свода. Оттам нахлуваше въздушен поток, също влажен, но точно толкова застоен и блудкав, както атмосферата във всичките тунели. Не беше окуражаващ белег.

Ремонти по стените, газопроводи, нови врати, помисли си Никола. Дано поне да не са успели да блокират достъпа до катакомбите, които водеха от старата крипта на крепостта към моргата на затвора. Дано съдбата му стореше поне тази незначителна услуга.

Докато навлизаше в отвора, отгоре му не се нахвърлиха нито вампири, нито никакви други нечовешки изделия на луд магьосник. Той вдигна свещта.

Разхвърляното съдържание на niskото помещение беше в същия безпорядък, в който си го спомняше. Стари кости, дървени отломки от ковчези, отчупени парчета от хубав камък, служил някога за надгробни плочи, всичко това струпано на купчини на застлания с каменни плочи под и покрито с прах и мръсотия. Като се изключи това, че през боклука беше прокарана пътека и могили бяха изместени до стената и проходът за нагоре в края на помещението беше зазидан с почти нови тухли.

Точно в този момент Никола бе твърде изтощен, за да псува Съдбата. Трябваше да се подсети да го стори по-късно. Значи все пак са имали бягства. Не можеше да поеме отговорността за всичките. Когато беше измъкнал Крак преди няколко години, беше оставил на негово място съвсем разумен заместител във вид на скорошен труп от градската морга; Крак се водеше в регистрите на затвора като мъртъв. Това безобразие тук беше резултат от действията на немарливи личности, които са се измъквали самоволно и са оставяли следи, които всеки глупак е могъл да проследи.

Той се измъкна заднишком от свода и се върна към прохода, където чакаха останалите.

– Блокирано е. Имаме само една алтернатива.

– Да откраднем униформи на пазачи и да опитаме да се измъкнем незабелязани – каза Рейнар.

Горчивото му изражение разкриваше нищожната вероятност за успех.

Никола знаеше, че успехът не само е невероятен, но с ранения Инспектор Ронсард, когото щяха да познаят всички полицаи, покрай които минеха, той бе направо невъзможен. В този момент бе достатъчно отчаян, за да рискува и през отходната канализация, но трябваше да открият път към нея.

– Приемам всякакви предложения, – каза хладно.

Ронсард се облегна тежко на стената и незабавно изрече:

– Аз имам едно.

– Ако е онова, което предложи последните три пъти, когато попитах, не желая да го чувам – каза Никола. Осъзнаваше, че търпението му е на изчерпване и го тласка към грешки, но в този момент не можеше да стори нищо.

Ронсард само стана още по-настойчив.

– Сам каза, че ако аз не съм с вас, ще е относително лесно да обясните присъствието си тук. Можете да излезете оттук с официалната благословия на затворническите власти.

– И да те оставим да ти изтече кръвта ли? – прекъсна го Никола.

За какъв човек ме взимаш? Искаше да попита, но успя да се сдържи навреме. Адски глупав въпрос към Ронсард, когато самият той не се познаваше.

– Изключено – каза Рейнар, но го изрече с капитанския си кавалерийски глас, съвсем различаващ се от обичайния му ленив тон на отегчен сибарит#. – Защото това ще означава да се предадем на копелето, което и да е то, което ни натика в тази скапана магия. А той иска да направим точно това, и ето защо трябва да го избегнем на всяка цена. Елементарно е, за Бога.

– Магьосникът те иска мъртъв, – поясни Никола.

Беше признателен на Рейнар, че все още го подкрепя; израснал основно в бордите сред криминални прослойки, към които причисляваше и роднините си по бащина линия, той не беше свикнал на такъв вид лоялност.

– Организирането на това му е струвало невъобразими усилия. Трябва да си бил близо да разкриването му. Ако властите те заловят, той отново ще направи ход срещу теб и този път вероятно ходът ще е още

по-бърз и вероятно този път ще го отнесат и известно число невинни странични наблюдатели .

Ронсард, който не бе свикнал с него да се спори толкова ефикасно, отвърна разгорещено:

– Забравяте най-вероятната хипотеза, че този човек сигурно е луд за връзване и се е вкопчил в мен по същия начин, по който вероятно се е вкопчил във вас, джентълмени, и ще ни преследва до края без значение колко сме близо или далеч от разкриването на самоличността или местонахождението му.

Никола и Рейнар понечиха да отговорят едновременно, но Крак, изчерпал окончателно търпението си, отсече:

– Пак почнахте. Стойте на едно място и се карате.

Никола си пое дълбоко въздух.

– Прав си; хайде да тръгваме нанякъде.

Той се обърна и закричи по коридора.

Крак праметна ръката на Ронсард през рамото си, без да обръща внимание на негодуващия поглед на Инспектора и го последва. Рейнар догони Никола с два широки разкрача и попита:

– Къде отиваме?

– Ако знаех... – процеди Никола през стиснатите си зъби.

Очевидно почувствал, че трябва да замаже предишната си проява на благородство, Рейнар каза:

– Извинявай, извинявай. Просто отново се опитах да мисля в перспектива; изглежда не мога да се откажа от този навик.

Никола каза:

– Опитай.

Мадлин и Хал последваха Редиан обратно в Амбулаторията. На една от продълговатите дървени маси имаше носилка с тяло на мъж. Мадлин зърна плът разкъсана до костта и сграбчи ръката на Доктор Хал. Това бе отчасти от облекчение, че тялото беше на някакъв полицай, а не на Никола, Рейнар или Крак, и отчасти, за да задържи Хал да не се впусне към него заедно с другите лекари.

Редиан се вгледа в тялото на полицай и видимо му прилоша. Каза:

– Имаше ли някакви следи от Ронсард или от мъжете с него?

– Не, сър, никакви.

Младичкият полицай също изглеждаше зле. По униформата му имаше петна от кръв.

– Мислехме, че са в другото крило, затова съсредоточихме

претърсването там, а долу при килиите изпратихме съвсем малко хора.

Мадлин дръпна Хал от изплашената групичка около носилката и каза:

– Онова, което е направило това търси Никола и другите.

Той кимна.

– На долните нива има страшно много проходи. Не виждам защо им е било да слизат там, освен ако не са били принудени... чакайте, имаше един път за бягство, който включваше стария тунел нагоре от криптата към моргата, така че този тунел го затвориха. Възможно ли е приятелите ви да са се отправили натам като са смятали, че той все още съществува?

Мадлин захапа устната си и започна да обмисля.

– Кога е бил преграден?

– Едва миналата година.

– Да, може да са сметнали, че пътят все още съществува.

Хал се озърна към Редиан и тръгна към коридора в дъното на Амбулаторията като я повлече със себе си.

– Тогава предлагам да ги намерим преди да го е сторил някой друг или нещо друго.

– Така мисля и аз. – измърмори Мадлин.

Никола ги преведе по обратния път и откри някакво тясно стълбище, което водеше нагоре. Доближиха го много предпазливо, защото това бе единственият път нагоре в това крило и преследвачите можеше да го наблюдават. Но мястото, където коридорите се пресичаха близо до стълбището беше точно толкова празно, колкото и другите тунели.

Никола остави другите в дъното и се изкачи на първата площадка, за да се промъкне покрай стената и да огледа какво има горе. Краят на стълбището беше преграден с метална врата като горната ѝ част представляваше желязна решетка. Виждаше, че пространството зад нея е осветено и това беше всичко. След моментен размисъл, той реши да рискува и се прокрадна до края на стълбището, доволен, че беше от дялан камък, а не от дърво и няма опасност да изскърца.

Доближи се предпазливо към вратата и надникна през решетката. Поредната стая за охраната, с двама пазачи е един полицай, вгълбени в тревожен разговор. Единият от надзирателите имаше пушка. Това не може да е заради нас, нали? Помисли Никола. Ние дори още не сме убили никого. Не, сигурно беше заради нещото, което ги преследваше в този лабиринт. Досега със сигурност са научили за съществуването. Ако

властите убиеха нещото, поне пречките по пътя им щяха да намалееят с една, реши Никола, докато се прокрадваше предпазливо надолу по стълбите. Естествено, това щеше да улесни и полицаите, които търсеха тях...

Другите чакаха разтревожени в дъното на стълбището.

– Е? – попита Рейнар.

– Двама надзиратели и полицаи, добре въоръжени.

Никола набързо описа вратата и стаята на охраната, след което пое дълбоко въздух. Планът не беше добър, но не се сещаше за нищо друго, а и не разполагаша с време да стоят и да чакат да стане блестящ.

– Крак ще се направи на пазач и ще раздрънка ключовете, за да му отворят.

Крак кимна и не си даде труд да пита защо. Сакото му беше тъмно-кафяво и цветът приличаше на онзи на надзирателските униформи, а в полумрака на стълбището щеше да бъде поне временно убедителен.

– Ще кажеш, че влачиш със себе си ранен, за да изглежда поспешно.

– Доколкото разбирам, раненият ще съм аз – каза Ронсард. Той посочи дясното си око, което почти се беше скрило от отока и бе заобиколено от огромна пурпурно охлузване. – Това е доста убедително.

– Става.

Жалко, че не можеха да го поокървяват още малко, но... Никола си напоспа да не изпада в подробности.

– И щом отворят вратата, Рейнар и аз се нахвърляме и ги изнаенадваме.

При което ще стрелят по всички ни и ще ни убият. Той погледна към Рейнар, с очакване той да каже нещо в тази насока.

Рейнар само се усмихна и каза:

– На мен ми изглежда идеално.

Точно в този момент чуха на по-горните нива на стълбището гласове, които отекваха през решетката на вратата откъм стаята на охраната. Нисък, боботещ мъжки глас, след това женски, неясни, но тревожни. Никола се намръщи и неволно пристъпи крачка напред. Не можеше да бъде.

– Това прилича на...

– Мадлин, – довърши вместо него Рейнар и погледна разтревожено Никола – Няма да го направи, сто процента няма да го направи.

Крак изруга и се плесна по челото, най-големия емоционален изблик, който Никола някога бе виждал в помощника си. И това бе

единственото потвърждение, което му беше нужно. Той се качи на първата площадка на стълбището и се заслуша внимателно.

Оттук дочуваше откъслечни думи, но не различи нищо смислено. чу гласа на мъж с правоговор, който издаваше години обучение, и казваше нещо относно медицински грижи. Ронсард се втурна по последните няколко стъпала и сграбчи за опора ръката на Рейнар.

– Това е Хал – прошепна смаяно – Какво по...

– Доктор Хал ли? – попита Никола, като се опитваше да не крещи, макар, че му се искаше да изригне.

– Да, определено.

По дяволите, по дяволите. Никола махна на останалите да изостанат и отново се промъкна до вратата. Долепи се до стената и успя да хвърли бърз поглед през решетката. Мадлин беше в ролята си на безлична медицинска сестра и носеше лекарска чанта, но блясъкът в очите ѝ вещаеше опасност и си беше лично нейният. Разсеяна е и излиза от рамките на персонажа – ще трябва да си поговорим за това, помисли. И за още някои неща. Разпозна Доктор Хал в мъжа с нея и устните му се извиха в мрачна гримаса. Женски нерви.

В момента и тримата пазачи гледаха в друга посока и спореха с Хал. Но раздразнението на Никола, породено от детинското поведение на Мадлин не променяше факта, че повече нямаше да разполагат с толкова добра възможност да минат през тази врата. Той се отдръпна, върна се при другите и каза тихо:

– Те са. Тръгваме, както го планирахме.

Промъкнаха се безшумно и заеха позиции. Крак и Ронсард застанаха на стъпалото точно под площадката, Никола и Рейнар зад тях, наведени, за да не се виждат. След сигнала на Никола, Крак внезапно потропа на вратата и изкрещя:

– Отворете, то е точно зад нас!

Докато Ронсард стенеше от болка, той пхна един от ключовете в бравата и направи опит да го превърти, но сякаш не успя в паниката.

От другата страна на вратата се чува викове, след това ключалката изщрака и единият от пазачите отвори. Ронсард залитна и се стовари в краката на мъжа като по този начин го обездвижи и направи така, че вратата да остане отворена. Крак се хвърли напред, все едно залитна под тежестта на ранения си колега, след което удари изненадания пазач и го просна в безсъзнание. Никола и Рейнар се втурнаха вътре преди другите двама мъже да успеят да реагират. Рейнар хвана дулото на пушката, точно докато то се насочваше надолу към тях и отхвърли притежателя ѝ

към стената. Никола се огледа трескаво за третия мъж и видя, че Мадлин го е хванала за яката и е допряла пистолет до ухото му.

Никола отстъпи, за да може Рейнар да каже на пленниците да легнат на мръсния под. Когато Крак пое полицията от хватката на Мадлин, Никола каза:

– Е това ако не е изненада.

– Открихме ви – изрече Мадлин, явно доста доволна от себе си.

Никола я изгледа и не можа да каже дали не ѝ отговаря, защото кипи от ярост или просто защото е изтощен. Погледна към Доктор Хал, който се опитваше да прегледа раните на Ронсард, без да обръща внимание на опитите на Инспектора да го отблъсне от себе си.

– Голяма помощ. Сега сме затворени тук шестима.

Мадлин свъси опасно вежди. Тя отвори медицинската чанта, порови в нея и извади един малък, увит в хартия пакет.

– Да не смяташ, че сме дошли тук без да ни е ясно как ще се измъкнем след това?

Никола хвърли гневен поглед към Рейнар, след което попита:

– Какво е това?

– Експлозив. Специалната смес на Кюзар.

Никола въздъхна облекчено.

– Брилянтно! – и взе пакета от нея.

– Пак заповядай, – изрече сприхаво Мадлин.

Тогава Никола видя какво още има в чантата.

– Донесла си една от сферите. Казах ти да ги занесеш в...

– Занесох ги, – прекъсна го Мадлин – Сметнах, че тази може да ни помогне срещу всички тези магии...

– Да ни помогне ли? Как?

Мадлин снижи гласа си до шепот.

– Прави разни работи.

– Какви?

– Магически. Нали видя онези каменни чудовища, дето преследваха хората по целия площад? – Когато той кимна, тя обясни – Превърна едно от тях в камък.

Той взе ръката ѝ и я изведе през вратата на няколко стъпала по-надолу, за да не ги чуват пазачите. Едната му ръка беше непрекъснато върху пистолета, защото знаеше, че не са сами в тези коридори.

– Просто така? И ти не си направила нищо с нея?

– Просто така, – Мадлин махна раздражено – Никола, този уред е толкова над мен, колкото моя роля в Елегант би била за шивачката ми.

Не знам какво направи, но го направи, по собствена воля, без помощ от моя страна.

– Но тя никога преди не е правила нищо, – възропта Никола.

Не беше свикнал да изглежда като глупак и никак не харесваше тази роля. Той извади сферата от чантата и я огледа подробно, доколкото успя на мъждивата светлина. Изглеждаше същата, както винаги, черупка, пълна с лостчета и колелца, които никога не можеше да каже за какво служат, нещо, което можеше спокойно да представлява и детска играчка.

– Тя си седеше на полицата в Колдкорт. Може би никога преди не е чувствала нужда да прави нещо.

Това беше истина. Никола ѝ я подаде обратно и прокара пръсти през косата си, обмисляйки как да приеме това развитие на нещата. Едуар, Едуар, защо не си остана само с науката?

– Сега нямаме време да се занимаваме с нея, трябва да изчезваме отгук.

– Как? – попита Рейнар, който беше слязъл при тях. Беше взел пушката на полиция и Никола си помисли се успокои, че сега са малко по-добре въоръжени.

– Да не би да възнамеряваш да взривиш онзи преградения проход горе в моргата? Всички тук ще разберат къде сме и ще ни причакат от другата страна.

– Знам, точно затова ще минем през отходната канализация. Щом влезем там, можем да се отправим в която посока решим и да излезем на която улица си поискаме. Изобщо няма да могат да предвидят посоката ни.

– Да, идеално. – Ронсард одобри плана.

За един от най-изтъкнатите представители на закона в страната, той изглежда навлизаше във взломджийството наистина ентузиазирано.

– Тези хора вързани ли ще ги оставим? – попита Хал, докато следваха Никола надолу по стълбището – С онова нещо, което върлува из коридорите?

– Последния път го оставихме залостено зад желязна врата и първо ще му е нужно да намери обиколен път – каза Никола – Освен това, то няма да се качи тук на приземния етаж, докато още сме долу – то иска нас. Крак, бутни тази врата и я заключи.

Никола ги поведе обратно към стената, която опираше до канализацията. Тя се намираше близо до мястото, където коридорът свършваше в катакомбите, което означаваше, че ако нещо ги последваше, щяха да

се озоват в клопка. Надявам се, че това отзад действително е канализацията, помисли и, коленичи за да разопакова внимателно пакета и да положи съдържанието му на каменния под. Ако не беше, щеше да предизвика страхотна шумотевица за нищо. Забеляза, че Рейнар и Крак охраняват с оръжията отворения край на коридора. Ако ги откриеха, това щеше да им даде известно време, но всичко зависеше на първо място от правотата на Никола.

Самият експлозив се намираше в малка стъкленница, внимателно уплътнена с корк. Повечето от пакета представляваха принадлежностите за него, включващи дълъг шнур за детонатора и малък секач, за да може зарядът да се постави в стената. Мадлин коленичи до него и каза тихо:

– Кюзар се опита да ми обясни как да го направя сама, ако се наложи, но съм доволна, че не ми се налага.

– Наблюдавай внимателно, в случай че някога ти потрябва.

Никола примижа към стената на слабото осветление като се опитваше да прецени най-доброто място, където да положи заряда. Спря се на една точка между две масивни опорни колони, с надеждата, че ако сгреси, те ще задържат тавана. Искеше да пробие малка дупка, достатъчна, за да премине лесно през нея човешко тяло.

– Ако ти дотрябва помощ, казвай. – обади се Ронсард.

Никола се обърна и видя, че Хал е взел медицинската си чанта от Мадлин и превързва главата на Ронсард. Това беше хубаво; ако минаваха през канализацията, колкото по-малко мирис на кръв около тях, толкова по-добре. Дотук канализацията се бе оказвала вражеска територия; затова Никола се надяваше, че онова, което щяха да сторят, щеше да е изненада за противника.

Мадлин го гледаше, докато той издълба дупка във влажната изрошена повърхност на стената.

– Ще ми се развикаш ли по-късно затова, че съм се съюзила с Хал?

Интонацията ѝ издаваше по-скоро любопитство от перспективата, отколкото неприятно предчувствие.

Никола отново хвърли поглед към Инспектора и доктора зад себе си. Те бяха потънали в някакъв техен разговор, но той не можеше да ги чуе. Каза:

– Предполагам, че трябва, макар да не знам дали ще има някакъв смисъл, защото ти просто ще си стоиш, ще кимаш и ще си прехвърляш наум монолога на Камииел. Естествено, аз ще съм свръхкритичното копеле, доколкото всичко това се случува, защото в момент на слабост реших да спася Инспектор Ронсард.

Никола довърши дупката и се пресегна за стъкленницата.

– Спри да дишаш за малко, ако обичаш.

Мадлин задържа дишането си, докато той отмерваше малко количество от прахообразното вещество върху парче амбалажна хартия и внимателно го изсипа в подготвеното място на стената. Когато ѝ кимна, че всичко е наред, тя каза:

– В момент на слабост, така ли?

Никола взе шнура.

– Да. Ще разберем доколко голяма слабост, когато се наложи отново да измъквам всички ни оттук, само че този път от килиите, след като ни осъдят.

Мадлин беше много сериозна.

– Смяташ ли, че ще го направи? Да ни вкара в затвора?

Никола въздъхна. Беше ден на трудните въпроси.

– Ако ти беше на негово място, не би го направила. Ако аз бях на негово място, може би бих го направил, зависи от настроението ми. Не знам.

Мадлин понечи да каже нещо, но вместо това възкликна сепнато. Вдигна сферата от скута си и я погледна.

– Нещо идва.

Никола погледна намръщено към сферата, а след това към празния полутъмен коридор.

– Как разбра?

– Жужи, така прави, когато долови сила. Докосни я.

Никола се поколеба, след което се пресегна и докосна с пръст металната повърхност. Беше необичайно топла и Мадлин беше права, леко резонираше.

– Имаме проблем, – изрече високо Никола, за да привлече вниманието на другите.

Крак изведнъж каза:

– чакай, надушваш ли? Пак е тук.

– Да, – отвърна Рейнар и стисна по здраво пушката – То е.

В следващия миг Никола разбра какво имат предвид. Откъм коридора се носеше отвратителна миризма, същата смрад, която тегнеше във въздуха на мястото, където бяха открили разкъсания надзирател. Той се извърна пак към стената и прикрепил шнура като се насилваше да работи внимателно; нямаше да разполага с време за втори опит.

Мадлин се изправи, все още гледайки във сферата и се приближи до Крак и Рейнар.

– Скъпа, наистина...

– Шът, знам какво правя, – каза Мадлин и добави – По точно, нямам никакво понятие какво правя, но изглежда това нещо има.

Ронсард се изправи с помощта на Хал и каза:

– Това е една от известните или неизвестни сфери на Едуар Виляр. Не съм и предполагал, че някога ще видя една от тях в действие.

– Искрено се надявам да не я виждаме в действие точно сега, – каза Хал – Ние можем ли да помогнем с нещо?

– Почти привършвам.

Никола разви шнура и бързо опакова остатъците от материалите, макар да се надяваше, че няма да им потрябват отново. Хал се приближи да му помогне и да сложи пакета обратно в лекарската си чанта. Докато се изправяше, за да каже на останалите, че е готов, Никола го чу.

Дращене, като големи нокти по камъка, придружено от съскане, отекващо в коридора. Мадлин и Рейнар се спогледаха, а Крак замръзна с насочен пистолет в очакване на нещото.

То може да се окаже доста голямо, помисли Никола, и да не е успяло да мине през всички онези врати. Но надали беше могъщо, колкото последното Изпратено, иначе досега всички щяха да са мъртви. Навярно е било голям удар за врага им – магьосник, да загуби такова количество магическа сила, погълната от Великото Заклинание, което защитаваше къщата на Мадел. Каквото и да беше, те още не го виждаха, но това не означаваше, че не беше наблизко. Досега беше успяло да убие доста въоръжени хора. Той разви докрай шнура, пристъпи близо до останалите и го положи на пода. Това му остави на разположение около седем метра. Не беше сигурен, че ще е достатъчно, но не можеше да става и дума да отидат по-нататък в коридора. Никола каза:

– Готов съм да паля фитила. Когато избухне, съществото може да ни се нахвърли.

Ронсард се долепи до стената и каза:

– Нямаме избор.

– Знам, – опита се да изрече спокойно Никола и посегна за свещта.

Мадлин изведнъж изкрещя и Никола вдигна поглед, за да види, че коридорът отпред и станал черен, все едно по него се спускаше облак. То запали фитила и извика:

– Всички долу!

Експлозията беше шокираща и далеч по гръмка, отколкото беше очаквал. Той се изправи с гръб до стената, навел глава, с гръб посипан с каменни отломки. Вдигна поглед, полузаслепен от праха и дима и

попита:

– Всички добре ли са?

чуха се отговори и някаква мъчителна кашлица.

Никола се наведе и затърси свещта, издухана от взривната вълна, след което отново се изправи. Разтърси глава, което никак не помогна на звъненето в ушите и пак се долепи до стената. Ни виждаше нищо от застиналия във въздуха прах и тъмнината и затова заопипва за отвора в стената. Спъна се в някакъв изхвърлен от експлозията камък и едва не пропадна в дупката. Беше висока до гърдите му и по-голяма, отколкото беше очаквал; камъкът се бе оказал по-тънък, отколкото изглеждаше. Добре поне, че не срутих тавана отгоре ни.

– Насам! – извика

Останалите успяха да го намерят, когато отново запали свещта. Всички бяха покрити с тухлен прах, лицата им бяха почернели от дима и той предположи, че изглежда също толкова зле.

Мадлин държеше пред лицето си нечия носна кърпа, стиснала здраво сферата под мишница.

– Вече не жужи толкова силно, – докладва тя – Онова навярно се е изплашило от експлозията.

– Поне засега, – съгласи се Никола.

Прахът се уталожваше, подпомаган от влагата откъм канализацията. Той вдигна свещта. През зиналата в стената дупка виждаше широк тунел със сводеста горна част, облицован с грапави каменни плочи. От двете страни имаше издатини и между тях течеше тъмна вода. Тази вода вонеше и миризмата буквално го удари в стомаха. Той наведе глава и прекрачи през дупката.

Крак го последва и попита немногословно:

– Вампирите?

Никола опипа с ботуш хлъзгавата повърхност.

– Не виждам такива.

– Ти и последния път не ги видя.

В коридора се развиваше лека препирня, защото Хал и Ронсард се опитваха да убедят Мадлин да е следващата, а тя протестираше:

– Не, аз съм със сферата. Ще мина последна, за ви прикривам.

– Джентълмени, няма смисъл да спорите с нея, – каза им мрачно

Никола.

Той помогна на Ронсард да прекрачи дупката и отстъпи, за да направи място на Хал.

Рейнар разреши проблема на Мадлин като я хвана през кръста и я

вдигна през дупката, след което прекрачи подире ѝ.

– Ако беше видял какво направи в алеята, – казваше тя, – щеше да разбереш какво имам предвид. Реагира на наличието на магия – Мили Боже, каква смрад.

– Половината затвор вече знае къде сме, – напомни им Рейнар. – Накъде?

– Насам, – каза Никола и тръгна покрай издатината.

Канализацията вървеше приблизително на изток, към реката. Надяваше се, че няма да им се наложи да стигнат чак дотам. Не разполагаха с много време преди полицаите да локализират шума от експлозията и да се изсипят тук долу по следите им. Щяха да са в безопасност само до първите две улици. За щастие навън се стъмваше и надали някой щеше да обърне внимание на хора, излизащи от канализационна шахта, след всички странни неща, които се бяха случили днес в тази част на града.

– Сферата отново жужи. – каза Мадлин, останала без дъх от вонята и от усилието, с което пристъпваше по хлъзгавите камъни с дългата си пола.

– Онова същество явно не се е побояло достатъчно дълго.

Прекрасно, помисли си Никола. Може да поспре да изяде някой друг полицаи. Не смяташе, че това е много вероятно; то без съмнение преследваше единствено тях.

Продължиха напред с редки ругатни, които бележеха от време навреме нечие подхлъзване. Канализацията представляваше дълъг тунел, чезнещ в мрака, докдето стигаше светлината на свещта. Под Виен имаше буквално километри канализационни канали, някои нови и леснопроходими за работниците и количките им за почистване и лодките, други стари и толкова задръстени, че бяха станали почти непроходими дори за водата. Имаха късмет, че това беше един от новопостроените канали.

В зловонния въздух се дишаше трудно, но Никола усети, че миризмата на плъхове става все по-наситена, въпреки че тунелът изглеждаше странно празен откъм въпросните гризачи. На места издатината ставаше по-тясна и Никола хвана Мадлин за ръката за да я подкрепя и за да е спокоен за себе си. Тя беше съсредоточила вниманието си основно върху сферата.

Жуженето на сферата се усилваше; Никола вече го чуваше. Мадлин я беше стиснала нервно; беше свалила ръкавиците си и голите ѝ ръце оставяха влажни следи по металната повърхност. Отчетливата миризма на плъхове ставаше все по-наситена, съчетана със зловонието на мръсотията във водата отдолу и правеше невъзможно нормалното дишане.

Сега имаше значение единствено доколко съществото беше интелигентно и доколко се страхуваше от сферата, осъзна Никола.

– Докъде ще стигнем? – попита пресипнало Мадлин.

– Достатъчно далеч, – отвърна й Никола – Срамота ще е след всичко това да се озовем пред Префектурата или пред стените на затвора.

Мадлин се изсмя и се закашля от повечето поет въздух. А дори да успеем да избягаме от всичко онова, което ни преследва, не е изключено да умрем от вонята, помисли си Никола.

– Ник, – изрече внезапно Рейнар – зад нас има нещо.

– Движи се, – каза Никола.

Той хвърли поглед назад и зърна сянка, придвижваща с в чернота, нещо което можеше да е зрителна измама или игра на въображението. Но знаеше, че е съвсем реално.

Измиха още може би двадесет метра по канала, когато Никола каза:

– Достатъчно се отдалечихме.

Той беше броил стъпките и дори при голям толеранс, вече трябваше да са поне на две пресечки източно от затвора.

– Търсете изход.

– Слава Богу, измърмори Рейнар зад него. – Вече си мислех, че ще отидем чак до реката.

– Тук горе има стълба, – каза Хал.

Никола надникна в тъмницата отпред и тогава изведнъж я видя сам.;

Подаде свещта на Хал и застана под стълбата, която водеше до кръгъл метален капак в сводестия таван. Това беше място, откъдето работниците в канализацията можеха да влизат от улицата.

– Рейнар, погледни, ако обичаш, дали сме на правилното място.

– Приемам, че под неправилно място се разбират дворът на затвора или стъпалата пред сградите на Правосъдието.

Рейнар подаде пушката на Никола и се хвана за най-долната извивка на стълбата, след което се набра по нея. Никола се обърна назад в посоката, откъдето бяха дошли и ръцете му се изпотиха върху оръжието. чу стърженето на тежкия метален капак върху паважа отвън, след което тунелът внезапно бе облян от дневна светлина. Стори му се, че някакво очертание се отдръпва обратно в сянката. Обхвана го ненадейно убеждение, че онова се е променило и е приело форма по-подходяща за зловонната подземна река.

– По бързо! – процеди със стисната челюст.

– Улица „Граси“ – каза отгоре Рейнар, – Хайде!

Хал пристъпи като почти носеше Ронсард и Никола осъзна, че Инспекторът е в далеч по-лошо състояние от преди. На бледата дневна светлина лицето му изглеждаше сиво и той се задъхваше. Той е стар, помисли изведнъж Никола. Не беше млад и когато умря Едуар, но не съм си давал сметка колко е стар всъщност... Хал се изкачи достатъчно нагоре, за да подаде чантата си на Рейнар, след което се наведе, за да подхване Ронсард, с усилие, породено единствено от волята. Нямаше да стане бързо. Никола каза на Крак:

– Помогни им.

Крак се поколеба и Никола го бутна.

– Иди да им помогнеш, по дяволите.

Крак прибра пистолета в джоба си и избута Ронсард, след което се качи след него.

Никола погледна назад към канализационния тунел. чернилката се приближаваше и ставаше почти осезаема.

Мадлин се взря в сферата и изрече напрегнато:

– Тръгвай.

Никола я хвана за ръката.

– Мадлин, не искам да се караме...

Тъмнината се люшна към тях и закри светлината на деня откъм отвора над тях и в същия момент ослепително бял пламък избухна с мощта на бомбена експлозия. Мадлин извика и и двамата бяха отхвърлени към хлъзгавата стена.

Измина време преди Никола отново да нагоди зрението към полумрака и да вижда нещо друго освен блестящи кръгове пред очите. Светлината откъм отвора не му разкри нищо друго, освен празните издатини, водата под тях и тухления тунел, изчезващ в далечината. Но поне виждаше по надалеч от преди и в онези сенки не се движеше нищо друго, освен течащата вода. Останалите крещяха отгоре и настояваха да узнаят какво се е случило.

Мадлин се отблъсна от стената и направи отнесен опит да изчисти петната от дрехите си. Сферата, която все още държеше внимателно под мишница, беше замлъкнала.

– Нали ти казах – изрече многозначително. – Едуар я е конструирал точно затова, в крайна сметка.

Тя се хвана за стълбата и се изкачи без усилие на една ръка.

Започвам да вярвам, че е било така, помисли Никола и метна пушката през рамо, за да се изкачи след нея.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Когато стигнаха до склада, вече се беше стъмнило, но Никола възнамеряваше да спрат там съвсем замалко. Малките офиси не бяха никак удобни, а искаше да стои настрана от Колдкорт и от всяко друго място, за което Октав можеше да е разбрал. Затова, слез поздравленията и възгласите на облекчение от страна на Кюзар и Ламан, той натовари всички на каруцата на Кюзар и ги отпрати към една тайна квартира, която бяха използвали при подобни случаи в миналото, апартамент на третия етаж на едно облицовано с варовик здание близо до булевард „Панцан“. Нямахме портиер, който да задава нежелани въпроси и останалите обитатели бяха малко.

Каруцата навлезе в алеята за двора между сградите и Никола слезе, за да отключи страничната врата. Малкото преддверие беше прашно и си личеше, че вътре не е стъпвано, но той все пак изпрати Крак да провери дали на стълбите е чисто.

Мадлин слезе от каруцата и изкачи стъпалата, за да застане до него. Косата ѝ беше в пълен безпорядък и изглеждаше изтощена. Тя каза:

- Ронсард не изглежда добре. Късмет, че Хал е тук.
- Предполагам.

Никола се облегна на кования парапет на стълбището и потри носа си. Главата му още гърмеше от експлозията и сега, когато за миг се спря на едно място, си даде сметка колко отчаяно се нуждаеше от баня и нови дрехи. И поне седмица в леглото. А пък седмица в леглото с Мадлин би било още по-добре.

- Този ден не протече точно така, както го планирах.
- Не точно така ли? – Мадлин го изгледа киснато.
- Благодаря ти, че ни спаси живота.
- Устните ѝ се изкривиха.
- Моля, пак заповядай.

Преди Никола да постави под въпрос този коментар, Крак се появи и им махна да се качват.

Никола тръгна пръв, за да отключи вратата и бързо да огледа апартамента. Той представляваше най-обикновено градско жилище със салон и приемна, трапезария, спални, килери, стая за прислугата и кухня. Въздухът беше застоен и прашен, прозорците бяха покрити с тежки завеси и щори, а мебелите бяха завити с покривала, за да събират прах.

Мина през малката кухня, за да провери задната врата, която водеше до дървеното външно стълбище, което излизаше на една тясна алея непосредствено до двора на сградата; тази врата и малката порта в килера, която позволяваше достъп до покрива бяха основните причини, когато първоначално беше избрал това място. След като се увери, че всички външни врати и прозорците са сигурно заключени и не носеха признаци на намеса, той се върна към входната врата и тихо извика на останалите да се качват.

Отстъпи, за да могат Рейнар и Доктор Хал да въведат Инспектор Ронсард.

– Заведете го в салона, – каза Никола и отвори една от вратите в малкото необзаведено антре. – Там има диван и осветлението е по-добро.

Никола прекоси хола и пак влезе в кухнята, където се подпря на един от облицованите с камък плотове и направи опит да подреди мислите си. чу че Крак рови в килера за въглища, гласа на Мадлин, която даваше указания и другите, които сновяха из къщата.

Накрая Мадлин влезе, изгледа го за миг, облегна се на шкафа с порцелана и каза:

– Е?

Никола посрещна появата и със многозначително изражение.

– Приличаш на въглищарка. Предполагам следващия сезон в Елегант няма такива роли, които да го налагат?

– Благодаря – кимна грациозно Мадлин – Ще трябва непременно да го имам предвид. Изражението ѝ отново стана сериозно – Дадох дума на Хал, нали знаеш.

– За това ли е всичко? – Никола дори не успя да се засмее – Те двамата са най-малкото ни притеснение.

Мадлин се поколеба.

– Този магьосник...

– Е твърдо решен да ни убие всичките, вярно е, но не за това си мислех. Донатиен е мъртъв, Мадлин. Всичко свърши.

При споменаването на това име, Мадлин инстинктивно погледна към затворената врата.

– Но те не знаят...

– Подозирам, че Ронсард знае. Дали ще предприеме нещо с това знание или не, нямам понятие. Мисля, че не, след като му спасихме живота. А и все още има нужда от помощта ни.

Тя помълча известно време.

– Значи всичко свърши.

– Да.

Тя отклони поглед, сякаш не можеше да повярва.

– Това толкова ли е лошо?

Никола стисна челюст.

– Това означава също и край на плана за Монтес.

Мадлин го погледна изненадано.

– Не се сетих за това. След всичко... не мога да повярвам, че забравих – тя разтърси тревожно глава – Не можем просто да оставим нещата така. Може би...

Беше ред на Никола да извърне поглед. Това, че планът означаваше нещо за Мадлин, беше успокоение, но той не го показа.

– Не можем да продължим с този план. Ронсард ще разбере и това ще обезсмисли цялата работа.

Мадлин закричи по студения плочест под и понечи да изкаже множество възражения, но размисляше всеки път, когато си отваряше устата. Накрая престана, сложи ръце на кръста си и каза:

– Значи така. Оставяме Монтес да се измъкне?

Не непременно, помисли Никола. Щеше да се наложи сам да убие Монтес. Нямахше да е толкова елегантно като да остави държавата да езекутира Конта за престъпление, което не е извършвал, но окончателният резултат щеше да е същият, дори ако Никола в крайна сметка не оцелее. Той каза:

– В името на далеч по-практични цели.

Мадлин му оказа любезността да изглежда по-скоро разтревожена, отколкото скептична. Каза:

– Донатиен би убил Ронсард.

Никола се отблъсна от плота.

– Ти си онази, която се вживява прекалено в ролите си, скъпа. Между другото, Донатиен вече не е в играта. Аз съм.

– Предполага се това да ме доуспокои, така ли?

Никола не можеше да й отговори, затова се направи, че не я е чул и отиде в хола, където застана на отворената врата на салона. Лампите бяха запалени и крак беше запалил в камината огън, който разпръсваше студената влага и правеше стаята почти обитаема.

Покривалата бяха свалени от широкия диван и Доктор Хал се опитваше да се погрижи за Ронсард, който отблъскваше ръката му с язвителни забележки относно лекарите, които смятали услугите си за неоченими; Хал отбиваше сарказма с опита от дългогодишната практика и

продължаваше да обработва раните на Инспектора. Рейнар се беше облегал на полицата над камината и ги наблюдаваше. Никола изчака Хал да свърши и да прибере обратно съдържанието на лекарската си чанта, след което срещна погледа на Рейнар.

– Искам да разменя няколко думи с Инспектора насаме, ако обичате.

– Разбира се – изрече непринудено Рейнар и махна на Доктор Хал да го последва във от стаята. Хал излезе, но изражението му беше тревожно; Рейнар също се безпокоеше, макар че само човек, който го познаваше добре, би различил това на лицето му. Никола се засмя тъжно наум. Значи Рейнар се притесняваше и за линията на поведение, която Никола щеше да предприеме спрямо новите им съюзници.

Единственият, който не изглеждаше разтревожен, беше самият Ронсард, който се усмихваше насреща му с очакване, докато той затваряше вратата след Рейнар и Хал. Ронсард все още беше блед, окоето му беше отекло и на челюстта му имаше жестоко охлузване, но с превързаната рана на главата и почистената засъхнала кръв, изглеждаше значително по-добре. Той каза:

– Та какво казваше?

Никола се поколеба, но да го убиеш, не можеше да разбере какво има предвид Ронсард.

– Извинявай?

– За магьосника, който бил толкова дълбоко замесен в тази афера. Все още обменяме информация, нали?

Ронсард продължаваше разговора, започнат, когато бяха навлезли в затвора все едно последвалите битки изобщо не се бяха случили или не бяха означавали нищо. Ами, можеше и да е така. Никола каза:

– Казвах, че е много възможно да си вярва, че е Констан Макоб. Но вие вече сте го разбрал.

Ронсард поклати глава.

– Млади човече...

Никола се опита да потисне изблика на раздразнение и изгуби битката.

– Знаете името ми, сър, не се правете, че не е така.

Моментът не беше подходящ за маскаради.

– Тогава Валярд.

Но Инспекторът млъкна за известно време и само наблюдава многозначително Никола.

– Доколкото съм чувал, си имал намерение да станете лекар. – каза

накрая.

– Някои събития ми попречиха.

Никола отиде до прозореца и повдигна прашната завеса от дамаска само колкото да погледне какво става на улицата.

– Онази нощ в Габрил Хаус те познах, но си мисля, че ти не ме позна.

– Не – призна Ронсард – Помислих си, че гласът ми е познат, но измина доста време, откакто сме разговаряли за последен път.

– От процеса насам, искаш да кажеш.

Десет години, осем месеца, четиринадесет дни. Никола извърши изчислението автоматично.

– Навярно си разпознал сферата.

– Да. Нея я познах от пръв поглед. Имах намерение по някое време да дойда при да поговорим, ако ти не беше дошъл при мене. – Ронсард се поколеба и каза – От онова време насам на Конт Рив Монтес май нещо хич не му върви?

Никола пусна завесата и се извърна бавно, за да погледне в очите възрастния мъж, седна на перваза на прозореца и скръсти ръце. Изражението на Ронсард беше сериозно и толкова. Никола се усмихна и каза:

– Нима?

– О, да. В последните години той претърпя няколко значителни загуби на пари и собственост. Не достатъчно за да се разори, разбира се, но достатъчно, за да изпита сериозни затруднения. А и тези загуби откъм персонал. Един от главните му финансисти, адвокатът, двама лични слуги, всички изчезнаха безследно.

– Ужасно – отбеляза Никола.

Беше доволен, че Ронсард поне не знае всичко; Монтес беше поне-съл далеч по-големи загуби.

– Може да е просто каприз на Съдбата.

– Може. – Ронсард вдигна рамене и потръпна, сякаш движението му причиняваше болка. – Ако не знаех, че адвокатът е и най-долнопробен изнудвач, съсипал не една съдба и станал причина за поне едно самоубийство, че финансистът е бил съучастник в тази операция и че втората професия на двамата слуги е била на главорези и изнудвачи, може би бих имал мотив да направя нещо по този въпрос. Но нещо така и не намерих време.

А от мен се очаква благодарност, така ли? Помисли Никола. Той извърна поглед. Тази игра на котка и мишка не му беше по вкуса, макар че и двамата играеха от позицията на котката.

– Защо наблюдаваше Октав онази вечер в Габрил Хаус?

Ронсард прие смяната на темата с признателност.

– Преди няколко седмици една дама дойде при мен да поиска съдействието ми за някои неща относно Доктор Октав. Майка ѝ му плащала да провежда сеанси и да повиква множество покойни родственици, когато пожелае. Както вече сте предположил, семейството беше доста богато. Започнах да разследвам доктора, но не намерих никакви определени доказателства. Беше извънредно предпазлив. – Ронсард се загледа в пространството помежду им с горчива ярост – Сега си давам сметка, че той е бил предупреден за мен от този магьосник, чиято некромантска дейност той явно подкрепя. Магията дава на престъпника нечестно предимство.

– Има начини за възстановяване на баланса. – каза хладно Никола.

По устните на Ронсард пробегна бегла усмивка и погледът му се развесели.

– Доколкото разбирам, ти си доста добре запознат с тези начини. Но, да продължа, успях да помогна на дамата да убеди майка си да остави мъртвите на мира, но продължих да се занимавам с Октав. Разбрах, че Лейди Еверсет ще домакинства на такъв сеанс и че той по всяка вероятност ще бъде проведен в градината ѝ. Това беше първата ми възможност да наблюдавам отблизо подобен сеанс, без Октав да разбере, че присъствам.

– И аз бях там по същата причина, – каза без да се замисли Никола, след което се смръщи и си напомни да не плямпа много.

Толкова години предпазливост и криене и сега да си говори с Ронсард, все едно му беше близък колега като Мадлин или Рейнар. Преследващите го ненормални магьосници и вампири явно го разстройваха.

– Но не си си давал сметка, че има връзка с изчезванията.

Беше ред на Ронсард да изглежда сконфузен. Той придърпа одеяло към брадичката си с рязко и нервно движение.

– Не, не си давах сметка – каза – Хал беше прегледал три от телата, извадени от реката по различно време и той ми обърна внимание върху лишея. Това е разновидност, която вирее при наличието на магия. Това, както и видът на предсмъртните наранявания, ме накара да повярвам, че някой затваря тези индивиди и ги убива в процес на извършване на некромантия. Забелязах сходството с убийствата на Констан Макоб, извършени преди два века.

Никола се намръщи раздражено. Той не го беше забелязал, не и до сцената във Валент Хаус, когато това беше станало очевидно.

Екзекуциите на Рожер, книгата, която му беше заел Доктор Юбер, беше осветлила допълнително положението. Един от методите, използвани от Макоб, за да примамва жертвите си, се състоеше в това да ги упойва с билкова смес, която причиняваше симптоми в цялата гама от леко объркване до безпричинен ужас. Как е карал жертвите си да я поемат, беше останало загадка за автора, макар че Никола се чудеше дали не беше възможно, щом отровата беше толкова мощна, да бъде абсорбирана през кожата. Това обясняваше объркването и странното поведение на Жил Мюл, описано в таблоида Преглед на Деня, както и защо преди да изчезне повторно, съседите ѝ не са успели да я убедят да си иде в къщи. Навярно по някое време е успяла да се освободи от похитителя си, но отровата е замъглила разсъдъка ѝ и я е направила безпомощна, и той е могъл да я прибере отново. Никола попита Ронсард:

– Защо Макоб изскочи толкова лесно като вероятна възможност?

– Престъпленията на Макоб, както и процесът, са били добре документирани за онова време и това осигури жизненоважна информация за човек с изкривена психика и масов убиец. И преди бях чел тази история, но тя ми помогна особено много преди три години за случая Виконт Марш-Бано, който...

– Режеше главите на хората и ги хвърляше в реката. Да, спомням си го смътно.

– Октав и съучастниците му допуснаха грешката да захвърлят едно от телата под моста Алтер Пойнт, а не в самата река. Наличието на лишей го беляза като част от същия случай, а не като поредния от нещастниците, които намират мъртви всеки ден във Виен. Калта по крачолите на панталона сочеше мястото, където Крайречен граничи с Габардин.

– Да. И аз намерих Валент Хаус.

– Преди мен – Ронсард се усмихна леко – Октав е бил забелязван неведнъж наоколо, от един човек, който от време навреме се явява като мой информатор и който разпознал доктора по описанието. – Изражението му стана многозначително – След сеанса в Габрил Хаус, разбрах, че още някой държи Октав под наблюдение. Когато преди два дни открих Валент Хаус, ми стана напълно ясно, че някой я е открил пръв. Следите, оставени в бързината от съперника ми и това, че леговището е било претърсено щателно, не можеха да бъдат сбъркани. Не бях сигурен дали аз имам противник, но знаех, че Октав има.

Никола не направи коментар. Толкова близо беше. А Ронсард е бил най-много на крачка след него. Каза:

– Сто процента не са те арестували за проникване със взлом във

Валент Хаус.

– О, не, – каза Ронсард и махна категорично – Арестувах ме за проникване в Мондоло Хаус.

Да, точно така. Никола запази безизразна физиономия; оставах още много неотговорени въпроси.

– Искал си да погледнеш в една малка запечатана стая в едно от подземията. Ако си успял да стигнеш дотам, си я намерил празна, но е имало следи, че доскоро това не е било така.

– Да – Ронсард го наблюдаваше толкова настойчиво, сякаш Никола бе заподозрян, когото разпитваше.

– По същество, стаята принадлежи на Вентарин Хаус, съборена преди години, когато била прокарвана „Херцогска“. Разбрах, че Октав проявява интерес към Вентарин по време на първия сеанс, който наблюдавах. Семейството, чиито покойни роднини тогава безпокоеше той, бяха далечни родственици на Вентаринови и практически единствените такива, останали в града. Октав разпитваше мъртъвците им за местоположението на старата резиденция Вентарин и подземията ѝ. По онова време мислех, че се интересува само от скрити семейни сервиси и други джунджурии. Фактите зазвучаха по-тревожно, чак когато направих връзката с Макоб.

– Да. Преди два века Габар Вентарин е бил Придворен Магьосник на Крал Рожер и е председателствал екзекуцията на Констан Макоб – каза Никола – Разбра ли какво е имало в големия сандък, който е бил взет от помещението?

– Нямам понятие – призна Ронсард и след няколко секунди поклати глава – Можем да си извадим заключението, че този магьосник, който се мисли за преродилия се Некромант Макоб, е имал причини да смята, че в помещението са били складирани останки от тялото на идола му и е пожелал да ги придобие.

– Можем да стигнем до това заключение, – каза неохотно Никола – но можем също така да се почудим защо трупът на известен престъпник е бил погребан в някаква запечатана стая дълбоко под дома на могъщ магьосник, а не някъде на видно място.

– Това никак не е окуражаващо, – съгласи се Ронсард – Каквото и да е било, Вентаринови явно са сметнали, че то е трябвало да бъде скрито и охранявано. А ние трябва да приемем, че противникът ни – магьосник разполага с него от...

– четири дена насам, – подсказа Никола.

Ронсард го изгледа с любопитство.

– Как открих помещението?

– Това беше причината аз и моите приятели да се окажем въввлечени в цялата тази история – отвърна уклончиво Никола – Макар случката да се окажа чисто... съвпадение. – нямаше намерение да казва на Ронсард, че и той и Октав са решили да ограбват Мондоло в една и съща вечер. – Октав сметна, че съм проникнал в стаята преди него и съм взел нещо. Най-странното е, че не съм. Когато влязох в нея, стаята беше празна. Октав искаше да разпитва покойния Херцог Мондоло, предполагам, за да разбере дали е открил приживе стаята и дали не е изнесъл част от съдържанието ѝ, но Херцогинята отказа да му съдейства, – Никола се поколеба – Ти защо влезе с взлом в Мондоло? Херцогинята нямаше ли да ти разреши достъп, ако я беше помолил?

След като покрие всичко, което би могло да я уличи във връзка с бисранските търговски концерни, естествено.

– Възможно е. След като открих Валент Хаус осъзнах колко са опасни противниците ми и също колко са влиятелни техните приятели. – Ронсард придоби саркастично и мрачно изражение. – Това бе сведено до знанието ми от моите шефове и да го кажа по-меко, трябвало да смекча малко разследването си. За да се избегне паниката, разбираш ли.

– Аха.

Никола си пое въздух. Да се смекчи разследване на масови отвличания и убийства, за да се избегне паника. Да съвсем в стила на виенската Префектура.

– Което ни отвежда до Конт Рив Монтес.

– Да. Знае се, че той упражнява известно отрицателно влияние върху Лорд Албие, който понастоящем е фактическият началник на Префектурата, – погледът на Ронсард се изостри – Не се учудвам, че това ти е известно.

Внимателно, напомни си Никола. Много, много внимателно.

– Интересът ми към Монтес е чисто академичен. – каза небрежно.

– Естествено. Но ако оставим всичко това настрана, ние трябва да намерим този магьосник, а за да го намерим, трябва да разпитаем Октав – Ронсард въздъхна раздражено – За нещастие, когато ме арестуваха, загубих следите му.

Никола се усмихна.

– За щастие аз не съм.

Никола отвори вратата на кухнята и вътре намери събрани всички, повечето прави и вперили поглед в пода, като че ли присъстваха на

някакво особено потискащо бдение над мъртвец.

– И какво сте застанали всички така? – настоя да разбере – Какво ви става?

– Всичко наред ли е? – попита Рейнар с необичайна за него деликатност.

– Разбира се. – Никола прокара нетърпеливо пръсти през косата си – Мадлин, ще имаме нужда от консултация относно грим и дрехи за маскировка, а ти, Крак, ще трябва да доведеш Девис, а Рейнар...

– Ще имате? – прекъсна го Хал предпазливо.

– Да. Ние ще имаме. Какво сте ме зяпнали така?

Преди някой да приведе отговора в словесен вид, Ронсард отвори вратата зад Никола. Той с усилие се подпираше на стената и изражението му беше мрачно и решително.

– Не виждам нито една причина да не ви придружа. – изрече едва ли не сърдито.

– Маскиран като какъв? – попита Никола – Сакат, продавач на кибрит?

– Идеално.

– Докато не се наложи да побегнеш!

– Мога да стоя в каретата. – настоя Ронсард.

– И какъв ще е смисълът? – попита раздражено Никола.

Все едно се разправяше с умалено копие на Мадлин.

– Той е прав, – каза Хал и пристъпи за да хване Ронсард под ръка и да го отведе през хола към салона – Трябва да почиваш, ако искаш да си полезен с нещо. Не можеш току-така да търчиш из града...

Гласовете се отдалечиха, но прераснаха в караница и Никола потри ръце, а мисълта му вече беше заета с предстоящата задача.

– Трябва да направя списък. Кюзар също ще ни трябва.

Докато излизаше от кухнята, дочу ироничния коментар на Рейнар:

– Те това е, сега са двама.

След като задвижи част от нещата и изпрати Крак за Кюзар, Никола откри останалите събрани в салона, вторачени в сферата, която стоеше на възглавничка върху една малка маса. Имаше вид съвсем на антикварна рядкост или някакво украшение. Никола се подпря на касата на вратата и скръсти ръце.

– Как работи? – попита Хал и докосна метала с предпазливо любопитство.

Мадлин погледна към Никола, който помръдна с лека неприязън и каза:

– Не знаем.

– Не знаете? – отвърна като ехо Ронсард.

– Едуар не остави инструкции, – обясни неохотно Никола – Нито една от оцелелите сфери никога не е реагирала на нищо, докато тази превърнала обратно в камък едно от чудовищата, когато нападнало Мадлин. чиста случайност е било, че сферата изобщо е била в нея. Има още две, но едната изглежда е мъртва, а другата не е реагирала на чудовищата.

– И не си сторила нищо, за да я задействаш? – попита Ронсард и погледна настойчиво Мадлин – Нищо ли не усетих?

– Нищо не съм направила, – отвърна леко раздразнено Мадлин – Усетих страшно много неща – страх, гняв, желание да пища истерично. И преди съм изпитвала тези емоции и никога не съм имала спонтанно магическо изригване. – Тя поклати нетърпеливо глава. – Имам малък магически талант, който никога не съм опитвала да развия насериозно, но съм помагала на баба ми по време на заклинания и знам какво е усещането, когато някое влезе в действие. Това нещо се задейства изключително и само по своя воля.

– Бабата на Мадлин е нещо като вещица, – каза Никола и се усмихна на подтекста – Тя се съгласи да направи опит да ни помогне в проблемите ни и скоро ще пристигне от Лодун.

Да се надяваме, добави наум.

– В момента няма ли в града нито един магьосник, до когото да се допитаме? – упорстваше Ронсард, след което добави кисело – Има едни, които са към Префектурата, но аз вече не мога да изисквам съдействието им. Даже има по-голяма вероятност веднага да ме предадат в ръцете на най-близкия полицай.

Хал изръмжа в знак на съгласие и Никола предположи, че Ронсард е изказвал съвсем недвусмислено мнение относно магията пред практикуващите в Префектурата магьосници.

– Има един магьосник, чиито съвети ми се щеше да ползвам. Той е онзи, който е помогнал на Едуар да конструира сферата, – призна Никола, – Но той е много болен, нещо като парализа.

– Арисилд Дамал ли? – попита с вдигнати вежди Ронсард.

Никола кимна предпазливо. Беше забравил, че Ронсард беше научил доста за работата на Едуар по време на разследването на Короната и процеса.

Мнозина бяха на мнение, че той е напуснал страната, – каза многозначително Ронсард – Хора от Лодун нееднократно са ме молили да го

открива, но така и не успях.

– Нищо чудно. Ако Арисилд не иска да бъде открит, няма да го намериш дори да е в една стая с тебе.

– Магьосниците имат тази неприятна склонност, – съгласи се Ронсард – Значи е болен?

– Да. – Никола се поколеба – Първоначално мислехме, че може да се дължи на противника ни – случи се във възможно най-неподходящия момент.

Рейнар изсумтя от подбора на думите.

– Но най-вероятно е резултат от крехко здраве и пристрастеност към опиума. – довърши Никола.

Хал се изкашля.

– Някой прегледа ли го? Аз бих могъл...

Никола поклати глава.

– Прегледа го Доктор Брил, който освен това доведе на консилиум и други лекари. Не мисля, че някой може да направи нещо повече.

Настъпи кратка тишина, след което Хал изрече тихо:

– Познавам Доктор Брил. Той е много добър лекар и приятелят ви е в добри ръце.

Никола осъзна, че вниманието на всички е приковано в него и, че вероятно е издал повече отколкото е било нужно. Каза:

– Въпросът е в това, че няма друг магьосник, при когото бих отнесъл сферата. – той сведе поглед към очевидно спящия уред – Твърде е непредсказуема.

Самата Фонтенон Хаус беше непробиваема, поне не без помощта на Арисилд и просто нямаше никаква възможност някой от групата им да получи покана в последната минута. Най-доброто решение щеше да бъде да заловят Октав в хотела, но не разполагаха с време за нужните приготовления и след кратка разузнавателна мисия Мадлин докладва, че изгледите не са блестящи. Октав изглежда съзнаваше, че се намира в опасност. Цялото си време прекарваше или заключен в стаята си, или на обществени места, заобиколен от десетки хора.

Следващата най-добра възможност щеше да възникне тази нощ след сеанса, когато Октав, размекнат от успеха си и от присъствието на други участници, щеше да се отпрати към дома си, а толкова по-добре ако беше наблегнал на огромни количества вино и бренди преди и след увеселението. Но поради някаква причина, която не желаше да изрази отчетливо дори пред себе си, Никола чувстваше, че изобщо не бива да

позволяват на Октав да провежда сеанса.

Мадлин го беше попитала в обичайния си маниер, по време на дългия следобед, когато Никола се опитваше да изпита детайлите и да се свърже с по-трудно откриваемите членове на организацията си.

– Защо те вълнува какво ще се случи с онази жена, само защото е роднина на кралицата ли? Стори ми се, че веднъж каза, че пет пари не даваш за Ил-Риен.

– И все още не давам, – беше отвърнал малко сприхаво Никола – Може това да е просто поредната схема за измама на Октав, но ако не е така, не искам да давам поредната победа на този глупак, който се мисли за Макоб.

Мадлин беше въздъхнала и се беше отказала от провокацията, която целеше да го уличи в патриотизъм.

– Ако беше глупак, нямаше да затънем в тая бъркотия, не мислиш ли?

– Да, – беше признал Никола – Нямаше да затънем.

Веднага щом можаха, той и Мадлин бяха скалпели дегизировки от нещата, които беше напазарувала за вечерта и под охраната на Крак бяха отишли в мансардата на Арисилд на Кръстовището на Учените. Никола беше взел сферата с тайна надежда, която не сподели с никого. Но разбра, че надеждата е била глупава, когато Мадлин седна с нея на ръба на леглото на Арисилд и сферата не стори нищо освен на жужи и да вибрира, както в присъствието на каквато и да е магия.

– Не е на добре, – беше казала Мадлин, когато той я беше последвал до вратата. – Сигурно е естествена болест, както смята докторът, а не заклинание.

– Струваше си да опитаме, – каза Никола – Ти и Крак тръгвайте и върнете сферата. Аз ще дойда след малко.

Тя се беше поколебала, но накрая беше тръгнала без въпроси.

Никола се върна в спалнята и седна близо до Ишам, който търпеливо бдеше над неговия приятел. Арисилд изглеждаше все по същия начин както първата нощ, с изпито и изнурено лице и восьчнобледа кожа.

– Намерихме ти помощница. Трябва да пристигне утре. – каза на Ишам и му обясни за Мадел.

– Тя ще бъде много добре дошла, – каза Ишам. Той седеше на стол с висока облегалка до леглото на Арисилд и имаше изхабен и уморен вид. – Лекарите казват, че не могат да направят нищо – Ишам се загледа за известно време в неподвижното лице на магьосника, след което каза:

– Понякога се опитвах да го спра. Говорех и пак говорех, но

изобщо не помагаше, и тогава опитах да скрия отровите му, което беше глупава постъпка. Когато ги изхвърлях, той просто си набавяше нови.

– Да скриеш нещо от Арисилд си е истински проблем, – съгласи се Никола.

Ишам беше засегнал бегло нещо, което тормозеше собствените му мисли.

– Трябваше аз самият да бъда по-настойчив в това отношение. В мен можеше да се вслуша.

Дори това признание му струваше доста усилия. Никола мразеше да се предава и да обявява пораженията си на всеослушание. Може би щеше да опита по-настойчиво, ако не се боеше толкова от провал.

Ишам поклати глава.

– Не бива да работим с предположения.

Никола попита чисто импулсивно:

– Какво разбра за сферата?

– Никога не съм виждал нищо подобно.

Ишам беше разгледал плахо уреда преди Мадлин да го отнесе, но не каза нищо.

– Арисилд ли е направил това нещо?

– Помогнал е да се направи. То може да изработва магия; Мадлин го използва един или два пъти, но не е сигурна как става. Изглежда работи, ако поиска и когато поиска.

– Точно като Арисилд, – отбеляза Ишам.

– Точно, – съгласи се с усмивка Никола.

По-късно, отново в апартамента, бяха провели още едно военно съвещание. Съгласиха се, че единственият подходящ момент да заловят Октав щеше да бъде, когато той отиваше към Фонтенон Хаус. Положението се усложняваше от откритието на Рейнар, че царствената братовчедка възнамерява да изпрати за спиритиста собствената си карета.

– Вие, естествено, си давате сметка, че до един ще бъдем екзекутирани като анархисти, – беше отбелязал Рейнар.

– Може каретата да е кралска, но в нея няма да има нищо кралско и затова няма да я охраняват, както когато има.

– Значи ще бъдем анархисти само за нетренираните погледи.

Никола потри челото си.

– Рейнар...

– Ако успеем да заловим Октав, след това какво? – въпросът бе на Доктор Хал.

– След това ще го питаме къде му е магьосникът.

Никола се облегна иззад писалището и скръсти ръце, предусещайки следващото възражение.

– Ами ако не пожелае да ни каже? – Хал.

Никола се усмихна:

– Тогава ще му обясним, че ще е по-добре да ни каже.

– Аз няма да участвам в това – изрече безизразно Хал – И не мога да го оправдая.

– Видя Валент Хаус – каза Никола – Знаеш, че Октав е одобрил онова. Доколкото ни е известно, той е взимал участие.

– Аз няма да се принизя до неговото ниво.

С тези хора не може да се говори, помисли си Никола.

– Съмнявам се, че ще се наложи да се принизяваме чак толкова, – каза с повдигане на веждата – Октав нещо не ми изглежда много издръжлив.

По-късно, когато минаваше по коридора покрай салона, Никола чу отвътре гласа на Доктор Хал и думите му го накараха да спре..

– Сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

Отвърна му замисленият глас на Ронсард.

– Уточни се, ако обичаш, старче.

– Говоря за Валярд. – Хал звучеше нетърпеливо.

Ронсард се засмя.

– Той е съюзник, Сиран, и то нелош. Ти и аз вече сме стари за всичко...

– Това няма нищо общо, – Хал пое дълбоко въздух и изрече тихо:

– Поглеждал ли си в очите на този млад човек?

Настъпи тишина. След това, с далеч по-сериозен тон, Ронсард каза:

– Да. Поглеждал съм. И много се страхувам, че съм един от хората, които имат вина там да цари такъв мрак. Не беше такъв преди да умре приемният му баща.

– Тогава, да смятам ли, че ще бъдеш най-малкото предпазлив.

– Винаги съм предпазлив.

– Сега ме лъжеш по най-безобразен начин. Мислиш се за предпазлив, но аз те уверявам...

Разговорът се прехвърли на по-банални теми и Никола продължи по пътя си. Естествено, нищо не означаваше нищо. И единият, и другият изобщо не го познаваха. Отне му доста усилие на волята да не се погледне в огледалото на края на коридора.

Мъглата беше плътна и се стелеше около близките улични лампи

като демоничното създание Безкостното, което навремето беше бродило из по-малко оживените пътища в провинцията. Арисилд и други магьосници, с които беше разговарял за занаята предпочитаха мъглата за изработване на илюзии; Никола нямаше как да не се зачуди дали тя спомага и при направата на по-опасни магии.

Той закричи покрай каменната стена в края на непавираната улица като потриваше ръце, за да ги стопли. Кварталът беше благословено тих. Точно зад Никола се намираше сграда с апартаменти за по-заможни обитатели с низ от украсени с арабески трегери под прозорците на втория етаж и орнаментирани решетки от ковано желязо на нивото на улицата. Главният вход се намираше на съседната пресечка и по това време повечето обитатели трябваше да са на вечеря или на театър. Отсреща й се намираше масивната обезсърчаващо мрачна фасада на една стара къща, затворена за сезона и посещавана единствено от поддържащия персонал. На другия ъгъл беше страничният вход на един и тих и с доста добра репутация хотел.

Нямаше голямо движение, ако не се броят случайните минувачи и кабриолета, паркиран до алеята. Той беше едно старо возило, закупено същия следобед за тази цел и на капрата беше Девис, който от време на време издаваше клопащи звуци с уста към двата наети коня. Никола също беше преоблечен като кочияш, в полуизносено палто и ръкавици без пръсти, и бомбе, килнато на темето. Заедно трябва да създаваха доста убедително впечатление, защото не един и двама от обитателите на апартаментите се опитаха да ги наемат.

Въпреки цялото привидно спокойствие на квартала, Фонтенон Хаус се намираше само на няколко метра по нататък на същата улица. Никола виждаше газените лапи, осветяващи входа за карети и от време на време дочуваше гласовете на пристигащи компании. Всички изказаха възражения относно избора на мястото за засадата, но по всички възможни маршрути между хотела на Октав и тук, нямаше друго, което да е относително спокойно и за което Никола да е убеден, че е проходимо за каретата.

Просто трябваше да действат много бързо и то не само поради заплахата от полицаи и служители в Кралската Гвардия, разпределени към Фонтенон Хаус. Магьосникът нямаше да представлява заплаха за тях, само докато вярваше, че Никола и Ронсард са мъртви. След тази история той ще знае, че съвсем определено не сме мъртви, помисли мрачно Никола. Може би не със всички си и блуждаещи насам-натам като идиоти, но не и мъртви.

Единият от конете вдигна глава и изпръхтя и след миг Никола чу чаткане на копита и шум от приближаващо се превозно средство. Той и Девис се спогледаха и Девис се изправи и нервно заоправя юздите.

Никола слезе на улицата, за да пресрещне кабриолета, когато той се материализира от мъглата. Това беше собствената му карета, обичайно карана от Девис, но сега на капрата бяха Крак и Рейнар. Никола хвана поводата на единия кон, потупа по врата разтревоженото животно, което го позна и започна агресивно да вре муцуна из джобовете му за някакво лакомство.

– Не са много след нас – наведе се и каза тихо Рейнар – Двама кочияши, един коняр отзад, без придружаващи ездачи. И каретата не носи кралския герб, а само фамилияния герб на Фонтенон.

– Значи, формално погледнато, още не сме анархисти, – изрече с невинна ирония Никола.

– Формално, не – съгласи се Рейнар с горчива усмивка. – Но имаме перспектива.

Крак си позволи да се намръщи леко на това лекомислие. След това Никола отстъпи назад. От страничния вход на хотела на ъгъла беше излязла една двойка, която идваше към тях. Това бяха Мадлин и Доктор Хал и появата им означаваше, че току-що са видели каретата на Фонтенон да свива по пресечката, която се виждаше през прозорците на хотелското кафене. Никола каза:

– Готови.

Рейнар се наведе от капрата, все едно оправяше такъмите на конете, а Никола мина с нехайна походка пред кабриолета на Девис, за да му сигнализира.

В следващия миг Никола чу приближаването на по-голямо и по-тежко от кабриолета возило, след което видя силуета му, изниквал в мъглата. Каретата се приближи още и той видя облечените в ливреи кочияш и лакея на капрата. Никола се обърна, облегна се небрежно отсрани на кабриолета и затърси в джоба си кръглия пакет фойерверки, който заместваше анархистичната бомба. Драсна клечка кибрит и запали фитила и когато шумът от приближаващата карета стана по-силен, се обърна и го запрати по средата на улицата.

Той избухна с трясък, който отекна в околните сгради. Разнесе се дим, конете изцвиха и се изправиха на задни крака и каретата на Фонтенон спря.

– Бомба? – изкрещя Никола и претича през улицата.

Девис позволи на обезумелите си коне да отстъпят и след това ги

обърна като ги остави да изтеглят кабриолета напреки на улицата пред каретата, така че да блокират пътя ѝ за измъкване. Задържани сред дима, изплашените коне продължиха да се дърпат назад и встрани, сякаш искаха да разцепят кабриолета на части и така изплашиха още повече впряга на каретата. Рейнар беше скочил от каретата и в момента търчеше наоколо и крещеше като някакъв паникьосан маниак. На другия тротоар Мадлин пищеше и припадеше убедително в ръцете на Доктор Хал. Крак се беше изправил на капрата и едва не падна, когато неговият впряг се опита да се присъедини към подплашените коне по средата на улицата, след което посочи към алеята встрани от сградата с апартаментите и извика:

– Видях го! Метна бомбата и избяга натам!

Когато обсъждаха плана по-рано същия ден, Инспектор Ронсард особено се беше възхитил на този детайл.

Никола се промъкна снишен през разстилащата се димна завеса и едва не се сблъска с лакея, който пътуваше на гърба на каретата. челото на мъжа кървеше, сякаш беше паднал, когато возилото беше спряло внезапно. Никола го сграбчи за раменете и изкрещя истерично:

– Това беше бомба, иди за помощ! – и го отблъсна встрани.

Никола стигна до каретата, точно когато вратата се отваряше и Октав излизаше навън. Никола го хвана за реверите и го залепи отстрани на каретата.

– Изненадан ли си? – попита.

– Какво искаш? – заекна Октав.

Един проблясък от искрящия фойерверк освети лицето му: в бялата светлина то изглеждаше бледо до болнаво, около изцъклените му очи имаше червени кръгове, а кожата беше провиснала. Никола си помисли с горчиво задоволство, че последните няколко дни не са донесли нищо добро и за Доктор Октав.

– Знаеш какво искам – твоя магьосник. Къде е?

Трябваше да вкарат Октав в кабриолета на Девис и да го отведат, но Никола чу Рейнар, който спореше с някого от другата страна на каретата и говореше нещо, че цялата банда анархисти са избягали по алеята. Помисли са да завлече Октав до кабриолета сам, но ако спиритистът започнеше да се съпротивлява и го видеха, планът им щеше да пропадне.

– Ще ти кажа. Ще ти кажа, ако ме защитиш... Не знаеш какво е той...

Никола го разтърси.

– Къде е? Казвай, Докторе, това е единственият ти шанс.

– Резиденцията... резиденцията на реката. Беше там... – Гласът на Октав се превърна в писък. – Ето го!

Никола разполагаше само с една секунда, за да разбере, че това не е номер. Нещо го сграбчи за рамото и той политна към земята. Претърколи се на калния паваж, останал без дъх и видя един силует, застанал над Доктор Октав.

На слабото осветление и проблясъците от фойерверка отпърво помисли, че това е мъж. Виждаше полите на балтон, форма, която можеше да е шапка, но тогава си даде сметка колко съществото превъзхожда на ръст Октав и как го разтърсваше като парцалена кукла и разбра, че това не е човек.

Никола бръкна трескаво за револвера в джоба на палтото си. Беше го взел неохотно, с мисълта, че не иска за застреля случайно някой от кочияшите или лакеите, но и с мисълта, че тазвечершната работа не бива да се проваля. Извади оръжието, прицели се в главата на съществото и стреля.

То се обърна към него, все още сграбчило за палтото съпротивляващия се Октав и изръмжа. Никола запълзя заднишком, прицели се и отново стреля, макар да знаеше, че първият изстрел не беше пропуснал. По-лесно щеше да е да се боря с Призрачния Двор, помисли раздражено. На неговите обитатели поне им действаше огнестрелното оръжие; съществата, плод на човешка магия и некромантия очевидно не реагираха.

Тогава то пусна Октав и се запъти към Никола, бавно и целеустремено. Никола се изправи и побягна. Плътната димна завеса все още се стелеше наоколо и каретата пречеше на жълтеникавата светлина на уличната лампа; искаше да види какво е това нещо. Октав лежеше на улицата и помръдваше едва доловимо. Никола изруга под нос. Саможертвата, с цел Октав да избегне със напълно справедливата и съвсем заслужена съдба, изобщо не влизаше в плановете му, но не можеше да остави да го убият преди да разбере къде се крие магьосникът.

Високата фигура се спусна към него, пристъпвайки иззад сянката та каретата. Лицето ѝ беше на старец, с неправилни груби черти, но когато светлината попадна отгоре му, то се превърна в мъртвешка глава с опъната като пергамент изтъняла кожа. Никола продължи да отстъпва, за го примами далеч от Октав, който беше успял да се изправи на колене и се опитваше да изпълзи встрани.

Октав навярно беше издал някакъв звук или съществото беше прочело нещо в изражението на Никола, защото изведнъж се обърна и се

хвърли към ранения спиритист.

– Не, по дяволите, не. – изкрещя Никола и се затича напред.

То стигна до Октав с един скок и го зашлеви с един почти небрежен удар. Никола видя как Октав пада на улицата, потрепва в един единствен спазъм и рухва. Той спря и изпсува, след което осъзна, че нещото отново идва към него.

Никола се отдръпна и вдигна пистолета, макар той да не му бе свършил много работа досега. Видя Рейнар, който излизаше иззад каретата и му махна да стои настрана. Рейнар се спря изненадано, след което зърна съществото, което отново беше излязло на светлината. Той отстъпи и посегна към колана си за своя пистолет.

В далечината по улицата се чу вик и силно чаткане на копита. Никола не можеше да рискува да се обърне назад, но каквото и да се приближаваше, съществото го видя и спря на място с проточен вой. След което отстъпи назад в сенките.

Никола премигна и потисна импулса да разтрие очи. Формата на съществото потъмняваше и ставаше все по-трудно различима, превръщайки се в езеро от мрак, докато накрая изчезна.

Никола се вгледа в тъмнината, където беше допреди малко, след което погледна към онова, което беше уплашило нещото.

По улицата към тях се приближаваше конен отряд от поне двадесет човека. Никола изпсува полугласно. Конният отряд означаваше само едно нещо: Кралската Гвардия. Той изсвири сигнал, който гласеше „прекъсни и изчезни“ и трескавата дейност около каретата стана още потрескава, докато накрая кабриолетът потегли внезапно. Никола остана на мястото си. Намираше се по средата на улицата, изцяло осветен от газената лампа. Ако побегнеше, конниците щяха да се втурнат да го преследват. Другите бяха почти невидими в сенките, а конниците нямаше да успеят да разчистят суматохата на улицата толкова бързо, че да последват возилото на Крак.

Никола спусна предпазителя на пистолета си и го пусна на улицата. Докато се обръщаше, да се приближи до каретата, го ритна незабелязано в канавката.

Димът се разнесе в неподвижния влажен въздух, а фойерверкът премигна за последен път и изгасна. Девис беше изчезнал, зарязвайки наетия кабриолет и обърканите коне, така че да блокират улицата. Мадлин и Доктор Хал не се виждаха никакви, следвайки инструкциите да се върнат в хотела на ъгъла възможно най-бързо след началото на суматохата. Рейнар също не се виждаше и Никола се надяваше, че да е успял

да се метне в кабриолета преди отпътуването му.

Един от лакеите на Фонтенон седеше на паважа все още зашеметен от падането от капрата. Кочияшът накрая беше успял да успокои конете и сега пристъпваше със залитане отстрани на каретата, но спря, когато видя Октав.

Той се наведе тревожно над спиритиста и го хвана за рамото. Никола спря до него и видя, че Октав вече нямаше нужда от помощ. Главата му беше извита под неестествен ъгъл, а вратът беше счупен. Той потисна неистовото си желание да изрита безчувственото тяло.

– Мъртъв е – изрече кочияшът, внезапно осъзнал този факт. Той вдигна объркан поглед към Никола. От плитката рана на челото му се стичаше кръв в разрошената сива коса. – Вие видяхте ли какво стана?

Никола поклати озадачено глава и отвърна на най-добрия си крайречен диалект:

– Казаха, че имало бомба, но аз видях само тоя фишек. Сигурен ли сте, че е мъртъв?

Той клекна до тялото на Октав и разтвори полите на палтото си като се правеше, че търси къде е ранен и незабелязано претърси джобовете му. Започваше да проумява поведението на Октав. Било го е страх от Никола, от Префектурата, но най-голям ужас е изпитвал от магическия си съюзник.

– Изглежда мъртъв, – измърмори кочияшът, погледна настрани и разтърси глава. – Мога да се закълна, че беше бомба.

Сферата не беше в Октав. Проклет глупак, помисли Никола. Как е щял да си проведе сеанса без нея? Освен ако това не беше последният сеанс и Октав се е съгласил само защото се е нуждаел от парите, за да побегне. Лейди Бианки не беше член на разгулното общество, тя беше истинска аристократка и е щяла да плати на спиритиста за опита, дори ако се е оказал неспособен да предаде никакви послания от умрелите.

В следващият момент се оказаха заобиколени от конния отряд. Никола се изправи и се отдръпна до каретата, за да не попадне под копитата. Съдейки по отличителните им знаци и нашивките, бяха от Кралската Гвардия, вероятно разпределени от близката Принс Гейт#, за да охраняват Фонтенон Хаус. Лейтенантът дръпна юздите тъкмо навреме, за да не налети върху ранения кочияш и запита строго:

– Какво става тук?

– Нападнаха ни и убиха този джентълмен! На какво прилича това? – изкрещя кочияшът и се изправи ненадейно. Преди лейтенантът да отговори, възвратният мъж залитна, хвана се за главата и припадна.

Никола побърза да го хване и да го положи на земята като си мислеше, че и той самият не би измислил по-добър начин за отвлечане на вниманието.

Суматохата и крясъците продължиха, докато се намериха двамата лакеи, след което се появиха майордомът на Фонтенон Хаус и ефрейторът на това поделение на Гвардията и допълнително разпалиха конфликта. Кочияшът се свести достатъчно, за да разкаже своята версия за събитията, която не съвпаднаше с тази на лакеите и към която Никола услужливо прибавяше противоречиви подробности, доволен, че невъздържаният гвардейски лейтенант не прояви достатъчно разум да ги раздели и да разпита всеки поотделно. Резултатът беше заключението, че е имало шестима анархисти, които хвърлили фойерверк вместо истинска бомба и навярно бяха успели да предизвикат някакъв вид Обществен Инцидент.

Никола не беше много сигурен какво е определението за Обществен Инцидент, но реши неохотно, че ще е по-добре да не привлича вниманието към себе си като пита.

– Но как беше убит този човек? – попита строго лейтенантът, вероятно загледан надолу към Октав. Бяха пратили един гвардеец да доведе личния лекар на Лейди Бианки от Фонтенон Хаус, но всички разбираха, че това е безсмислен жест.

– Вратът му изглежда счупен. От каретата ли падна?

Никола помръдна нервно и почеса озадачено глава заедно с всички останали. Тогава майордомът на Фонтенон предположи:

– Вратата на каретата е отворена. Може да се е опитвал да излезе и да е паднал, когато конете са се изправили на задни крака?

– Да, сигурно така е станало, – каза лейтенантът и поглади многозначително мустака си.

Слугите на Фонтенон закимаха в знак на съгласие. Като нищо можеше да ги обвинят за смъртта на Октав и това бе един приемлив изход.

– Да, така трябва да е било, – стигна до заключение лейтенантът и от всички страни се понесоха облекчени въздишки. Тогава той вдигна глава и се намръщи.

– Но кой стреляше?

Никола потри носа си от раздразнение. Това трябваше да е първият ти въпрос, идиот такъв.

– Сигурно са били анархистите, за да изплашат конете. – измърмори под нос.

Единият от лакеите го чу и подхвана темата.

– Те стреляха, сър, за да изплашат конете!

– Да, така беше, – включи се и кочияшът и отново последваха съгласни кимания и сподавени въздишки на облекчение.

Никола се усмихна наум. При цялото това объркване, до сутринта никой нямаше да си спомня какво е видял или какво някой е твърдял, че е видял, което си беше точно така.

Изад счупената карета се дочу тропот на копита, когато пристигна нова група от Фонтенон Хаус, предвождана от мъж с вечерно облекло и лекарска чанта, който трябва да беше личният лекар на дамата. Той си проби път сред конете на обикалящите гвардейци и попита строго:

– На кого е онова возило, дето блокира улицата? Трябва да се махне, за да донесем носилката за ранения.

Докато ефрейторът и майордомът обясняваха, че раненият вече не се нуждае от спешна помощ, Никола докосна шапка към лейтенанта и каза:

. Да отида да си мръдна кабриото, сър?

Лейтенантът кимна и махна разсеяно. Никола веднага отиде при кабриолета и отвърза юздите от уличния стълб, където някой ги беше завързал, мърморейки успокоителни слова на все още нервните коне. Не беше нужно да обявява кабриолета за свой; всички просто бяха приели, че единственото празно возило принадлежи на човека, който изглежда като кочияш.

Тъкмо се беше хванал за дръжката и се готвеше да се покатери на капрата, когато някой зад него каза:

– Спри.

Никола се поколеба около секунда, след което съзнателно се подчини. Беше близо до изхода и не искаше да го проваля с безпричинна паника. Погледна зад себе си и видя висок мъж с прошарена коса и официално вечерно облекло. Някой от Фонтенон Хаус, помисли си първо, след което го позна. Това беше Раен Фалие, Придворният Магьосник. Устата на Никола пресъхна. Каза:

– Сър?

Фалие пристъпи по-близо и каза:

– Тази вечер тук е имало магия. Вие станахте ли свидетел на това?

Любопитно копеле, помисли си Никола. Беше твърде късно, за да променя историята; гвардейският лейтенант не беше чак такъв глупак.

– Не, сър. Не видях нищо такова.

Ефрейторът от Фонтенон Хаус идваше насам. Беше по-възрастен от лейтенанта и погледът му беше по-интелигентен. Каза:

– Сър, искате да го разпитате ли? – А на Никола извика – Ей, ти, слез долу.

Привличаха вниманието на конните гвардейци, които все още претърсваха отгоре-отгоре околността за несъществуващи анархисти. Никола възропта:

– Казаха ми да махна кабриолета, – но слезе на изтъркания паваж. Фалие можеше да не е толкова мнителен, колкото изглеждаше.

Фалие се приближи с още една крачка към него и застана толкова близо, че Никола трябваше да го гледа изотдолу. Той се мръщеше съсредоточено.

Заклинение ли прави? Зачуди се Никола с безизразно лице. Спомни си, че могъщите магьосници могат да долавят присъствието на магия в минало време. Можеше Изпратеното, пуснато по следите на Никола от магьосника на Октав да е оставило следи. А можеше Фалие да усеща следи от могъщите заклинания на Арисилд от сферата, която Никола беше държал в ръка през деня.

Тогава Фалие каза:

– Приликата е поразителна. А и вие, естествено, сте по-млад, отколкото изглеждате.

Никола си позволи да изглежда озадачен. Той знае кой съм, мисълта го прониза в сърцето като нажежен шиш. Никога не се беше срещал с Фалие под истинската си самоличност и никога не го беше виждал потблизо, отколкото в претърпаното фоайе на операта. „Приликата е поразителна“ Фалие също така знаеше и какъв е.

Фалие се полуобърна към ефрейтора:

– Трябва да задържим този човек...

Никола се раздвижи, но не към чакащите в кръг конници, а обратно към кабриолета, след което се извърна и се хвърли под колелата. Това бе един от най-старите улични номера. Изтърколи се под возилото като се размина на косъм със счупване на черепа, когато единият от конете потегли и колелата се задвижиха и изскочи наведен отдолу и хукна да бяга.

Докато завиваше зад ъгъла, след него се понесоха викове и чаткане на копита. На две пресечки оттук тези широки и добре осветени улици отстъпваха място на гъмжащите от хора странични улички и пренаселени сгради на стария град, където имаше толкова тесни алеи, че конете не можеха да го последват. Но първо трябваше да стигне дотам.

чу как някой го застига отдясно и рязко сви встрани, за да може конникът да го отмине преди да успее да спре. Мъжът дръпна рязко

юздите и животното вдигна копита. Никола се наведе, за да се предпази и отново се затича към ъгъла.

Ненадейно на три метра пред него от мъглата изникна солидна стена. Никола се подхлъзна и спря сепнато, след което напсува собствената си глупост, защото разбра какво беше това. Хвърли се отново напред, но върху рамото му се удари дръжка на камшик и го просна в цял ръст на тротоара.

Някакви ръце го сграбчиха за палтото, още преди да се надигне и го изправиха. Беше притиснат до стена – този път истинска, а не илюзорното творение на Фалие, което вече се разтапяше във влажния нощен въздух – а ръцете му бяха извити назад и някой грубо претърсваше джобовете му.

чу гвардейския лейтенант да казва:

– Къде искате да го отведем? Най-близо е Префектурата...

Да. Префектурата, помисли си Никола и в него разцъфна искра надежда. Да го затворят като анархист беше по-добра съдба от други неща, които можеше да му се случат, а Фалие можеше да не пожелае да изравя от гроба древни скандали. Освен това знаеше, че в Ил-Риен няма затвор, който да го задържи задълго. Фалие може да не знаеше толкова колкото си мислеше, че знае...

– Не в Префектурата, в двореца, – отвърна гласът на Придворния Магьосник.

Те това е, Никола се изсмя и двамата гвардейци, които го натискаха, трепнаха изненадано.

Някой трябва да беше направил някакъв жест, защото го отдръпнаха от студения камък и го обърнаха с лице към Фалие и лейтенанта. Придворният Магьосник дори не си даде труда да изглежда триумфиращо. Изражението му беше просто студено. Лейтенантът го изгледа с подозрение, вероятно заради внезапната промяна в говора на Никола. Тогава Фалие каза:

– Този град не е носил късмет на членовете на семейството ви. Мога само да се надявам, че историята повтаря сама себе си.

Никола се усмихна разбиращо.

– Можете най-малко да ми кажете как разбрахте.

– Не. – каза Фалие – това не е най-малкото, което мога да направя – и махна на гвардейците да го отведат.

ПЕТНАДЕСЕТ

Мадлин взимаше стъпалата нагоре към апартамента по две навед-нъж. Стигна до вратата, почука с ключа и се наруга като видя колко тре-перят ръцете ѝ. Накрая ключалката се превъртя и тя отвори рязко вратата.

В коридора пред салона стоеше Ламан и се визираше тъпо в нея.

– Никола върна ли се тук? – попита рязко тя.

Той поклати глава.

– Не, никой не се е връщал. Какво става?

На вратата до него се появи Инспектор Ронсард загърнал раменете си с одеяло.

Мадлин затвори вратата след себе си.

– И никакви телеграми, бележки?

– Не, нищо.

Ламан се поизнерви. Мадлин не вярваше, че в момента физиономи-ята ѝ много го успокоява. Тя се облегна на тежката дървена врата. Това беше последната ѝ надежда. Ако Никола не беше успял да се срещне с тях поради някакви негови причини, щеше да дойде тук или да прати бележка. Тя потри слепоочията си, които я боляха от напрежението.

Ронсард изпусна раздражено пуфтене и се приближи, за да вземе ръката ѝ и да я отведе в салона. Огънят гореше ярко и на една от масич-ките стояха картите от недовършена игра. Ронсард я поведе твърдо към една от тапицираните кушетки и каза:

– Седни, успокой се и ми разкажи какво е станало.

Мадлин седна и го изгледа.

– Не ме третирай като някоя от онези тъпи жени, които ходят в Префектурата, защото си мислят, че съседите им пускат шокове с електричество.

– Тогава не се дръж като истеричка – каза той рязко – Какво се обърка?

Тя отклони поглед. Вината не беше негова и последното нещо, кое-то им трябваше, беше да се карат.

– Мисля, че заловиха Никола.

Лицето на Ронсард се изопна.

– Кой?

Мадлин си пое дъх да проговори, но се поколеба, защото си спомни

кой е той и какъв е. Не, твърде сме затънали, за да се спирам точно сега, помисли си ядосана на себе си. А Хал вече знае. Но тя имаше на повече доверие Хал, отколкото на Ронсард. Каза:

– Когато се изнасяхме, се появи конен отряд от Кралската Гвардия. Никола остана заклешен по средата на улицата и не можа да се измъкне.

Тя му разказа набързо всичко, на което Рейнар беше станал свидетел по време на катастрофата с каретата, смъртта на Октав и появата на магьосника.

– Другите още търсят Никола и се опитват да разберат дали са го отвели в Префектурата или в двореца...

Мадлин беше единствената, която знаеше, какво може да означава това и че за да се интересува от него Дворецът, съществуваше причина, различна от престъпленията, които беше извършил като Донатиен.

Ронсард хвърли одеялото и закричи из стаята. Ламан му беше намекнал бастун и накуцването изглежда не го забавяше много, все едно се беше върнала част от старата му енергия, описвана в статиите на Хал. Той каза:

– Способността на този магьосник да предвижда действията ни е обезсърчаваща.

– Не може да е пратил второ Изпратено за всички ни, – възрази Мадлин и направи движение с ръка към останалата част от апартамента. – Досега всички щяхме да сме мъртви.

– О, да. Ако беше успял да съсредоточи силата си върху един от нас, изобщо нямаше да излезем живи от канализацията и със сигурност нямаше да се подслоним тук необезпокоявани от толкова време. Не, преследвал е Доктор Октав, проследил го е някак и е знаел, че следващият ни ход ще бъде да говорим с него. – Ронсард спря пред камината и се вгледа в нея с присвити очи. – В него се съчетават жестокостта на луд и проникателността на нормален човек; комбинацията не е приятна.

– Ами Никола? – попита Мадлин и прокара уморено пръсти през косата си.

Не беше свикнала да се чувства безпомощна и това усещане ѝ беше най-малкото неразбираемо.

– Ако са го отвели в двореца, мога за помощна – каза Ронсард. – устните му се извиха в кисела гримаса – Трябваше да кажа, че ще се опитам да помогна. Пазех възможността да се обърна директно към тях за момента, когато щях да разполагам със солидни доказателства на теориите ни. Винаги е рисковано директно да призоваваш на помощ кралското семейство, особено, ако току-що си избягал от затвора – никога не

знаеш каква позиция ще заемат. Но аз мога да вляза в двореца дори и без официално съдействие, поне засега.

Мадлин се спогледа с Ламан, който вдигна объркано рамене. Тя смяташе, че Ронсард просто си говори и след цялата поредица от неприятности, това изобщо не я учудваше.

Външната врата се отвори и всички застанаха нащрек. Ламан посегна за пистолета си, но това беше Крак, който влезе в салона. Той веднага отиде при Мадлин и застана пред нея, дишайки тежко. Каза:

– Дворецът.

Тя преглътна с внезапно пресъхнало гърло. Не вярваше, наистина, чак досега.

– Откъде разбра?

– Капитанът намери някакъв, който видял отряда да се прибира през Принс Гейт. Бил с тях.

– Значи сме наясно, – Ронсард кимна на себе си – Ще следваме най-добрия възможен курс и ще се надяваме, че няма да направим някоя фатална грешка.

Той огледа многозначително стаята като командир на несъществуващи воители, без да обръща внимание на начина, по който го гледаха останалите.

– Ще имам нужда от помощта ти за набавяне на материали за дегизировка, млада госпожице...

Никола никога не беше влизал в двореца, дори в онези части от северната страна, до които беше позволен публичен достъп по време на Банковите Празници. Бе счел, че появяването му там нямаше да е уместно както от политическа, така и от чисто човешка гледна точка, макар да казваха, че в старата Лятна Резиденция имало музей на експонати от Бисранските Войни, който той много искаше да разгледа.

Не смяташе за особено уместно, както от политическа, така и от чисто човешка гледна точка да влиза в двореца и сега, но изборът не беше негов.

Площадът пред Принс Гейт беше осветен от газени лампи и по кулите имаше толкова факли, че цялата постройка изглеждаше като обхваната от пожар. Светлината заливаше с оранжево-червени отблясъци древните каменни блокове на стените и огромните обковани с желязо порти. Пред тях имаше опашка от карети с гербове, които по някакви причини чакаха да влязат на територията на двореца, както и обичайната тълпа от зяпачи.

Никола яздеше коня на един от гвардейците, който го водеше. Звукът на копитата беше по мек върху полираните от времето павета. Когато отрядът мина под голямата арка на Мемориала на Кралица Равена, гвардейците при портите спряха потока от карети. Неколцина от пътуващите в каретите изкривиха вратове, за да видят кого ескортира отрядът, но Никола яздеше в центъра и си помисли, че никой не е успял да го види добре. Ръцете му бяха оковани в белезници, чиято ключалка той би намерил за смешна при не толкова сериозни обстоятелства. В маншетите на ризата му бяха пришити две парчета тел, с които щеше да я отключи без никакво усилие. Безпокоеше го единствено Фалие.

Придворният Магьосник пътуваше най-отпред в каретата си последен модел с кралския герб на вратите. Гвардейците на портите отдадоха чест, когато отрядът мина покрай тях. Никола наблюдаваше задницата на каретата дори когато минаваха през Принс Гейт, повече погълнат от нея, отколкото от злокобното излъчване на бойните кули и въоръжените мъже около себе си.

Колкото и да се опитваше, не можеше да си представи Раен Фалие в ролята на лудия магьосник на Октав. Не го познаваше много като личност, но всичко, което му беше известно за политическата му кариера, налагаше образа на далеч по-деликатен човек от магьосника, който бе превърнал площад „Съдебен“ в бойно поле.

Докато се отдалечаваха от портите, светлината на факлите избледня и сенките станаха по-плътни. Отрядът спря в един тъмен павиран вътрешен двор, чиято неравна повърхност издаваше дългогодишна употреба. Газеното осветление и други подобни съвременни удобства явно не бяха стигнали до този участък на двореца; само маслените лампи и разсеяното осветление от прозорците отгоре осветяваха двора. Той беше ограден, почти превърнат в мрачен кладенец от стари каменни стени, елегантни дървени сгради, масивни каменни постройки с фантастични скулптирани фронтони и нови тухлени здания, които сред по-старите изглеждаха сковани и грозни. Никола шокиран осъзна, че се намираха в обсега на пазителите като вероятно бяха минали покрай тях преди портите. И дори не се превърнах в камък, помисли.

Видя, че каретата на Фалие продължава напред и изчезва под една висока арка. Това бе един от най-старите участъци от целия ограден комплекс, построен като крепост и център на отбраната на Виен. По-новата част беше разположена зад древния Кралски Бастион и беше по-отворена, предвидена по-скоро за удобство и развлечения, отколкото с отбранителна цел. Старите сгради, надвиснали над него бяха и най-

могъщата етерна точка на града, а може би и в цял Ил-Риен, по-добре пазена и по-силно защитена дори от Лодун.

Докато слизаше от неспокойния кавалерийски кон, Никола залитна умишлено трмаво и един от гвардейците го подхвана, за да му помогне. Когато се изправи, той огледа застаналите в кръг около него въоръжени мъже, до един по-едри от него и попита с печално изражение:

– Толкова ли съм опасен? Защо не доведете цяла артилерийска батарея?

Един от гвардейците се засмя. Вървящият отпред лейтенант им хвърли един поглед и изплюща с ездитния си камшик.

Никола се усмихна на себе си и наведе глава, за да прикрие изражението си. Искаше да го сметнат за безобиден и беше на път да го постигне. Имаше няколко драскотини от падането на улицата и рамото му беше изтръпнало от извитата назад ръка, но тези неща надали щяха да му попречат да се възползва от първата изникнала възможност.

Ако изникнеше. О, не, помисли си Никола, докато отрядът го водеше през двора, ставам оптимист. Явно съм твърде дълго с Мадлин. Тази мисъл му припомни, че тя и останалите навярно бяха ужасно разтревожени. Е, докато продължаваха магическите атаки, в Ил-Риен нямаше безопасно място от това. Оставаха всички други опасности, за които трябваше да се тревожи.

Поведоха го към една от старите сгради, каменно-дървена постройка на три или четири етажа. Когато я наближиха, Никола забеляза тежките греди и рамки около вратата и биещата на очи липса на прозорци на приземния етаж; значи това беше гвардейска казарма и то много стара. Вкараха го вътре и минаха през висока, облицована с дърво зала, в която нямаше никой, освен неколцина гвардейци, които си бърбеха. Когато групата мина покрай тях, те изгледаха Никола с любопитство но не направиха никаква забележка. Докато го водеха към дървеното стълбище в края на хола и оттам към един къс коридор, Никола отбеляза наум потенциалните изходи и възможности.

Спряха пред някаква врата и единият гвардеец извади връзка ключове. До този момент повечето гвардейци се бяха разотишли, някои още на двора, други от залата към втория етаж на казармата, но оставаха още петима и това беше с четирима повече отколкото беше нужно.

Накрая вратата се отвори и Никола бе въведен в малка стая без прозорци, с мазилка на петна и мебелировка, състояща се единствено от прост дървен стол и маса. Единият свали белезниците му, което беше неочаквана постъпка, но това в края на краищата не беше Префектурата.

Каза:

– чакайте. Никой не ми каза защо съм задържан.

Един от гвардейците се поколеба, но вдигна рамене и отговори:

– И аз не знам. – и излезе.

Гвардейците бяха застанали точно отпред, но не бяха затворили вратата. Откъм коридора се дочуваха тихи гласове, след което в стаята влезе Раен Фалие.

Никола отстъпи няколко крачки назад и застана така че масата да остане между двама им, обзет от внезапно, натрапчиво и нямащо нищо общо с логиката убеждение, че Фалие е магическият съучастник на Октав. Каза си, че това е абсурд. Фалие не изглеждаше луд и със сигурност никой не можеше да е толкова луд, че да извърши такива престъпления, без да му проличи по някакъв начин, в погледа или в държанието. Никола каза:

– Сега, когато предполагам не ни наблюдават, ще ми кажете ли как ме познахте?

Фалие застана до масата и свали вечерните си ръкавици. Изрече със загадъчно изражение:

– Вие сте толкова тъмнокос, колкото беше рус именитият ви праотец. Аз обаче, съм виждал портрет на Дензил Алсен от Греанко, което е същото като да си видял живия човек, и приликата е налице.

Само от това? Никола се намръщи. Можеше ли да е истина? Щеше да му бъде невъзможно да повярва, ако не знаеше, че Греанко е владял второто зрение и неговите портрети са улавяли донякъде душата на изображения и че Фалие беше могъщ магьосник, с вероятно още по-добро от на всички останали зрение за тези наполовина магически произведения на изкуството. И разбира се, че портрет съществуваше, помисли горчиво. Дензил Алсен преди век е бил фаворит на краля, преди да е скроил заговора за узурпиране на трона, а Греанко е бил най-известният художник за времето си.

– Възможно е да грешите.

– Но не греша. – погледът на Фалие беше спокоен.

Никола осъзнаваше, че под скъсаните ръкавици дланите му са потни и не знаеше дали все още успява да контролира изражението си. Каза:

– Не разбирам защо това представлява интерес за вас. Имам пълно право да бъда в този град.

– Това е вярно, но до известна степен. – каза Фалие.

Лицето му не издаваше нищо, нито мотивите му, нито намеренията

и съвсем определено никакъв знак затова какво изпитва от ненадейната среща. Нямаше нищо, за което да се хване. Магьосникът продължи:

– Признавам, че ме гложди известно любопитство защо сте тук във Виен.

Фалие не звучеше насериозно. Никола каза:

– Живея тук. – Студеният поглед не трепна и Никола се чу да добавя – Аз съм само потомък на едно опозорено семейство; не виждам причината за внезапния ви интерес.

Формално погледнато, семейството все още принадлежеше към аристокрацията на Ил-Риен, макар, когато Дензил Алсен скроил заговора за узурпиране на трона от Крал Ролан, на Алсен да било отнето правото на херцогство. Кръвната връзка на Никола надали беше нещо повече от любопитен исторически факт. Със сигурност в този момент не беше единственият човек във Виен, потомък на известен ренегат.

Естествено, че не си, помисли си, отвратен от себе си. А сега му разкажи, че нямаш нищо общо със семейство Алсен, откакто майка ти е напуснала панически скапаното им имение преди повече от двадесет и пет години, че използваш моминското ѝ име, Валярд и че имаш съвсем законен бизнес на вносител. След това му кажи защо, преоблечен като кочияш, си се оказал наред нещо твърде подобно на анархистко нападение над каретата на Лейди Бианки. А предателството на Дензил не е било просто спрямо неговия крал. Беше хвърлил града в хаос, беше причинил смъртта на безчет хора и беше изложил хората на атаките на черния таласъм от Призрачния Двор, който не подбирал дали убива врагове или свои. Той беше най-омразният предател в дългата история на Ил-Риен. Действията му и последвалата от тях смърт превърнали бившето херцогство Алсен в анклав на ненавиждани аутсайдери, не че сами не били заслужили този статут.

Фалие каза:

– Това може и да е вярно, но нещо се съмнявам. – от каменната му фасада се изплъзна лек сарказъм – Имам други ангажименти, така че ще ви оставя да измислите по-добро извинение за присъствието си тази вечер на улицата.

Магьосникът отстъпи и затвори вратата след себе си, резето на ключалката изшпрака с окончателност, за която Никола се надяваше да е само символична.

Изчака няколко секунди, за да се отдалечи Фалие. Идиот такъв, сам си го направи. Имаше достатъчно неприятности в настоящето и без миналото да се въвлича в него. И най-дяволската част от всичко това беше,

че изобщо не бе имал намерение да причинява нищо на тъпата братовчедка, кучка на Кралицата, а искаше единствено Октав.

Той коленичи до вратата, за да изследва внимателно ключалката. Беше стара и не от най-надеждните. Докосна я леко с опакото на дланта си, но не последва реакция. Фалие не си беше дал труд да я обезопаси с магия. Той извади парчетата тел от маншетите си и внимателно пхна едното в ключалката – след секунда се търкаляше на пода притиснал ръка до гърдите си и хапещ устни, за да не изкрещи от болка.

Болката утихна бързо и Никола легна задъхан по гръб и внимателно раздвижи пръстите си, за да се увери, че ставите и мускулите му работят.

– Копеле, – каза на глас. Значи Фалие все пак си беше дал труда да обезопаси ключалката.

След секунда Никола се надигна и огледа стаята. На едната стена имаше карта на околностите на града, а в ъгъла имаше празен библиотечен шкаф. Това не беше килия, а само стар неизползван кабинет. Защо тогава не го бяха отвели на някое по-сигурно място?

Всичките му познания за двореца се базираха на наличната в книгите и вестниците информация и на малкото не докрай запомнени разкази, предавани от уста на уста в семейството на баща му, които бяха остарели поне с един век и вероятно бяха от измислици. Но знаеше, че има и по-добри места за задържане на затворници от това тук, вероятно в Кралския Бастион. Защо Фалие не го беше отвел там?

Фалие не рискуваше. Не искаше никой да разбере, че Никола е тук.

Никола се долепи до вратата и по болезнения метод на пробите и грешките установи, че пазителят обхваща само метала на ключалката. Притисна ухо до дървената врата и се заслуша в звуците откъм коридора. Можеше да се обзаложи, че отвън има поне един пазач, а най-вероятно – двама. След секунда чу глас, превърнат от дебелината дървена плоскост в неясно хъмкане и още някакво хъмкане в отговор.

Той отново седна. По дяволите. Ако разполагаше с нужното време, можеше да преодолее пазителя на ключалката. Болката не беше толкова ефективно отблъскващо средство, колкото някои други методи, като заклинанията, които те караха да разсейваш зрението си чрез раздвижване в периферията всеки път, когато погледнеш към пазения обект. Можеше да се накара да привикне към болката за време, достатъчно, за да обработи ключалката, а и пазителят можеше да не реагира толкова бързо на дървена треска, колкото на метален шперц. Но нямаше как да заобиколи пазачите.

Никола се изправи и закри из стаята.

Като погледна към Ронсард, на Мадлин ѝ се наложи да поклати възхитено глава. Инспекторът бе толкова вещ в дегизирането, колкото тя и Никола.

Беше студено и много тъмно и въздухът носеше привкус на късна доба доста след полунощ, когато бродеха само онези хора и духове, които не се занимаваха с нищо добро. Което включва и нас, помисли мрачно. Намираха се на една пряка от двореца, в един двор до някаква затворена портиерска кабина, скрити от случайни погледи зад каруцата на Кюзар. Мадлин виждаше площада пред Принс Гейт, разположените в кръг газени лампи, осветяващи едната страна от масивната арка на Мемориала на Кралица Равена и класическия фонтан в основата му. Рано вечер площадът беше оживен, карети извозваха гости пред портите, амбулантни търговци обслужваха агресивно малката тълпа от зяпачи, но сега беше почти празен, изключая едната или две преминаващи карети. Мадлин знаеше, че ако магьосникът, който се смяташе за Констан Макоб ги открие по някакъв начин сега, нямаше да имат никакъв шанс за бягство. Той следеше Октав, напомни си. А Октав е мъртъв.

За да стигнат дотук им бе необходим час и повече. Ронсард разполагаше със специален пропуск, който му позволяваше да влиза в двореца по всяко време на денонощието с цел да се консултира с Капитаните на Гвардията на Кралицата и Кралската Гвардия и доколкото пропускът именуваеше приносителя си като „висш офицер от Префектурата“, Ронсард все още можеше да го използва без да привлече ничие внимание върху самоличността си. Беше го оставил на бюрото в кабинета в апартамента си на авеню „Фонт“, който полицаите със сигурност държаха под наблюдение. Беше се наложило Кюзар да влезе в апартамента през надстройката на покрива, за да го вземе. А на Ронсард му бе отнело известно време, за да се дегизира.

Беше променил формата на брадата и мустаците си с помощта на фалшиви кичури и си беше направил дискретен белег над лявото око, който все пак привличаше вниманието на наблюдателя. С подходящите за ролята дрехи и прикритите с грим охлузвания и рани от борбата пред затвора, изглеждаше съвсем друг човек.

Сега той се надигна бавно, сгъна пропуската и го пхна в джоба на палтото си. Всички трябваше да зачитат този документ, който представляваше просто лист луксозна хартия, акуратно изписан с почерка на Кралицата.

– Срамота, че нямаме време да го занесем на стария Бесим, за да ни направи едно копие – беше споделил Кюзар на четири очи с Мадлин – Никога не знаеш кога може да ти влезе в работа.

Сега оригиналът ни върши направо страхотна работа, помисли Мадлин. На Ронсард каза:

– Значи се съгласи. Влизаш вътре, измъкваш Никола и излизаш без да се обръщаш за помощ към никакви официални власти, нали?

Звуча като малоумна, помисли си. Та това е дворецът, за Бога. Напомни си, че малко преди това се бяха измъкнали от виенския затвор и че Никола го беше правил и преди това, макар и при не толкова зрелищни обстоятелства.

– Ще постъпя както преценя на място, – съгласи се самоуверено Ронсард – Естествено, последното средство ще бъде да се обърна за помощ към Капитан Жияр от Гвардията на Кралицата.

Кюзар издаде гърлен звук, а Рейнар и Мадлин се спогледаха. Крак изобщо не помръдна, но мускулите на челюстта му заиграха. Дори Доктор Хал потри лицето си и въздъхна. Рейнар изрече рязко:

– Мислех, че сме се разбрали...

Ронсард вдигна ръка.

– Няма да направя нищо, което да застраши мисията ни...

– Нашата мисия? – сподели Кюзар с Крак. – Ние какво общо имаме?

– ... но няма да пропусна да се възползвам от нито една предоставена възможност.

Погледът на Ронсард се спря на Мадлин. Абаносовият му бастун не влизаше в дегизировката, беше му нужен, за да ходи, но перспективата за действие го беше излекувала от всички останали болестки. Каза:

– Ще го намеря, скъпа. Заклевам ти се.

Мадлин притвори очи и си пожела да беше толкова религиозна, че без да лицемери да призове на помощ някоя свръхестествена сила, без значение от старите или от новите. Докато Ронсард се дегизираше, тя и Рейнар се бяха скарали по този повод, но Мадлин просто не виждаше друг начин, а когато притисна Рейнар, той призна, че също не вижда. Тя каза:

– Помни само, че ако накрая всички се озовем в затвора с доживотни присъди, той няма да ти благодари за това.

Хал изрече нетърпеливо.

– Просто се справи с това, старче, иначе ще побъркаш всички ни.

Ронсард го погледна възмутено и нагласи шапката си:

– Ако обичате, аз се съсредоточавам.

Той им кимна сърдечно и излезе на площада.

Не можеха да сторят нищо повече, напомни си Мадлин. Не й харесваше как Ронсард се подпира тежко на бастуна, но може би го правеше нарочно, за да промени обичайната си походка и маниери, което бе съществена част от всяка ефективна дегизировка.

– Няма да успее, – каза спокойно Рейнар, без да се обръща конкретно към никого. Мадлин никога не го беше виждала толкова разтревожен и това никак не й действаше успокояващо.

Но Доктор Хал каза спокойно:

– О, напротив, ще се справи. Преди години точно той им помогна да разработят всички охранителни процедури и освен това познава двореца като петте си пръста. Ако някой може да проникне, това е той.

Рейнар стисна устни и изобщо не изглеждаше убеден. Той махна на Мадлин да се отдели от останалите и когато се отдалечиха малко от тях, каза:

– Познавам Капитан Жияр. Беше в Първа Кавалерия преди да го разпределят в двореца, а преди това и двамата бяхме в Бакри.

– Е? – интересува се Мадлин.

– Е, той е копеле, но изключително проникателно копеле. Ако Ронсард отиде при него, ще му е страшно трудно да го заблуди. – Рейнар я погледна с леко сардонично изражение. – Мадлин, има ли нещо, което не ми е известно?

– Да. – Мадлин потри уморено лице. Беше й писнало от тайни. Беше уморена, временно. – Но не е нещо, което би ти направило впечатление, ако разбираш какво имам предвид.

– Но е нещо, което впечатлява други? – настоя Рейнар.

– Да. – Тя се поколеба и въздъхна примирено. – Никола е кръвно свързан с една фамилия, известна като едни от най-големите предатели на Короната.

– Не може да е само това, нали? Аз съм свързан кръвно със семейство известни пияници, но това никога не е пречило на отношенията ми с двора, когато имах такива.

– Това не са ти предатели, които се срещат под път и над път. Никола е пряк потомък на Алсенови, и по точно на Дензил Алсен.

– О, този предател ли. Предателят, бих казал. – Рейнар сбърчи вежди, сякаш развълнуван от предположенията. – Има ли все още забрана Алсенови да напускат старото херцогство? Това, че е в града не е претъпление, нали?

– Не, онова беше отменено изрично още преди петдесет години. Но... някак не е в рамките на добрия тон.

– Не, не, предполагам, че не е. – Рейнар погледна към тъмната улица след Ронсард – По дяволите.

Никола беше прекарал в очакване един дълъг и напрегнат час, през който пазачите така и не напуснаха поста си пред вратата и усещането му за безсилие продължи да нараства. Тогава чу стъпки в коридора и превъртането на ключалката. Той се отдръпна предпазливо в далечния край на стаята, но мъжът, който влезе, не беше Фалие. Беше лейтенантът, който спомогна за залавянето му.

Той затвори небрежно вратата след себе си. Усмихна се, седна на стола зад очуканата маса и каза:

– Надявам се, че намирате квартирата си за удобна.

– Достатъчно удобна, – отвърна Никола.

Той скръсти ръце и многозначително огледа посетителя. Беше едър и добре сложен мъж, въоръжен с меч и пистолет. Очевидно се чувстваше в безопасност с по-слабоватия и невъоръжен мъж.

– Само че нямаше да е лошо да знам защо съм тук.

Лейтенантът каза:

– Може би ще мога да ви кажа, ако вие ми кажете кой сте и защо Раен Фалие толкова се интересува от вас.

Значи и ти не знаеш, помисли си Никола. Той се вгледа в лукавото любопитно лице на мъжа и в мислите му бързо се образува практически завършен до последната подробност план. Той си пое дълбоко въздух, сякаш се канеше да разкрие някаква не особено приятна истина и каза:

– Аз съм негов незаконен син.

Лейтенантът се опули, след което направи опит да прикрие изненадата си и да изглежда невъзмутим.

– Не се учудвам.

Пази Боже от интриганти-аматьори, помисли с неприязън. Ако беше вярно всичко онова, което беше научил от изпълнената с авантюри история на рода, то този човек изобщо не можеше да се сравнява с обиграните интриганти от двора. Каза:

– Майка ми е... – Кралицата беше твърде млада, всъщност беше с няколко години по-малка от него самия, така че изобщо нямаше да се получи. А, идеално. – ... Контеса Уинри.

Лейтенантът изпсува тихо. Контеса Уинри беше проститутка, известна с това, че си беше падала по всички възможни първерзии преди

да убеди застаряващия, но запазен Конт да се ожени за нея. Той се беше споминал година и нещо след сватбата, оставяйки богатата Контеса неофициален лидер на разгулното общество и постоянен трън в очите на моралистите.

– Но...

Лейтенантът се мръщеше съсредоточено.

– Разбирате ли какво означава това за неговата репутация, – напомни Никола. Той отново закричи из стаята, бавно, за да може противникът му да свикне да го вижда в движение. – Ако се разчуе...

– Ах, – лейтенантът кимна мъдро, явно накрая схванал намека – Вие сте го заплашвал да го издадете и сега той си осигурява мълчанието ви.

Никола замълча и погледна отново към мъжа като си придаде нещастно изражение и театрално преглътна с усилие. Зачуди се какво ли би казала Мадлин за изпълнението му. Най-вероятно щеше да изрази сарказъм относно качеството на публиката.

– Нямам представа какво смята да прави с мен, – промълви безпомощно.

Лейтенантът си придаде хитро изражение, което за Никола беше сигурен знак, че и той няма ни най-малко понятие. Мъжът отмести стола си назад, вдигна обутите си в ботуши крака на масата и изрече без капка съчувствие:

– Ще ви отстраня от пътя си завинаги, предполагам.

Никола за миг почувства внезапен гняв спрямо персонажа, който току-що беше изградил, на безпомощно младо копеле оставено на милостта на баща си магьосника и си напомни да не се вживява прекалено. Каза:

– Баща ми ми е давал доста пари през последните години, а и Контесата, която си ме обича, все още е много богата. Всеки, който ми помогне да си получа отново свободата, ще бъде добре възнаграден.

Лейтенантът вдигна поглед.

– Трябват ми някакви гаранции. Не очаквайте да ви се доверя.

Никола четеше по лицето му като в отворена книга. Единственото, което този искаше, бе информация, с която би могъл да изнудва Фалие; не беше толкова глупав, че директно да се противопостави на Придворния Магьосник.

– Разбира се, – съгласи се охотно Никола – Може би ще повярвате в моята искреност като ви покажа това.

Той се приближи до масата и бръкна в джоба си.

Лейтенантът се беше вторачил в него като се опитваше да запази каменно изражение, но едва прикриваше очебийната си алчност. Очите му се приковаха в ръката, която Никола изваждаше от джоба на износеното си палто и Никола ритна крака на стола. Лейтенантът изгуби равновесие и падна по гръб.

Никола пристъпи към него, притисна го и удари главата му в стената. Шумът не остана незабелязан от пазачите и той чу трескавото отключване на вратата. Извади пистолета от кобура на зашеметения лейтенант, прескочи сгърченото тяло и падналия на пода стол и се долепи до стената в момента, в който вратата се отвори с трясък.

Насочи пистолета към лейтенанта и двамата пазачи замръзнаха на място.

– Още една крачка, джентълмени, и ще го застрелям. И, моля, не викайте. – изрече любезно.

Лейтенантът пое въздух и изгъркори нещо, след което направи опит да се надигне, но Никола го ритна по ръката, на която се подпираше. Направи движение с пистолета.

– Отдръпнете се от вратата, ако обичате.

Двамата мъже се спогледаха и се подчиниха. След като се отдръгнаха от пътя, Никола бързо отиде до вратата и изскочи в коридора. В същия момент, когато захлопна вратата, върху нея се нахвърлиха с кръсци и думкане две тежки тела, но Никола вече превърташе ключа в ключалката. Направи няколко пробни крачки встрани и се усмихна. Шумът, който пленниците вдигаха не се чуваше на повече от две стъпки встрани от вратата; така поне щеше да спечели известно време. Никола сложи ключа в джоба си и закрачи по коридора посока противоположна на основната стълба, след което зави по друг, съседен коридор. Това беше казарма и нямаше неохраняван вход за прислугата; налагаше се да излезе по пътя, по който беше влязъл. Вече подтичвайки, мина покрай множество затворени врати и стигна до открития свод на стара тренировъчна зала, пълна с дървени мишени, от която започваха още коридори, водещи към задната част на сградата. На следващия ъгъл откри друго стълбище, по-гясно и не толкова пищно като онова в залата. Той се спусна бързо по него като се стараяше да не вдига шум.

Стълбището го отведе до някакво преддверие, от което се влизаше в основната зала. Никола спря на ъгъла на сводестия отвор, долепи гръб в стената и надникна, за да погледне в залата. Броят на хората там се беше увеличил значително. Повечето бяха в униформи на Кралската Гвардия, но имаше и неколцина в цивилно облекло. Никола изпсува наум.

Естествено, лейтенантът затова има време да ме разпитва. Караулът се сменяше, едните отиваха да почиват, други застъпваха на служба. Суматохата можеше да улесни нещата – щом Фалие се опитваше да не разгласява задържането му, беше възможно повечето от новозастъпилите да не бяха информирани, че в казармата има затворник. В момента единственото, от което се нуждаеше, бе да открадне униформено сако и... Вниманието на Никола изведнъж бе привлечено от цивилен мъж, застанал с гръб към него, който се правеше, че разглежда бойните знамена на отдавна разпуснати стари гвардейски отряди, изложени покрай стените на галерията и оживено разговаряше с някакъв лейтенант от Кралската Гвардия. За миг си помисли, че го е познал. Но това беше невъзможно, каза си. Не и тук.

Мъжът се обърна и Никола се вгледа с подозрение в лицето и в дрехите му. Съвсем спокойно може да е той, помисли нерадостно. Мъжът накуцваше, беше със съответния ръст, горе-долу на съответната възраст, ако не се вземаха предвид възможните промени на косата и чертите с помощта на козметика и – и се подпираше на абаносов бастун с дръжка от гравирана слонова кост точно като онзи, който Рейнар донесе от Парсия. Никола потисна желанието си да удари главата си в стената. Дяволите ги взели.

Откъм галерията се чува викове и единият от пазачите, които Никола бе оставил заключени, се спусна по стълбите и претича през залата на път за външната врата. Пазачите на смяна го изгледаха и някои от тях подвикнаха въпросително. Отива за Фалие, помисли Никола. Навярно им е заповядал да пазят задържането ми в тайна.

Докато хората в залата се разотиваха по работите си, Никола нахлу-пи ниско шапка и се сниши в крачещата тълпа, след което успя да се приближи до възрастния мъж с бастуна.

– Мен ли търсите, сър? – попита с диалект от Крайречен.

Инспектор Ронсард има безочieto да се усмихне.

– А, ето те и теб, приятелю.

Той се обърна към застаналия до рамото му лейтенанта от Гвардията. Той беше по-възрастен от онзи, с чиято помощ беше заловен Никола и погледът му беше по-интелигентен.

– Изпратих кочияша си да потърси Сър Диандр. Значи не го намери?

Последното беше адресирано към Никола, който поклати глава и каза:

– Не, сър, тук никой изобщо не го е виждал.

Продължи да стои прегърбен и искрено се надяваше, че Ронсард е избрал име на човек, когото го няма и въобще е неоткриваем по каквото и да е начин.

– Е, добре тогава. Ще оставим нещата. Просто ми трябва...

– Погледнахте ли в Крилото на Галерията, сър? Тази вечер там има бал и може да е там. – каза лейтенантът.

Той подбираше думите си предпазливо и изражението му беше доста съдържано. Не приличаше на глупак. Ронсард трябва да беше изфабрикувал кой знае каква история, за да стигне чак дотук.

– Това е идея. Да, ако е там... Незабавно отивам, много благодаря.

В погледа на мъжа проблесна подозрение. Тогава Ронсард спря и със самообладание, на което Никола би се възхитил, ако не беше толкова ядосан, заяви:

– Бихте ли ме придружил или сте на служба?

Подозрението изчезна и лейтенантът погледна джобния си часовник.

– Не, боя се, че трябва да стоя тук. Мога да ви дам човек, който да ви придружи...

– О, не, не се притеснявайте. Ще се оправя сам. Идвал съм тук на Рождения Ден на Кралицата, нали. Още веднъж ви благодаря за съдействието...

Увещанията и сбогуванията се проточиха цяла вечност. Никола усети, че по гърба му се стича пот. Най-накрая Ронсард размени едно последно ръкостискане с новия си приятел и тръгнаха да излизат от залата. Никола се придържаше зад Инспектора, който крачеше уверено, въпреки накуцването и необходимостта да се бърза. Почти бяха стигнали до арката в облицованото с камък фоайе, когато пред Ронсард се изпреди един ефрейтор от Гвардията.

– Сър, вие ли...

Ронсард разгъна един сгънат лист хартия.

– Дошъл съм, за да се видя с Капитан Жияр, младежо.

При вида на печата на документа и името на Капитана от Гвардията на Кралицата, ефрейторът отстъпи и козирува.

Никола не посмя нито да диша, нито да си надигне главата, докато не излязоха от главната порта и на стълбите пред нея. Но щом излязоха навън в студения и ветровит двор, далеч от светлината на лампите, Никола сграбчи Ронсард за ръката и го завлече в един закътан ъгъл.

– Какво правиш тук? – попита ръчно.

– Търся теб, момче. Ти какво си мислеше, че правя? Мислех да

дойда по-рано, но се забавих, докато разбере къде са те отвели. Като разбрах, че е старата казарма, това донякъде ме разочарова; предкусвах как те освобождавам от килиите под Гейт Тауър.

– Съжалявам, че си се разочаровал, – процеди Никола – Рискувам всичко, за да те освободя от скапания затвор, а ти идваш тук?

– Естествено.

Ронсард огледа двора. Из сенките на масивните сгради наоколо бродеха групи хора, които разговаряха и се смееха, а някои носеха фенери. Не приличаха на отряди за издирване, но в тъмното не се виждаше добре. Инспекторът попита:

– Знаеш ли къде си?

– Не съвсем.

– Бяха те задържали в казармата на Гвардията на Кралицата или в онова, което е останало то казармата. Разшириха я, когато сформираха Кралската Гвардия.

– По принцип храня дълбоко преклонение пред любопитните исторически факти, но в момента...

– А това, – продължи без да му обръща внимание Ронсард, – е Албон Тауър, която е била разширена така че да се съедини със Стария Дворец и по този начин е отишла на вятъра по-голямата част от сигурността, осигурявана от старите крепостни стени и бастиони, но ни позволява сега да минем през по-долните етажи на новата част от двореца, където има бал, даван от Лорд Кмета в Крилото на Галерията. Повечето от гостите вече са си тръгнали, но Портата Света Ана трябва все още да е доста оживена, а те няма да те търсят там.

– Тогава да тръгваме.

Кулата се намираще от другата страна на двора, но докато отиваха към нея Никола се почувства изложен на погледи и уязвим. На вратата, под лампата, крепяща се на каменно чудовище, имаше един пазач. Ронсард отново показа пропуска си и ги пуснаха.

Вътре се озоваха в просторна зала със сводест таван, крепящ се на масивни квадратни колони. Мястото беше почти безлюдно и само няколко лампи осветяваха пътя им. Ронсард се поколеба, спря, за да помисли и каза:

– Насам. – след което закричи в тази посока.

Бяха стигнали почти до средата на огромното помещение, когато вратите зад тях се отвориха с трясък. Никола се извърна и извади пистолета. През вратите зад тях нахлуваха още и още гвардейци. Ронсард го хвана за ръката и каза:

– Не, късно е.

Зад Никола проблесна светлина и той хвърли поглед назад, за да види още гвардейци с лампи, които отиваха да препречат единствения друг изход.

ШЕСТНАДЕСЕТ

– Застанете на място, моля.

Никола спря. На вратата стоеше човек с насочен към тях пистолет. Беше малко по-възрастен от Никола, тъмнокос, с брада и вечерно облекло.

Никола отпърво помисли, че е някой от гвардейците не на смяна, но след това видя зад него мъжете в кавалерийски униформи. Гвардията на Кралицата, помисли, внезапно различил униформата.

– Сложете оръжията на пода.

Никола се поколеба, но само за секунда. Погледът на мъжа говореше, че ще го застреля без капка угризение. Той остави пистолета на пода бавно и демонстративно.

– Много добре, – каза мъжът.

Той пристъпи в залата без изобщо да сваля мерника от тях. Никола го наблюдаваше мрачно. Гвардията на Кралицата по традиция се явяваше лична охрана на Кралиците на Ил-Риен и доколкото сегашната Кралица управляваше еднолично, това ги правеше първостепенният въоръжен отряд в двореца и далеч по-влиятелни от Кралската Гвардия. Ако този мъж беше техният Капитан, нямаше да му се изплъзнат толкова лесно, колкото на злощастния лейтенант, когото бяха надхитрили.

Ронсард каза:

– Капитан Жияр, колко се радвам да ви видя.

Мъжът спря и се взря в Инспектора, след което погледна учудено Никола.

– Ни мисля, че познавам...

Ронсард се изпъчи и демонстративно махна фалшивите кичури от брадата, мустаците и веждите си.

– Много ласкателно от ваша страна да не ме познаете. – изрече с нормалния си глас – Доста набързо се маскирах.

– Ронсард? – устните на Жияр изтъняха от гняв – Господи, човече, как смееш да се появяваш тук и то в този вид? – Той погледна Никола – Това не е Доктор Хал, нали?

– Не, това е протежето ми, Никола Валярд.

Никола изгледа гневно Ронсард и едва запази самообладание, за да не изрази на глас яростно отрицание. Протеже ли?

– Как ни открихте, ако не е неудобно да попитам? – продължи

небрежно Ронсард – Знаете, че винаги търся начини за подобряване на техниките си.

– Всъщност, следях Фалие и ми беше любопитно да видя кого доведе тук в такава секретност. – Жияр подозрително огледа Никола – Твое протеже?

– Положението ни е доста... сложно. – призна Ронсард.

Жияр им махна да отстъпят и пристъпи, за да вземе крадения пистолет на Никола. Сякаш разбираше, че това няма да приключи скоро, той се облегна на най-близката колона и каза:

– Знаете, че собствените ви хора ви търсят из целия град, макар да е ясно, че обвиненията срещу вас са абсурдни. Защо избягахте, когато трябва да ви е било ясно, че Кралицата ще се намеси веднага след присъдата на Магистратите? И какво, по дяволите, правите сега тук?

– Не съм имал намерение да бягам от Съда. – каза Ронсард с тон сякаш това трябваше да е пределно очевидно за всеки. – Бях отвлечен от наемници, на които е било платено, за да ми запушат устата, едва не ме убиха и тогава ме спасиха мои приятели и съдружници. Следващите няколко часа бягахме от смъртта. Това е съкратената версия.

Жияр не изглеждаше доволен.

– Надявам се, че несъкратената ще осветли повече ситуацията.

Ронсард се прокашля.

– След това, по време на разследванията, които продължихме да извършваме, Валярд, когото виждате тук, бе задържан безпричинно и аз дойдох да го освободя.

– чакайте.

Жияр вдигна ръка. Махна на един от гвардейците да се приближи, каза му нещо и го отпрати.

Никола се загледа в Ронсард със смесица от разочарование и неверие.

– Значи това ще ни е историята, така ли? че аз си бях къде по-добре като незаконен син на Придворния Магьосник. – изрече с нисък глас.

– Не се стягай, – изрече Ронсард с влудяващо спокойствие. – Ситуацията е под пълен контрол.

Никола съжали, че не се беше пробвал с пистолета.

Жияр отново се обърна към тях и каза:

– Твърдението ти, че този човек работи за теб е странно, защото моите източници ме информираха, че затворникът, доведен от Кралската Гвардия е участвал в анархистко нападение срещу каретата на Лейди Бианки. Той погледна Никола.

– Затова ли ви доведе тук Фалие?

Никола би заложил и последната си риза, че Жияр вече е разбрал защо Фалие го е довел тук или поне, че се е досетил за по-голямата част от истината.

– Бях свидетел на нападението. Кочияшът и конярят могат да го потвърдят, – каза – Не бях арестуван от отряда.

Никола се поколеба, защото изпита неохота да го изрече на глас, но нямаше как. А и колкото по-бързо отвлечеше мисълта на Жияр от инцидента с каретата, толкова по-добре.

– Аз съм пряк потомък на Дензил Алсен. Фалие прояви изключителен интерес към мен.

Ронсард изрече разочаровано:

– Само това ли било? – но лицето на Капитана остана безизразно.

Жияр попита:

– Вие ли му казахте кой сте?

Никола се усмихна.

– Не, Фалие ми каза.

Жияр се замисли за момент.

– Как точно възникна тази тема?

– Не живея в Алсен от дете, – каза Никола – Нито използвам това име, нито имам това желание. Тъкмо напусках местопроизшествието с каретата, за да докладвам на Инспектора, – не се съдържа да хвърли един отровен поглед на Ронсард, но той сякаш изобщо не регистрира сарказма. – Фалие каза, че ме е познал от портрет на Дензил Алсен от Греанко. Нямам понятие дали говореше истината или не. – Подозираше, че е вярно, но малко размътане на водата нямаше да навреди. – Доведе ме тук против волята ми.

– ясно.

– Като оставим всичко това настрана, – намеси се сприваво Ронсард – в града върлува някакъв ненормален магьосник и ако искате да се справя... – той млъкна и се поправи деликатно – да се справим с тази работа, ще трябва да получа амнистия и известно съдействие, благодаря.

– Какво искате да кажете? – запита рязко Жияр.

Ронсард размахва ръце в безсилна ярост, което накара гвардейците, които наблюдаваха сцената да се размърдат нервно.

– Лицето, което е виновно за безредиците на „Съдебен“ и убийствата в Затвора на Виен и във Валент Хаус. Най-вероятно е магьосник, със сигурност е напълно луд и ако не беше тази злоумишлена намеса, досега щях да съм го заловил.

– Знаете ли кой е той?

Ронсард погледна към Никола.

– Още не, но имаме подозрения. Нужна ми е амнистия, Капитане. Ситуацията не търпи отлагане.

Трудно беше да се разгадае изражението на Жияр. Той сложи своя пистолет в джоба на самото си и каза:

– Доста е късно.

– Още е будна.

Не може да има предвид онази, за която си мисля, помръдна нервно Никола. Това произшествие си беше странно и дотук.

Жияр се поколеба.

– Нали не преувеличавате нищо?

Ронсард отвърна мрачно.

– Щеше ми се да е така.

– Добре. – Жияр подаде крадения пистолет на Никола на един от гвардейците. – Последвайте ме.

Ронсард кимна, видимо удовлетворен. Никола си пое дълбоко въздух, за да успокои камбанния тътен на сърцето си.

Жияр ги поведе през тъмни зали по нататък из кулата. Отблясъците от лампите на гвардейците нарушаваха покоя на древните каменни стени с белези от огън и топовни гюлета и сякаш пътуваха назад във времето. Никола нямаше да се изненада, ако го водеха към някое от подземията под тези древни етажи. Помисли дали да не побегне в някой от странничните коридори, покрай които минаваха, но знаеше, че е безсмислено; не познаваше мястото и щяха да го заловят за броени минути.

Знаеше се, че някои участъци на долните нива все още стоят запечатани от времената преди повече от сто години, когато Призрачният Двор бе владял за кратко двореца. Коридори, складове, стълбища, огромни празни изби, блокирани от паднали стени и срутени тавани, оставени както са и непипнати оттогава.

Но двойната врата, до която стигнаха по някое време, ги отведе до едно старо, ако не и древно стълбище, прозаично осветено с газено осветление. Газопроводите бяха положени по стените, тъй като мазилката и дървената ламперия явно представляваха тънка облицовка за солидният камък. Никола разбра, че са излезли от кулата. Това трябва да беше Бастиона на Краля.

Изкачиха стълбите и минаха през няколко празни зали с неочаквани завои и коридори, свършващи доникъде, докато накрая Никола осъзна, че напълно е изгубил ориентация. Когато полирания паркет на пода

се смени с мрамор, разбра, че напредват към по-използваните части на двореца.

Минаха през доста полуобществени зони, но не видяха други хора, освен неколцина мълчаливи слуги, след което влязоха в някаква приемна. Жияр Каза:

– Изчакайте тук. – и продължи напред като ги остави с другите гвардейци.

Никола скръсти ръце и потисна желанието си да крачи. Помещението беше малко, хладно с мраморен под и мраморни камини и комплект изящни резбовани столове, които изглеждаха така, сякаш щяха да се разпаднат, ако някой седнеше отгоре им. Знаеше, че външният му вид е странен за това място, облечен в черни дрипи и мрачно обидено изражение. Вероятно подхождаше напълно за първия Алсен, който посещаваше двореца на Ил-Риен от толкова години насам.

Ронсард се подпря на бастуна си и направи опит да завърже разговор.

– Разкрих съществуването на колоритните ти предци още когато за пръв път разследвах приемния ти баща. Обаче не сметнах, че има някакво отношение към случая.

Никола го изгледа с присвити очи.

– Нали се сещаш, че по този начин не ми ставаш по-драг.

Жияр се появи и им махна да го последват. Последваха го и Никола отбеляза, че гвардейците останаха в приемната. Той хвърли поглед към Ронсард, но не разбра дали Инспекторът изпитва облекчение от това. Минаха през поредната зала и оттам през отворената врата на едно обширно помещение.

В горната си част стените представляваха сводести аркади, подът беше покрит с паркет и много стари парсийски килими. Огромният комин на камината, облицован в черен и бял мрамор би доминирал стаята, ако не бяха огледалата в позлатени рамки, изкусните флорални мотиви по писаните тавани и помръкналата слава на двестагодишните гоблени. Цялата мебелировка беше или инкрустирана, или позлатена, изцяло в цветовете на златото и амбрата и цялата стая сякаш пламтеше. Ронсард смушка с лакът Никола и посочи нагоре. От тавана се спускаха три огромни златни полилея с изумителна изработка.

– От кораба на Гранд Кардинала на Бисра, трофей от битката за Акис през последната бисранска война. – прошепна – Спомен за победените варвари в блясъка на цивилизацията.

– Това съм го чувал.

В креслото до внушителната камина седеше жена. Беше дребна и лицето ѝ беше младо, почти момичешко, но твърде слабо, за да изглежда напълно детско. Косата и беше червена и вдигната на кок, увенчан с много старомодна дантелена шапчица, а тъмната и рокля изглеждаше скромна и едва ли не старомодна, докато светлината от лампите не падна отгоре ѝ, за да разкрие, че беше от тъмносино кадифе. Тя редеше пасианс на малка масичка пред себе си и изобщо не вдигаше поглед към посетителите.

Каза:

– Бяхте арестуван.

Бързият, почти скришен поглед, разкри, че говори на Ронсард. Глястът ѝ беше висок и неочаквано момичешки за жена с подобно държание.

– Бях, милейди. – отвърна спокойно Инспекторът.

Гърбът на Никола настръхна. В Ил-Риен имаше обичай офицерите от кралското войнство и личната прислуга да се обръщат към царствените особи с „милейди“ или „милорд“, вместо с по-формалното и тромаво „ваше величество“. Това, че подобна чест беше оказана на Ронсард, означаваше, че той беше по-близък до тайните служби на Короната, отколкото Никола подозираше досега.

– Това няма да стане, – измърмори сякаш на себе си Кралицата. Обърна една карта и прокара замислено палец по ръба ѝ. – Зная кой сте. – каза.

Още един бърз поглед и стана ясно, че сега говори на Никола. – Какво нещастие, че Раен Фалие ви е довел тук без да ме уведоми.

– Нещастие, но не съвсем неочаквано. – добави Жияр.

Кралицата удостои Жияр с гневен поглед. Тя направи рязък жест с ръка, сякаш сконфузена от това признание. – Политика, нали разбирате.

– Аз избягвам политиката, ваше величество.

Тя чак сега вдигна поглед към него и присви очи сякаш подозираше, че ѝ се подиграва. Вероятно ѝ се подиграваха, в лицето или зад гърба, по-изтънчените придворни дами или онези нейни съветници, на които не се нравеше да служат на жена, едва излязла от детството. Ако си спомняше добре, тя не беше на повече от двадесет и четири. Явно доволна, че ѝ бе отвърнал напълно сериозно, тя каза:

– Мъдро от ваша страна, – и сведе поглед към пасианса. Положи внимателно картата в поредицата на масата. – Има прилика. Струва ми се в очите. – Тя обърна втора карта и я разгледа. – И съм склонна да предположа, че вашата майка е била първата нова кръв в това семейство от поколения насам.

Говореше за приликата му с отдавна покойния Дензил. Никола прокле наум таланта на Греанко.

– Обстоятелствата са ги изолирали, – поколеба се за част от секундата – ваше величество.

– Обстоятелствата са напълно проклето предназначени, поправи го с раздразнение Кралицата и го погледна дяволито. – Като малка се запознах с леля ви Селил на някакво градинско увеселение, което Валмон даваха в Гардиен на Бано. – Тя потръпна и то не театрално, а очевидно от ужаса на спомена. – Страховита жена.

– Да не ви се налага да се изправяте пред нея на вечеря. – думите се изплъзнаха преди да успее да ги спре.

Кралицата се поколеба с ръка върху картата. Усмивката ѝ бе толкова бегла, че можеше да е въображаема. Тогава го погледна право в очите и попита съвсем сериозно:

– Виждала съм къщата, отдалече. И тя беше страховита. Какво беше вътре?

Никола си пое въздух, но известно време не успя да проговори. Знаеше, че трябва, но не беше очаквал това. Ако някога си беше представил тази среща, не би я конструирал в такъв дух и в най-безумните си сънища. Помисли си за разлагашата се помръкнала слава на резиденцията Алсен, останала отдавна без земи, които да я издържат, било продадени за изплащане на дългове, било конфискувани от Короната като наказание за отдавнашния опит на Дензил Алсен за узурпация на трона. Тронът на Ролан Фонтенон, който се явяваше пра-праядо на тази жена. Каза:

– Аз милостиво не си спомням почти нищо.

Отдавна погребани подробности, напиреха да изскочат в съзнанието му. Добави само:

– Баща ми почина и майка ми избяга с мен във Виен.

Тя премигна, но остана сериозна.

– Ние роднини ли сме?

– Връзката е далечна.

Подозираше, че го знае много добре; целта на въпроса беше да се увери, че и той го знае.

Тя се облегна в креслото.

– Според регистрите на Стара Виен и Крайречен и на Съвета на Маграв, и на Бароните на Виерн, съществува пряка родствена връзка, която ви дава право да претендирате за трона. – Едната ѝ вежда отскочи, но лицето ѝ беше сериозно. – Може да се наложи да се ожения за вас.

Шокът не беше малък, но Никола незабавно разбра, че го провокират, едновременно изкусно и грубо. Това обяснява какво искаше от мен Фалие, помисли и вътрешностите му изстинаха. Навярно затова семейството рядко напускаше имението. Баща му излизал от него само, за да ухажва майка му. Но имаше и такива, които никога не излизаха от бавно рушащата се къща и които бяха изживели целия си живот с миналото. Навярно беше първият Алсен, дошъл във Виен от поколения насам. Каза:

– Съветът на Маграв и Бароните на Виерн по-късно бяха правно обезсилени по съдебен път от Министерския Съвет на първото му заседание във Виен.

– Това е вярно. – Кралицата се приведе леко напред и се намръщи. – Бях забравила.

Благодаря ти, Доктор Юбер, за солидната подготовка по история на дворецовото право, помисли си Никола макар и за секунда да не повярва, че Кралицата е забравила този слабоизвестен факт. Беше същото като да наблюдава Мадлин, когато разиграва роля, само че под всичко това Мадлин като цяло беше безобидна, докато Кралицата бе всякаква, но не и това. Тази жена използва безочие вместо зареден пистолет. Все още смяташе, че придворните ѝ я подиграват, но ако някой го направеше в нейно присъствие надали понечваше да го стори втори път. С периферното си зрение видя, че Жияр се мръщи и потрива носа си.

Тя отново се облегна и Никола заподозря, че му се готви нов удар под кръста. Тя каза:

– Но все пак още сте законен наследник на собствеността на Алсен.

– Същото е като да си наследник на Ада, но не е толкова зрелищно. – изрече Никола с лекота. Въпросът бе почти облекчение за него. Никола не беше искал, нито беше очаквал да наследи нещо от Алсенови, а и се съмняваше дали изобщо притежаваха нещо желано. Той се поклонил иронично.

– Отричам се от правото си, ваше величество.

– Наистина ли? Защото, когато го изречете пред мен, става официално. – отбеляза малко плахо Кралицата, сякаш се срамуваше от това.

Не знаеше. Не беше живял в Алсен достатъчно дълго, за да научи всички странности на отношенията между земевладелците от благородно потекло и Короната. Каза:

– Не искам никаква част от фамилията Алсен. Аз не съм наследникът.

Изпита странно усещане за свобода, докато го изричаше.

Тя погледна Жияр и каза:

– Ще го запишем в регистъра на дворцовите съдебни процедури, напомни ми после, ако обичаш.

Жияр въздъхна шумно и Кралицата отново го изгледа. Никола би дал доста, за да разбере от какъв характер е връзката им. Кралиците на Ил-Риен винаги си подбираха любовници сред личната си охрана; беше станало буквално традиция.

Изведнъж на масата скочи една огромна рижа котка и съвсем съзнателно се настани върху картите. Кралицата замръзна с картата в ръка и я изгледа с мрачна усмивка. Котката отвърна на погледа ѝ с предизвикателно махване на опашка и се настани още по-удобно. Кралицата въздъхна и отстъпи, оставяйки картата настрана. Тя се облегна, скръсти ръце и се загледа многозначително в килима.

– Да се върнем на другия въпрос...

Жияр очевидно прие това като знак да продължи. Той се изкашля и погледна Ронсард.

– Изпратих да доведат Лорд Албие. Той води разследването на днешното произшествие. Сметнах, че може да извлече полза от този разговор.

Рейнар и Никола се спогледаха. Лорд Албие беше началник на Префектурата, а никой не им казваше дали все още са арестувани.

– Помолих и Фалие да присъства, – продължи Жияр. Усмихна се. – Реакцията му би трябвало да даде отговор на много въпроси.

Кралицата вдигна поглед към него и изви иронично устни. Когато гледаше към Капитана на Гвардията си, изражението ѝ бе същото, както когато гледаше котката си, едновременно с обич, досада и раздражение.

Един иконом, застанал на вратата привлече вниманието на Жияр и Капитанът му махна да влезе. Докато прислужникът разговаряше с Кралицата и Жияр, Никола каза тихо на Ронсард:

– Е, за затвора ли сме или не?

– Не съм сигурен, – призна Ронсард – Винаги е страшно трудно да се каже какво мисли това мило дете. Жияр има известно влияние над нея, но не толкова, колкото може би изглежда на пръв поглед. – Той вдигна рамене с философско примирение – Досега си бягал два пъти от виенския затвор, нали? В повечето магически формули не се ли казваше, че късметът идва на третия път?

Никола потри чело, за да скрие изражението си от останалите.

– О, ако ще влизам в затвора, предпочитам да е защото съм строшил главата на Инспектор от Префектурата и съм хвърлил тялото му на

сметището.

Започваше да изпитва искрено съчувствие към Доктор Хал.

Ронсард се изхили.

Икономът се оттегли и Жияр ги погледна, и обясни:

– Фалие и Албие дойдоха.

Кралицата помръдна неспокойно.

– Това ще е интересно. – измърмори Ронсард.

Никола скръсти ръце. „Интересно“ беше добро определение.

Пръв влезе Фалие, Лорд Албие го последва. Никола знаеше, че магьосникът почти мигновено разбра за присъствието му, но не се издаде с нищо.

Фалие спря и срещна погледа на кралицата без отсянка на предизвикателство, но и без извинение. Тя не каза нищо и само го погледна с някаква светлина в очите, която можеше да е презрение. Невъзмутимият Придворен Магьосник бе онзи, който пръв отклони поглед. Той се обърна към Жияр и каза:

– Казаха ми, че ставало въпрос за нещо спешно, Капитане? – Гласът му беше хладен.

– Инспектор Ронсард е провел някои разследвания относно магическата атака на „Съдебен“, – каза Жияр и изгледа магьосника многозначително – Това е.

Фалие присви леко очи и измести поглед от Жияр към Кралицата. Никола видя, че ръката ѝ, положена върху изящната облегалка на креслото, с несъвместимите пръстени със скъпоценни камъни и изгрязани нокти, трепери. Тя е бясна, помисли си. Предполагаше, че Фалие не за пръв път прави опит за намеса в политиката, както се беше изразила Кралицата.

Междувременно Лорд Албие се беше втренчил в Ронсард с нещо средно между удивление и гняв. Той беше едър, колоритен мъж, въплъщение на военен. Състоянието на облеклото му навяваше предположението, че се беше облякъл набързо.

– Капитане, настоявам за обяснение. Инспектор Ронсард е обявен за издирване. Какво, по...

– Инспекторът има причини за доста странното си поведение, – вметна Жияр и спести на Албие оскърблението, което щеше да нанесе на достойнството на повелителката си като изругае пред нея.

Ронсард се усмихна на Албие.

– Много усилено ли ме издирвахте, сър? Ако е така, предлагам да насрочим поредната чистка сред детективските отряди, понеже,

уверявам ви, можех да бъда открит много лесно.

Албие почервения. Погледна към Жияр и изрече грубо:

– Следваше да бъда информиран...

– В момента ви информираме, – прекъсна го Жияр, комуто нетактичността на Албие явно омръзна. – Имате ли някакъв напредък в разследването кой превърна вчера „Съдебен“ в арена за магически представления?

Албие си възвърна самообладанието с усилие.

– Нямахте какво да разследваме. Магьосниците, които извикахме, не намериха и следа от самоличността на човека, който е предизвикал разрушенията.

Албие напълно пренебрегваше Кралицата, което Никола сметна за изключителна недалновидност.

Жияр кимна на Ронсард.

– Струва ми се, че Инспекторът може да хвърли известна светлина върху това. Той и неговият... сътрудник са разследвали проблема.

Погледът на Фалие се спря върху Никола чак сега. Той си позволи лека усмивка за сметка на Фалие и той прехвърли вниманието си към Ронсард, без да реагира. Този човек е опасен, помисли Никола. Тази вечер си беше създал поредния враг, това поне беше сигурно.

Ронсард се изкашля и започна да описва събитията от последните няколко дни, започвайки с разследването на Октав.

Докато го слушаше на Никола му бе съвсем отчетливо припомнено за настоящите му неприятности. Дори удовлетворението от неудобството на Фалие се изпари.

Беше казал на Мадлин, че Донатиен е мъртъв, но някак сам не беше повярвал, до този момент.

Докато разказваше историята, гласът на Инспектора, действаше на нервите на Никола като сол върху жива рана. Така трябва, каза си. За да залови този магьосник му беше нужна помощ. Ресурсите и времето му се изчерпваха, и което беше по-важно, разполагаша с достатъчно улики срещу него. Нямахте друг избор.

Когато отново вдигна поглед, осъзна, че Кралицата е приковала очи в него и че беше разгадала неговите реакции все едно ги беше изрекъл на глас. Погледът ѝ бързо отскочи, сякаш се срамуваше задето го е наблюдавала.

Ронсард им разказа всичко, което бяха открили дотук, изводите, направени от него и от Никола, индивидуалните им и общи открития като докара нещата да изглеждат така, сякаш Никола от самото начало

беше работил с благословията на Ронсард. Пропусна всичко, което можеше да насочи към по-малко законните деяния на Никола. Инспекторът говореше така, сякаш познаваше Никола, откакто се е родил и това, донякъде беше вярно, но не така както го представяше Ронсард. Би трябвало да си признателен, помисли, вместо да трепериш от негодувание. Себастиан Ронсард, Инспектор от Префектурата, закле се във вярна служба на Короната стои тук и лъже като дърт циганин, за да го спаси. И ръси всички тези лъжи пред Кралицата, която седи, премигва достолепно и навярно съзнава напълно, че чува не повече от половината истина, но въпреки това се доверява на Ронсард.

Когато Инспекторът приключи, Жияр и Кралицата гледаха към Албие. Той се изкашля и каза:

– Една част от това ми беше известно...

– Но не повярвахте на нито една част от него... – прекъсна го Ронсард.

– Нямахте доказателства, – изрече разгорещено Албие – само осърбителни догадки!

– Да приема ли, че вчерашните разрушения и убийства са били достатъчно доказателство? – гласът на Ронсард беше леден и в този миг разкри горчивината, която явно е изпитвал, когато на предупрежденията му не е било обърнато никакво внимание.

– Разбира се, – Жияр махна в посока на Жияр – Но дори великият Инспектор не може да ни даде и най-малката догадка относно местонахождението на това лице.

Това се оказа прекалено за изпилените нерви на Никола. Той го прекъсна.

– В действителност имаме една следа.

Това привлече вниманието на всички, включително и на Ронсард, който го изгледа и се намръщи.

– Преди да бъде убит от съучастника си, Доктор Октав каза, че магьосникът се крие в „резиденцията край реката“.

– Покрай брега и по островите има много изоставени или неизползвани резиденции. – измърмори Албие.

– И те ще бъдат претърсени, – каза Жияр. Той погледна Придворния Магьосник, който каза:

– Ще дам на разположение на Лорд Албие всичките си помощници.

Кралицата внезапно изрече:

– Свободни сте.

Албие я погледна сепнато, почти обидено, след което извърна

поглед към Жияр за потвърждение, но Фалие се поклони и незабавно закричи към вратата по паркета.

Албие накрая трябва да беше осъзнал наличието на подмолни течения, които не му бяха ясни. Той се поклони на Кралицата, а на Жияр каза:

– Ще ви държа в течение на всичко, което става.

Хвърли още един мрачен поглед към Ронсард и последва Фалие към изхода.

Когато вратата се затвори след тях, Ронсард поклати глава.

– Не ми е приятно да го казвам, но в светлината на онова, поради което се озовахме тук, аз не се доверявам напълно на Фалие.

Жияр погледна Кралицата и очевидно получи някакъв безмълвен и почти недоловим сигнал. Каза:

– Фалие може да е Придворен Магьосник, но той не е личният съветник на нейно величество по магическите въпроси. Личността, която заема тази позиция е една много възрастна старица, която живее в едно къоше на главната кухня в Северния Бастион. За да се консултира човек с нея, трябва да отиде във въпросната кухня и да клекне до капака за въглицата, но тя никога не греша и съветите ѝ не са обременени с абсолютно никакви политически отънъци. Ще изложи това пред нея и ще поискам мнението ѝ. – След което добави – Преди малко тя ми изпрати бележка, че през последните няколко часа е имало поне три етерни нападения над двореца, но всички са били отблъснати от пазителите.

– Това... не е неочаквано, – каза Никола. Той още ни преследва, помисли. Убийството на Октав не го е удовлетворило. Този човек навярно беше луд. Почувства странно разочарование при тази мисъл. Наистина предпочиташе нормален противник. Но можеше ли този човек да е магьосник в Ил-Риен и да не знае, че дворецът във Виен е най-защитеното място в тази част на света, както физически, така и в етера? Пазителите, които го защитаваха бяха втъкани в самите камъни, от които бяха изградени най-старите части на двореца и бяха създадени и поддържани от най-могъщите магьосници в историята на Ил-Риен и някои от тях бяха толкова древни, че почти имаха самосъзнание. Как би могъл някой да си въобрази, че може да удари някого зад магическата им бариера? Освен ако...

– Фонтенон Хаус.

Никола вдигна поглед и осъзна, че всички са се вторачили в него. Ронсард кимна и каза:

– Да, причината Октав да настоява да проведе сеанса си.

Жияр изруга.

– Фонтенон Хаус е в обсега на пазителите.

Кралицата се мръщеше. Тя погледна към Никола със свъсени вежди и той обясни:

– По време на сеанса Октав със сигурност щеше да материализира духове. Възможно е да е възнамерявал да отвори сеанс във Фонтенон Хаус, вътре в обсега на пазителите и да отвори път за материализирането на още нещо.

– След него остават планини от трупове, – каза внезапно Кралицата.

Тя бутна от масата вече заспиващата котка с рязко и нервно движение.

– Приемам, че го смятаме за луд.

– Има всички признаци за това, милейди. – каза Ронсард.

Тя притихна отново и впери тъжен поглед в килима.

– Е? – попита я Жияр.

Изражението и бе толкова безизразно, че Никола изведнъж забрави всичките си мисли относно магическия им противник. Той я пита дали трябва да ни пусне – да ме пусне. Ронсард не беше сторил нищо, освен че се беше опитал да спаси живота си; Никола бе този, който представляваше проблем.

Кралицата вдигна очи и плахо срещна погледа на Никола. Не е демонстрация на слабост, помисли той. Забавно беше дали Фалие ще оживее достатъчно дълго, за да го разбере. Каза:

– Сигурен ли сте?

Въпросът го слиса:

– Ваше величество?

– За наследството? че се отказвате от него?

Въпросът бе толкова простодушен, но той изобщо не се съмняваше в сериозността ѝ.

– Сигурен съм, ваше величество. Сигурен съм от много време насам. – след което се чу да добавя. – Естествено, един истински Алсен би казал какво ли не, за да се отърве, дори би се заклел във вярност на самия Дявол.

Тя въздъхна и огледа разсеяно стаята. След това се изправи и взе в прегръдката си рижата котка. Приближи се до Никола и преди той да реагира по някакъв начин, сложи ръка на рамото му и изрече с гробовен глас.

– Вашата леля Селил още ми пише. Ако ме излъжете, ще и дам

вашия адрес.

В следващия миг вече отиваше към вратата, а опашката на котката нервно помръдваше, заради прекъснатата дрямка. Мъжете в стаята побързаха да се поклонят.

Когато вратата се затвори след нея, Никола почувства разхлабване около сърцето и чу, сякаш отдалеч, облекчената въздишка на Ронсард. Жияр поклати глава, очевидно непрекъснато изненадан от мисловния процес на повелителката си. Попита Ронсард с нещо като примирение:

– Необходимо ли ви е още някакво съдействие?

– Албие беше прав в това отношение, – каза Инспекторът – Първо трябва да открием този магьосник. Не можем да направим нищо, докато не разберем къде е.

– Префектурата ще претърси с помощта на Фалие и помощниците му всички необитаеми постройки покрай реката. Нека Лорд Албие си мисли, че ръководи разследването, но той ще се вслушва в съветите ми, а аз ще се вслушвам във вашите.

– Няма да ми е излишна и една амнистия, за да мога без спънки да продължа разследването си. – отбеляза Ронсард.

Жияр скръсти ръце.

Влиянието ни над Префектурата не е безгранично. Ще е нужно известно време, за да убедим Лорд Началник Комисаря, че буйствата ви в най-долните нива на затвора са били извършени в името на Короната. – след което добави. – Но съм сигурен, че може да се уреди нещо.

Поклонът на Ронсард съдържаше лека доза ирония.

– Междувременно предпочитам да остана при сътрудниците си и да контактувам с Префектурата, чрез вас или Лорд Албие.

– Това навярно ще бъде мъдро.

Жияр ги изведе и спря в приемната, за да каже:

– Пазете се, Ронсард. Имате могъщи врагове.

– Да, и аз взех да го проумявам. – призна Ронсард.

Жияр въздъхна и отправи бърз поглед към небето.

– Говоря сериозно. Ако напуснете двореца, няма да мога да ви защита.

– Ако не напусна двореца, няма да мога да го заловя, – изрече спокойно Ронсард – А това ще бъде твърде опасно за всички ни.

Жияр го изгледа внимателно и кимна.

– Ще ви изведем вън от стените на двореца без да привличаме нежелано внимание. Под Портата Света Ана има проход, който извежда до подземната гара на улица „Цветна“. Хората ми ще ви отведат дотам.

– Той изгледа Никола с присвити очи – Мисля, че сте се събрал с опасна компания, Инспекторе.

– О, хайде стига. – Ронсард се усмихна снизходително – Не бива да говорите такива неща за стария Хал.

Жияр го погледна с раздразнение.

– Аз съм единственото нещо, което стои между вас и няколко нощувки в килиите на Префектурата, така че можете поне да се правите, че проявявате известно смирение.

– Извинете – Ронсард си придаде разкаяно изражение, което не измами никого. – ще се опитам да се държа по-прилично.

– Изчезвайте преди да съм си променил решението.

След като последваха ескорта си през пищните зали, Никола изчака да се озоват на безопасно разстояние от Жияр и кралските покои и изрече обвинително.

– Ти се забавляваш.

Ронсард го изгледа с вдигната вежда.

– А ти не, така ли?

Не получи отговор. Никола беше толкова бесен, че не можа да му отвърне.

След известно мълчание Ронсард каза:

– Не се заблуждавай от необичайното поведение на Кралицата. Ходът на разсъжденията ѝ е поразително точен.

– Кое те наведе на мисълта, че съм бил заблуден, – попита хладно Никола – Какво друго можех да сторя, за не ѝ откажа на момента на предложението за женитба. Ами че ние до една година ще превземем Бисра и половин Парсия.

– Плашеща перспектива. – Ронсард го изгледа внимателно, след което стигнаха до стълбището и той хвана Никола за ръкава, за да го спре.

Ескортът спря до стълбището и гвардейците ги погледнаха нетърпеливо. Ронсард изрече с нисък глас:

– Ще намерим този луд. Ще го намерим, защото той не знае кога да спре. Липсва му инстинктивното знание на професионалния престъпник тип, кога да прекрати и да изчезне. – Ронсард стана мрачен – Теб затова не успях да те заловя. Ти знаеш кога да спреш.

Никола преглътна с пресъхнало гърло. Така му се искаше да е далеч оттук и да продължава преследването, че нуждата беше почти физическа. Не беше сигурен, че знае кога да спре, вече не беше сигурен.

– Той иска нещо. – каза и погледна към стълбите – Дори да е луд, той иска нещо и трябва да разберем какво е то.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Вонята, който се надигаше от тъмната вода, течаща в каменното корито беше наистина адска; кърпата, която Никола беше увил около носа и устата си, не вършеше почти никаква работа. Успя да си поеме дъх, колкото да попита:

– Но виждали ли сте нещо необичайно в отпадъците напоследък?

Най-възрастният работник от канализацията се намръщи и спря, за да се подпре на плоското гребло, което му служеше, за да направлява потока на слузестата вода от канала на главната канализация към шахтата на колектора.

– Има дни, когато е трудно да се каже кое е необичайно, – отвърна каналджията по-философски, отколкото очакваше Никола. Доста по-младият му помощник, притежател на гребло от другата страна на канала, само кимна в знак на пълно съгласие.

Никола също кимна и запази приветливо изражение. Направи го отчасти, защото имаше нужда от съдействието на каналджиите, за да получи нужната му информация. Само след няколко минути прекарани тук, долу, ставаше ясно, че или започваш да гледаш философски на много неща, или бързо полудяваш.

Бяха изминали три дълги дни от интервюто в двореца и издирването на Префектурата покрай реката не беше стигнало доникъде, поне според честите бюлетини от Жияр. Никола се чувстваше неудобно от разгласяването на кръвната му връзка с Алсен, макар Хал да пренебрегваше тактично темата, а Крак, разбира се да не беше изразил никакво мнение, а Кюзар да се притесняваше единствено, че това ще привлече вниманието към тях. Ронсард го сметна за забавно и отбеляза:

– чак сега разбирам защо се опита на подадеш онази бомба на Херцога на Мер-Бано на Рождения Ден на Кралицата преди две години.

– Бях пиян Рейнар, затова, – припомни му с досада Никола – Още повече, Дензил Алсен не е бил анархист. Бил е убеден монархист, само че е мислел, че на трона трябва да е той, а не официално коронясаните Фонтенон, които го заемали в момента. Това, че е трябвало да разруши страната за да постигне тази цел, няма нищо общо.

Обявите в жълтите вестници бяха наострили вниманието на хората относно начина на магьосника да се сдобива с жертви и в Крайречен възникна малка паника и доста фалшиви сигнали и всичко това

отклоняваше полицаи от издирването. Странно, но пред последните дни нямаше потвърдени случаи на изчезване. Никола намираше това по-скоро за зловещо, отколкото за успокояващо.

Провеждаше собствено наблюдение над усилията на Префектурата, като ги шпионираше от различни места с помощта на Крак и мрежата от улични хлапета на Кюзар и Ламан, както и неколцина крадци на дребно и по този начин следеше напредъка им. След това връщаше тази информация на Ронсард, който я обмисляше, мърмореше под нос и прашаше стегнати нареждания до Лорд Албие и Капитан Жияр. Никола намираше процедурата за крайно незадоволителна; ако единствено нужното бе да се насочва методичното претърсване, то Албие и подчинените му бяха достатъчно добри за това, както и които да е упълномощени власти. Онова, от което се нуждаеха, бяха дедуктивните способности на Ронсард, гениалната му дарба да изравя несвързани на пръв поглед улики и да намира връзката между тях. Той трябваше да бъде на сцената, където полицаите да му докладват откритията си непосредствено. Никола се ядосваше, че дори, може би в този момент Префектурата пропускат важна информация, просто защото не знаят какво има пред погледа им. Знаеше, че Инспекторът усеща това точно толкова дълбоко, колкото и той.

С помощта на някакъв приятел на Рейнар вчера бяха открили, че заповедта за ареста на Доктор Хал, формално е била отменена. Това бе предизвикало спор, в който едва не се стигна до употреба на сила, защото Хал бе пожелал сам да се присъедини към претърсването, надявайки се, че като познава методите на Ронсард, ще може да предоставя на вниманието на Инспектора по-значима информация, която полицаите и техните началници има възможност да са подценили. Никола му беше забранил като се основаваше на това, че техният противник знае, че Хал е директна връзка към Ронсард; ако докторът се опита да вземе демонстративно участие в разследването, щяха да предприемат срещу него точно толкова жестоки мерки, както и срещу Инспектора. Не беше случайност успешният саботаж на работата на началника на следователите и на най-добрия в града експерт по насилствена смърт. Никола знаеше, че зад това стои поне един човек, който знаеше какво прави.

Спорът бе продължил да бушува, докато накрая Мадлин не взе думата, за да обясни гледната точка на Никола, макар че той самият вече я беше обяснил неколкократно. чак тогава Хал се беше предал неохотно и Никола бе излетял като хала от апартамента, след което цял час гази из калта на Кръстовището на Учените и накрая се озова отново до леглото

на Арисилд с надеждата, че е настъпило подобрене. част от гнева му се дължеше на подозрението, че има неща, които Ронсард не споделя с него.

Всичко бе отнето от ръцете му, но не можеха да му попречат да провежда своя собствена линия на разследване.

Която и беше причината в момента да се намира на известно разстояние под улицата и да клечи на издатината над застиналите води в колектора на канализацията и да разговаря с каналджии и ловци на плъхове. Светлината от лампата хвърляше отблясъци върху мазния камък отгоре, макар че тази участък от канализацията беше добре поддържан и относително чист. Над главите им минаваха тръби, които се разделяха и пресичаха сводестия покрив на колектора. Някои от тях носеха питейна вода, доведена до Виен с помощта на акведукти, от времето, когато градските власти се бяха отказали от очарователно наивното схващане, че водата в реката става за пиене, ако бъде изпомпана от най-дълбокото.

– Говоря за последните пет дни, да речем. – настоя Никола.

Това беше петият екип, с който разговаряше и вече се беше научил да не прави на глас предположения относно намираните предмети, защото каналджиите често се оказваха от онзи тип свидетели, които казваха онова, което искаш да чуеш, просто, за да бъдат любезни.

По-възрастният каналджия се изправи с ръка на гърба, който явно го болеше, и поздрави двама мъже в една малка лодка, която пореше водите на колектора.

– Хей, да сте чували нещо за разни странни работи из шахтите?

С едно умело загребване лодката дойде на разстояние, от което нямаше нужда да се крещи. Последва почесване по брадите и задължителен обмен на мисли от страна на двамата мъже в лодката, след което единият каза:

– Не намираме кой знае колко монети или ценности. Това са митове, като онзи за големите гущери.

– Миналата година намерих едно сребърно бижу. – отбеляза услужливо младият каналджия.

– Имам предвид не точно нещо необичайно, – каза Никола като се чудеше как да формулира по-добре въпроса си. – Имам предвид например необичайно количество от нещо, което намирате често. Като големи отлагания на пясък, или железни отпадъци, или...

– Кости? – предположи единият от лодкарите.

– Или кости, – съгласи се Никола и прикри реакцията си. – Какъв е случаят?

– Ами, казаха, че сифонът на улица „Монд“ се бил задръстил с кости преди два дни. Префектът предположил, че се е съборила стена в някоя от катакомбите и са дошли от там.

– Не, – изрази несъгласие възрастният каналджия – Ако беше така, нивото на водата при „Монд“ щеше да падне и нашите колектори щяха да пресъхнат чак долу до петата пресечка. Не е ваялял толкова дъжд, че да запълни някоя катакомба.

Разговорът изведнъж стана високо професионален и като доводи „за“ и „против“ хипотезата за катакомбата се размахаха всякакви водни нива, дренажи, валежи, утайки, колектори и свързващи канали. Никола слушаше внимателно. Под Виен имаше катакомби, стари закрити каменни кариери, както и други места, където можеше да се скрие един хитър магьосник. Мястото бе много по-вероятно от някоя изоставена къща край реката, без значение какво беше казал Октав.

Оживената дискусия на каналджиите премина на някакви си техни теми и Никола след известно време ги прекъсна, за да им каже довиждане и да отиде при следващия екип. Канализацията плачеше за разследване, а той имаше да задава още много въпроси.

Мадлин стоеше в апартамента до булевард „Панцан“, уморена и проклинаща късмета си. Беше следила напредъка на Префектурата в издирването заедно с останалите, но я потискаше чувството на безсилие от невъзможността да вземе активно участие. Предпочиташе да беше излязла с Рейнар, който проследяваше възможната връзка на Конт Монтес и лудия магьосник или пък с Никола, който беше влудяващо потаен относно собствените си разследвания.

Доктор Хал беше в салона, застанал пред камината и изглеждаше не по-малко замислен и обезсърчен от нея самата. Той я погледна, когато тя се хвърли на дивана и отбеляза:

– Това бездействие направо може да те подлуди, нали?

Мадлин се изсмя мрачно.

– Радвам се, че и още някой го изпитва.

Тя махна шапката си, обикновено сиво изделие в тон със сивата ѝ рокля за излизане, ансамбъл, който гарантирано не привличаше внимание по улиците и който в никакъв случай не допринасяше за подобрението на спадналият ѝ дух.

Хал се подпря на полицата над камината и почисти лулата си.

– При обичайни обстоятелства, когато Префектурата не се нуждае от услугите ми, преглеждам пациенти в безплатните болници.

Мадлин кимна в знак на съгласие.

– Имах късмет, че не приех никаква роля този сезон. Нямах да има как да раздавам смехотворно правосъдие, ако бях заета с това.

Веждите му отскочиха.

– Значи ти си онази Мадлин Денар?

– Хайде стига, много добре го знаеш.

– Знаех, но не бях сигурен дали трябва да го споменавам.

Той се поколеба.

Убедена съм, че имаш въпроси. – изрече предпазливо Мадлин.

Хал се усмихна и поклати глава.

– Да, но всичките са неудобни. Защо Рейнар Моран държи да изглежда в очите на обществото като развратна и безотговорна отрепка, при положение, че е здрав като жребец. Как скитаният потомък на небезизвестните Алсенови се е запознал с толкова много сродни нему крадци. – Той я погледна печално – И какво правиш ти тук.

Избра най-трудния, помисли си. Тя поклати глава.

– И аз самата не съм съвсем сигурна. – призна.

Хал не се изненада. Изгледа я мрачно.

– Откога познаваш Валярд?

– От времето на първата ми второстепенна роля като Южени в Алелната Пелена. Забърках се в една каша и Никола ми помогна да се измъкна. – Видя израза на Хал, който той не успя да прикрие навреме и се засмя. – Не, не такъв вид каша. Бях привлякла вниманието на една отвратителна личност на име Лорд Стеварин. чувал ли сте някога за него?

– Откъслечно. – Хал се смръщи и се замисли. – Той се самоуби в къщата си в провинцията, нали така?

Беше изминало толкова време, че Мадлин почти беше забравила тази част от историята. Тя кимна и каза:

– Да, така ми се струва. – Налагаше се да редактира онова, което засягаше нея, в съответствие със закона. – Той беше запален театрал, но не като другите. Ходеше на театър, за да оглежда актрисите, след което си набелязваше някоя, отвлечаше я и я държеше няколко дни в къщата си в града – докато му писне, предполагам – след което я захвърляше някъде близо до реката, като правило цялата в синини и драскотини и твърде наплашена, за да го обвини в каквото и да е. В крайна сметка те бяха някакви си актриси, а той беше лорд.

– Мили Боже, – изрече тихо Хал. След секунда я изгледа остро. – Тогава един ден избрал теб.

– Да. Изпрати в гримьорната ми някакво шампанско с

приспивателно, а след това изпрати хората си да ме отнесат като бала мръсно пране. Тогава...

– Не е нужно да ми казваш повече, ако не искаш... – прекъсна я припряно Хал.

– Не, така и не му се уреди въпросът. – Тя се усмихна. – Свестих се в някаква спалня в градската му къща, той ми обясни намерението си съвсем ясно и аз... му разбих черепа с една ваза.

Зачуди се какво я беше прихванало, че разказваше тази история. Трябваше да позамажеш това-онова. Но не ѝ беше приятно да лъже Хал и нямаше как да каже само по-голямата част от истината.

– Тъкмо слизах през прозореца към вътрешния двор, когато видях Никола, който се изкачваше оттам. Той също ме видял в Алената Пелена и също имал намерението да се запознае с мен, но в по-традиционния смисъл. Видял хората на Лорд Стеварин да отнасят някакъв чувал, който му се сторил подозрителен, открил, че ме няма в гримьорната и че камериерката ми няма понятие къде съм и стигнал до заключение, което не би направил никой с всичкия си, поради което ги проследил. И така се измъкнах.

Хал я изгледа продължително и пронизващо.

– А Лорд Стеварин се самоубил от разкаяние? – попита накрая, сякаш имаше намерение да ѝ повярва, независимо от отговора.

– Не. – Мадлин се поколеба, след което поклати глава. Изведнъж и се стори безсмислено да крие, особено след всичко онова, което Хал вече знаеше. Каза:

– Това не беше чистата истина. Не беше ваза. Виж сега, той имаше пистолет и аз му го отнех и го застрелях. Не ме беше страх. Щом разбрах какъв е, разбрах, че ще го убия.

Това бе една проста истина, макар да звучеше по-скоро като самохвалство. Мадлин се познаваше достатъчно, за да осъзнава, че това имаше повече общо с неверието в собствената ѝ смъртност, отколкото със смелостта. Можеш всеки момент да влезеш в затвора, каза си. А наричаш Никола безразсъден.

Доктор Хал поклати глава.

– Млада жена, отвлечена и заплашвана? Няма съд в Ил-Риен, който да не го определи като самозащита.

– Може, – Мадлин вдигна рамене – Никога не съм имала нищо общо със съдилищата, а Никола имаше съвсем основателна причина да им няма доверие след онова, което се случи с Едуар. Стеварин беше отправил прислугата си, за да не го прекъсва и затова се оказа съвсем лесно

да вземем каретата му и да пренесем тялото до къщата му в провинцията и да инсценираме самоубийство. Никола знаеше как да направи така, че все едно Стеварин е държал пистолета, да остави следи от барут по ръцете му и около раната и всички онези неща, за които нямаше да се сетя, ако той не ги беше споменал. Открих, че тази работа наистина ме въодушевява.

Хал я изгледа разтревожено.

– Валярд не е... използвал това, за да те изнудва, нали?

– Не, Никола шантажира само хора, които не харесва. – Тя прехапа устни. Наистина искаше Хал да я разбере, но не беше сигурна, че това е възможно. Тя беше само една актриса; не тя пишеше онези изразителни речи, които изнасяше на сцената. – Не е онова, което си мислиш. Никола не е просто някакъв умен престъпен тип. Ако не бяха убили Едуар, той е щял да стане лекар или учен или дилетант или... Но ако Едуар не го е бил прибрал при себе си, когато го е сторил... можеше да е много по-лошо.

– Но ти му имаш доверие?

– Да.

Хал се заигра с лулата си за известно време, след което вдигна поглед и срещна нейния напълно сериозен.

– Трябва ли Ронсард и аз да му имаме доверие?

Мадлин се усмихна.

– Мен ли питаш за това?

– Правиш ми силно впечатление на млада жена със собствено мнение и начин на живот.

– Никола е опасен човек. – отвърна честно Мадлин – Но никога не е предавал човек, който му се е доверил.

чуха как някой отваря с ключ входната врата. Хал се прокашля почти нервно, а Мадлин се изправи и започна да си вее с противната шапка сконфузена до краен предел, изчервена сякаш разговорът с доктора бе имал далеч по-интимен характер.

Забрави притеснението си, когато на вратата се появи Инспектор Ронсард, следван от безизразния Крак. Ронсард размахваше някаква телеграма и погледът му блестеше триумфиращо.

– Най-последно, някакво развитие, – каза – Бързо извикайте останалите.

Никола се върна на Кръстовището на Учените, проправяйки си път между уличните продавачи и сутрешната пазаруваща тълпа, докато

стигна сградата, в която живееше Арисилд. Промъкна се покрай портиера, който се караше с някакво момче за доставки и се заизкачва по стълбите.

Никола всеки път се приближаваше много внимателно до мансардата на Арисилд, макар че хората на Кюзар я държаха под наблюдение и досега в нея не беше направил опит да влезе никой, когото не познаваха. Мадлин също беше идвала тук с Крак, макар че имаха предпазливостта да си отиват по различни маршрути, за да не ги проследи никой до апартамента на „Панзан“. Откакто Арисилд се беше разболял, тук не се беше случило нищо ново и Никола бе склонен да признае с неохота, че мястото навярно беше безопасно.

Вратата се отвори преди той да почука. Там стоеше Мадел и го гледаше.

– Пак ли ти? – скара му се тя. Нямах ли ми доверие?

– Щом питаш, – каза Никола и мина покрай нея – не напълно.

Мадел се беше облякла в нещо, което явно смяташе за „дрехи за града“, безформена черна рокля и шапка с някакви спаружени изкуствени цветя, нахлупена на главата ѝ както дойде. Спря в хола, за да събуе ботушите и да съблече палтото си, защото не искаше да вмирисва стаята на Арисилд с попилата в тях воня от канализацията. Мадел дойде и заста на до него със скръстени ръце и подозрителна физиономия.

– какво си направила с Ишам? – попита я той.

– Излезе на пазар, – каза отбранително Мадел – Трябва да ям, за да живея.

Ако вярваше само на собствените си очи, Никола би казал, че, откакто Мадлин я беше посрещнала на гарата, Мадел не върши нищо друго, освен да спи и да поглъща де-що храна се донесе в апартамента. Но Ишам му беше казал, че Мадел прекарва всяка нощ седнала на пода пред камината в гостната и прави нещо с билките и другите материали, които той ѝ купуваше през деня. На втората нощ беше направила лечебен камък, но той и досега не беше помогнал на Арисилд. Камъкът обаче беше излекувал единствено с присъствието си най-различни трески, белодробни заболявания, хемороиди и какви ли не болести в цялата сграда, включително и един случай на напреднало венерическо заболяване на първия етаж, така че Ишам не хранеше никакви съмнения в могъществото на Мадел. Тя също така беше пренаредила мебелите в апартамента, като беше обърнала особено внимание на растенията в саксиите, огледалата и стъклените джундурии. За през Ишам се престори, че го е направила от чиста ексцентричност, но той беше разпознал в това

един много стар метод за канализиране на етерната субстанция и подозираше, че тя се опитва да използва каквото беше останало в апартамента от силата на Арисилд, за да я насочи обратно към него. Мадел не беше използвала нито една магическа книга от богатата колекция на Арисилд и след известни деликатни наблюдения, Ишам бе стигнал до заключението, че тя е неграмотна. Никола имаше това подозрение още отпреди и не се изненада да чуе потвърждението. Каза:

– Нали разбираш, че си „живееш“ за три или четири старици? – и продължи към спалнята на Арисилд. Мадел го последва с мърморене.

Никола спря до вратата, за да усилва газената лампа на стената. На тоалетката до леглото имаше купчини шишета с лекарства и други медицински приспособления, както и кандило и няколко китки билки.

– Докторите идваха ли днес?

– Да. Призна неохотно Мадел. – И нищичко не свършиха. Колко им плащаме?

– Плащаме?

Никола седна на леглото. Лицето на Арисилд беше бяло и очите бяха потънали в дълбоките си орбити. Ишам го поддържаше чист и, следвайки указанията на лекарите, наливаше в устата му достатъчно вода и бульони, за да му поддържа живота, но промяна нямаше. Мадел не беше изразила еднозначно мнение дали състоянието на магьосника се дължи на заклинание или просто на неизбежните последици от изтерзаното му здраве, но според Ишам, изследваше и двете възможности.

Една от некроманските техники за предизвикване на болест беше да се напише посвещение с кръв на парче ленен плат или човешка кожа и да се зарови близо до къщата на жертвата. Ишам претърси околности за нещо от този род с помощта на няколко познати вещици-гадателки, но не откри нищо. И Мадел ги беше огледала, но резултатът беше същият. Не можеш ли да се свестиш за това предизвикателство, Арисилд? Няма ли да ти хареса непознатото досега изживяване да влезеш в схватка с един луд магьосник? Никола каза:

– Повече отколкото „ние“ плащаме на „теб“. Допълнително възнаграждение ли искаш?

Мадел имаше провинциални разбирания и представата ѝ за възнаграждение навярно се изразяваше в някоя нова шапка, от която явно отчаяно се нуждаеше.

Мадел изсумтя и не отвърна. Никола я погледна и му се стори, че на лицето ѝ е изписано истинско поражение. Извърна поглед. Мадел нямаше титла от Лодун, но той подозираше, че е компетентна, колкото

всеки друг магьосник-лечител, когото можеха да открият тук. Но не можеше да стори нищо.

Същият ден, когато пристигна в града, Мадлин я беше довела в апартамента на „Панцан“ и ѝ бяха показали сферата. Тя я беше подържала доста време в загрубелите си от работа ръце, беше я повъртяла и се беше взирала в движещите се колелца във вътрешността ѝ. След това беше вдигнала поглед към тях и слисано беше попитала:

– Какво е това, по дяволите?

Мадел трябва да беше забравила повече магия и билколечение, отколкото повечето практики някога са знаели, но принципите на естествените науки, използвани от Едуар при направата на сферата, бяха за нея затворена книга. Тя долавяше силата в нея, но нямаше никаква представа как да стигне до нея.

Откъм хола се чу шум и някой опита да отвори вратата на апартамента. Мадел изхвърча от стаята, а Никола се изправи и посегна към пистолета във вътрешния джоб на самото си. След секунда чу гласа на Ишам и се успокои.

Ишам влезе в хола, подаде на Мадел една пазарска мрежа с хляб и лук и каза:

– Занеси това в килера, ако обичаш, ужасна дъртофелнице. Има ли... А, ето те.

Ишам измъкна от ръкава си сгънатата телеграма и я даде на Никола.

Това беше при портиера, пристигнала е преди минути. Адресирана е до мен, но със сигурност е за теб.

Никола бързо разкъса плика и я отвори. Важни новини – ела веднага. СР.

– Да. – каза и за пръв път от три дни почувства проблясък на надежда. – За мен е.

Стигнаха до мястото откъм реката на борда на една малка парна лодка, собственост на някакъв приятел на Кюзар. На руля стоеше Никола и не обръщаше внимание на мръсната речна вода, която го засипваше с пръски. Здравчаваше се, но той виждаше очертаните на фона на червения залез кули и комини на къщата, към която се приближаваха. Тя представляваше монолитна конструкция, безлична в тъмното, но по градинските тераси, надвиснали над реката и пристана се люлееха лампи.

Внезапен порив на вятъра накара Никола да напъха ръцете си още по-надълбоко в джобовете и да свие крака към тялото. Беше студено и водата беше като черно стъкло. Залязващото слънце остави на тъмно

редицата от къщи от този край на брега и освети с чиста златна светлина колоните и класическите фронтона на сградите в другия край. Префектурата беше открила къщата тази сутрин и по-голямата част от деня беше отишла в убеждаване на Лорд Албие, че трябва да се позволи на Ронсард и Хал да инспектират мястото. Битката се проведе изцяло с телеграми и обстрел от чести официални възвания за подкрепа към Капитан Жияр в двореца. Накрая Албие се предаде с нежелание и формално покани Ронсард и Хал да дадат съвет. Никола не беше поканен, но така или иначе беше тук. Мадел също не беше поканена, но понастоящем тя беше единственият надежден източник на съвети в областта на магията, с който разполагаха, поради което седеше сгушена в кабината на лодката и шумно недоволстваше, че е принудена да прекосява течаща вода. Мадлин се беше самопоканила и се беше дегизирала като „младежа“, за да избегне въпроси от страна на Албие и останалите представители на Префектурата. И Крак не беше поканен, но беше тук, за да ги охранява в гръб.

Боботенето на парния мотор внезапно утихна. Никола се обърна с лице към кабината и видя изправения капитан, който разтревожено се взираше в пристана, към който лодката все още се носеше по инерция. Никола също погледна натам и видя, че са дошли достатъчно близо, за да могат лампите да осветят опознавателните знаци на вече вързаните там лодки, както и униформите на мъжете по пристана.

– Полиция, – каза капитанът и се изплю красноречиво през борда. Беше възрастен човек, с неразличима изпод множеството навлечени дрехи и шалове фигура и приличаше повече на боклукчия, отколкото на контрабандист. Доктор Хал и Ронсард се спогледаха и Хал пристъпи към мъжа.

– Всичко е наред, – каза Никола на капитана – чакат нас.

Капитанът изсумтя многозначително и изчезна обратно в кабината. След секунда моторът отново оживя.

Ронсард мина пред Никола, вперил поглед в къщата отпред. Каза:

– Албие е там от сутринта.

Лодката се доближи до пристана с отработена лекота и се докосна до стълбовете, когато Крак стъпи на малкия каменен док, за да поеме въжетата. Единият от полицаите побърза да му помогне да ги завърже, някакъв млад мъж в тъмен костюм и цилиндър пристъпи, за да поздрави Ронсард.

– Инспекторе, радвам се, че можете да ни окажете съдействие за... това.

Висящите по колоните на пристана лампи бяха оформени като изящни лилии от ковано желязо; на тяхната светлина любезното и хубаво лице на младежа изглеждаше зле. Той каза:

– Лорд Албие...

– Лорд Албие би предпочел да ме види в Ада, – каза бързо Ронсард. Той хвана Никола за рамото, за да го подкрепи, докато слизаше от лодката. Хал беше точно зад него и му подаде бастуна. – Затова се съмнявам, че ще радва да разбере, че са му натрапили помощта ми. Надявам се само, че той и любимците му не са унищожили твърде много жизненоважни следи.

– А... Да, добре. – Мъжът се ококори при вида на множеството хора, които се изсипаха от лодката. След Хал беше слязъл Никола, а Мадлин помагаше на баба си.

– Това са...?

Ронсард махна рязко.

– Сътрудниците ми.

Той тръгна към каменните стъпала към къщата и младежът побърза да го последва.

– Това е Виярн, секретарят на Лорд Албие. – обясни Хал на Никола, докато крачеха след тях.

Стълбите излязоха на терасираната градина, потънала в сумрак и сенки, лампата на полицая осветяваше поддържани храстчета и каменни кашпи за цветя. Минаха край стените на градината, които закриваха входа на къщата от реката, и се озоваха в широк двор с пейки и изящни статуи, осветен от газени лампи, поставени около входната врата. Никола вдигна поглед към големите прозорци на втория етаж, където лампите от вътрешността на къщата осветяваха оранжерия, пълна с палми и екзотични цветя. Никола се опита да пресметне колко градинари са нужни, за да се грижат за тези тропически насаждения и за градината отвън. Зимно време и когато семейството си беше на вилата в провинцията, навярно двама или трима.

Вратата стоеше отворена така, както надали би стояла, ако истинските собственици на къщата все още се разпореждаха в нея. Пред нея стоеше на пост униформен полицаи. Ронсард пристъпи в антрето, спря внезапно, когато видя, че плочките на пода са осеяни с кални следи, изпусува и влезе в къщата. Доктор Хал направи гримаса и побърза след него.

– Това е Шалдом Хаус – изрече Мадлин с нисък и дрезгав глас, част от полята ѝ на „младеж“.

С мъжкия костюм, балтон и шапка и промененото от грима лице, тя приличаше на такъв, но Никола се надяваше да успее да запази този външен вид, когато видеха онова, което със сигурност се намираше вътре. Никола изрече кораво:

– Сигурна ли си, че искаш да влезеш вътре?

Мадлин го погледна със загадъчен израз в тъмните очи и последва Хал в къщата.

Никола усети, че някой го дърпа за ръкава и сведе поглед. До него беше застанала Мадел увита в безчет дрехи и шалове. Тя каза:

– Влажният въздух вреди на ставите ми.

Той ѝ подаде ръка. Тя я пое като си мърмореше нещо под нос и той ѝ помогна да се изкачи по стъпалата към къщата.

Вторият етаж на хола беше отворен към оранжерията и течението откъм отворената врата шумолеше в тежките палмови клони и раздвижаваше листата, караше пламъка на газените лампи да премигва и внасяше в къщата отчетлив мирис на река. Никола осъзна, че подсъзнателно се беше настроил да долови тежката миризма, която се носеше във Валент Хаус. Но тук я няма, помисли. Не е имало време.

чу гласа на Ронсард и тръгна към него през отворените двойни врати в края на хола.

Стигна до бална зала с висок таван и мраморна колонада, която я отделяше от друга оранжерия, овална стъклена конструкция, издадена навън от къщата. Свещниците и канделабрите по стените бяха предназначени за свещи, така че помещението се осветяваше само от бензиновите лампи на полицаите. По-голямата част тънеше в мрак, но Никола виждаше, че стените са покрити с картини на тропически острови с цветя, птици и тропически животни, които изглеждаха като живи. Никола си спомни, че сегашният Лорд Шалдом беше известен естественик, член на Академията на Учените.

Мъжете в униформи претърсваха, махаха покривалата на мебелите в салоните, които водеха към балната зала, дори развиваха килимите, навити на руло до отсрещната стена. На пода бяха подредени едно до друго осем тела, покрити с брезент. До тях стояха Лорд Албие, секретарят му и някакъв мъж в двуреден костюм и цилиндър, които се караха с Инспектор Ронсард. Хал гледаше телата на пода и клатеше глава. Мадлин стоеше до него.

Никола изруга под нос.

– Местили са телата. Унищожили са сцената.

Беше довял тук бедната Мадел и болните ѝ стави за този дето

клати дърветата. Предположи, че ще е безсмислено да обяснява на Албие, че ако не бяха видели стаята за убийства във Валент Хаус такава каквато беше, изобщо нямаше да разберат, че е било некромантия и никога нямаше да направят връзката с Констан Макоб.

Мадел измъкна ръката си от тази на Никола и тръгна напред, като оглеждаше замислено голямото помещение.

Мадлин се отдели от Ронсард и Хал и Никола тръгна към нея.

– Може да се окаже, че сме дошли тук за нищо, – каза тя тихо – Албие е кръгъл тъпанар.

– Дали? – каза Никола. В момента Албие сочеше към тях и жестикулираше към Ронсард, явно възразяващ срещу присъствието им. – Или пък някой му е казал да го направи.

– Това е въпросът. – Мадлин се огледа – Къде е баба?

Никола се извърна и огледа стаята. Мадел не се виждаше никъде. Той изпусна раздражено пуфтене.

– Ще я намерим, когато тя поиска да я намерим. Опитай се да видиш колкото можеш повече преди да ни изхвърлят.

Преди да се натоварят на парната лодка, Никола беше казал на Мадлин, че основната им цел беше да търсят сферата на Октав. Не го беше споменал пред Ронсард и Хал.

Мадлин кимна и се отдалечи. В стаята зад вратата на отсрещната страна на хола въведоха една групичка разтревожени хора. Неколцина мъже в официално облекло и едва възрастна жена, която навярно беше чистачка или прислужничка. Тя видя покритите и подредени едно до друго тела и изпищя в шок. Албие съзря новодошлите, изгледа Ронсард за последно и побърза да мине през стаята, за да ги посрещне.

Хал се възползва от отсъствието на Албие и незабавно отиде при телата и другия лекар, който стоеше до тях и разговаряше. Никола се приближи до Ронсард.

– Е?

Инспекторът се подпря на бастуна си с изражение на едва прикрит гняв. Все още вперил поглед в заетия Албие, каза:

– Семейството още е в провинцията, но в тяхно отсъствие за къщата се е грижил малък персонал, включващ чистачка, камериерки, лакей и двама градинари за градината и оранжерииите. Тази сутрин млекарят направил опит да извърши обичайната си доставка през кухненската врата. Познавал добре къщата и когато си дал сметка, че явно е заключена и празна, се обърнал към кварталния полицаи. Това, че всички слуги са били открити тук, мъртви, е единственото, което успях да установя

и поради състоянието на местопроизшествието, то ще е единственото, което изобщо ще успее да установя.

– Разбрал ли е кога е бил видян жив за последно всеки от тях?

– Млекарят е идвал преди три дни и тогава всички са били съвсем живи и здрави. В момента полицаите разпитват други продавачи в околността и слугите от съседните къщи като се надяват да получат потвърждение.

Никола се огледа с раздражение.

– И са били убити тук, така ли?

По пода на балната зала имаше само кал и мръсотия от ботушите на хората от Префектурата.

Ронсард му хвърли кос поглед.

– Така твърди Албие.

– Къде е, тогава, кръвта?

Последните му разследвания сочеха, че някои от некромантските магии на Констан Макоб можеха да се осъществят посредством удушване или задушаване на жертвата, но това не бе достатъчно за по-мощните заклинания, на които магьосникът явно отдаваше предпочитание.

– Уместен въпрос. – Ронсард го изгледа много сериозно – Албие твърди, че не е нужно да се бърза, нито да се продължава разследването. Казва, че е разрешил случая.

– Разрешил ли го е? – Никола отново огледа озадачено балната зала – Блъфтира, опитва се да се отърве от теб.

– Боя се, че не е той.

Ронсард се отдалечи като се подпираше тежко на бастуна.

Никола го изгледа с тревога. Новодошлите бяха отведени при телата, очевидно, за да удостоверят самоличността им. Никола понечи да се дръпне някъде настрана, но забеляза в далечния ъгъл на залата дискретна летяща дървена врата, чиято дискретност се подчертаваше от двамата полицаи на пост пред нея. Това възбуди любопитството му, но не виждаше как може да разбере какво има отзад, докато Албие не прецени, че е дошло време да им покаже. Излезе от балната зала и мина в един от свързаните с нея салони.

Тръгна през празните стаи като от време на време срещаше полицаи, които го взимаха за някой от повиканите лекари или за помощник на някого от инспекторите. Единственият звук бе говорът откъм балната зала, прекъсван от силните отчаяни писъци на старицата, която разпознаваше телата.

Албие е или глупак, или лъжец, помисли си. Ако магьосникът

изобщо е идвал тук, той не се е задържал задълго. Къщата беше чиста, току-що пометена, готова да посрещне всеки момент господарите си. Повечето мебели все още бяха спретнато покрити, картините още висяха по стените, сребърните сервизи стояха подредени зад здравите стъклени витрини. Нищо не беше плячкосано, нищо не беше размествано.

Къщата не беше много стара. Конструкцията ѝ беше напълно съвременна, с твърде много приемни и прозорци на първия етаж. Собствениците вероятно щяха да съжалят, че бяха купили някоя от приличните на крепости по-стари къщи, вместо тази удобна сграда. Но все пак трябваше да има магьосник, който да я пази от крадци. Никола тръгна към кухнята на долния етаж, за да провери килерите и срещна Мадлин, която се качваше откъм подземията.

– Ти сама ли слезе там. – попита я гневно.

Тя го удостои с изпепеляващ поглед и спусна резето на вратата.

– Не, Никола, лично Лорд Албие ме придружи. Полицайте вече са минали оттам и няма нищо. Исках да погледна резервоарите.

Никола попипа носа си, възвърна самообладанието си и попита:

– До горе ли бяха?

– Да. – Тя махна в посока на главната кухня. – В огнищата е бил накладен огън, който е догорял, а в спалните на прислужниците леглата стоят неоправени. Сигурно са били нападнати посреднощ.

Той кимна.

– И нападателите не са използвали никаква вода, докато са били тук. Нито за пиене, нито за да измият кръвта.

Мадлин махна с раздражение.

– Не виждам как е възможно тези хора да са били убити тук.

– Не са.

– Е, това изяснява всичко. – изрече с досада Мадлин.

Никола остави сарказма ѝ без внимание и тръгна по слугинския коридор обратно към гостните. Излезе в една от приемните на балната зала. Видя стая, точно толкова чиста и подредена, колкото всички останали, с гранатови статуетки на полицата над камината и изруга на глас. Можеше да се закълне във всичко, че нашествениците са престояли в къщата съвсем кратко време. Точно толкова, колкото да отвлекат слугите и след това да донесат обратно телата.

Гласовете откъм балната зала ставаха все по високи и разгорещени, след което се появи Доктор Хал, който придържаше старицата, която бяха извикали, за да разпознае трупове. Тя дишаше тежко и дори на слабо осветление Никола видя, че лицето ѝ посинява. Той махна

покривалото от най-близкото канапе, докато Мадлин преместваше от пътя инкрустираните масички. Хал положи жената на канапето и един друг лекар влетя в стаята, ровейки в медицинската си чанта.

Никола и Мадлин се отдръпнаха, за да не пречат на лекарите и Мадлин прошепна:

– Защо са я накарали да ги гледа сега? Сто процента не го правят винаги по този начин, особено когато смъртта е била насилствена.

– Да, викат роднините чак когато телата са в моргата, измити и подготвени от гробаря. Нещо кара Префектурата ужасно да бърза с разпознаването.

Доколкото виждаха, Хал щеше за известно време да бъде зает. Никола се върна в балната зала, а Мадлин го последва.

Ронсард отново беше притиснал Албие в един ъгъл. Когато се приближи, Никола го чу да казва:

– Запази спокойствие по време на целия този фарс, Албие, а сега ми кажи с какво мислиш, че разполагаш. Освен ако, – добави с усмивка Ронсард – не се боиш, че то няма да издържи на щателния ми оглед.

Албие му отвърна със същата хладна усмивка.

– Добре. Това не беше опит да те забавя, Ронсард, просто исках да се уверя в моите факти. Оттук.

Албие го поведе към вратата, която Никола беше забелязал преди това, онази която охраняваха полицаите. Албие кимна на секретаря Виарн, който бързо дойде при тях и извади ключ от джоба си.

Виарн отключи и плъзна крилата. Стаята зад тях беше тъмна, с малки прозорци високо на външната стена. Албие даде поредния знак и един полицай тържествено внесе лампа.

Ронсард, очевидно хранещ толкова непоносимост към театралниченето, колкото и Никола, взе лапата от полицая и я вдигна, за да освети стаята.

Никола видя на пода още едно тяло, оставено така, както е било намерено, за разлика от останалите. Той се приближи към него като ргъна Виарн с лакът по пътя си.

Тялото принадлежеше на слабават младеж със сплъстена руса коса и лежеше проснато на паркета сред следи от фигури от пепел и някакъв черен прах, който можеше да е сажди. Повечето от фигурите бяха замазани от кръв, която в по-голямата си част бе разлята около тялото на младежа. Гърлото му беше прерязано и лампата хвърляше отблясъци по отсрието на ножа, който обезцветената ръка все още стискаше.

– Ето го вашият магьосник. – каза Албие.

Никола погледна към Ронсард, чието потресено невярващо лице казваше всичко, след това към Лорд Албие, който самодоволно оправаше ръкавиците си. Доколкото Ронсард все още беше онемял от ярост, Никола се прокашля и попита:

– Убил всичко живо в къщата, почистил след себе си, след което си прерязал гърлото, предполагам?

Албие вдигна вежди при тази презумпция, след което забеляза, че всички, които можеха да ги чуят, полицаи, инспектори, техните помощници, лекари, го гледаха и очакваха отговора му. Отвърна рязко:

– Бил е магьосник, казал се е Мерит Каен, обучен в Лодун и нает от Лорд Шалдом, за да пази от крадци и нашественици тази къща и именията на семейството в провинцията. Осведомиха ме, че остатъците от символи по пода в тази стая са белег за упражняване на некромантия. Изводът се налага от само себе си.

– Нима? – гласът на Ронсард беше изумително студен, на ръба на сарказма и остър като бръснач.

Албие присви устни.

– Упражнявал е некромантия в къщата в Габардин и се е уплашил, когато сте открили мястото. Опитал се е да ви елиминира чрез нападението на „Съдебен“. Междувременно някой от злощастните прислужници тук също е открил някакво доказателство за деянията на Каен и навярно е влязъл в открит сблъсък с него. В лудостта си Каен избил всички в къщата, след което...

– Много удобно се самоубива в пристъп на разкаяние. – довърши Никола. – Колко... спретнато от негова страна.

Албие за момент сякаш щеше да се нахвърли отгоре му, след което измърмори някаква ругатня и се обърна.

Никола се усмихна невесело наум. Виярн и близките полицаи се правеха, че не са чули словесната схватка. Ронсард беше прекалено зает с огледа на мъртвеца, за да я чуе и сега подаде лампата на Никола без да го погледне и се наведе, за да огледа внимателно пода. Предпазливо огледа къде да стъпи, след което отново, за да може да коленичи с усилие до тялото. Никола зае неговото място до вратата и вдигна лампата така, че Ронсард да вижда. Наведе се доколкото можа, за да огледа стените на стаята. Нямаше и следа от разтопяването, което беше видял в подземието на Валент Хаус, където бе извършена некромантия. Щеше много да се изненада, ако имаше.

Ронсард беше повдигнал внимателно мъртвата ръка, която все още стискаше ножа. След което я положи бавно на пода и каза:

– Бедният младеж.

– Сам ли си е прерязал гърлото? – попита Никола – Не че има значение.

– Да. Не че има значение. – и добави с горчива погнуса. – Магия.

Никола отново огледа малката и тъмна стая. Албие не беше глупак; ако успееш да намерят каквото и да е доказателство, че тази сцена е точно толкова нагласена, колкото пиеса в Елегант, Албие щеше да повярва. Само че нямаше доказателства. Младият магьосник е бил накаран да се самоубие с помощта на заклинание. Съдейки по очернените му ръце, е бил накаран и да очертае окръжността. Беше ли обаче това чиста целесъобразност или внимание към детайла? Зачуди се Никола. В ъгъла дори имаше кофа със сажди. Дали щяха да намерят текстове и бележки по некромантия, когато претърсеха неговите стаи, ако вече не го бяха сторили? Противникът им се учеше.

Ронсард беше стигнал до същото заключение. Каза:

– Тук няма нищо ценно.

Той изправи бастуна си и се надигна с негова помощ, след което се отправи към вратата. Никола се отмести от пътя му и върна лампата на най-близкостоящия полицай.

Откъм балната зала се чу вик и старицата, за която се грижеше Хал и другият лекар, изтича насреща им. Тя едва си поемаше въздух, а лице-то ѝ беше зачервено и набраздено от сълзи.

– Не го е направил, не може да го е направил той, кълна се! Трябва да ми повярвате...

Ронсард пристъпи към нея, взе ръката ѝ и я отведе преди да зърне стаята повторно. Никола бързо плъзна вратите, а секретарят Виарн побърза да ги заключи.

– Не е той... не е той... – все още се опитваше да каже старицата.

– Вярвам ви – каза Ронсард на изпадналата в истерия жена. – Отидете си в къщи, оплачете го и знайте, че обвиненията срещу него са мерзки лъжи, и че това ще бъде доказано своевременно.

Жената го погледна, сякаш не можеше да възприеме какво ѝ говори, но дишането ѝ се успокои и дивият поглед угасна. Когато другият лекар дойде да я отведе, тя безропотно тръгна с него и само проточи врат, за да погледне назад към затворената врата.

Хал беше дошъл заедно със жената и сега се беше приближил до Ронсард и му говореше с нисък глас:

– Била е чистачка тук, а момчето, младият магьосник и е син. Когато разбрали, че има талант за магията, Лорд Шалдом платил за

обучението му и го пратил в Лодун. За услугите тук му плащали добре, достатъчно, за да не се налага майка му да работи. Това звучи като пълна липса на мотив да изпитва гняв спрямо семейството или прислугата.

Никола прочисти гърло и каза:

– Баща му...

– Помислих си го, – изрече нетърпеливо Хал – Баща му бил барман в местната пивница и починал преди няколко години. Възможността да е бил незаконен син на Лорд Шалдом...

– Не си струва да се взема под внимание, – довърши Ронсард. Той огледа за пореден път балната зала с мрачно изражение – Много се боя, че тази... шарада е инсценирана, за да се прекрати следствието като това ще даде на нашия заподозрян достатъчно време да се премести в друг град и отново да започне да работи.

Никола не каза нищо. Той не беше убеден, че случаят е точно такъв. Да спре следствието, да, но е и да прикрие евентуално бягство. Вижда, че Лорд Албие се приближава към тях и промърмори:

– Внимавайте, джентълмени.

Лорд Албие се нахвърли към Ронсард с думите:

– Като успокоявате истерията на жената с банални приказки, не й правите услуга. Изправянето с лице към фактите...

– Аз ѝ предоставих фактите, изрече хладно Ронсард – Вие сте този който се самозаблуждава. Ако пострадавшият от това бяхте единствено вие, с радост бих ви оставил с вашето самозаблуждение. Но убийствата ще продължат, ако не тук, то на някое друго място.

Никола се отдалечи и остави Ронсард и Хал да се карат с Албие. Осъзна, че Мадлин също беше изчезнала нанякъде, вероятно да продължи претърсването на останалата част от къщата. Беше напълно убеден, че няма да открие нищо.

Никола направи собствен бърз оглед на трупове на нещастните слуги като се стараеше да изглежда възможно най-незабележим. Раните на два от тях бяха същите като на трупове, открити във Валент Хаус, с разкъсани и покрити с гнусни петна дрехи, разпрани и изкормени, с избодени очи и следи от въжета по китките и глезените. Избрал е един мъж и една жена, отбеляза Никола. Безпристрастно копеле. Останалите просто бяха заклани, гърлата им бяха прерязани. Единствено някакъв едър мъж, който ако се съдеше по връхната му дреха и изцапаните с кал панталони, трябва да е бил някой от градинарите, беше убит с множество удари по главата и черепът му беше натрошен. Сигурно се беше борил или се беше опитал да избяга. Значи за некромантията е използвал

двама, а станалите са били убити, защото... Защото е можело те да се закълнат, че Мерит Каен се е занимавал с някакви безобидни деяния по времето, за което се предполага, че е убивал хора в Габардин или е планирал магьоснически атаки на площад „Съдебен“.

Никола пусна покривалото върху последния труп. Не знаеше защо прави това; не беше открил нищо, което Доктор Хал да не можеше да му каже.

– Какво правиш?

Никола се извъртя на пети, но думите не бяха отправени към него. Раен Фалие се беше надвесил над Мадел, която беше коленичила на пода и беше вдигнала чаршафа, за да погледне едно от телата. Никола застина на място и по гърба му пролазиха тръпки. Не знаеше, че Фалие е тук, но предполагаше, че е неизбежно. Независимо от подхлъзването си в двореца, Фалие все още работеше за Префектурата. Никола понечи да се приближи към тях.

Мадел вдигна глава към Фалие с хитър поглед в бистрите очи, след което се усмихна или поне се озъби. Каза:

– Познай.

Фалие я гледа доста време, след което предпазливо отстъпи една крачка, макар Мадел да не бе сторила нищо, или нищо видимо. В безупречния си тъмен костюм, извисеният над опърпаната старица Фалие, имаше вид на господар на ситуацията и схватката изглеждаше неравностойна, но Мадел беше такъв тип жена, че щеше да се бие като дива котка, ако някой я поставеше натясно. Магьосникът оправи ръкавиците си и попита с безизразно лице:

– Коя си ти?

Мадел отвърна:

– Аз съм със Себастиан. – и му се ухили.

Никола нямаше време да се чуди кога Мадел е минала на малко име с Инспектор Ронсард. Фалие изръмжа:

– Това изобщо не е отговор на въпроса ми.

Тя каза:

– На този, не, нали? Продължавай тогава.

Фалие стисна раздражено устни и отново я изгледа продължително, след което я удостои с мимолетна усмивка и докосна шапката си в знак на почит.

Никола се приближи предпазливо, когато Фалие се отдалечи. Клекна до нея и каза:

– Бях се втурнал да те спасявам, но като видях, че съвсем спокойно

се спасяваш сама, реших да дам предимство на дискретността пред мъжеството.

Мадел се откъсна от самодоволството от начина, по който беше прогонила Фалие и изгледа Никола с вдигнати вежди.

– Ако беше с тридесет години по-стар или ако бях със сто години по-млада...

– Щях да избягам с писъци – увери я Никола – Какво откри?

Мадел се засмя, но отново погледна към покритото тяло и лицето ѝ стана сериозно. Повдигна ръката на трупа. Никола отбеляза, че ръката принадлежи на жена, обезцветена и с преминало вкочаняването, което означаваше, че от смъртта е минал повече от един ден, но Хал трябваше да го е забелязал. Мадел вдигна внимателно единия от пръстите и Никола се намръщи. Трупът имаше пръстен, най-обикновена метална халка без украшения.

– Не разбирам.

Вместо полусаркастичния отговор, който очакваше, Мадел деликатно повдигна пръстена на пръста и той видя, че кожата под него е почерняла и обгорена.

– Какво е причинило това? – попита все още намръщен.

– Магия. – отвърна тя – Недовършена и затова безвредна.

Тя пхна ръката обратно под чаршафа, приглади го и потупа разсеяно тялото, сякаш галеше дете.

– Това ме кара да се чудя дали не се случва за втори път.

– Можеш ли да бъдеш поне малко по-конкретна? Стори ми се, че почти схванах последното, което ми каза.

Тя поклати нетърпеливо глава.

– Правел е магия, с пръстена и с бедното мъртво нещо, но не я е довършил. Мина ми една мисъл – от време на време ми минават. Но трябва да я предъвча малко и да погледна на едно място.

Тя протегна ръка и Никола ѝ помогна да се изправи.

Мадел се отдалечи, явно напосоки. Щом Фалие беше тук, Никола реши че също може да се покрие, поне за известно време, и излезе от балната зала.

Видя секретаря Виярн, който се размотаваше край входната врата с израз на умора и досада. Той го поздрави с кимване и Никола се възползва от случая, за да го попита:

– Лорд Албие каза, че мъртвият магьосник е възпитаник на Лодун.

При кого е учил?

– Струва ми се, че при Иламирес Роан. – секретарят поклати глава –

След всичко, което му е дал Лорд Шалдом, направо не е за вярване, че този младок го е предал по такъв начин. Но в лудостта не е задължително да има логика.

– Не, – съгласи се Никола – Не, наистина не е задължително. – и се отдалечи.

Вън, в застлания с камъни двор, вятърът духаше в правилната посока и нощният въздух беше свеж. Лампите премигваха и полицаите патрулираха наоколо претърсвайки безспирно. Никола напъха ръце в джобовете си и zakрачи към края на двора, откъдето се виждаше реката. Октав беше казал, „Резиденцията... резиденцията на реката. Беше там...“ Беше и си отиде, помисли Никола. Дали това е искал да каже? Октав е знаел за тази къща. Съдейки по състоянието на телата, навярно са били убити онази същата вечер. Дали са щели да научат за това място навреме, та да спасят обитателите, ако животът на спиритистът беше продължил още един дъх, още един удар на сърцето? Не беше сигурен защо тази мисъл така го огорчава; случилото се тук не беше негова работа.

Не, не беше така. Какво би си помислил Едуар, ако можеше да узнае, че тези убийства са били извършени с помощта на негово творение?

Но и това не беше така. Едуар е мъртъв, помисли си Никола. Ако ставаше въпрос за честност, можеше поне това да признае, поне. Него вече нищо не можеше да го нарани.

Искам този магьосник, защото го искам и не става въпрос за никакъв алтруизъм. Той ме предизвика, тръгна срещу мен и аз ще го пратя в Ада, да се наложи да го съпровожда лично дотам.

Крак се материализира отнякъде, застана до лакътя му и Никола изостави засега тези размишления. Изрече с горчивина.

– Лорд Албие разреши задачката – за негово удовлетворение.

Крак изсумтя уклончиво.

– Разбира се, ти се сещаш какво означава това.

Крак измърмори:

– Пак да се оправяме сами, това означава.

Мадел нахлу в апартаментата на Арисилд, разхвърляйки по пътя си шалчета и шалове. Откри Ишам седнал в едно кресло пред камината с книга в скута.

Пусна на пода последния шал, все още влажен от пръските на реката и каза:

– Той правеше пръстен от труп!

Ишам се ококори.

– Какво?

– Онзи магьосник. Убил е още сума ти хора и на ръката на единия се правеше пръстен от труп.

Възбудата правеше провинциалния диалект на Мадел по-отчетлив и Ишам се мръщеше неразбиращо, но чу ясно последните две думи.

– Пръстен от труп?

Това бе един от най-старите трикове в некромантията, пръстен, омагьосан със заклинания и оставен да престои три дни на ръката на труп. Когато се махнеше и се сложеше на ръката на жив човек, причиняваше състояние подобно на смърт или нещо много близо до него. Ишам затвори рязко книгата и я хвърли на масата.

– Вече ти казах, че това беше първото нещо, за което проверих! Нямахме никакви странни муски, нищо, което да не беше негово...

Мадел поклати нетърпеливо глава.

– Гледа с очите си или гледа с ръцете си?

Ишам се поколеба, изпсува на парсийски и скочи на крака.

Мадел го последва в спалнята на Арисилд и каза:

– Ти каза, че си излязъл и като си се върнал си помислил, че спи. Ами, може да е заспал и преди това де взел малко от неговата си отрова, за да му помогне да заспи. И докато е лежал в това състояние, нещо да е влязло, не знам какво и да му го е сложило без да го събуди...

Продължавайки да псува на парсийски собствената си недосетливост, Ишам отмахна одеялото и сграбчи ръцете на Арисилд. Опипа ги бавно един по един в основата и нагоре като нарочно беше извърнал лице, за да се доверява само на пръстите си. Илюзия, достатъчно мощна, за да скрие пръстен на пръста на човек, прегледан от лекари, и претърсван нееднократно за следи от магьосническа атака, несъмнено беше толкова въздействаща, че да обърка сетивата, дори когато търсешият знаеше, че я има. Не намери нищо и поклати безсилно глава.

Мадел махна изцяло завивките, взе в ръка десния крак на Арисилд и внимателно опипа пръстите. Ишам я наблюдаваше, но мимолетната искра на надежда угасна, когато тя не намери нищо и взе левия крак.

Мадел се намръщи, но когато стигна до кутрето, лицето ѝ се изопна.

На Ишам внезапно му хрумна нещо и каза припряно:

– Мадел...

Тя вече измъкваше пръстена от кутрето на Арисилд. Щом го положи на дланта си, илюзията се разсея и тя го видя, точно както го усети с пръсти преди това, малка желязна халка с черни петна. Тя срещна

тревожния поглед на Ишам и се ухили:

– Е, кажи сега, не е ли винаги на последното място, на което го търсиш?

ОСЕМНАДЕСЕТ

Никола се върна в апартамента на „Панцан“ късно през нощта. Останалите се бяха прибрали направо от доковете, а той беше изпратил Мадел до Кръстовището на Учените. Старицата много силно се беше замислила над нещо, то той така и не успя да изкопчи нищо от нея. Беше решил сутринта да отиде при Арисилд и да види дали няма да ѝ е дошла охотата за разговор.

Пръските от реката и влагата от въздуха се бяха просмукали в дрехите му и той се изкачваше по стъпалата към апартамента уморен и мокър до кости.

В салона го посрещна една групичка.

– Не разбирам защо Албие така се е вкопчил в това – тъкмо казваше Хал, крачейки нервно пред камината. Крак се беше подпрял близо до вратата, Кюзар седеше сковано на един стол, отдалечен възможно най-много от Ронсард и Хал, а Мадлин се беше излегнала на едно канапе с шапка на лицето.

Ронсард седеше на стол до прозореца, пушеше лулата си и гледаше със змийски поглед. Каза:

– Фактите по случая се разчуха. Дузината убийства в Крайречен и Габардин, както и магьосническите нападения в града карат Префектурата да изглежда безпомощна. Той иска да представи пред обществеността виновник или поне да се направи, че е открил такъв, за да отбие критиките, докато продължава да търси истинския престъпник. – Той вдигна края на завесата, за да погледне към тъмната улица отдолу. – Всичко това се прави не за първи път.

Никола спря на вратата и долови стягане в корема си.

– Знаем – изрече високо, докато минаваше през стаята.

– Мадел добре ли е? – попита Мадлин, седна и остави настрана шапката си.

– Да, само беше малко разсеяна.

Тя порови из джобовете си и накрая измъкна едно сгънато писмо.

– Сарасате е изпратил това по куриер. Дошло е в Колдкорт тази сутрин.

Никола го взе, погледна адреса на подателя и се усмихна.

– Доктор Юбер.

Седна на канапето и незабавно отвори писмото.

– Това поредният магьосник ли е? – попита с подозрение Кюзар.

– Не той е доктор по история, в Лодун. Консултирах се с него относно Констан Макоб и той обеща да ми намери материали по темата.

Никола разстла на коленете си ситно изписаните листа. Името на некроманта от древността събуди любопитството на Ронсард и той надвисна над рамото на Никола.

Поисканата от Никола информация сигурно бе накарала Доктор Юбер доста да порови из библиотеките на Лодун. Историкът обаче, явно съчетаваше в себе си ентузиазма на гонче, детективски инстинкт сравним с този на Ронсард и цялостно знание в областта си.

– Открил е какво е имало в помещението под Вентарин Хаус – докладва след малко Никола – Това е онази стая, в която открихме, че е влизано откъм избите на Херцогиня Мондоло – обясни той на Крак и Кюзар.

Кюзар погледна тревожно към Ронсард, който се вираше напрегнато в писмото.

Мадлин пое въздух, за да възнегодува срещу паузата и Никола продължи.

– Тялото на Констан Макоб.

– Тялото? – изражението на Ронсард беше едва ли не обидено.

– Костите му, най-вероятно, след всичкото това време, – отбеляза съвсем на място Хал – Твоят информатор открил ли е защо тялото е било запечатано?

– Той мисли, че Габар Вентарин е запечатал тялото в камера като предпазна мярка. Свързва го с обичая по онова време убийците да бъдат погребвани на кръстопът, в случай че някакъв свръхестествен източник възроди страстта им към кръвопролития.

Никола сгъна писмото и се потупа с него по брадичката. Ронсард взе документа, разгъна го и го прочете сам.

– Предполагам това го обяснява – каза Мадлин, макар да изглеждаше озадачена – Октав имаше нужда от реликва, кичур коса или личен предмет на мъртъвците, с които искаше да разговаря. Неговият магьосник е искал реликва от Макоб, за да говори с него. Костите на Макоб трябва да са останали единствената възможна реликва, след всичкото това време.

– След всичкото това време – повтори като ехо Ронсард – Доктор Юбер обяснява, че се е сдобил с тази информация от едно писмо, писано от самия Габар Вентарин, който тогава е заемал поста Придворен Магьосник. Писмото е било изпратено на магьосника, който тогава е

бил Ректор на Лодун и чиято кореспонденция и книги се съхраняват в най-старите архиви на университета. Трудна задача, дори за историк, запознат с Лодунските библиотеки – Той се намръщи – Как са разбрали за местоположението на тялото Октав и нашият магьосник?

Този въпрос беше хрумнал и на Никола. Но той си спомни как Ари-силд беше намерил книгата, която му беше описал и затова се въздържа да строи теории, влизащи в противоречие с този неоспорим факт.

– Магьосниците – отбеляза – могат почти без усилие да намират неща, изгубени преди години. Без по-нататъшна информация, можем да извадим единственото заключение, че си имаме работа с много могъщ магьосник. Нещо което вече знаехме, – добави с досада.

Ронсард не изглеждаше удовлетворен.

Никола се поколеба. Сега беше моментът да повдигне темата за канализацията и за онова, което можеха да очакват, ако я проучеха и беше имал намерение да го стори. Но коментарът на Ронсард за методите на Префектурата, беше събудил в него стари и не толкова стари подозрения. Каза само:

– Излизам – и се изправи.

Крак му препречи пътя в хола.

– Да дойда с теб? – попита.

Никола поклати глава.

– Не, искам да останеш тук. Дръж под око останалите.

Не знаеше дали Крак долови намека в тази фраза. Самият той не знаеше дали вложи намек или не. Но Крак не се възпротиви, а само кимна и се върна в салона.

Никола мина през тъмната спалня и влезе в стаята за преобличане, малко помещение с маса и няколко стола, хубаво огледало и няколко неподходящи лампи. В този момент то приличаше на гримьорна, използвана от поне половин аматьорска театрална труппа.

Мадлин го беше последвала в стаята за преобличане, както се бе надявал да направи. Но преди да успее да й каже нещо, тя ритна вратата и каза:

– Нещо ми се струваш необщителен.

Тонът ѝ, шлифован от дългогодишната практика, го ужили далеч повече от самите думи. Но търпението му не бе неизчерпаемо, а настроението му беше отвратително, поради продължителните часове работа и продължителното безсилие. Той процеди:

– Нямам какво да споделям.

– Искаш да кажеш, че нямаш нищо определено, – поправи го

Мадлин и скръсти ръце.

Никола се обърна и започна, ругаейки под нос, да рови в хаоса от дрехи и маскировки, изсипващи се от гардероба и на пода. Това е моят апартамент и всичко това беше моя идея. човек може да си помисли, че е логично да намеря проклетите си панталони.

– Добре, нямам нищо определено за споделяне.

– Не искаш да го обсъждаш с мен, защото те е страх, че ще кажа на Ронсард и той ще ти открадне славата.

– Това означава, че ме изкарваш пълен глупак.

Той откри останките от костюма си на кочияш, който поне имаше заслугата да бъде сух и започна да го навлича.

Мадлин не възрази срещу твърдението му. Изглежда го с присвити очи и каза:

– Днес Хал ме попита дали той и Ронсард могат да ти се доверят.

– Хал ли те попита за това?

Никола спря с полуоблечена риза.

– Да.

– Неблагодарно копеле.

– Ревнуваш – каза тя.

– Теб, предполагам?

Усети, че допуска грешка в момента, в който го изрече, но беше твърде късно. Идиот, процеди наум.

Но Мадлин само махна раздразнено

– Не, не съм чак такава глупачка. Ревнуваш Ронсард. Хал е работил с него през всички тези години, участвал е в разследването на всички онези вълнуващи престъпления, бил е негово доверено лице и партньор. Точно това би желал ти.

– Това е абсурд – отвърна грубо, изхвърляйки разни неща от шкафа, докато търсеше ботушите си. Не беше сигурен кое от двете обвинения е по-обидно; обвинението в професионална ревност или очевидното й убеждение, че това е единственият вид ревност, на който той би могъл да стане жертва.

– Така ли? Аз мисля, че затова не казваш на никой какво правиш. Искаш да впечатлиш всички.

Никола приключи с обличането със спотаен гняв. Накрая наметна износеното си палто и сложи съдраните безпръсти ръкавици. Грабна шапката си от масата, дръпна завесите и отвори прозореца. Обърна се и видя по лицето на Мадлин, че навярно ще съжалява за онова, което беше казала, но беше твърде късно. Той каза:

– Не знам коя е по-лошата ти черта, твоята неточност или покровителствения ти маниер – и прекрачи прозореца, за да стъпи на перваза под него.

Декоративната каменна решетка му позволи да се изкатери до покрива, откъдето можеше да се спусне по външната стълба до задния двор.

Беше твърде рано за уговорката на Никола, затова той се отправи в района на театрите, точно до булевард „Гонението на светците“. Мина покрай фасадите на Трагедийния, на Елегант и на Аркадела, с колоните им с пропорции, които радваха погледа и статуи на Грациите и светците, покровители на драмата и изкуствата. Тротоарите бяха пълни с добре облечени минавачи и уличните търговци и цветарите слизаха на улицата и пречеха на движението. Паркингът пред операта беше задръстен с карети, изрисувани по вратите с благороднически гербове и украсените лампи около фонтаните в центъра увенчаваха суматохата с блясък на светлина и плискаща се вода.

Никола продължи напред като заобикаляше оживените тротоари и патрулиращите по тях полицаи, слизайки на улицата, където трябваше да отскача от минаващите с грохот карети и по-бързите кабриолети и двуколки. Задръстването стана още по-голямо, когато се озова близо до по-евтините театри и музикални зали, зона, която флиртуваше опасно с краищата на Габардин и Крайречен. Спря за малко пред Хай Фолис#, театър, който се беше специализирал в грандиозна епика с корабокрушения на населени със зли духове острови, експлодиращи параходи в бурни морета и изригвания на вулкани. Като момче би дал или откраднал всичко, за монетите, които биха му позволили да влезе тук. Като възрастен, разполагащ със свобода и пари беше решил, че кичозното вълшебство вече ще му се струва помръкнало, но беше учудващо колко изкусителен му се виждаше все още входът, оброчен с две огромни позлатени палми, около които се виеха гигантски змии. Напомни си, че представленията продължаваха цял час, а той не разполагаше с толкова време за убиване. Можеш да извадиш едно момче от Крайречен, помисли тъжно, но това остава в кръвта му завинаги. Което говореше колко глупави бяха хората, които вярваха, че наследствеността и кръвните линии определяха всичко. Неговата кръв бе от чистата аристокрация на Ил-Риен, на която Алсенови все още принадлежаха, макар позорът им да ги възпираше от контакти с нея. Тази мисъл можеше да бъде успокоителна, ако не хранеше подозрението, че неговият небезизвестен праотец, Дензил Алсен би се представил добре на което и да е състезание за

насилници и главорези.

Никола продължи да върви, докато театрите се превърнаха в малки заведения с входове, прилични на дупки в стените, все по-малки и помизерни, докато накрая се озова на територията на Крайречен.

Тук попадна на представление от малко по-действен характер. Срещна се и говори, и дори размени по някоя закачка със стари познати, повечето от които го познаваха под какви ли не имена. Стана свидетел на обира на една пивница и свърна в една алея, докато полицаите и крещящият собственик минаха тичешком покрай него. Вървеше и размишляваше, и накрая се озова седнал върху останките на някаква резиденция в компанията на едно безпризорно хлапе, с което поделиха шепа горещи кестени, и точно тогава чу близката часовникова кула да отмерва кръгъл час.

Целта му се намираще само на няколко преки по-нататък, обратно в посока на булеварда, но околността беше съвсем различна. Уличните лампи осветяваха малко минавачи и повечето от високите сгради от кафеникав камък представляваха кантори, затворени и тъмни през нощта. Имаше една единствена сграда със светещи прозорци, доста по-изящно творение от останалите, с колони и фасада от полиран камък. Това бяха кабинетите на Префекта по Общественията Работи.

Никола обиколи от задната страна, минавайки по тесните улички, докато се озова в тихия двор за карети отзад. Почука на вратата и му отвори един мъж, който след секунди му подаде добре завързана папка с документи, Никола му подаде плик с банкноти.

След това продължи нагоре към булеварда, намери отворено кафене, чиито лампи хвърляха достатъчно светлина върху близката пейка и седна, за да разгледа находката си. Остана там достатъчно дълго, за да реши келнерът, че той е някакъв чужак и съответно пожела да го обслужи, така че Никола успя да си поръча кафе без да се налага да събира подредените на пейката документи.

След като преседя известно време, чу зад гърба си глас:

– Не е лесно да те открие човек.

Никола вдигна поглед. Мадлин стоеше подпряна на облегалката на пейката, преоблечена като млад мъж, с някаква абсурдна крещяща синьо-златна жилетка и предизвикателно килната шапка. Той изрече сухо:

– Изхождаш от предположението, че искам да бъда открит.

Мадлин седна до него.

– О, мисля, че искаше да бъдеш открит, поне малко. Оставил си в

Крайречен диря, макар да ми отне доста време, докато я проследя.

Тя кимна към документите в скута му.

– какво е това?

– Карти на канализацията от Обществените Работи. Подкупих един чиновник да ми открадне копия. Ронсард можеше да ги получи само ако беше помолил да му ги дадат, но тогава всичко щеше да излезе в жълтите вестници още утре. чиновниците тук са крайно подкупни.

Утайките от скарването все още лежаха помежду им, но изглеждаше безсмислено да продължават, а и не му се искаше.

– Хм.

Мадлин имаше вид, сякаш ужасно искаше да попита за какво са му тези карти, но с влудяващо усилие успя да се въздържа. Каза:

– Ами, всъщност имах причина да те проследя.

– О, чудесно. Щеше да е ужасно, ако се самозаблудя с мисълта, че поне малко ме обичаш.

Мадлин изви устни в кисела гримаса.

– Това е втората причина. Рейнар изпрати в апартамента телеграма; иска да се срещнете тази нощ. Предполагам има да ти казва нещо важно, освен ако няма нещо, което не си ми казвал?

– Мадлин, не можеш да ревнуваш от Рейнар; старомодно е. – каза Никола, но вече стъгваше картите.

Първите лъчи на зората просветлиха небето от изток, точно когато стигнаха до Кафе Боди. То се намираше в Девал Форест, увеселителен парк с криволичещи пътечки, ручей, живописни водопади и изкуствени пещери, който в топлите месеци винаги беше препълнен с хора. Кафенето беше построено върху две големи здраво закотвени в малко езеро баржи и до него се стигаше по дървени мостове. През лятото водата се пълнеше с лоджари и къпещи се, кръглите острови потъваха в цветя, но сега беше пусто и тъмно, върби и тополи хвърляха сенки върху бреговете. Светеше само кафенето, с цветни фенери по балконите, множество прегракнали клиенти и носеща се над тъмната и неподвижна вода музика. Никола отбеляза приликата с една сцена от маслената серия Видения за Таласъми на Вантел.

Никола и Мадлин се отпавиха към терасата на кафенето по единия от дървените мостове. Рейнар беше подбрал добре мястото; необичайното им облекло, което би ги оставило вън от всеки по-добър хотел или ресторант, тук минаваше напълно незабелязано. Когато сервитьорът ги поведе покрай масите, Никола вида, че в тази тълпа Мадлин в никакъв

случай не беше единствената жена преоблечена като мъж и обратното.

Рейнар седеше на една маса, а бялата покривка пред него беше отрупана с чаши за вино, трохи и остатъци от лека вечеря. Броят на чаши-те наведе Никола на подозрението, че, докато ги е чакал му се е наложило да отбива атаките на множество приятели и познати. Това впечатление се затвърди, когато той ги посрещна с:

– Къде се мотате, по дяволите?

– Имахме малко работа, – обясни неохотно Никола и Мадлин си придаде невинно изражение. Докато келнерът се суетеше с чистите чаши и наливаше още вино, тя разрови с вилица остатъците от храна и намери достатъчно пастет, за да намаже една от останалите на масата препечени филийки. Веднага щом келнерът си отиде, Рейнар каза:

– Беше прав. Зад арестуването на Ронсард стои Монтес.

Никола се наведе към него.

– Пари?

– А как иначе? Подозирах, че държи за гушата Лорд Диеро...

– Диеро, а не Албие? – прекъсна го Мадлин, забравила напълно за намазаната с пастет филийка в ръката си.

– Не Албие, – потвърди Рейнар – Всичките ми източници на информация – признавам, повечето са проститутки, професионални и на аматьорски начала – смятат, че Диеро страшно е задлъжнял на Монтес. Миналата седмица Диеро бил посетен от Батера, адвокатът, за когото чухте миналата година...

– Да, новият.

Никола бе станал свидетел на запознаването на Монтес и Батера с помощта на картината на Арисилд в Колдкорт.

– И още на следващия ден Диеро издал много тайна заповед да бъдат следени действията на Ронсард.

– Как го откри това? – настоя да разбере Мадлин – Имаш източник във висшите нива на Префектурата ли?

– Един от подчинените на Диеро е приятел на мой приятел. Удивително много хора правят похожденията си на едни и същи места. Тази жизненоважна информация ми бе доверена по време на един късен обяд в Лоджа, сякаш не означаваше нищо. Но ако си запознат с останалото... – Той махна изразително с ръка.

– Значи Монтес е в съдружие с нашия магьосник – каза Мадлин – Но как е станало това? Наблюдавахме го толкова отблизо. Как...

Мислите на Никола следваха същата посока, но Рейнар се прокашля и каза:

– Не, не смятам, че се е съюзил с нашия ненормалник. Мисля, че отмъщава на Ронсард по свършено различна причина.

– Каква причина?

Никола изобщо не беше забравил, че Ронсард хранеше известни подозрения към Монтес. Самият той беше пожелал да проследи тази мъчителна следа, но се бе побоял да не разкрие от дейността си повече, отколкото Ронсард можеше с чиста съвест да пренебрегне. А и не бе останало време.

– Оказва се, че Ронсард изобщо не е приключвал случая, засягащ Едуар Виляр.

Рейнар подхвана темата предпазливо, но Никола му махна да продължава. Сам той жертва на скандал, Рейнар не беше човекът, който щеше да говори за въже в къщата на обесения, буквално или фигуративно и не би го споменал, освен ако не беше важно. Рейнар каза:

– Същата личност, подчиненият на Диеро, ми каза, че накрая Ронсард поискал от Диеро официално разрешение за повторно разглеждане на документите на съда и официален разпит на свидетелите в присъствието на магистрат. Твоето име, Ник е било в списъка на лицата, които е трябвало да бъдат разпитани в съда.

Келнерът дойде, за да налее още вино, появявайки се точно навреме, за да чуе от устата на Мадлин псувня, която толкова надхвърляше рамките на приемливото, че човекът реагира с рязко повдигане на вежди. Изчакаха го да се отдалечи и Рейнар продължи.

– И това, разбира се, не означава нищо, освен ако не знаеш, че доказателствата срещу Едуар Виляр са били изфабрикувани от Монтес.

Никола приглади покривката, за да не стисне ръцете си в юмруци.

– Ронсард не каза нищо за това.

– Няма и да каже.

Мадлин мачкаше салфетката си със сподадено вълнение. Гласът ѝ потрепери.

– Той така и не знае кой е организирал ареста му. Хал се опита да разбере, но не успя да открие нищо. Ронсард не знае, че Диеро е свързан с Монтес. Ако е знаел, е щял да го прескочи и да се обърне направо към Албие или към самата кралица, нямало е да срещне трудности.

– Това не е всичко – изрече нетърпеливо Рейнар – Монтес не действа само срещу Ронсард. Миналата седмица Батера се е срещнал с още един човек, в едно кабаре. Този очевидно си въобразява, че долнопробните проститутки, които населяват това място нито виждат, нито чуват, нито могат да разпознаят мъже, които всяка вечер виждат да слизат от

гербованите си карети пред театрите. Срещнал се е с Фалие, Никола, с Раен Фалие.

– А, – Никола се облегна и твърде топлата и шумна стая сякаш избледня. – Разбира се, че се е срещнал.

– Не знам с какво държи Фалие, – добави Рейнар – Монтес е от толкова отдавна в бизнеса с шантажирането, че може да е всичко. Дългове, младежки прояви на недискретност...

– Некромантия, минала или настояща. – добави Мадлин.

– Точно.

– Информаторът ти не е ли разбрал за какво са разговаряли Батера и Фалие? – попита умислено Никола.

– Не, – призна Рейнар. – Но мисля, че е било за теб.

– Да, – кимна Никола – Това обяснява внезапния интерес на Фалие към мен.

– Какво имаш предвид. – настоя да разбере Мадлин.

– Фалие може да е видял приликата ми с Дензил Алсен от портрета на Греанко, но може и да не е. Всъщност мисля, че я е видял; позна ме, когато се срещнахме на улицата лице в лице. Но вече знаеше кой съм и то не от предишни разследвания с цел разкриване на възможни попълзновения към трона. Знаеше, защото Монтес е казал на Батера да му каже.

Монтес лесно би могъл да се сдобие с информация за семейството на Валярд. Понастоящем семейството на майка му отричаше съществуването ѝ, но трябваше да са останали престарели слуги или съвсем далечни родственици, които с охота щяха да признаят, че Силвен Валярд бе живяла, беше се оженила за един низвергнат Алсен, бе напуснала семейството на съпруга си след смъртта му и бе изчезнала от полезрение то на всички във Виен.

Мадлин кимна.

– Монтес знае, че го мразиш, знае, че смяташ него виновен за унищожаването на Едуар. Навярно знае дори, че си пъхаш носа в незаконните му деяния.

– Но не знае много, иначе щеше да е предприел действия против теб доста отдавна. – добави Рейнар – Искал е да отстрани Ронсард от пътя си, затова е цакал с тези обвинения, след което е забъркал масови безредици, за да приключи с него окончателно. Искал е също така да те дискредитира, затова е казал на Фалие за историята на семейството ти..

– Но аз напуснах Колдкорт и Фалие не е могъл да ме намери, дока то за лош късмет не го извикаха пред Фонтенон Хаус. – Никола присви

очи, докато следваше тази линия на логиката. – А нашият магьосник е бил осведомен за действията на Монтес и е използвал машинациите му, за да си осигурява предимство, но за собствените си цели.

Но защо Монтес се беше задействал чак след толкова време срещу Ронсард и него самия? Очевидно се бои, че Ронсард разполага с неизвестна досега информация. Или че аз разполагам с неизвестна досега информация.

– Значи е в съюз с Монтес? – каза Мадлин с тон, който издаваше, че иска да установят твърдо поне един факт.

– Не. – Никола си мислеше за омагьосаното огледало, което Арисилд беше открил в хотелската стая на Октав. – Нашият магьосник знае твърде много начини за откриване на неща. В крайна сметка, той е некромагьосник. Но ми е любопитно как е разбрал къде да гледа.

Той изпуфтя. Не беше имал желание да разисква това с когото и да било, освен може би, с Арисилд, който сам по себе си бе толкова отдалечен от реалността, че щеше да сметне която и да е теория за напълно възможна, макар и отвлечена, без значение колко оскърбително за здравия разум звучеше.

– Почти се боя, че причината той да знае всичко това е...

Внезапен крясък откъм вратата привлече вниманието им. На входа беше застанал един малък дрипльо, който трескаво размахваше ръце пред скептичния метр д'отел. Никола позна един от куриерите на Кюзар и кимна на Рейнар, който сигнализира на техния келнер и каза:

– Струва ми се, че момчето е донесло бележка за мен; накарайте ги да го пуснат, ако обичате.

В следващия момент хлапето стоеше задъхано до масата им за голям ужас и веселба на останалите посетители.

– Капитан Моран! – момчето му подаде измърляна сгъната бележка. – Това е за вас.

Рейнар подаде бележката на Никола и освободи момчето с няколко монети и две пасти от масата. Никола бързо прегледа припреения и почти нечетлив почерк на Кюзар, изруга и се изправи.

– Неприятности. Трябва да отидем веднага.

Кабриолетът ги отведе до Кръстовището на Учените, на една пресечка от сградата на Арисилд. Понеже не знаеше какво се беше случило, Никола искаше да стигне до мястото с максимална предпазливост и пеш; в бележката на Кюзар пишеше само, че се е случила „беда“ и че трябва веднага да дойдат в апартамента на Арисилд.

Светлината на ранното утро беше сивкава и тежка, въздухът беше студен и влажен. Никола пръв навлезе в алеята и пръв излезе в полезрението на сградата.

Спря на калния паваж отпред без изобщо да се усети, че го е сторил. Кюзар не беше преувеличил.

В горните етажи на сградата имаше дупка, точно там, където се беше намирал апартаментът на Арисилд. Отворът беше с неравни краища и зееше точно като бомбен взрив и беше откъснал и част от покрива на мансардата. Но нямаше и следа от огън и във влажния въздух не се разнасяше дим, макар че паважът беше осеян с големи и малки каменни отломки.

чу как Рейнар изруга зад гърба му, след което Мадлин издаде звук, сякаш се задушаваше и се втурна покрай него през улицата. Никола се спусна след нея.

На алеята имаше хора, които сочеха нагоре и обсъждаха тихо, дока-то сновяха наоколо. Имаше полицаи и пожарникари, които влизаха и излизаха от сградата.

Мадлин се провря покрай двама полицаи и се хвърли към стълбището. Никола щеше да я последва, но някой му препречи пътя. Беше Кюзар, изникнал като привидение от тълпата зяпачи. Каза:

– Трябва да ти кажа нещо.

Никола спря и Рейнар също се присъедини.

– Какво?

Кюзар стоеше с приведени рамене и изглеждаше много стар на сивкавата утринна светлина. Каза:

– И Ронсард и Хал бяха вътре.

Рейнар каза:

– Не, – и вдигна потресено поглед към дупката в сградата.

Падна тухла и накара застаналите най-отпред в тълпата да се разбягат.

Гърлото на Никола се стегна.

– Как стана?

– Парсиецът прати телеграма за теб, да дойдеш веднага, че Арисилд бил на път да дойде в съзнание. Инспекторът ми каза да те потърся и той и докторът тръгнаха за насам. – Кюзар се поколеба и на лицето му се изписа чувство за вина. – Не трябваше да ги пускам.

Никола поклати глава. Ако бях тук...

– Продължавай.

– Отидох до склада, за да намеря някое момче да я донесе, но през

това време Верак – той бил на пост тук през нощта – дойде и ми каза какво е станало.

– Мъртви ли са? – попита Рейнар.

Кюзар поклати глава и махна с ръка от безсилие.

– Не пускат никого. А и аз не исках да се набивам в очите на полицаите – но не са изнасяли никого.

– Пуснаха Мадлин. – Рейнар погледна Никола.

– Баба и беше там горе. – Никола хвана Рейнар за ръката, тъкмо когато той се канеше да се втурне към сградата. – Не, стой тук.

Полицаяте се опитаха да го спрат, но той им каза, че е съпруг на Мадлин и те го пуснаха. По стълбището стояха уплашени обитатели, плачещи деца, недооблечени в различна степен хора и полицаи, които безуспешно се опитваха да ги изкарат от сградата или поне да ги отстранят от пътя. Никола се промъкна покрай тях и стигна до площадката под апартамента на Арисилд. Дневната светлина осветяваше неравномерно стълбището и част от тавана се беше свлякла. Портиерът стоеше на площадката и се съпротивляваше на всички опити да бъде отстранен оттам. Караше се с един полицай и с някакъв с двуредно сако, който приличаше на представител на властите.

– Не, – твърдеше упорито портиерът с адераски акцент, станал почетлив от стреса. – Приличам ли ви на пиан или луд? Нещо повече... – Той видя Никола и потрепери – А, сър. Старицата, внесоха я тук, вътре.

Никола се обърна към посочената врата. Беше на апартамента под този на Арисилд. Вратата беше избита от пантите и стоеше подпряна на една страна, а подът в хола и предния салон беше посипан с мазилка и парчета от корнизи. Появи се някаква разрошена жена по халат и му махна да прескочи една купчина натрошена посуда и да влезе в стаята отзад.

Една единствена лампа осветяваше пълния безпорядък в спалнята, вехтите мебели и дамската на сини цветя. Мадел беше положена на леглото, с акуратно скръстени ръце, а Мадлин беше седнала до нея. Първата реакция на Никола беше облекчение. Макар да знаеше, че не е имало време, го беше измъчвал някакъв ирационален страх, че тялото ѝ е било използвано за некромантия. По нея нямаше белези и ако не бяха прахът по дрехите и косите ѝ, човек можеше да помисли, че е умряла в съня си.

Лицето на Мадлин беше абсолютно безизразно.

Портиерът пристъпи зад Никола и го докосна по ръкава. Прошепна:

– Кажете на дамата, че я намерихме свита на кълбо горе на стълбите, все едно спеше. Онова, което я е убило, не знам какво е било, но е било толкова бързо, че не е усетила нищо. Не искам да ѝ го казвам сега, но по-късно, когато поиска да го чуе.

– Да, благодаря ви, – кимна Никола. Нямало е как да не я убие бързо, една битка би привлякла твърде много внимание. Освен това На Кръстовището на Учените живееха и други магьосници, макар и не толкова могъщи. Ако бе имала шанса да влезе в схватка, е можело те да дойдат да ѝ помогнат.

– Вие видяхте ли го?

– чух го. Взрив, като от бомба, много силен и много рязък. – мъжът надникна предпазливо над рамото му. – Те мислят, че е било газова експлозия, но изобщо не приличаше на такова нещо и те не знаят, че тук живее вълшебник. Всички знаят, че вълшебниците имат врагове.

Полицаят и официалното лице с двуредния костюм си проправяха път към тях през порутения апартамент.

– Всички ли убиха? – попита Никола портиера на адераси.

– Точно така! – мъжът мина на родния си език автоматично – Открихме стария парсиец жив, но от другите нямаше и следа, а тези копелета не вярват...

чиновникът го прекъсна:

– Извинете, какво общо имате с тази работа? – дори да беше разбрал, че току-що са го нарекли „копеле“ на адераси, не го показа.

– Бабата на съпругата ми е била убита и съм приятел на обитателя на този апартамент, – отвърна Никола и излезе от спалнята, за да може мъжът да насочи вниманието си към него и да остави Мадлин на мира. Запита бързо портиера – Къде е Ишам?

Мъжът се обърна, излезе от хола и го отведе в друга малка и разхвърляна стая, а чиновникът и полицаят продължиха да вървят по петите им. Там, на едно легло лежеше Ишам, и кръвта от многобройните рани по челото се стичаше по косата и лицето му. Жената в халата се опитваше да промие раните, но старецът стенеше, почти изпаднал в безсъзнание, и се опитваше да отблъсне ръката ѝ. Никола забрави за другите присъстващи и припряно отиде до него.

– Ишам, аз съм, Никола, – каза. Лицето на стареца беше лошо охлузено, имаше и много други рани и драскотини и цветовете на парсийския му халат не се различаваха от ситния прах от мазилката. – чуваш ли ме?

Ишам повдигна ръка и го сграбчи за палтото с учудваща сила.

Никола се наведе към него и приближи ухото си до устните на ранения. С немошен и дрезгав шепот Ишам изрече:

– Мадел освободи Арисилд. Беше пръстен от труп, скрит със заклинание. Сметнах, че... може да е опасно – Но тя го махна и не стана нищо, затова пратих да те повикат. Но той е разбрал кога е било свалено заклинанието и дойде. Дойде за Арисилд...

Ишам се опита да каже още нещо, но се разтърси от хриплива и болезнена кашлица и Никола каза:

– Стига. Каза ми всичко, каквото трябваше.

Това бе всичко друго, но не и истината, но не искаше да убие човека. Разгледа една от прорезните рани и се опита да определи тежестта на нараняването.

– Внимавайте, има стъкло. – предупреди го жената. Беше права. Хирургията на Доктор Брил не беше далеч оттук. Трябваше незабавно да организира преместването на Ишам там. И трябваше да опознае тялото на Мадел, за да не я отнесат в градската морга.

– Сър, – изрече някакъв припрян глас зад него.

Никола се извърна и чиновникът стреснато отстъпи крачка назад. Никола положи усилие да придаде по-малко застрашителен вид на лицето си. Осъзна, че човекът от известно време се опитва да привлече вниманието му.

– Да?

чиновникът си възвърна самообладанието и каза:

– Това човек, – и посочи портиера – каза, че в апартамента имало още трима души, но не намерихме и следа от тях. Можете ли да го потвърдите?

Нито следа.

– Да. – каза Никола – Този мъж и жената се грижеха за обитателя на апартамента, който беше прикован на легло. Двама наши приятели са дошли тук рано сутринта. – Той погледна към застаналия до долната част на леглото портиер, скръстил ръце, обиден и ужасно нещастен, че думите му са били подложени на съмнение.

– Кога пристигнаха? Преди.....

– Да, двама мъже, с прошарени коси, единият с лекарска чанта, другият с бастун, нали? Тук напоследък идват страшно много лекари, вече почти не им обръщам внимание.

– Колко преди? – попита рязко Никола, прекъсвайки в зародиш всичко, което се опитваше да каже чиновникът.

– Не много. – Портиерът присви очи и стисна замислено устни,

предусещайки, че от него ще се иска по-конкретен отговор. – чух ги да се качват по стълбите, врата се отвори и затвори. Тогава Цезар, от пазара, дойде да се кара за наема, но мина само секунда и бум! И двамата се хвърлихме на пода от страх. Падаха разни работи, от стълбите се ръсеше прах и голям облак. Помислих, че цялото това място ще се срути на главите ни.

Значи е било капан. Ако Никола правилно бе разбрал Ишам, премахването на заклинанието, омагьосало Арисилд не е останало незабелязано от противника им, но вместо да действа незабавно, той е изчакал, за да види кой ще дойде при Арисилд. Но ако Арисилд е бил в процес на събуждане, защо не е успял да се защити? Трябва да влезе в този апартамент.

– Каква е връзката ви с обитателя на апартамента? – попита чиновникът.

Никола се радваше, че ни си беше взел пистолета; щеше да се изкуши да го застреля. Но преди да успее да отговори, Мадлин избута от вратата якия полицай и влезе в стаята. Застана права, дишаше тежко и гледаше надолу към Ишам. Никола видя, че чиновникът гледа въпросително палтото и панталона ѝ и каза на мъжа с леден глас.

– Тя е на сцената.

– Аха. – чиновникът се направи, че разбира за какво става дума и продължи да упорства.

– Разбирам, че ситуацията е шокираща, но...

Мадлин вдигна поглед към Никола.

– Как е той? – попита рязко.

Очите ѝ проблеснаха, но не от непролети сълзи. Светлината беше опасна, непредсказуема и на ръба на избухването. Никола отвърна:

– Не е добре. Трябва веднага да го откараме при Доктор Брил.

Портиерът изведнъж си спомни за задълженията си и каза:

– Ще повикам карета, – и се промъкна покрай полицая.

Никола се поколеба за секунда, след което заложи на съобразителността на Мадлин. Застана до нея, взе ръката ѝ и каза:

– Изглеждаш отпаднала!

Изразът на лицето ѝ не се промени, но тя вдигна към челото си внезапно разтреперана ръка. След което се свлече назад, отпусната и явно в пълно безсъзнание, право в ръцете на изненадания чиновник. Той залитна от внезапната и неочаквана тежест и полицаят се втурна да му помогне да я задържи. Жената, която се грижеше за Ишам изписка съчувствено и се засуети около леглото, за да им помогне.

Никола изкрещя нещо, в смисъл че отива за помощ, измъкна се покрай тях и излезе през вратата. Стигна отново до площадката, видя, че останалите обитатели още сноват отдолу и побърза да се качи по стълбите.

Касата на вратата на апартаментата на Арисилд беше напукана и натрошена и вратата висеше на пантите, разкривайки познатия хол, осеян с парчета от тухли и други боклуци. Той пристъпи внимателно и се отправя към продълговатия салон в края на апартаментата. Дупката се намираше между двата прозореца, които гледаха към алеята, а от неравните ѝ краища стърчаха остри камъни и сцепено дърво. Подът беше затрупан под мазилката от тавана и счупените стъкла на прозорците и хладният бриз полюшваше леко онова, което беше останало от пердетата на прозорците и оберлихтовете. Никола се разходи из стаята, отбелязвайки разпръснатите навсякъде познати предмети, счупените или преобърнати мебели, разпилените книги и счупените саксии с растения.

Газова експлозия, помисли презрително Никола. Онзи, който е стигнал до това заключение, се заблуждава. Всичко в стаята сочеше непосредствено, че нещото, което беше нахлуло през стената, го беше направило отвън навътре.

Напусна разрушения салон и набързо претърси останалата част от апартаментата. Другите стаи не бяха толкова засегнати, с изключение на съборените от стените предмети и пукнатините в мазилката. Нямаше и следа от Ронсард и Хал, никаква следа, че тук е имало някой.

Спалнята на Арисилд бе странно незасегната, сякаш се беше оказал в окото на жесток и разрушителен ураган. Завивката на леглото беше отметната и на мекия дюшек все още се виждаше ясно отпечатъкът, където беше лежало тялото му.

чу гласове от долния етаж и разбра, че времето му изтича. Тръгна бързо към вратата, но погледът му бе привлечен от нещо бяло, заседнало до прага на пропуканата рамка на входната врата. Той коленичи и го измъкна.

Беше парче слонова кост, изваяно като глава на дива парсийска котка. Беше орнамент от дръжката на абаносовия бастун, който Рейнар беше заел на Инспектор Ронсард.

Портиерът беше намерил карета, която да откара Ишам в хирургията на Доктор Брил и Никола се възползва от суматохата, за да слезе на долната площадка, без никой да го забележи. Докато се стараяше да сваля по стълбите ранения без да го нарани допълнително, Никола успя да даде няколко монети на жената, която бе позволила да използват стаите

и като болница и морга и да помоли портиера да повика гробар, за да се погрижи за тялото на Мадел. Той излезе на улицата без по-нататъшни разпити от полицаите или от когото да било друг.

Докато даваше на кочияша нареждания и бележка за Доктор Брил, видя Мадлин, която чакаше на отсрещната страна на улицата с Рейнар и Кюзар. Увери се, че Ишам е настанен възможно най-удобно, отпрати каретата и се присъедини към тях.

– Добре ли си? – попита той Мадлин.

– Разбира се, – отвърна рязко тя.

– Знаем ли изобщо какво е станало? – попита Рейнар, като не влагаше голяма надежда да получи отговор.

Мадлин поклати глава.

– От това, което успя да ми каже Ишам, Мадел разбрала какво му е на Арисилд. Било заклинание, а не наркотик или болест. Но когато го махнала, това по някакъв начин привлякло вниманието на магьосника. Изчакал е колкото да примами неколцина от нас в капана. – Той замлъкна със стиснати устни и погледна към Мадлин. – Тя защо не ми каза, че е открила какво му е на Арисилд?

– Тя никога не казваше нищо на никого. Може би не е искала да те обнадеждава напразно в случай, че е сгрешила. – Мадлин стисна юмруци и закрочи гневно. – Проклета глупава старица.

Рейнар гледеше нагоре към разрушения апартамент на най-горния етаж. Каза бавно:

– Сега какво?

Точно на този въпрос, в момента Никола предпочиташе да не отговаря, въпреки че бе съвсем наясно какво трябва да направи. Той се огледа сепнато, защото изведнъж му хрумна, че пропуска нещо важно.

– чакайте. Къде е Крак?

Рейнар се обърна, а Мадлин погледна нагоре. Кюзар пребледня и каза:

– Беше с Ронсард и Хал, когато тръгнах...

Никола изруга и тръгна по алеята към каретата си. Щеше да провери в апартаментата, но знаеше, че няма да намери никого. Беше казал на Крак да „държи другите под око“ и затова Крак не бе оставил Ронсард и Хал да напуснат апартаментата сами.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

Никола прочете телеграмата за пореден път без да вярва на очите си, след което я смачка на топка. За известно време борбата с яростта погълна цялата му концентрация, след което можа да се обърне към Рейнар и да процеди през зъби:

– Информират ме, че всички бележки, които изпращам, няма да бъдат предавани на Капитан Жияр.

Рейнар го изгледа смаяно:

– Фалие?

Никола обмисли тази вероятност и поклати глава. Придворният Магьосник не би могъл да попречи на частната кореспонденция в двореца. Не, това беше във възможностите на Префектурата.

– Албие. Той си мисли, че се опитвам да му подкопам авторитета в полза на Ронсард. Вероятно е дал заповеди за блокиране на бележките и от Ронсард и Хал.

Никой в Префектурата не знаеше, че двамата мъже са били в разрушения апартамент на Кръстовището на Учените. Никола беше изпратил посланието си от телеграфната станция на „Цветна“ и след това се беше върнал заедно с останалите в апартамент на „Панцан“ и беше намерил апартамент студен и празен, а огънят беше изгаснал, защото никой не го беше поддържал. Крак го нямаше никакъв, точно както се страхуваше. Никола беше изпратил Ламан да провери в склада, като последна надежда, но знаеше, че Крак и последвал Ронсард и Хал към апартамент на Арисилд.

Хвърли телеграмата в огъня. Мадлин седеше на дивана до прозореца, подвила крака под себе си. Тя вдигна глава и го удостои с мрачен и нетрепващ поглед, но не каза нищо. Кюзар угрижено сновеше из стаята.

– Но Албие е честен, или поне достатъчно честен за тази цел. – каза Рейнар с дълбокомислено изражение. – Можем да отидем при него и да му обясним, да поискаме помощ.

При тази мисъл Никола направи гримаса, но колкото и да не му харесваше идеята да отправят зов за помощ към Албие, това бе най-бързият начин да получат съдействието на Капитан Жияр.

– Мадлин ще отиде при Албие.

Той се поколеба, защото не искаше да замесва Рейнар във всичко това. Вече беше загубил достатъчно хора заради този магьосник. Но не

мога да ида сам.

– Аз и ти отиваме да търсим другите.

Рейнар го изгледа.

– Знаеш ли къде са ги отвели?

– Само предполагам.

Никола взе захвърлената на един стол папка с карти и извади онази, която му трябваше. Разгъна я на масата.

– Това е ключът. Каналът на улица „Монд“

– Той се крие в канала, така ли? – попита Кюзар и се приближи да погледне с явно недоверие.

– През последните няколко дни сифонът на канализацията на „Монд“ непрекъснато се запушва с кости. човешки кости. – обясни Никола. Като видя физиономията им, поясни – Не, не е онова, което си мислите. Тези кости са много стари, вижда се дори без специално изследване. Затова каналджиите не са вдигнали тревога.

– По-добре почни отначало. – каза Рейнар и сподели с Кюзар поглед пълен със съмнение.

– От собствен опит знам колко е трудно да се намери в този град надеждно и сигурно място, където да се скриеш, – изрече търпеливо Никола – Като вземаме предвид, че първият път нашият магьосник избра Валент Хаус, намирам за малко вероятно да е направил опит да закупи или да се сдобие със собственост, а и Префектурата би разследвала всички възможни празни сгради. Затова, преди да разширя търсенето отвъд стените на града, искам да погледна дали не се е покрил под земята.

– Изпратеното. Ишам каза, че може да е било труп на отдавна мъртъв таласъм, който е бил погребан някъде, нали? – Рейнар забарабани замислено по картата. – Катакомба?

– Точно така. След като говорих с каналджиите и прегледах картите от Обществените Работи, ми стана ясно, че някоя от катакомбите и била почистена и костите са били изхвърлени в канализацията някъде малко над „Монд“, където са задръстили сифона.

– Ами ако някъде е станало срутване и костите са били отмити от катакомбата по естествен път?

– Нивото в канализацията щеше да падне, защото скоро не е влязло. – Никола се поколеба. Цялата схема бе изтъкана от предположения, но той все пак смяташе, че предположенията му са обосновани.

– Това е само теория. Но аз доста размишлявах над нея и тя е най-вероятната възможна.

Рейнар го изгледа замислено.

– Откога го знаеш ?

Никола погледна към Мадлин, но тя изобщо не реагира, макар че го наблюдаваше съсредоточено.

– Откакто видях картите, които получих от един чиновник при Префекта на Общественияте Работи миналата нощ, преди да се срещнем с теб. Исках да се уверя, че на това място съществува катакомба, за да е възможно онова, което се е случило. През отминалите десетилетия е имало толкова много ново строителство, че първоначалните катакомби, до които все още може да се стигне, се намират много надълбоко.

Рейнар кимаше. Под катедралите все още имаше катакомби, които се използваха, както и други в по-старите части на Виен, които от време на време биваха отваряни за посещения.

– Но това навярно е катакомба, за която е знаел само нашият магьосник? Точно така както знае всичко друго, предполагам.

Никола кимна разсеяно.

– Щом разберем, че това със сигурност е леговището на магьосника, можем да се върнем и да насочим към точното местоположение Фалие, Жияр и техните хора. – Той погледна към Кюзар. – Ще ми трябват разни работи от склада.

Кюзар кимна и въздъхна примирено.

– Канали, вампири. Радвам се, че съм стар.

– Дай да изясним едно нещо, – каза Рейнар – Идеята е да намерим магьосника, за да се разправят с него Фалие и другите ресурси под командването на двореца, а не ние самите.

– Точно така. Ситуацията не налага самоубийство. – каза Никола с иронично вдигната вежда. – Но ако се окажем притиснати, няма да е толкова страшно. В края на краищата, аз съм роднина на човека, който е убил магьосника Урбан Грандие.

– Доколкото отбирам от история, Алсен го е застрелял в гръб, отдалеч. – отвърна раздражено Рейнар и скръсти ръце.

– Точно така смятам да постъпя и аз.

– Хм. – Рейнар поглади мустак и изрече замислено – Как трябва да се облече човек за канализацията?

Никола понечи да отговори, но Мадлин се изправи внезапно и каза:

– Никола, аз идвам с теб, а не Рейнар.

И двамата се обърнаха и се вторачиха в нея.

Тя изглежда си даде сметка, че най-малкото трябва да обясни мнението си.

– Причините са много. Първата е, понеже знаем, че сферата на Едуар работи за мен, и не знаем дали би работила за някой друг, а няма време да се проведе подходящ тест. Сигурна съм, че в каналите все още има вампири.

Тя млъкна, сякаш, за да им позволи да я прекъснат дотук, но Никола не изричаше нито дума. Никой никога не му беше говорил с такъв тон без поне да е държал насочен срещу него пистолет и той осъзна, че е очарован против волята си. Зачуди се дали тя ще спомене Мадел.

След интервала на любезно мълчание, Мадлин продължи без да даде вид, че мълчанието я е объркало.

– Мога да заплашвам, мога да се разкрещя. Мога да тръгна след теб или да те забавя, ако се опиташ да ме спреш. Но няма да направя нито едно от тези неща. Просто идвам с теб.

Никола изчака, но тя явно беше приключила. Той се прокашля.

– Това означава, че Рейнар ще трябва да направи опит да се свърже с Албие и Капитан Жияр.

Тя стисна устни. Със сигурност ѝ беше известно, че Рейнар се познаваше с Жияр от времената си на офицер от кавалерията и Никола си призна чистосърдечно, че това беше удар под кръста. Тя изрече сухо:

– Не мисля, че Рейнар е с толкова крехка чувствителност колкото ти.

Рейнар и Никола се спогледаха отново. Знам, че току-що засегна и двамата ни, но не разбрах как, помисли си Никола. Каза:

– Ти едва не припадна от вонята, когато излязохме от затвора през канализацията.

Даваше си сметка, че тонът му е обвиняващ. И безрезултатен.

– Ти си повърнал като си видял касапницата във Валент Хаус, – не му остана дължна тя – Бих казала, че резултатът е равен.

Никола пое дълбоко въздух, за да се успокои, след това погледна Рейнар, който побърза да каже:

– Решението си е твое. Аз не съм буфер.

Проблемът беше в това, че тя беше права за сферата. Когато откриеха скривалището на магьосника, със сигурност щяха да ги подгонят; точно тук се криеше разликата между това да се измъкнат живи или да загинат храбро. Никола не бе почитател на идеята да умре като герой, било сам, било в компания.

– Губим време. – каза тихо Мадлин.

– Първо има едно нещо, което искам да ви кажа на вас двамата.

Никола бавно сгъна картата. Без значение кой от двамата щеше да

дойде, той искаше да знаят с какво може да се сблъска.

– Аз не мисля, че този магьосник е човек, който се прави пред себе си и пред целия свят на Констан Макоб.

Мадлин се намръщи. Рейнар изглеждаше объркан. Той каза:

– Но аз мислех, че това бе заключение, на което ни наведе всичко, което открихме.

– Така е, – увери го Никола – Но аз смятам, че той в действителност е Констан Макоб.

Настъпи тишина, след което Рейнар каза:

– Той е Макоб, но не телом, това ли имаш предвид?

Кюзар изстена и покри лицето си.

– Не телом, – съгласи се Никола – Вече не.

– Искаш да кажеш, че уредът на Едуар го е върнал към живот ли? – попита Мадлин. Тя поклати невярващо глава.

– Много хубаво. След тази история може да ни потрябва и на нас. – измърмори Кюзар.

– Не, не мисля, че го е сторил уредът на Едуар. Или поне, не още.

Докато тези думи утихваха, настъпи неловко мълчание.

– Мисля, че Октав е общувал с Макоб преди да се сдобие със сферата и записките на Едуар от Иламирес Роан. Мисля, че Октав се е свързал с Макоб или Макоб се е свързал с него по време на някой от ранните му опити в спиритизма. Макоб е използвал магията си, за да открива разни работи в полза на Октав. В крайна сметка, некромантията се занимава основно със скрити неща и откриване на тайни. Едно от нещата, които Макоб е открил за Октав е било, че Иламирес Роан все още притежава една от сферите на Едуар. Октав изнудил Роан да му я даде и навярно след това я е използвал, за да заздравя връзката на Макоб със света на живите. – Никола се отдръпна от масата – Макоб несъмнено има план как да направи тази връзка непрекъсваема, да се върне отново към живот. За да го стори, очевидно е имал нужда да изнесе тялото си или онова, което е било останало от него, от онази стая, която е била на Вентарин Хаус. Изпратил Октав да се свърже с Херцогиня Мондоло, но нямал особено доверие на съдружника си. Все пак, Октав имал интерес бизнесът със сеансите и откриването на скрити съкровища да продължи колкото се може по-дълго. Макоб трябвало да е разбрал, че Октав изобщо няма да му помогне. Затова изпратил вампирите, които направил с помощта на некромантия, и те намерили и откраднали тялото му. Но Макоб сигурно да се е стреснал от това, че пристигнахме в подземията на Мондоло едва ли не навреме, за да станем свидетели на отмъкването на

тялото, поради което изпрати голема на Октав, за да пита какви са били мотивите ми. Било го е страх, че съм разбрал, че Октав използва сфера на Едуар. – Той поклати глава – Не, не е искал Октав да разбере какво му е нужно наистина, не и на този етап. Като е помагал на Октав в измамите със спиритизма, той просто се е забавлявал. Мисля, че Октав е заподозрял истината чак в нощта след сеанса в Габрил Хаус. Искал е да каже на Макоб, че някой е проследил каретата му и затова е отишъл във Валент Хаус без предупреждение. Може би дотогава не е имал истинска представа до каква степен Макоб се е върнал към старата си практика. Знам само, че когато на следващата вечер се срещнах с Октав в Лусод, той беше много уплашен.

– Но Макоб си е взел тялото преди доста дни, – каза Мадлин и махна отчаяно с ръка. – Не може само то да му е трябвало.

– Не, има още някакъв липсващ елемент. Нещо, което понастоящем е във двореца.

– В двореца ли? – попита намръщено Рейнар – Какво общо... чакай, ти каза, че Фонтенон Хаус била в обсега на пазителите на двореца. Значи Макоб е искал Октав да проведе там сеанс и така Макоб е щял да бъде пропуснат от пазителите, а оттам и в двореца?

– Изложих същото подозрение пред Капитан Жияр, – съгласи се Никола – Но то не се доказва.

– Но какво търси Макоб там?

Никола вдигна рамене.

– Нямам никакво понятие. Дворецът е дом на магьосници от столетия. Може да е всичко. Може да е нещо, което никой не знае, че е там. Никой, освен Макоб. – Той погледна към Мадлин – Още ли искаш да дойдеш?

– Не трябваше да го формулираш като предизвикателство. – каза хладно тя.

Рейнар вече беше тръгнал към Префектурата и с повече късмет, към Лорд Албие. Ако не успееше да убеди Албие в спешността на посещението си и ако избегнеше участта да бъде хвърлен в някоя от килиите на Префектурата, можеше да се опита да получи аудиенция направо от Жияр. Никола трябваше да признае, че Рейнар щеше да се справи далеч по-умело от Мадлин с магарешката упоритост и тъпота на Албие без да раздражни военния до такава степен, че онзи да го арестува.

След извършените набързо приготовления, Кюзар ги откара с каруцата си до входа на канализацията, от който Никола искаше да започне.

Той се намираше на една тиха улица със сгради от апартаменти, в които през деня нямаше много хора, с широки тротоари и обилно озеленяване, което предпазваше от погледите на минавачите. Освен това беше съвсем близо до сифона на улица „Монд“.

Каруцата бе паркирана така, че да закрива отвора на шахтата и Никола провери водонепроницаемата торба, която бе подготвил набързо, след като стоически изтъпя плахия разпит на Кюзар дали е взел достатъчно свещи и кибрит.

Мадлин стоеше наблизко, пъкнала под мишница увитата в торба сфера. Изглеждаше по-нетърпелива да започва от всички останали.

Кюзар проследи погледа му и измърмори.

– Пази там мадам. И намери Крак. Не знаех, че толкова съм се привързал към това кръвожадно копеле.

– Ще го намеря, – отвърна му Никола – И не се притеснявай; ако всичко върви добре, няма да сме в кой знае каква опасност.

– Не го казвай, – настоя Кюзар – Предизвикваш съдбата.

Отместиха тежкия метален капак и Никола слезе пръв, за да запали лампата, докато все още се виждаше нещо на светлината от отвора. Мадлин слезе след него и махна на Кюзар да постави капака на мястото му.

Когато очите им привикнаха към тъмнината, Никола видя, че това е една от най-новите галерии. Фенерът им освети високи тухлени стени и широк канал с тъмна течаща вода. Издатината за ходене беше чиста и почти суха и неприятната миризма беше съвсем слаба.

Отпушващата лодка беше завързана към халка на издатината и течението я поклащаше. Тя беше малка, отзад имаше метални плоскости за да се издига или накланя и така да контролира водния поток около себе си, а в предната част имаше метален екран с отвори, за да отпушва каналите. Тази лодка беше за проверки и екранът и беше махнат, за да се придвижва по-бързо. Никола беше подкупил един от каналджиите, с които се беше запознал напоследък и той му я беше осигурил, а обяснението, че е следовател, който има за задача да открие информация, която можело да се окаже пагубна за Префекта на Обществениите работи, бе осигурило ентузиазизирано съдействие.

Той я задържа, за да може Мадлин да се качи отпред и незабавно да разопакова сферата.

– Има ли нещо? – попита я.

– Не, – тя поклати глава и се вгледа внимателно в сферата. – Нито мърда, нито е топла.

Докато вземаше греблото, оставено на широката издатина и стъпваше в лодката зад нея, отбеляза, че тя не беше задала въпроса „Ами ако греша?“ Ако греша, приятелите ни са мъртви и ние си губим тук времето. Но не смяташе, че греша.

Освен това, имаше много повече причини за притеснение, ако не грешеше.

Развърза въжето, което придържаше лодката към издатината и подпря краката си, когато течението понесе напред малкия плавателен съд.

– Хо, – отбеляза Мадлин, изненадана от скоростта. – Не знам в какво се забъркваме, но поне ще стане бързо.

– Не става ли винаги така? – попита Никола с безгрижен тон.

Изпита облекчение, че тя вече прилича повече на себе си, след което се наруга наум, че си позволява това да го разсейва. Знаеше, че тя го обвинява за смъртта на Мадел и то с право; ако не беше той, старицата все още щеше да живее като мирна пенсионерка в околностите на Лодун. Но сега не можеше да стори нищо по този въпрос. След няколко фалстарта успя с помощта на греблото да насочи лодката към изхода на галерията и оттам към главния канал.

Лодката се плъзна в един канал, който беше само малко по-широк от металните плоскости монтирани на гърба ѝ. Скоростта им се увеличи малко, но нямаше нужда от насочване, затова Никола остави греблото на дъното и седна на тесния парапет на кърмата. Тук таванът беше доста по-висок, а издатините за ходене по-тесни, светлината на лампата се отразяваше в тръбите на сводестия покрив. Силно напомняше канала, в който бяха влезли откъм затвора, но беше далеч по-чист от него. Никола знаеше, че това ще се промени когато стигнат до по-старите участъци.

Лодката бързо ги носеше надолу по канала под улица „Пискар“, където минаха през друга галерия с висок таван и излязоха на улица „Ореан“. Стените ставаха все по-тъмни и слузести, миризмата на водата все по-противна и лодката им се натъкваше на твърди предмети, които Никола предпочиташе да не оглежда отблизо. Мадлин бръкна в торбата за тъмните кърпи, които беше взел Никола и всеки от тях си я завърза около носа и устата. Кърпите бяха напоени със силен парсийски парфюм; ароматът беше тежък, но достойно се справяше с вонята на канализацията.

Всички нови канали бяха дълги и прави, добре поддържани с течение, контролирано от сифони и галерии, но дори тези широки тунели можеха за бъдат опасни. Имаха късмет, че напоследък не беше валило много; понякога внезапните течения, предизвикани от поройни дъждове

давеха каналджии. По-старата канализация, започната от раждането на града и променяна в течение на стотици години беше още по-труднопроходима. Никола каза:

– Вече сме близо.

„Ореан“ пресичаше „Монд“ точно при сифона.

Полюшващата се вода не издаваше почти никакъв звук и Никола ясно дочу гласове отекващи нататък в тунела.

– Лампата. – прошепна припряно.

Мадлин побърза да спусне екрана и да сложи лампата на дъното на лодката. Никола забави движението като пристъпи към предната част на лодката и заби греблото с плоската му част в тинята на дъното на канала.

Носеха се към края на канала, откъдето през един свод се влизаше в колектора близо до сифона. Никола видя отпред проблясъка на лампа и чу гласове. Сигурно някакви хора проверяваха сифона, застанали на издатината над него. Той подаде греблото на Мадлин, която го пое след кратко опипване в мрака. Никола се изправи и приклепна в посока обратна на движението. Докато приближаваха към свода, видя светлината, която разкриваше кръглата стена на високо помещение и лек бриз раздвижи застоялия въздух в тунела. Вдигна ръце и след секунди усети как хлъзгавият камък на свода удря ръцете му. Хвана се за ръба му и лодката се люшна напред като едва не го събори. Мадлин се надигна и заби по-дълбоко греблото в тинята на дъното. Лодката спря, водата гъргореше, докато се стичаше покрай нея.

Опитващ се да запази равновесие, Никола се учуди че изобщо успя да я спрат. Сифонът на „Монд“ сигурно пак се беше задръстил и нивото спаднаше.

Мъжете на платформата в съседната галерия обсъждаха проблем на дренажа. По стената срещу свода играеха сенки от лампите им и Никола долови думите „нанос“, „задръстване“ и „динамит“. Надяваше се, че последното е израз на нечие раздражение, а не нещо за което трябваше да се тревожат непосредствено. чу как Мадлин изпъшка от усилието и лодката помръдна, докато тя се опитваше да задържи греблото.

Гласовете заглъхнаха и светлината се отдалечи. Никола изчака още малко и прошепна.

– Всичко е наред.

Мадлин повдигна греблото и пое облекчено въздух, а той се пусна от свода и сграбчи бортовете на лодката, за да запази равновесие. Навлязоха в колектора, като Мадлин използваше греблото, за го приближат

с широк заход.

Без лапата имаха чувството, че се намират в просторна тъмна шахта, отекваща и потънала в тишина, ако не се броеше плискането на водата и далечното шуртене откъм другите тунели. Никола намери лампата на дъното и отново вдигна екрана.

Светлината разкри високите стени на колектора и пасажите покрай ръбовете му. От белезите по стените Никола разбра, че нормалното ниво на водата е с няколко метра по-високо. В другия край на колектора, на една широка каменна платформа излизаше краят на сифона, дълга тръба, която преливаше вода от единия край на канализационната система към другия. От него се виждаше само една дупка зееща в платформата, обградена с предпазна желязна решетка. Над шахтата висеше на подпори нещо прилично на горната част на кръгла пещера. Всъщност, това беше поставката за дървеното кълбо, с което почистваха сифона от твърди отпадъци. Никола взе греблото от Мадлин и насочи лодката така, че да се бутне в каменната основа на платформата. От тръбата лъхаше студен и зловонен въздух, който накара Никола да потрепери, макар че беше облечен в балтон. Повърхността около нея беше покрита с вонящи купчини тиня и пясък. Никола се подпря на греблото, за да задържи лодката на едно място, взе едната от купчините и почисти тинята. Подаде я на Мадлин, която се наведе, за да разгледа предмета отблизо на светлината на лампата. Трябваше да го счупи и да погледне вътрешността му, за да се увери какво беше това.

– Да, кост, – каза тихо. – Стара и на петна, но е трошлива, сякаш не е преседяла дълго във водата.

Никола се отблъсна с греблото и поведе лодката към изхода и към следващия канал.

Бяха стигнали до старите тунели и вонята щеше да е задушаваша, ако не бяха кърпите, напоени с парсийски парфюм. Лампата улавяше леко раздвижване по набитите с мръсотия пасажи, когато по тях претичваха плъхове и от време на време някой цопваше във водата, или когато някой паяк или стоножка падаше от сводестия таван в потока. Сферата все така спеше в ръцете на Мадлин и Никола не знаеше дали да се успокоява или да се обезсърчава. Не разполагаха нито с време, нито с начин да проверят обхвата на действието ѝ, но той смяташе, че досега щеше да е регистрирала нещо, ако некромантът бе тук долу. Но ако ни нападне вампир, както сме в тази лодка като в капан, ще стане лошо, напомни си мрачно.

Накрая, там докдето стигаше светлината, се появи свод затворен с

ръждясала решетка.

– Ето го. – каза Никола и заора с греблото по дъното, за да забави лодката. – Оттук нататък сме пеша.

Мадлин се хвана за каменния ръб на пасажа и му помогна да приближи лодката до него.

– Мога да изимитирам задоволство, но смятам да го оставя за момента, когато се сблъскаме с нещо наистина ужасно.

– Значи няма да чакаш много, – отвърна ѝ Никола. И той не очакваше с нетърпение тази част от пътешествието. – Това е Големият Канал. Не е дрениран от шестстотин години.

Мадлин измърмори нещо на себе си, но се въздържа от коментар.

Никола привърза лодката към един от металните пръстени, забити в камъка точно за тази цел и се качи на пасажа, за да огледа решетката. Имаше ключалка, за която Префектът на Обществените Работи сигурно притежаваше ключ, но беше ужасно ръждясала. Той извади от торбата касоразбиваческия лост и започна да отделя решетката от камъка в най-слабите ѝ точки.

Както се бяха разбрали преди това, Мадлин не предложи помощта си, но стоеше до него с лампата и сферата и наблюдаваше. Вампирите не можеше да вилнеят в по-новите канали и каналджиите да не ги видят. Но Никола знаеше, че каналджии непрекъснато умират, от падания, от отровни изпарения, които се натрупваха в по-слабо използваните тунели, от внезапно придошла дъждовна вода; ако в последните месеци бяха загинали повече каналджии, това щеше да се отдаде на лош късмет и никой нямаше да си помисли да потърси друга причина.

Решетката се отделяше от камъка на парчета и Никола скоро направи достатъчно широк отвор, за да могат да се промъкнат вътре. Преметна сака през рамо, взе лампата от Мадлин и се промуши през счупения метал. Изчака Мадлин да го последва от другата страна и вдигна лампата, за да освети тунела отпред.

Таванът беше по-нисък, а пасажът по-тесен. Зидарията беше изрошена и пропукана, или покрита с пластове тиня и окичена със странно оформени туфи от гъби. Призрачният лишей сред другата растителност хвърляше отблясъци на светлината на лампата.

Мадлин се промуши през отвора след него като притискаше шапката на главата си и държеше здраво сферата под мишница.

– Има ли нещо? – попита я Никола.

Тя вдигна метала до бузата си, за да се увери, след което поклати глава.

– Нищичко. Но наоколо има много тръбопроводи, нали? Може би те я объркват.

– Защо трябва да я объркват? – Никола я улови, че говори за сферата като за живо същество, както говореха повечето магьосници за Великите Заклинания. Зачуди се дали беше усвоила този навик от Мадел.

– Причината е сложна и има нещо общо с естествените науки – откъде да знам? Но тя е толкова лека, че не може да не е направена от нещо друго, освен от мед или бронз или други метали, които не тежат почти нищо. Желязото има магически свойства; може би влиза във взаимодействие със сферата.

– Може би, – каза неохотно. Може би имаше истина в думите ѝ. – Съвсем ще ни подхожда на късмета да сме довлекли това проклето нещо чак тук долу, сигурни, че ще ни защити и тогава да открием, че не работи.

Той впери поглед в тесния пасаж и внимателно тръгна напред.

– Но работеше в другия канал. – отбеляза Мадлин и го последва.

– Сега сме много надълбоко.

Обаче този бе един от най-старите канали под Виен, за който някой знаеше. В миналото таласъмите са били далеч по-зловредни. Ами ако беше пропит са някаква отдавна забравена магическа защита, която да пречи на уреда на Едуар? Ами ако старите кости, които задръстваха сифона бяха попаднали във водата като естествено явление и сега двамата с Мадлин бяха тръгнали в напълно погрешна посока? Ами ако, ами ако, ами ако, помисли Никола, разочарован от себе си. Защо тогава просто не се предадем, по дяволите?

Защото знаеше, че е прав.

– Щеше ли да дойдеш тук долу с мен, ако смяташе, че греша? – попита тай Мадлин от чисто извратено любопитство.

Тя изсумтя възмутена от идиотския въпрос.

– Разбира се, че не. За каква ме мислиш?

На места каналите бяха почти запушени от воняща тиня и когато дълги участъци от пасажите се превръщаха в купчини камънак, трябваше да газят в тинята. Никола беше доволен, че взе и за двама им гумени ботуши до над коляното и че ръкавиците им бяха дебели.

От двете страни излизаха разклонения и Никола използва компас, за да определи първите два завоя, които трябваше да направят, но след това сводовете отгоре станаха още по-напукани и разнебитени и се натъкнаха на множество препречени или затрупани галерии, които не бяха отбелязани на картата. След като погрешка бяха навлезли в един от тези

блокирани тунели, Никола спря, изруга и погледна картата.

– Трябва да сме наблизо, почти съвсем наблизо. – измърмори, коленичил на една относително суха скала, докато Мадлин стоеше до него с лампата.

– Някъде сме. – каза тя изведнъж – Погледни.

Той вдигна глава. В стената на тунела имаше вдлъбнатина. Никола я беше помислил за частично свличане, но по-близкият оглед му показва, че очертанятия бяха прекалено правилни. Той се изправи и видя онова, което беше привлякло вниманието на Мадлин. На стената бяха монтирани вериги, страшно ръждясали, но напълно видими. Той пристъпи по-близо и осъзна, че не са били останки от някакъв способ за вдигане и смъкване на шлюзовете от древна дренажна система; това бяха окови. Огледа наоколо, но всякакви други улики бяха скрити под дългогодишна мръсотия.

– Това е било килия. Прокарали са канала право през нея.

Мадлин вдигна лампата и примижа в посока на отсрещната стена на тунела. И на онази стена имаше вдлъбнатини с правилна форма.

– Обзалагам се, че това е друга килия. И онова. На картата няма ли някакъв стар затвор?

– Не, но... – той се обърна бавно в кръг представяйки си нагледно картата и улиците отгоре. – Намираме се под улица „Дайн“, значи това може да е част от старата лудница. Била е съборена преди двеста години.

Нея вече я нямаше на картите, но там я нямаше и катакомбата, която търсеха.

– Никола, – прошепна внезапно Мадлин.

Той се огледа и видя, че тя е приковала поглед в сферата. Той се приближи и взе лампата, за да може тя да я хване с две ръце.

– Близко, по близко. – Веждите ѝ се свъсиха, след което поклати глава. – Не, утихва, сякаш – сега спря. – Тя вдигна глава и огледа замислено стените наоколо. – Сякаш по съседния тунел мина нещо, което тя не хареса.

Никола кимна на себе си. Това разсейваше всички съмнения относно обсега на действие на сферата.

– Оттук.

Върнаха се обратно до последното разклонение и Никола се поколеба, защото си спомни, че улица „Монд“ вървеше приблизително на от изток на запад и би стигнала до лудницата, ако старата постройка все още е била там, когато е била прокарана далеч по-младата улица, под

ъгъл. Беше му трудно да си го представи нагледно и не искаше отново да разглежда картата; каналите вървяха успоредно на улиците, които обслужваха, но той не искаше да си представи тези улици, а тесните едва проходими улички и алеи, които сегашните са заменили.

– Трябва да е тук. Катакомбата трябва да е била зад лудницата.

Той вдигна лампата и огледа слузестата и гъбясала повърхност на стената на тунела.

Мадлин пипна с пръст в ръкавица камъка под колонията от гъби.

– Под тази гадост може да има какви ли не дупки или врати – каза тя замислено – Знаем ли от коя страна на тунела е?

Никола поклати глава. Строителите можеше да са прокарали тунела право през катакомбата така, както го бяха прокарали през килиите под старата лудница.

– Ти провери тази страна, аз ще видя другата.

Никола задържа лампата, понеже в нея беше сферата и макар този тунел да не беше широк, светлината беше недостатъчна и се наложи да търсят основно пипнешком. Бяха изминали опипом може би шест-седем метра, когато ръката на Никола хлътна. Усети как повърхността на стената поддава и разбра, че не беше камък, а прогнило дърво. Опита се да извади ръката си, но усети, че нещо го дърпа за ръкава. Трескаво отмести назад цялата си тежест, защото си помисли, че нещо го е хванало, но ръката му се освободи толкова лесно, че той седна на пасажа. Ръкавът на палтото му беше съдран и докато се изправяше, осъзна, че сигурно се беше закачил в металната рамка, която все още крепеше на мястото й прогнилата дървения. Идиот, помисли си. Но в този момент най-неприятливото нещо щеше да бъде някой вампир да му откъсне крайник.

– Добре ли си? – попита настойчиво Мадлин, докато прекосяваше калта в канала на път към него.

– Да, просто се стреснах.

Той й подаде ръка, за да се качи на пасажа. Поколеба се за миг както държеше облечената й в ръкавица ръка и я гледаше. Ботушите, панталонът и полите на палтото й бяха покрити с неизразима мръсотия и ниско нахлупената шапка и с кърпата увита около носа и устата изглеждаше като осквернител на гробове. Знаеше, че самият той изглежда още по-зле. Каза:

– Ако вампирите се ориентират по миризмата, значи имаме късмет.

– Хм. – Тя измъкна ръката си от неговата и хвана сферата с две ръце. – Отново трепти.

– Значи сме на прав път. – каза Никола и се обърна към вратата.

Беше останала голяма част от нея. Беше ниска, само около метър и половина, разпаднала се до състояние на клечки за зъби и поддържана само от ръждясалата метална рамка. Никола разшири дупката, която бе направил без да иска, след което надникнаха от другата страна и видяха тесен тунел, с подгизнали от влагата стени.

Разшириха отвора достатъчно, за да могат да минат от другата страна и тръгнаха по тунела. След като изчегърта дебелия слой мръсотия на една от стените, Никола видя, че беше построена от големи дялани камъни. Таванът изглеждаше от естествена скала и тесният коридор беше прокопан през нея.

– Мислиш ли, че това е участък от онзи назъбен парапет? – прошепна Мадлин – Не прилича на канализация.

– Да, мисля, че това е последното, което е останало от най-ниската галерия и сега се намираме в тунела, който първоначално е водел към онези килии.

– Тази сфера направо ще се разпадне. – каза тя притеснено.

– Значи сме близо.

– Никола, – сега звучеше раздражено – Този непукизъм започва да ми писва.

– Може би предпочиташ да треперя истерично?

– Ако успееш да се накараш да изразиш едно толкова искрено и неподправено чувство като истерия, то... – Тя млъкна и го хвана за ръкава на палтото. – чакай.

Той изчака и също го чу. Остро почукване, отекващо някъде над главите им. Повтори се още веднъж и настъпи тишина. Никола направи няколко крачки напред и се заслуша. Хвърли поглед зад себе си към Мадлин, като и показа със жест, че ще закрие лампата. Тя кимна и той спусна екрана. След малко видя отпред далечно сияние, бяло-зеленикав пламък, а не естествена дневна светлина. Погледна назад към Мадлин и осъзна, че вижда силуета ѝ очертан на стената.

– Тая тиня май е пълна с призрачен лишей, – каза тихо – Хайде.

Светлината се усилваше – не ставаше по-ярка, реши Никола, но ставаше все по-отчетлива. Отпред се виждаше някакъв отвор с неправилна форма и зад него светлината изглежда ставаше още по-силна.

Приблжиха се и Никола видя, че тунелът свършва в едно голямо помещение. Когато стигна до входа чу стържещ звук, сякаш стара изсъхнала хартия се триеше в камък. Махна на Мадлин да дойде при него и когато тя се приближи, той докосна без да иска сферата.

Металът беше топъл, нещо невъзможно по естествен път във

влажното и мразовито подземие, усети и странна вибрация по пръстите, сякаш беше докоснал някой от експерименталните електрически уреди показвани на Изложението. Той отдръпна ръката си и осъзна, че беше доловил контакта през ръкавицата. Поне прави ... нещо. Щеше му се поне малко да знае как да я управлява.

Той се приближи плътно до отвора и извади пистолета от джоба си. Проходът свършваше в голямо, подобно на пещера помещение, високо повече от седем метра и прорасналият навсякъде призрачен лишей осветяваше колони и отвори на крипти, издълбани в стените. От нишите над входовете на криптите гледаха строго многобройни статуи на светци с унили физиономии в естествен ръст. Никола реши, че крилатият Свети Гатр, чието лице приличаше на видение от кошмар, беше особено подходяща компания за огледа на сцената.

Бяха намерили катакомбата. Подът ѝ беше на около три метра под нивото, на което свършваше тунелът, но точно под него имаше една счупена колона, която изглеждаше достатъчно стабилна, за да се изкачи по нея човек. Никола понечи да стъпи на нея, когато Мадлин побърза да го тупне по рамото и му посочи нещо.

На пода на пещерата нещо мърдаше, тъмен силует, който се отдръпна в сенките. Никола примижа в полумрака и видя парцаливи дрехи и разчорлена коса, и бялкащи се кости.

Имаше поне един вампир, ако не и два, които сновяха из отворените крипти и се стрелкаха под срутените сводове. Единият пропълзя покрай падналия капител на някаква съборена колона, мушна се в тъмния участък зад нея, сякаш преследваше нещо. Душат, помисли Никола, наблюдавайки това подмолно движение. За нас ли? Не му се вярваше. Ако знаеха, че трябва да търсят нас, щяха да са наясно, че още не сме стигнали до катакомбата и щяха да претърсват канализацията и тунела. Това означаваше...

Вампирът ненадейно изръмжа и се измъкна иззад капитела, който скриваше главата му. Никола видя камъка и човешката ръка, която го беше метнала и без да се замисли скочи на колоната и оттам на пода на катакомбата.

Вампирът се хвърли срещу него със зинала паст и лице, което не се различаваше много от гол череп. Никола вдигна пистолета преди още да осъзнае, че няма понятие дали куршумите биха навредили на нещото. Мадлин скочи след него в същия момент, когато вампирът се понесе към тях. Внезапно избухна светкавица, с блясък, който заглуши бледото сияние на призрачния лишей и изпълни пещерата с ярка светлина, която

заличи всички сенки.

Последният път, когато сферата беше проявила силата си, това се беше случило толкова бързо и безмилостно, че тогава Никола изобщо не можа да види какво става. Сега, в очертанията на бялата мълния, видя всичко. Вампирът задраска по земята, ноктите му хвърляха пръст, опитваше се да се обърне и да избяга. Но преди да беше направил и крачка, той сякаш се вгъна в себе си, след което се разлетя на парчета и се строполи на пода във вид на купчина пожълтели кости и парцали. ярката светлина изчезна внезапно и остави след себе си непрогледна тъмнина. Никола се оказа заловен в крачка от мрака, подхлъзна се, изруга и чу как Мадлин изскимтя зад него:

– Добре ли си? – прошепна той напрегнато.

– Да, по дяволите. – гласът и издаваше по-скоро раздразнение, отколкото уплаха. – Надявам се да не е изтребила и призрачния лишей.

Той намери ръката ѝ и я придърпа към себе си. Тук имаше не само един вампир. Ако сферата не беше ликвидирала всичките същества, то той и Мадлин в момента бяха изключително уязвими.

Времето се проточи в агония, но след не повече от минута сиянието на лишея се завърна. Никола премигна няколко пъти, огледа наоколо, като постепенно успя да различи отново очертанията на нападалите колони и отворите на криптите. Нещо се раздвижи под съборения капител и Никола веднага се наведе да види какво е.

Лицето, което надничаше срещу него беше на Крак. Беше охлузен и мръсен, но жив. Никола хвана ръката му и го издърпа оттам.

– Ранен ли си?

– Не много, – призна Крак. Гласът му беше немошен и дрезгав.

– Ронсард и Хал, Арисилд? – попита припряно Никола.

– Не съм виждал никой от тях, откакто стената се взриви.

Мадлин го хвана за другата ръка и му помогна да седне облегнат на капителя.

– Китката му е счупена, – докладва мрачно тя. – Как попадна тук?

– Не знам. – крак поклати глава и лицето му се сгърчи от болка. – Нещо влезе отвън през стената. – Той погледна към Никола – Приличаше на онова на „Забрава“, дете влезе през пода.

Никола кимна. Помисли си, че това е дори повече, отколкото бе по силите на Крак да описва и разбра, че трябва да задава по-точни въпроси.

– Видя ли какво стана с другите.

– Не, удариха ме по главата и помислих, че таванът е паднал върху

мен, а в следващия момент видях, че съм тук. – отговори Крак.

Мадлин беше измъкнала изпод палтото си една относително чиста кърпа и се опитваше да направи превръзка за ранената китка. Той направи безпомощен жест със здравата си ръка.

– Къде е това, по дяволите?

– Поредица от стари тунели и катакомби до Главния Канал. – каза Никола – Ти тук ли се свести?

– Бях там долу. – Крак се обърна непохватно и посочи по дължина на катакомбата. – Тръгнах насам, далеч от вампирите и от онези другите неща.

– Какви други неща? – попита Мадлин и погледна разтревожено Никола.

– Приличат на хора но идват към теб като животни. Мисля, че са онези неща, за които каза нашият магьосник, дето остават като се направят вампирите.

– Кадаври ли?

Никола се намръщи. Спомни си онова, което Арисилд им беше казал за начина, по който некромантът прави вампири, като използва ритуално убийство, за да вдъхне живот в костите на някое отдавна мъртво тяло. Беше казал, че в жертвата остава нещо като живот, но след това тя представлява бездушни останки от личността, която е била някога.

– Тях можеш да ги убиеш – каза Крак и протри уморено челото си – Използвах камък.

Никола се изправи и погледна по дължината на катакомбата. От това място за наблюдение виждаше, че тя продължава известно разстояние напред и завива към дълбокото с призрачен лишей, хвърлящ светлина върху падналите статуи и изпочупени крипти.

– Арисилд беше ли се свестил, когато ти влезе в стаята му?

Крак вдигна тревожен поглед към него.

– Не, но парсиецът каза, че скоро щял дойде в съзнание.

Никола кимна на себе си. Трябваше да вземат Крак и да се връщат веднага, докато все още можеха. Щом вампирите бяха тук, значи некромантът не беше далеч и вече знаеха достатъчно, за да намерят местоположението откъм повърхността. Но ако останалите бяха недалеч оттук в катакомбата, навярно ранени и загазили... Той погледна Мадлин.

– Е?

Тя го наблюдаваше и следеше хода на мислите му без никакво усилие. Кимна.

Крак беше много ранен, за да ги придружи, но разстоянието през

тунела и оттам до канализацията не беше голямо. Никола клекна до него и извади картата. Намери в джоба си молив и написа в полето поредица от инструкции.

– Ако Рейнар е успял, ще ме чака в началото на „Монд“ с Капитан Жияр и отряд гвардейци.

Ако не е успял, поне Крак ще оцелее.

– Това ще им покаже къде да търсят този некромант.

Крак взе картата, но поклати отрицателно глава.

– Не можете да останете тук. Има много от тия неща.

– Трябва, – каза му Никола – А за момента ти ще ни бъдеш в тежест и можеш най-добре да ни помогнеш като се озовеш в безопасност, за да не се притеснявам и за теб.

– Не е честно. – процеди Крак.

– Не съм длъжен да постъпвам честно, – каза Никола, докато го изправяше на крака без да обръща внимание на ръмженето му. – Досега трябваше да си го разбрал.

Наложи се двамата да го отведат до началото на тунела и в края на операцията Крак почти склони да признае, че в настоящото си състояние надали можеше да им помогне с нещо. Той се свлече в началото на тунела, треперещ от усилие и болка и се опита да ги убеди да тръгнат с него.

– Не трябва да оставате. Има много от онези неща, казвам ви.

– Не. – Никола му подаде лампата.

Той и Мадлин имаха по джобовете свещи и кибрит, които щяха да им бъдат достатъчни, за обратния път през тунелите.

– Хайде, тръгвай.

– Не мога да вървя. – каза Крак, но не звучеше убедително.

– Искам да предадеш бележката на Рейнар, защото иначе тук доста ще ни се стъжни. – изрече търпеливо Никола.

Крак успя да се изправи като ругаеше и двамата. Те гледаха след него, докато вървеше по тунела и когато се отдалечи толкова, че да не може да ги чуе, Мадлин скочи отново долу на пода на катакомбата и отбеляза:

– Той е прав.

– Естествено, че е прав. – каза Никола и я последва.

– Наистина ли смяташ, че ще открием останалите някъде тук? – попита тя – Живи?

Никола спря и я погледна.

– Това очевидно е клопка, Мадлин. Ако не ти харесва, тръгвай с

Крак.

Тя изруга раздразнено.

– Знам, че е клопка, иначе не виждам друга причина да е оставил Крак жив. Мислиш, че ако не влезем в нея, Макоб ще убие другите, нали?

Никола тръгна напред през порутените крипти.

– Знам, че ще го направи.

– Аз пък що ли питам, – измърмори Мадлин и го последва.

Докато вървяха гробниците, покрай които минаваха, ставаха все по-прости, а някои представляваха просто дупки, замазани с хоросан. Много от тях се бяха отворили с времето и подът бе заринат с изпочупени кости, плесенявали парцали и окислен метал. Не видяха повече вампири и кадаври, като този който беше нападнал Крак, което не беше никак добър знак.

– Мислех, че досега трябваше да са се появили. – призна Никола.

– Може да не е клопка, но не ми се вярва.

Никола спря и й подаде ръка, за да прескочи една отчупена скала, която почти изцяло блокираше пътеката. Забеляза, че от пукнатините на пода се просмуква вода.

– Да. Надявах се да беше имал нехайството да остави по пътя още един или двама от приятелите ни, но явно случаят не е такъв.

Никола отново спря. Боклуците под краката им ставаха все по-разнообразни и сега стъпваха по ръждясал метал и прогнило дърво. В една от гробниците дори беше натъпкано нещо подобно на ръждясал скелет на обсадна машина. Освен това катакомбата се стесняваше и таванът й слизаше все по-ниско. Това не му харесваше. Дали по пътя не е имало друг проход, който да сме подминали в тъмното? Не, със сигурност, не. Със сигурност идеята беше да бъдат примамени в крепостта на магьосника, а не в някой глух коридор.

– Виж стената, – каза Мадлин и посочи една издатина, която изпъкваше от скалната стена на катакомбата. Беше направена от дялан камък и имаше вход, достатъчно голям, за да премине през него карета, но беше затрупан. – Дали отново не навлизаме в долната част на лудницата?

– Възможно е.

Той се приближи, за да го разгледа по-добре. От стената се процеждаше нещо, което по консистенция никак не приличаше на вода. Той махна от лицето си напоената с парфюм кърпа, пипна тъмната течност, стичаща се по стената и предпазливо я помириша.

– Добре, че дадохме лампата на Крак.

Не се знаеше докъде в прохода се разнасяха изпаренията.

– Петрол ли?

– Светилна газ.

Той вдигна поглед към каменната решетка, вкопана в скалата над главите им.

– Ако не греша, в момента се намираме под фабриката за въглища на Баулс и Вияр. Сигурно им е протекъл някой от резервоарите.

– Това, че го знаеш, ме плаши – измърмори Мадлин.

– Това означава, че се намираме там, където си мисля. Инструкциите, които дадох на Крак са съвсем точни.

Тръгнаха покрай стената и едва не се спънаха в широки каменни стъпала, нащърбени и изпочупени, водещи надолу през свод с изкусна украса. Ъгълът, под който се спускаха стъпалата и наклонът на тавана не даваха възможност да видят какво има в края.

– Там долу свети, – каза тихо Мадлин – Факли.

Спогледаха се и тя въздъхна.

– Е, така и така сме дошли дотук.

Никола тръгна по стълбите пръв. След свода имаше широк каменен балкон с изпочупена балюстрада, от който се откриваше изглед към куполообразна пещера, разположена на около седем метра под равнището, на което се намираха. Тя беше приютила едно малко градче от обособени крипти и мавзолеи, повечето от които с фантастично оформление, със статуи, кулички и много орнаменти. Светлината от призрачният лишей, провиснал от осеяния със сталактити таван, придаваше на мястото неземан вид, сякаш наблюдаваха град на таласъми. Но Мадлин беше права имаше факли.

Най-голямата крипта беше кръгла и се намираше в центъра. Покривът ѝ беше сводест и бе оформена така, че да прилича на умалено копие на централна крепостна кула, с бойници и миниатюрни зъбери. В междините на камъните на някои от зъберите бяха пхнати пушливи факли, които хвърляха причудливи отблясъци върху странната сцена. Пред криптата имаше широк кръгъл каменен подиум, висок няколко метра. Приличаше на платформите, строени навремето в свещените места в дълбоките гори или високо в планините от следовниците на Старата Вяра.

Никола пристъпи напред, почти до счупената балюстрада.

– Внимавай, – прошепна Мадлин.

Той кимна разсеяно. Въздухът беше по-застоял, отколкото в горната катакомба и из него се разнасяше противна сладникава миризма.

Виждаше някакъв проход или галерия, на места съвсем разрушен, който започваше от балкона, минаваше покрай стените от двете страни, оформяше пълен кръг около пещерата и свършваше при едно каменно стълбище, затрупано със скални отломки и късове от някое предишно срутване. Стълбите водеха към празното пространство пред подиума и криптата-крепост. Като път за процесия, помисли Никола. Дали са провеждали тук погребения? Или жертвоприношения? Не знаеше почти нищо за Старата Вяра.

Никои не можеше да каже колко старо е това място. Можеше да е още от времето на първата крепостна кула, белязала основаването на Виен. Съдейки по военния вид на статуите, беше възможно това да са гробниците на първите рицари и военачалници на Ил-Риен.

чуха звук някъде зад тях и над главите им, сякаш се беше търкулнал камък. Никола погледна назад и се намръщи; откакто бяха оставили зад себе си вампирите, единствените звуци които чуваха, бяха техните собствени.

Мадлин също беше чула нещо. Тя направи една-две крачки и погледна предпазливо към сенките и дупките в стената на пещерата отгоре.

Никола я придърпа обратно на стъпалата. Той имаше пистолет и до този момент сферата бе доказала ползата си срещу вампирите, но сега имаше чувството, че са направили няколко стъпки повече, отколкото беше нужно.

Видя нещо ослепително бяло на ръба на балкона и за миг помисли, че е туфа лишей или някакъв подземен паразит. Тогава то се раздвижи и Никола видя, че е ръка.

Изкрещя, за да предупреди Мадлин, но беше твърде късно. Те настъпваха към балкона като беззвучен талаз. Хора – не, не бяха хора, има време да осъзнае Никола. Лицата им бяха безизразни, отпуснати, с бледа и провиснала кожа. Дрехите им представляваха парцаливи остатъци от облекло, но телата им бяха толкова подпухнали, че изглеждаха почти безполови и в погледите им нямаше капка разум.

Сферата реагира на присъствието им, изригвайки светлина по-ярка и по-чиста от тази на призрачния лишей, но те бяха твърде многобройни. Никола стреля в най-гъстите редици, и отново, и отново, но куршумите сякаш изобщо не ги спираха. Накрая първите двама паднаха, без от раните им да потече капка кръв, но имаше поне още десет, ако не и двадесет; настъпващи с нечовешка решителност, притискащи го, стъпващи върху телата на падналите и той трябваше да отстъпи. Беше изгубил Мадлин от полезрението си, но сферата проблесна отново и така разбра,

че тя беше някъде в основата на стълбите. Изкрещя й да бяга.

След това нещо го удари изотзад и докато падаше, последното нещо което видя бе как един от кадаврите се навежда към него, след което светлината изчезна.

ДВАДЕСЕТ

Мадлин се изгуби. Абсолютно и безвъзвратно, помисли. Ще се лутам тук, долу завинаги. Не, нямаше вероятност да е завинаги. Нещо щеше да я убие преди да дойде завинаги.

Беше отстъпила под натиска на кадаврите. Сферата се беше погрижила за някои от тях, но те явно нямаха такова чувство за самосъхранение като вампирите и не се бяха разбягали. Чу, че Никола стреля по тях и се надяваше това да означава, че е успял да се измъкне. Не, сигурна беше. Той беше по близо от нея до стълбите. Самата тя щеше да успее, ако не се беше подхлъзнала и паднала в тая шибана дупка в основата на стълбите. Лошото осветление и тъмният цвят на камъка ѝ попречиха да я види, докато не се бе оказало твърде късно. Сега беше цялата в синини и се беше изгубила безнадеждно.

Тръгна през някакъв тесен проход, чиито стени бяха облицовани с равномерни каменни блокове, очевидно оформени и поставени от човешки ръце, и остатъци от украса по тавана. Не можеше да определи дали това беше част от катакомбата или от някое отдавна забравено ниво на старото укрепление. И понеже не знам наизуст картата на Виен, надземна и подземна, като Никола, а и да знаех не виждам с какво щеше да ми помогне.

Надяваше се, че той е успял да се добере до относителната безопасност на канализацията. Надяваше се. Вбеси се на себе си, че се беше забила тук долу и то за нищо.

Светлината от призрачния лишей бе достатъчна, дотолкова, че да не ѝ се налага да пали свещта си. Нищо не я беше нападало, но вампирите със сигурност не бяха далеч; сферата вибрираше, а частите във въртеността ѝ се въртяха лудешки.

Стигна до края на прохода, където облицованите стени преминаваха в ерозирани скали, макар, че тунелът изглежда продължаваше напред. Подът придоби лек наклон надолу, което не беше окуражаващо. Мадлин надникна с подозрение в сенките и скалните процепи в края на пасажа. Стори ѝ се, че вижда проблясъка на очи и слабо раздвижване. Не, вампирите не бяха си отишли. Надяваше се, да са само вампири; беше презаредила пистолета си от кутийката с резервни амуниции в джоба на палтото си, но дотук пистолетните изстрели не им бяха навредили особено.

Внезапно чу стъпки в тишината. Един човек, пристъпващ с уверена и тежка походка; звукът сякаш идваше от всички посоки. Тя стисна силно сферата и огледа и в двете посоки видимо празния проход. Устата й пресъхна и гърлото ѝ се сви. Не беше Никола; познаваше походката му.

Откъм сенките в края на тунела се появи силует. Мадлин се вторачи, така завладяна от шок и облекчение, че изобщо не реагира. Беше Арисилд.

Тя понечи да тръгне към него, но сферата в ръцете ѝ изведнъж завибрира толкова силно, че пулсациите отекнаха в гърдите ѝ. Спря. Това беше предупреждение.

Арисилд пристъпи към нея. Изглеждаше така, както можеше да се очаква, блед и отслабнал, в избеляла синьо-златиста нощница. Усмихна ѝ се и каза:

– Мадлин, ти тук. Колко мило от твоя страна.

– Да, Арисилд, тук съм, – успя да отвърне. Сферата сякаш искаше да изхвъркне от ръцете ѝ, а колелцата вътре се въртяха бясно.

– Донесла си и сферата.

Въздухът в тунела се раздвижи и развя тънката му сребриста коса. Той протегна ръце към нея.

– Дай ми я.

Почувства как по гърба ѝ се стича пот, въпреки студа. Каза:

– Ела и я вземи, Арисилд.

Той се поколеба, но изражението му на леко смахната доброжелателност не се промени. Каза:

– По-хубаво ще е ти да ми я дадеш, Мадлин.

Тя отново усети силната предупреждаваща вибрация на сферата, която сякаш пусна пипало в сърцето ѝ и изпълни душата ѝ със страх. Пое дълбоко въздух. Може би наистина беше жива. Но как беше възможно един метален предмет, дори и одухотворен чрез магия, да бъде жив? Беше ли възможно да мисли? Едно живо и могъщо нещо нямаше през цялото време така да седи на някаква полица в надстройката на Колдкорт и да не прави нищо. Освен ако нямаше нужда от друго живо същество, което да усети магията и така да му вдъхне живот. Навярно, за да мисли, използваше съзнанието на онзи, който го държеше. Сигурно затова работи за мен, а онази, която беше в Октав, работеше за него. А ако дам тази на истински магьосник...

– Ти направи тази сфера за Едуар, Арисилд. Защо да не можеш да я вземеш от мен?

Защо не иска да те познае? Защо ми казва да се боя от теб?

Той се поколеба отново, след което поклати глава и разпери безпомощно ръце.

– Защото аз бях онзи, който направи всички тези неща, Мадлин. През цялото време само се правех, че съм в безсъзнание. Аз повиках Изпратеното и преобразих чудовищата на „Съдебен“ и изпратих същество в затвора. Но никога не бих наранил никого. Опитвах се да отмъстя на хората, които убиха Едуар, но не се получи. – Виолетовият му поглед беше налудничав – Боя се, че бях полудял. Малко. Но ми се струва, че ако взема сферата, тя ще ми помогне. В нея има част от мен, част от мен преди да полудея. Ако мога да си върна тази част... Но трябва да ми дадеш сферата.

Мадлин го изгледа продължително, след което вдигна вежди и изрече сухо:

– Всички жени ли смяташ за глупачки, или мен, конкретно?

Приличаше на Арисилд и имаше прекрасната усмивка на Арисилд, но изобщо не беше Арисилд. Дори някой да беше въвлякъл в заговора Ишам, самата Мадел беше проучила Арисилд и мисълта, че баба ѝ би могла да бъде измамена по такъв начин, беше абсурдна. Да бъде измамен Никола, по същия начин, беше немислимо. Никола изпитваше подозрение към всекиго. Не би се изненадала, ако той вече бе обмислял възможността Арисилд да е евентуалният виновник и да беше отхвърлил идеята просто като неосъществима. Той беше казал, че противникът им е Констан Макоб и Мадлин трябваше да признае, че всички улики сочеха точно това.

Той стоеше там, с каменно лице, след което нейните очи се замъглиха за миг и тя видя друг човек. Никога не го беше виждала. Беше млад и много слаб, с безизразна физиономия. Сакото и панталонът му бяха изцапани с кал, а жилетката му беше разкопчана.

Мадлин смръщи вежди. Кой е този, по дяволите? Можеше да е някоя от жертвите на Макоб, отвлечен от улицата, но като се изключеше калта, облеклото му беше съвсем прилично, а Макоб залавяше бедни и безпризорни хора, които смяташе, че няма да липсват на никого. Тогава си спомни, че Октав беше имал още двама помощници, които така и не бяха виждали. Кочияшът на Октав ги беше споменал преди да бъде убит. Този мъж спокойно можеше да е единият от тях.

– Кочияшът направо имаше късмет. – каза на себе си.

Той пристъпи напред и тя се отдръпна от обсега му. чу зад себе си трескаво драцене по скалата, докато вампирите се опитваха да избягат от обсега на сферата. На лицето на мъжа липсваше каквото и да е

изражение; нищо чудно да беше безмозъчен като кадавър. Той внезапно замахна към нея с юмрук и тя се наведе, за да избегне удара. Помисли си да извади пистолета, но не беше сигурна, че иска да стреля тук долу; не се знаеше кого още щеше да привлече изстрелът.

Тя продължи да го наблюдава съсредоточено и премести сферата под дясната си мишница. Мъртвешкият му поглед проследи движението ѝ. Той се хвърли към нея и тя го остави да я сграбчи за ръката, след което го удари по брадичката с основата на дланта на свободната си ръка. Главата му отхвъркна назад и той залитна, откъсвайки парче от ръкава на палтото ѝ. Тя го ритна с всички сила между краката. Той се свлече на пода на прохода и очевидно го болеше, но не издаде нито звук.

Тя се отдалечи предпазливо, след като се убеди, че той няма отново да скочи с нечовешка сила. Май нямаше шанс. Този прийом винаги даваше резултат за обезсърчаването на мераците на нахални сценични работници и актьори; радваше се, че даваше ефект и при хора, омагьосани да служат на некроманти.

Той се изтъркаля на пода и направи опит да стане, но изобщо не успя. Тя се обърна и се затича нагоре по прохода и чуваше как вампирите я следват по петите.

Никола осъзна първо, че лежи проснат по гръб на някаква влажна и мръсна повърхност, че влагата мирише отвратително, че беше студено и по стените играят сенки от огньовете. Пое си дъх на пресекулки и вдигна ръка, за да отмахне косата от очите си. чу звън на метал и усети, че нещо задържа китката му. Лошо, помисли си. Изви глава и видя, че и двете му китки са оковани с къси вериги, закрепени за халки, забита дълбоко в каменния под. Веригите бяха стари, но не бяха ръждясали. Положението не е бедствено, но определено не е и добро. Опита се да се извърти на една страна, но спря рязко, когато усети убийствена болка в главата. Опипа внимателно болезнената цицина в задната част на черепа си. Пръстите му се окървавиха.

Веригата беше достатъчно хлабава, за да му позволява известна свобода и той бавно се надигна на лакът. Намираще се в една от криптите; съдейки по куполообразния покрив, това беше криптата, копие на крепостна кула в средата на пещерата. Осветяваха я пушливи факли, напъхани в пролуките между камъните, а през огромните пукнатини в покрива нахлуваше мъртвешкото сияние на призрачния лишей. Стените бяха покрити с орнаменти и стенописи, които почти не се различаваха под слоевете плесен. Това не беше семейна крипта; имаше само една

урна, голяма и украсена, поставена в центъра на помещението. Отгоре ѝ, положен внимателно, сякаш се очакваше да се събуди, лежеше някакъв много стар труп.

Времето го беше превърнало в голи кости, скрепени със съсухрена кожа и мускули, разнообразявани на места с прогнили останки от кожени и платнени дрехи. Никола си помисли, че вижда всичко, което беше останало от физическото тяло на Макоб. Освен... Липсва черепът. Дали Макоб го беше махнал, поради някаква си негова причина или... Не е бил в стаята с тялото, когато вампирите са се промъкнали в нея. Ето за какво е искал Октав да разпитва дъртия Херцог. До поставката за ковчега лежеше pistolетът на Никола.

Той извърна поглед и направи опит да се повдигне още малко, потърпвайки от болката в рамото и главата. Липсващият череп не беше единственото странно нещо. От тавана на помещението висеше плетена мрежа, в която имаше нещо малко и кръгло от матов метал. За миг ужасно се уплаши да не би да е сферата на Арисилд, което означаваше, че Мадлин също е била заловена, но видя, че е твърде малка. Не, другата сфера е, помисли облекчено. Онази, която Роан бе конструирал с Едуар, и с която Октав се бе сдобил с помощта на шантаж.

Освен него и трупът, на пръв поглед криптата беше празна. Мадлин не се виждаше никъде. Измъкнала се е, каза си. Нямаше смисъл да прави каквито и да било догадки. Поне докато сферата беше в нея, положението ѝ бе далеч по-добро от неговото.

Криптата можеше и да изглежда празна, но Никола не мислеше, че е оставен без наблюдение. Той се престори, че пробва здравината на веригите, като ги дърпаше и се опитваше да разхлаби свързките, но всъщност изучаваше ключалките. Някой беше пребъркал джобовете му, но не бяха открили парчетата тел, зашити в маншетите на ризата му. Не искаше да рискува да ги използва сега и да издаде съществуването им на евентуалния наблюдател. Една грешка и щеше да е мъртъв. Така или иначе вероятно вече беше мъртъв, но напрежението, породено от илюзията, че все още има надежда, го поддържаше нащрек.

След малко забеляза, че видът на светлината в помещението се променя, сенките придобиха по-ясни очертания, факлите помръкнаха, за сметка на зловещото сияние на призрачния лишей, което стана по-ярко и отчетливо. Когато извърна глава към входа на криптата, видя с крайчеца на окото си усилващо се сияние. Идваше откъм най-тъмния ъгъл на криптата. Продължи да се вира с очакване във вратата.

Там в сенките стоеше някакъв силует. Беше на висок мъж, облечен

в старомодно дълго наметало и широкопола шапка. Лицето му бе толкова мършаво, че приличаше на череп, а чертите му бяха трудно различими. Очите му представляваха черни дупки изпод периферията на шапката и в тях не можеше да се прочете нищо.

Той пристъпи нехайно напред и каза:

– Няма нужда да се представяш, знам кой си.

Гласът беше старчески, дрезгав и хриплив, сякаш дълго време бе страдал от заболяване на гърлото. Или е бил обесен, помисли внезапно Никола. Точно така е бил езекутиран Макоб. Това беше вълнуващо. Ужасяващо, но вълнуващо. Говорът също бе доста старомоден. Все още би бил разбираем в Ил-Риен и в частност във Виен, но произношението на някои думи беше особено. Никола не беше избрал линия, на поведение, но нещо в увереното държание на мъжа го накара да отговори:

– Естествено. Ти си Констан Макоб. Ти знаеш всичко.

Макоб пристъпи още крачка напред свъсил стоманеносивите си вежди. Не беше очаквал този отговор.

Беше твърде материален за привидение, сбръчканото лице и влажните очи бяха съвсем като на жив човек. човек може да си помисли, че би могъл да си избере младежки облик, зачуди се Никола, но му липсва или въображение, или суетност. Последното бе предимство по скоро за Макоб, отколкото за Никола и влизаше в пряко противоречие с теориите му. Със сигурност, само един безкрайно суетен и погълнат от собствената си персона човек, би се вкопчил в живота, както го правеше Макоб. Но магьосниците трябваше да са колкото учени, толкова и артисти; на Макоб не му липсваше изобретателност, иначе с положителност не би стигнал толкова далеч.

Некромантът изрече с нотка на снизхождение.

– Предполагам искаш да узнаеш плановете ми.

– Вече ги знам, благодарая.

Очите му се присвиха и за миг се превърнаха в черни бездни, след което Макоб реши да се престори на развеселен.

– Защото Габар Вентарин искаше да знае.

– Габар Вентарин представлява шепа прах от двеста години насам. – изрече любезно Никола – Името му е познато само на историците.

– Напълно заслужен край, – изрече доволно Макоб.

Но в начина, по който го каза, имаше нещо неубедително. Макоб явно нямаше добра представа за изминалото време. Дали наистина вярваше, че езекуторът му е мъртъв?

Какво ли беше да си толкова вкопчен в света на живите? Да

отказваш да се оттеглиш, да останеш вързан към отмъщението и старата омраза? Ще имаш голям късмет, ако не го разбереш сам, прошепна му един предателски глас, но Никола не му обърна внимание. Сега Макоб навярно живееше в едно вечно настояще, съставено изцяло от минало и никакво бъдеще, вечно един и същ, вечно неизменен, дори в нищожна степен. И вечно в невъзможност да се учи от грешките си. Видя, че Макоб има намерение да излезе и побърза да каже:

– Защо уби Доктор Октав?

Знаеше отговора на този въпрос, но нямаше намерение да задава въпроси, чиито отговори не му бяха известни; моментът не беше подходящ за приятни изненади.

Усмивката на Макоб се появи бавно и изразяваше задоволство.

– Той... се провали. Престана да поддържа каузата ми и аз го унищожих.

Това не промени мнението на Никола за случилото се. Все още смяташе, че в първоначалният си план Октав е предвиждал само идеалната измама и че спиритистът бе участвал в убийствата на Макоб, само защото е бил принуден да го стори. Но не се учуди, че виждането на Макоб за събитията се различаваше от неговото. Каза:

– Много мъдро от твоя страна.

Погледът на Макоб присветна.

– А защо да не унищожа и теб?

Аха, стигнахме и до това. Всяването на ужас можеше да се превърне в пристрастеност. Никола познаваше неколцина подобни хора, които се считаха за властелини на престъпния свят на Виен. Тази слабост бе удивително податлива на манипулация и Никола умееше да я долавя още при първите разменени фалшиви любезности. Макоб обичаше да всява ужас в жертвите си. Доколкото Никола беше запознат, ужасът май беше необходимо условие за некромантските заклинания, но смяташе, че основният мотив на Макоб бе, че той се бе научил да извлича удоволствие от него.

– След като унищожи Доктор Октав, да смятам ли, че имаш нужда от помощта на смъртни хора?

– Която ще ми осигуриш ти ли? – попита Макоб без особен интерес.

– Срещу възнаграждение.

Макоб изглеждаше разсеян и това не се харесваше на Никола. Не само, че не беше особено ласкателно за самия него, но и го караше да се чуди какви събития се развиват в малкото царство на Макоб. Дали

онова, което привличаше вниманието на некроманта беше Мадлин, или Ронсард и Хал, или Арисилд? Трябваше да стори нещо, за да спечели отново вниманието на Макоб.

– Въпреки всичките ти магии, по същността си ти си престъпник. Престъпник, който е бил заловен. Аз съм престъпник, който никога не е бил залавян.

Макоб вдигна глава и отново прикова поглед в Никола.

– Аз те залових.

Да му подаря ли това или не? Никола извърши няколко бързи изчисления наум. Смятам да не му го давам.

– След като влязох в капана ти по собствено желание.

В очите на Макоб проблесна гняв и нещо подобно на безсилие.

– Аз пожелах да те доведа тук долу. Искях да видя какво представляваш.

– И искаше и другата сфера.

Макоб се поколеба, след което кимна в посока на сферата на Роан, увиснала над трупа.

– Тази умира. Тя така или иначе не представляваше нещо особено.

– Той изгледа Никола косо и продължително. – Не като мен.

Опитът за изтръгване на информация беше твърде прозрачен. Не като него? Иска да каже докато е мъртъв. А има ли вероятност това положение да се промени? Никола побърза да отвърне:

– Тази сигурно е една от първите. А Роан е могъщ, но не колкото Арисилд.

Не искаше да споменава нищо повече за останалите. Ако бяха мъртви, нямаше да им помогне, но ако не бяха, последното нещо, което искаше, бе да привлича вниманието на магьосника към тях.

– Ти май доста разбираш от сферите?

– Не.

Макоб щеше да разбере, ако го излъжеше.

– Жената.

Макоб се поколеба. Знаеше, че по този начин се издава и това го ядосваше. Ядосваше го опасно. Гласът му представляваше ниско злокобно ръмжене.

– Тя разбира ли от сферите?

Значи Мадлин беше на свобода и предизвикваше голям ужас. Никола се усмихна.

– Тя разбира онова, което й е нужно.

Или поне тя така смята. Добави:

– Мога да поема ангажимента да ти намеря липсващия череп. Нали това е нещото, което искаш? Онова, за което Октав искаше да разпита стария Херцог Мондоло? Съмнявам се, че информацията на Херцога щеше да представлява някаква ценност; той навярно е бил преместен от Габар Вентарин като допълнителна предпазна мярка. – той замълча. Макоб го беше удостоил с цялото си внимание. – Бил е отнесен в двореца, нали?

– Да, като трофей. – Макоб го изгледа и злобно присви очи. – Знаем къде е. Мога да си го набавя сам. Няма да ангажирам с това точно теб. По-скоро бих ангажирал пепелянка.

Никола изкриви устни в презрителна усмивка. Констан Макоб, некромаг и стократно по-голям убиец, го смяташе за пепелянка. Не беше толкова побъркан, че да му благодари за комплимент, но каза:

– Обвинението е доста несправедливо в светлината на твоите деяния, не смяташ ли?

– Аз продължих работата си. – каза Макоб, но в интонацията му нямаше оправдание, нито пред Никола, нито към който и да е друг. В момента отново гледаше към трупа и вниманието му се отклоняваше от затворника.

– Това е единственото, което има значение.

Никола се намръщи. Може би, се пак не суетата беше ключът към характера на Макоб. Дали не беше обсебането? След като семейството му е било покосено от бърза и жестока болест, той не е могъл да се спре, след като веднъж беше хвърлил всичките си усилия в работата, докато накрая тя е придобила за него такова всепоглъщащо значение, че всичко друго е останало настрана? Това обясняваше много неща. И го прави доста по-труден за манипулиране.

Макоб отново се обърна към Никола и понечи да му каже нещо, но изведнъж застина на място и наостри слух с изопнатата шия. Закрачи към вратата без нито дума повече. Когато стигна до сянката на отвора, силуетът му сякаш се разтвори и не беше възможно да се определи дали беше излязъл или се беше разтворил в мрака. Никола се изправи в седнало положение и предпазливо издърпа нагоре ръкава на съдраното си палто, за да стигне до маншета на ризата и да измъкне телчетата. Това поне обясняваше разсеяността на Макоб. Никола би предпочел Мадлин да беше потърсила безопасност на повърхността, вместо да вилнее със сферата в леговището на Макоб, но също така предпочиташе да не става централен елемент в следващото некромагско заклинание.

Не му беше лесно да се справи с телчетата с оковани китки, но и

преди беше измъквал ръцете си от белезници и този път оковите се освободиха само с цената на малко ожулена кожа. Никола се изправи твърде рязко и трябваше да се подпре на стената на криптата, защото подът под него се разлюля и полезрението му се сви до тъмен тунел. Когато погледът му се проясни, той потри слепоочията си като си мислеше това като нищо щеше да стане проблем.

Веднага щом можеше да вижда, той залитна към постаментата и се подпря на него. Провери пистолета си, но той беше празен и от джобовете на самото му бяха взети и допълнителните амуниции, както и сгъваемия нож и всичко останало, което би могло да послужи за оръжие. Бяха му оставили кибрита и другите предмети, които можеха да влязат в употреба, само че не точно сега. Той пхна пистолета в джоба си с една псувня под нос, след което вдигна поглед към сферата, увиснала на мрежата над трупа. Унищожението ѝ навярно щеше да означава огромна загуба за напредъка на човешкото познание, но нямаше да я остави на Макоб.

Откъм вратата на криптата се чу звук, тихи стъпки. Никола вдигна поглед и видя на вратата някакъв мъж, насочил към него пистолет. Беше едър, приблизително на възрастта на Никола, с мазна сива коса и грубо червендалесто лице, със съдрано и мръсно сако, което някога беше изглеждало добре. Единият от колегите на Доктор Октав, помисли Никола. Освен кочияша е имало още двама. Навярно Макоб беше взел оцелелите вампири със себе си и беше оставил само това последно човешко същество да охранява затворника. Сигурно вече изнемогваше откъм вампири; още от началото броят им е бил ограничен, а сферата на Арисилд доста бързо се беше погрижила да ги прочисти. Очите на мъжа бяха безжизнени, но пистолетът в ръката му не трепваше. Никола каза:

– Не му трябвам мъртъв.

Това не беше съвсем вярно, но този тук нямаше вид на човек с достъп до всичките му помисли.

Той направи движение с пистолета, което означаваше Никола да се махне от подиума. Очевидно трупът беше много важен за Макоб; беше преодолял смъртни препятствия, за да се сдобие с него, а и липсващият череп явно все още го тревожеше. Дори в методите на некроманта да имаше лудост, не тя бе онова, което направляваше постъпките му. За всичките му действия имаше причина. Навярно не причина, която може да се нарече „разумна“, но въпреки това, причина, помисли Никола, подчинявайки се на жеста на мъжа и отстъпвайки назад към стената.

Когато стигна до нея, той се извърна внезапно, пресегна се и грабна една факла. Рефлексите на мъжа бяха забавени, без съмнение в резултат на онова, което беше сторил с него Макоб, за да го подчини на волята си; той тъкмо вдигаше пистолета, за да стреля, когато факлата се приземи върху трупа. Прогнилото облекло незабавно подхвана огъня.

Настъпи миг на колебание, след което мъжът се хвърли към подиума. Измъкна оттам факлата, пусна я на земята и, забравил за всичко останало, започна да задушаваше огъня по запалените дрехи. Никола тръгна напред и взе един камък от пода. Мъжът се обърна тъкмо когато беше стигнал до него и отново вдигна пистолета. Никола сграбчи китката му, за да отклони дулото от себе си и двамата се счепкаха.

Никола изпусна камъка, като се опитваше да държи пистолета далеч от главата си. Мъжът притежаваше нечовешка сила, но се бореше като автомат, без изобщо да си дава сметка за собствената си безопасност. Никола тъкмо беше успял да извие ръката му и да го притисне до стената на криптата, когато някъде над главите им се разнесе вой.

Не, Макоб не беше взел всички вампири със себе си. Бързият поглед нагоре показа на Никола как две от съществата се изкачват през процепа в купола и се спускат по стената надолу с главите. Той освободи едната си ръка и удари мъжа в челюстта. Главата му отхвъркна рязко назад и той се просна на земята. чу как пистолетът изтрополява някъде на пода, но вампирите вече се устремяваха към него и нямаше време да го търси. Втурна се към вратата на криптата. Щом излезе в полумрака, той изтича към подиума и без да се замисля, се спусна в лабиринта от проходи между криптите. Вампирите се придвижваха твърде бързо и в най-добрия случай разполагаше само с няколко секунди преднина.

чуваше ги зад себе си, блъскащи се в стените, издаващи нечовешки писъци, в които обаче, се съдържаше твърде човешка ярост. Претича покрай една редица от крипти и видя някакъв проход в каменната стена. чак когато скочи в него и попадна в почти пълен мрак, осъзна, че се намира на твърде ниско място в пещерата, за да може това да е част от какакомбата и че е скочил в някаква напълно непозната територия.

Вече не можеше да се върне. Продължи да бяга, препъвайки се в полузаровени препятствия, удрайки се в стените, знаейки, че ако падне, ще връхлетят отгоре му за секунди. Видя пред себе си огромно петно то мрак и разбра, че това е дупка. По скалата зад него драскаха нокти и той скочи с дива ярост, без дори да спре, за да прецени разстоянието или да се стегне.

Удари се в отсрещната стена, не успя да се задържи за хлъзгавия

камък и се плъзна надолу. Улови се за ръба на цепнатината, краката му намериха опора в някакъв наклон, осеян с ронещи се отломки и камъни. Внезапният скок го остави без дъх; не беше повярвал напълно, че това беше дупка, докато не усети под себе си студения въздух, вместо твърда земя. Вампирите виеха почти непосредствено над главата му, затова той разтвори отмалелите си пръсти, които стискаха ръба и се остави да се плъзне надолу.

Вампирите отново се бяха опитали да нападнат Мадлин и сферата ги беше унищожила. Съществата се бяха повлекли след нея неохотно, сякаш някой ги беше принудил да го сторят. Оттогава насам нямаше чувството, че някой я следи.

Беше почти готова да се разплаче от облекчение, когато намери тунел, който водеше нагоре. Наклонът беше стръмен, затова уви сферата в шала и го завърза на врата си. Превръзката не беше особено сигурна, но освобождаваше и двете ѝ ръце и правеше катеренето по прохода много по-лесно.

Тунелът я изведе отново над пещерата с криптите, на един приличен участък от пасажа Краката я боляха от стръмното изкачване. Входът на пещерата трябваше да се намира вдясно, над балкона, ако беше запомнила добре. Видя премигващата светлина на факлите, дима в застоялия въздух, проникващ през процепите в стените на голямата крипта в центъра. Какво прави Макоб там? зачуди се тя. Не, не мисли за това, просто си върви по пътя, сега, когато още можеш да го сториш. Сферата я правеше донякъде неуязвима.

Тя се промъкна през затрупания и пропаднал проход, наведе се, за да не се вижда иззад онова, което беше останало от балюстрадата и бавно тръгна напред, макар че я беше страх. Когато се приближи до мястото, където според нея пасажът излизаше пред криптата, видя в светлината нещо странно. След миг очите и доловиха проблясъка на друга факла, която гореше до входа на криптата откъм тази страна на пещерата.

Тя продължи, но онази факла я тревожеше. Стигна до балкона и с облекчение видя, че на входа на криптата не се виждаха охраняващи я кадаври. Още няколко крачки и щеше да се озове в нея и оттам да избяга в канализацията. Тя се поколеба. На един вампир нямаше да му е нужна факла. Всъщност, доколкото ѝ беше казал Никола, те се бояха от огън. Огънят означаваше хора.

Ръцете ѝ лепнеха, гърбът я болеше от падането и никак не ѝ се искаше да умре тук долу. Но ако Никола беше успял да се измъкне, това

можеше да е той. Мърморейки под нос, тя тръгна покрай разрушената арка, извисяваща се напреки на балкона и отново излезе на пасажа. Криптата с факлата беше близо, но имаше препятствие. Един участък от пасажа се беше свлякъл напълно и пропастта беше широка метър или два. Можеше да се подпре на тавана и лесно да мине покрай нея, но отстъплението нямаше да е лесно. Сега виждаше предната част на криптата. По-голямата част от стръмния покрив беше пропаднала, но от двете страни на оцелялата врата имаше статуи на воители с шлемове и пики. Факлата беше забита в хлабините над вратата и тя виждаше, че мазилката и камъните над нея бяха изпаднали, и там се образуваше отвор в криптата. Още едно доказателство: ако бяха искали, вампирите са можели да се изкачат по стената; не е имало нужда да отворят вратата на криптата.

Като стана дума за вампири... Поне три бяха седнали пред зейналата врата на криптата, подобни на безформени купчини парцалаци и кокали. Не помръдваха, нито пък издаваха никакви звуци и тя изобщо нямаше да ги види, ако не беше сигурна, че бяха някъде наоколо. Приличаха на нещастни палета, отритнати настрана, докато някой отново ги поиска

Тя се промъкна предпазливо покрай стената. Вече можеше да види какво става в самата крипта, но тя беше потънала в мрак, а и факелът беше заслепил донякъде зрението ѝ, затова светлината от призрачния лишей се оказваше съвсем недостатъчна. Тя се вгледа напрегнато и ѝ се стори, че долавя раздвижване във вътрешността. След това в един силует пресече стълба от светлина, струяща от отворената врата и сърцето на Мадлин подскочи. Беше Доктор Хал.

Точно това ми трябваше. Тя се отдръпна, докато се озова над вратата и пазачите-вампири и огледа ръба на пасажа. Тук стената беше грапава, така че ако проявеше достатъчно бързина и ловкост, можеше да скочи долу на равното място и оттам на пода на пещерата. Не беше толкова трудно. Не и като да виси на онзи изпуснат впряг в Нимфите. Тя присътпи до ръба и се подготви да скочи, след което се разколеба.

Ами ако така причинеше смъртта им? Нямаше ли да е по-разумно да излезе бързо от катакомбата и да повика помощ? Преди да успее да вземе решение, изпод краката ѝ се отрониха няколко отломки, които шумно се удариха в скалата отдолу. И трите вампира реагираха като един, вдигнаха глави и впериха оцъклените си изпълнени с блясък очи право в нея.

Майната му, помисли си Мадлин. Стигна здраво сферата и скочи.

Тъй като бяха свикнали хората да бягат от тях, нейната атака ги свари неподготвени. Когато се приземи на пода на пещерата, те започнаха да отстъпват, но тя вече долавяше вибрациите на сферата. Когато миг по-късно светлината изригна, тя извърна глава и затвори очи, за да не изгуби привикналото си към мрака зрение.

Светлината помръкна и тя погледна, виждайки три разпръснати купчини кокали, понеже вампирите се бяха опитали да избягат. Не, четирите купчини; един, когото не беше забелязала се е бил спотаил до стената на съседната крипта.

Тя пристъпи към вратата и прошепна:

– Доктор Хал?

– Слава Богу, че си ти – отвърна ѝ гласът му и тя се успокои.

Тя отстъпи, взе факлата и я вдигна, за да огледа криптата.

Ронсард лежеше на земята, а под главата му бе подложено нагънато палто. Лицето му беше неподвижно и с болнав тен, а очите му бяха хлътнали в орбитите си. Бръчките му личаха съвършено отчетливо; досега тя не беше осъзнавала колко беше стар. Лицето на Хал беше покрито с охлузвания, но не изглеждаше толкова лошо ранен, колкото Ронсард.

– Ще се наложи да го изнесеш сам, – каза му Мадлин – Аз трябва да държа това нещо.

Хал вече вдигаше Ронсард като премятеше отпуснатата му ръка през рамото си и го издърпваше нагоре. Тя видя, че тук са само двамата. Нямахте ги нито Никола, нито Арисилд.

– Виждали ли сте някой от другите? – попита.

Хал полу завлече, полу отнесе Ронсард до вратата и Мадлин му направи път и остави факлата. На тях не им беше нужна, а тя нямаше свободна ръка. Хал каза:

– Вашият човек, Крак, беше с нас...

Крак го намерихме; над това място има катакомба, беше там. Изпратихме го да доведе помощ. Надявам се досега да е намерил пътя навън.

Надявам се Никола да не е мъртъв. И какво е сторил Макоб с Арисилд? Нямахте време за догадки. Тя се покачи на скалното стъпало и пое свободната ръка на Ронсард.

Хал теглеше, а тя буташе и така успяха да го довлечат до първата издатина. Мадлин погледна нещастно нагоре към пасажа. Тя щеше да се справи, Хал също би могъл, ако беше сам, но... Но няма да се предаваме точно сега. Тя се хвана за една от балюстрите и се набра нагоре, без да

обръща внимание на злокобния пукот на камъните и на сковаващата болка в рамото си. Наведе се надолу към Инспектора и долови движение с периферното си зрение. Вампири, множество, скачащи от покрив на покрив в морето от крипти. И още нещо зад тях, нещо тъмно, с форма, която не успя различа в полумрака.

Хал проследи тревожния ѝ поглед и изруга гръмогласно. Ронсард избра точно този момент, за да дойде в съзнание. Той се изправи в прегръдката на Хал и каза:

– Какво става, по дяволите?

– Качвай се, – нареди му кратко Хал – И бягай.

Ронсард не понечи да спори, само се хвана за ръката на Мадлин. Тя клекна и в следващия миг той се преметна зад нея. Дишането му беше учестено и затруднено, но в момента не можеха да сторят нищо за него. Мадлин се изправи и му помогна да стане, докато в този момент Хал се качваше след тях.

– Отгук. – Тя посочи към катакомбата – Бързо.

Хал хвана Ронсард за ръката и бързо го помъкна след себе си. Мадлин ги последва без да откъсва поглед от приближаващите ги вампири.

Съществата бяха спрели на покрива на най-близката крипта и ги наблюдаваха втренчено, но не се настъпваха. Ужасът от сферата беше достоен за уважение, но тъмното нещо, което очите ѝ не успяваха да фокусират, все още напредваше и се носеше към нея над покривите, навремени като мъгла, а в следващия момент като нещо далеч по-материално и злокобно.

Стигнаха до пропастта в пасажа и Хал с мъка пренесе Ронсард от другата страна. Мадлин замалко да пропадне в нея, но ботушът ѝ се подпря на ръба и тя се задържа с усилие, след което се обърна и скочи от другата страна.

Свличането ги беше забавило, но не спря преследвача им. Сега тъмното нещо се намираше на пасажа. Един бегъл поглед през рамо разкри на Мадлин, че движение му беше станало по-бавно и отсечено, като на тичащ човек. Сферата под мишницата ѝ бе зловещо тиха. Ако не го спре, сме мъртви, помисли отчаяно.

Стигнаха до изхода към катакомбата. Мадлин хвана Ронсард за другата ръка и помогна на Хал да го избута нагоре по счупените стъпала. Тя се спъна и удари пищялите си в камъка, но почти не забеляза. Нещото почти ги застигнаше; от близостта му я засърбя кожата. Тя бутна Хал и изкрещя:

– Продължавайте.

Извърна се точно навреме, за да го види как прекосява балкона и тръгва по стълбите към тях. Сега беше мъж, виждаше силуета му в полумрака и отблясъците от пещерата. Сферата в ръцете ѝ мълчеше. Явно нямаше да им помогне. Той вече се намиреше на върха на стълбите на една ръка разстояние от нея и тя видя лицето му. Лице на старец, алчно и противно и някак нечовешко, подобно на смъртна маска.

Тогава Мадлин усети, че нещо я разтърсва и избухна изгаряща бяла светлина. Тя премигна и се озова седнала на стъпалата, вторачена в пещерата с криптите и всичко наоколо трепкаше като нагорещена павирана улица в жежък летен ден.

Мъжът не се виждаше никъде. Миг по-късно погледът и улови един неестествено тъмен облак, който се носеше назад към криптите, подобно на листо пометено от вятъра.

Сферата в ръцете ѝ беше гореща и леко вибрираше.

Тя събра мислите си, изправи се на крака и хукна след Ронсард и Хал.

Наклонът бе по-стръмен, отколкото Никола очакваше и той не успя да контролира пропадането си. Успя да се приземи не много безболезнено върху някаква равна скална повърхност. Избърса калта от очите си и успя да се издърпа нагоре, въпреки протеста на изтерзаните си мускули и охлузената си кожа. Премигна нагоре към тесния отвор, но не виждаше вампирите да се спускат след него.

Намираше се на някаква скална издатина над дълбока и тъмна шахта с полегати стени. Имаше лишей, колкото да вижда какво има наоколо. Стените бяха от грапав камък, пропукани и сцепени на места, а на дъното имаше локва зловонна вода. Дали от бледото неестествено сияние на лишея или от замъгленото му зрение, но не можа да прецени размерите на шахтата, а освен това няколко издадени скали му пречеха да види един участък от нея. Наблизо в стената имаше отвор, който изглежда водеше към някаква дълбока пролука. Държа го под око, докато се изправяше на крака. Мястото беше идеално за спотайване на вампири или кадаври.

Стената непосредствено над него беше твърде стръмна, за да се изкачи по нея и той тръгна по издатината, за да намери място, където наклонът не беше толкова отчайващ. Тук долу изглежда беше пълно с отпадъци от криптата. Спъна с в купчина кости и ритна някакви скални отпадъци, които се разпиляха с толкова сладникав мирис, че едва не повърна.

Над главата му се чу шум, след което го засипа порой от камънаци и един кадавър изскочи от процепа и се втрени право в него. Никола поsegна към пистолета си, но се сети, че беше празен. Той се хвърли бързо към стената и грабна един камък. Успя да види, че съществото е възрастен кадавър, с дотолкова разкривени черти, че едва напомняха човешки, с парцаливи остатъци от дрехи, след което то се хвърли покрай него и се шмугна в дълбокия процеп, който беше забелязал преди това.

Никола се загледа след него и смръщи вежди. Това... не е на добре.

чу как в дъното на шахтата нещо се раздвижва тежко и дращи по камъка. Никола се поколеба, но дори да се приближеше максимално предпазливо до издатината, просто щеше да стане по-добра мишена. Щеше да е по-хубаво да го посрещне опрял гръб на стената, каквото и да беше. Тогава нещото изръмжа.

Звукът бе нисък и плътен, подобен на трошене на скала, но животинското в него не можеше да се сбърка. Отекна в шахтата като тътен от далечен подземен влак. Това не е нито вампир, нито кадавър. Никола долепи гръб до стената и затаи дъх.

Изотдолу се показва нещо и изпълзя от тъмнината. В първия момент се сля с петнистата скална повърхност, но след това различи нещо смътно наподобяващо човешка глава със сивкаво-зеленикава прогнила плът. Откъм скалата над главата му се чу дращене на нокти и Никола неволно помръдна леко, преди да се осъзнае. Остана неподвижен, дори когато върху главата му се изсипа порой от големи и малки камъни. След това видя кадавъра, който изхвърча от прикритието си на издатината отгоре и се втурна по склона.

Нещото отдолу се раздвижи замаяно и изведнъж прие съвсем отчетлива човешка форма. Кожата му беше страшно обезцветена и на места зееше и разкриваше оголени жълтеникави кости. Никола помисли, че това я някаква по-голяма разновидност на кадаврите, докато нещото не започна да се изкачва по склона към онзи, който отчаяно се опитваше да избяга.

Видяно отдалеч, то бе по-голямо от което и да е човешко същество и беше високо шест-седем метра. Придвижвайки се с неестествена скорост, то изкачи склона и хвана кадавъра. Досега Никола беше видял горната част на главата му и то беше застанало доста по-надолу в шахтата, отколкото си мислеше. По черепа му все още имаше провиснали остатъци от коса и от кръста нагоре бе оковано цялото във вериги. Кадавърът успя само да изпищи преди нещото да го разкъса.

Никола започна бавно да се промъква на заден ход към процепа в

каменната стена. Можеше да е задънен проход и можеше да гъмжи от кадаври, но поне беше твърде тесен, за да се вмъкне вътре това. Сигурно беше поредния мъртъв таласъм, като онзи, който Макоб беше използвал за Изпратеното. Навярно беше погребан и отдавна забравен в катакомбата под основите на сегашния град

То изяждаше кадавъра или поне се опитваше. То не разбира, че той е мъртъв, помисли Никола. Гледката щеше да го накара да повърне, ако страхът вече не беше изместил всякакви други емоции. Той стигна до края на издатината и внимателно го опипа с крак.

Нещото изведнъж се обърна, сякаш го беше чуло. Стори му се, че единственото оцеляло око гледа право в него, макар да беше покрито с плътен бял слой; другото око представляваше празна кухня, обградена от оголена черепна кост. Устата му беше зинала и разкриваше изпочупени зъби. Прогнилите устни се свиха в ръмжене. Никола скочи на следващата издатина. чу го зад себе си, когато се приземи и започна да се катери по неравната скала. Усети, че го хваща за палтото, точно когато стигна до ръба на процепа, след което се хвърли напред. Палтото се съдра и той се изтърколи по неравните скали и вонящите отпадъци. Разочарованият вой отекна в тесния проход.

Никола пропълзя няколко метра надолу преди да се обърне и да погледне.

Нещото ровеше около ръбовете на процепа и удряше по камъка, бясно, че е изпуснало плячката. От толкова близко разстояние, лицето му беше дори още по-отвратително, мъртвата разложена кожа разкриваше костите отдолу, а зъбите му бяха като изпочупени жълтеникави кинжали. Видя раната, която навярно го беше убила първия път, огромна дупка отстрани на черепа, пробита сякаш от гюлле или балиста#.

Това би бил позорен край за една авантюристична кариера, помисли си Никола и пое дълбоко въздух, за да се опита да успокои биещото си като камбана сърце. Ръката му гореше и той осъзна, че докато се е катерил е скъсал ръкавицата и я е одрал без дори да забележи. Намери носна кърпа във вътрешния джоб на палтото си и попи кръвта, след което се изправи предпазливо като се опитваше да не обърща внимание на факта, че коленете му все още са омекнали. С наведена глава, за да не се удари в ниския таван на прохода, той тръгна навътре и надолу като се препъваше в костите и другия невъобразим боклук, който покриваше пода.

Беше толкова тъмно и туйфите светец лишей бяха толкова нарядко, че в процеците и дупките в скалите можеше да се крият произволно

число кадаври, но нищо не го нападна. Никола реши, че ще бъде в безопасност докато таласъмът продължава да чопли входа на прохода и ръмжи от безсилие. Все още активните кадаври там долу вероятно се бяха научили кога трябва да се покриват; щяха да стоят мирни и тихи докато онова същество не си отидеше.

Мракът отпред изсветля малко и Никола се насочи натам. Проходът се стесняваше все повече и на места трябваше да прескача срутени канали и да се провира през тесни пролуки. През последната се промъкна с усилие и едва не падна на застлан с каменни плочки под. Откъм отвора проникваше достатъчно светлина, за да види, че това беше стая, построена от дялани камъни, а не просто кухня в скалата. Навярно друг участък от старата крепост. Отворът някога беше представлявал квадратен прозорец, но единият му ъгъл беше разрушен и му придаваше неправилна форма. Беше нависоко в стената и Никола се огледа за дупки в дървената мазилка където да се хване и да стъпи, за да може да погледне вътре.

Наблизо се намираше друг участък от шахтата с размер горе-долу наполовина на този, който обитаваше таласъмът. От едната страна имаше пропаст, която навярно водеше към другата част, а отгоре имаше кръгъл, изкуствен отвор. Никола все още чуваше воя на съществото и драскането по другия вход на процепа, така че поне засега беше в безопасност. По издатините отдолу бяха разпръснати кости, както и множество тела в не много напреднал стадий на разложение, все още облечени в парцаливи дрехи. Никола примигна като видя един блед силует на издатината на няколко метра по-надолу и изведнъж настръхна. Тялото лежеше с лице към пода, но косата беше дълга почти до раменете и беше съвсем светла.

Никола вече беше прекрачил гладкия каменен перваз на прозореца, когато осъзна какво прави. Поколеба се, послуша се за таласъма и чу по редното приглушено ръмжене отекващо в процепа. Наведе се толкова ниско, колкото можа, пусна се и скочи на издатината непосредствено отдолу. Опита се да се придвижи възможно най-тихо и заслиза по скалистия склон, псувайки камъчетата, които ботушите му подритваха. Отблизо видя, че тялото е със съответния ръст и че е облечено в избеляла нощница. Ако не е мъртъв, помисли си Никола. Ако не бяха го убили, когато са го хвърлили тук или все още не го беше убила вековната влага в това място. Стигна до голата скала и клекна до неподвижното тяло, за да отметне косата от лицето му.

Беше Арисилд. Лицето му беше бяло и под очите му имаше

синини, само това видя на светлината на лишея. Изглеждаше мъртъв. Но той изглеждаше мъртъв и преди. Никола го обърна и положи внимателно главата му на земята. По косата му имаше кал и нощницата му беше мръсна и изпокъсана от контакта с влажния камък, но Никола не виждаше никакви нови рани. Дори да имаше дишане, то беше недоловимо, а собственият пулс на Никола така кънтеше, че не можеше да долови този на Арисилд. По дяволите, и двамата със сигурност ще умрем много скоро. Но Ишам беше казал, че Арисилд бил на път да се свести.

Никола го потупа по лицето и разтри вледенените му ръце, докато се опитваше да размишлява. Ишам беше казал нещо и за „пръстен от труп“, който Мадел била махнала. Никола не беше чувал този термин, но си спомни интереса, проявен от Мадел към пръстена, който бе обгорил плътта около пръста на мъртвата жена в Шалдом Хаус. По пръстите на Арисилд не се виждаше никакъв пръстен, но това беше така и преди, когато го бяха намерили в същото състояние в апартамента му.

Никола опипа всички пръсти на Арисилд, като си даваше сметка за илюзиите или за отклоняващите заклинания, след което провери и краката му. Напипа твърда метална халка на кутрето и почти не повярва, че е намерил нещо. Измъкна халката и клекна на пети като наблюдаваше Арисилд с надежда.

Не настъпи промяна или поне видима промяна. Никола погледна пръстена, който беше махнал. Беше обикновена метална халка, без никакви гравирани странни надписи или знаци, но реши много да внимава да не я надене без да иска на някой от своите пръсти. Арисилд все още не показваше признаци на събуждане и в тишината... Тишина. Не чувам таласъма, помисли Никола. Той пхна пръстена в джоба си и сграбчи Арисилд за ръцете, вдигна го и успя да го преметне през рамо. Нямахме понятие от колко време насам беше замлъкнало съществуването; ако имаше късмет, може да се беше разсеяло с още някой претичал покрай него кадавър.

Успя да изнесе Арисилд по склона и до издатината точно под прозореца, но това стана бавно и много трудно. Никола го остави долу, подпря го на стената и пое дълбоко въздух. Сега трябваше да изкачи скалата към отвора с цялата тежест на Арисилд на рамото си.

Понечи отново да го вдигне, но застина, когато чу ронене на камъни откъм отсрещния край на шахтата. Никола остави Арисилд и се огледа трескаво. Видя малък процеп там, където скалата стърчеше от старата каменна стена, а освен това пред него имаше допълнителна издатина, която осигуряваше известно прикритие. Никола видя жалките и доста

скорошни останки на последното същество, което беше потърсило прикритие там и побърза да ги изхвърли, след което стигна толкова близо до ъгъла, колкото можа. Завлече Арисилд със себе си и положи безжизненото му тяло в скута си, а главата му на рамото си. Тук се намираща в пълен мрак и имаха малко повече шансове, отколкото на открито.

Отново се срутиха камъни, след което чу тихо движение откъм далечния край на шахтата. Никола спря да диша и дори да мисли, когато огромният таласъм се появи пред погледа му. Главата му се стрелкаше напред и назад в търсене на жертви. Той знаеше, че тук има нещо живо или поне нещо, което мърдаше и което още не се беше предало.

Никола несъзнателно стисна по-силно Арисилд. Магьосникът изведнъж пое дълбоко въздух. Пробужда се, помисли си зашеметен Никола. Страхотен момент за доказване на правотата на Ишам. Той сведе глава към ухото на Арисилд и с почти беззвучен шепот изрече:

– Не мърдай.

Таласъмът прекоси пода на шахтата, вдигайки облаци прах и мръсотия с чуканите, които му служеха за крака. Арисилд не даде признак, че го е чул или разбрал, но не помръдна повече. Сега Никола усещаше дишането му, дълбоки равномерни дихания, сякаш спеше естествен сън. Навярно това беше някакво междинно състояние преди идването в съзнание. Никой не знаеше колко време щеше да му е нужно, за да се свести или пък за да е способен да направи магия, когато се свести. Мисли, каза си Никола. Измисли някакъв умен начин да убиеш това нещо, защото то няма да се махне, докато не ни намери.

Известно време го наблюдава как души в по-ниските части на шахтата, разритва стари кости, зазира се зад скалните отломъци, върти насам-натам гнусната си глава като куче, попаднало на следа. Суровото желязо и магията убиват таласъмите, помисли Никола и съзнанието му заработи трескаво. А ние не разполагаме с нищо друго, освен с камъни. Можеше да опита да събори отгоре му някоя скала, но не виждаше как ще стане; всички разклатени камъни бяха твърде малки, за да го наранят, а големите бяха твърде тежки, за да ги помести. А и то бе толкова бързо, че съвсем спокойно можеше да се дръпне. Пистолетът му беше празен и безполезен... И направен от стомана, която обаче не представляваше сурово желязо, поне по отношение на магията. Освен ако метнеш пистолета към нещото, вероятно щеше само още повече да го ядоса. Когато ни изяде, може да го погълне по невнимание и това ще му причини известен дискомфорт... А, ето това е мисъл.

Той погледна към кадавъра, който за последно бе обитавал

прикритието им. Краката му бяха откъснати, но по-голямата част от тялото беше цяла. Таласъмът беше в другия край на шахтата и ровеше в една купчина пръст, вдигайки във въздуха облаци прах. Сега или никога. Никола подмести Арисилд и го подпря на стената. Промъкна се покрай него, коленичи до кадавъра и затърси наоколо камък с относително остър ръб. Таласъмът се извърна, привлечен от някакъв слаб шум. Никола застина на място, стисна зъби и напсува упоритостта на проклетото нещо.

То нададе гърлен вой, но изглежда не успя да регистрира местоположението му. След малко отново се зае с ровенето в другия край на шахтата, след като подритна някакъв заоблен камък в раздражението си. Трополенето на камъка заглуши шума, докато Никола обръщаше кадавъра по гръб. Разпра корема му с камъка и се съдържа с голямо усилие да не повърне от смрадта, която се разнесе отвътре.

Таласъмът се обърна и тръгна към техния край на шахтата и вдигна глава, сякаш беше сигурен че е чул нещо или е доловил движение. Никола измъкна празния пистолет от джоба си и го пхна в коремната кухина на кадавъра.

Таласъмът се приближи и отново нададе вой. Никола го изчака да дойде почти отдолу и избута кадавъра през ръба.

Таласъмът моментално се хвърли към него и задраска по скалата, когато кадавърът се удари в склона. Никола се скри обратно в прикритието на пролуката и си помисли, хайде, лакомо копеле, вземи го.

Таласъмът се спря до кадавъра, когато той се изтърколи до най-долния ръб и натъпка разкъсания му труп в търбуха си. Никола се примъкна до стената и седна до неподвижното тяло на Арисилд. Ето. Ако изобщо се получише. Ако се получише навреме.

Мадлин съпроводи Ронсард и Хал съвсем малко по-нататък в катакомбата. Инспекторът се подпря тежко на стената на една крипта. Очите му бяха затворени, но клепачите потрепваха, докато се опитваше да се свести напълно.

– Непрекъснато припада, – обясни Хал след като се изкачи по няколко счупени стъпала, за да се присъедини към тях – Много лошо е ударен по главата.

– Засега сме добре, но не трябва да спираме на едно място.

Мадлин трепереше толкова силно от страх и от паническият полет над пропастта, че зъбите й тракаха. Радваше се, че Хал е твърде разсеян, за да й обърне внимание. Тя вдигна другата ръка на Ронсард и я

преметна през рамото си, за да го понесат отново. Нямаше да е лесно. Беше доста силна за жена, но не можеше да пренесе Ронсард по целия път, дори с помощта на Хал.

– Сферата унищожи ли онова, което ни преследваше? – попита Хал докато вървяха.

– Спря го. Мисля, че не го унищожи.

На Мадлин още ѝ беше трудно да повярва на онова, което видя с очите си. Сферата навярно беше жива, в някаква степен. Тя самата със сигурност не ѝ беше казала да заложи капан на Макоб, ако онова нещо беше Макоб, за да го примами достатъчно близо и тогава да изригне с пълна сила. Това не беше случайност; малката метална топка бе проявила човешка съобразителност.

– Никола трябва да е някъде отгоре пред нас, – добави тя.

Само се надяваше, още да я търси в катакомбата или в тунела, и да не беше решил да се върне назад да погледне в пещерата.

– Аз се изгубих малко.

– Как разбрахте къде да ни търсите?

– Никола се досети. – Дори на това лошо осветление виждаше, че лицето на Хал е напрегнато и изглежда зле. – Как ви довякоха тук?

– Нямам отчетлив спомен, – призна той. – Бяхме в апартамента на магьосника Дамал на Кръстовището на Учените и аз тъкмо бях започнал да го преглеждам. Още изглеждаше в безсъзнание, но повече приличаше на естествен сън, а не на предишното му състояние. След това нещо разби външната стена на сградата. Удариха ме и изпаднах в безсъзнание. Свестих се в качеството си на затворник там, където ни намери ти и оттогава не сме виждали никой друг освен вампирите. чакай. Баба ти и онзи парсиец, Ишам, те също бяха в апартамента. – изрече внезапно Хал. Той се спря, сякаш искаше да се върне назад и да ги потърси. – Те бяха ли..

– Баба ми е мъртва.

Слабата светлина ѝ причиняваше ужасно главоболие; искаше да разтрие очи, но със сферата в едната ръка и Ронсард в другата, просто нямаше как да го направи. Не искаше да мисли за смъртта на Мадел.

– Ишам беше ранен много лошо, но Никола го отведе на лекар, това стана преди няколко часа.

Поне така си мислеше. часовникът ѝ беше забоден на един от джобовете на палтото и беше изпаднал при някое по-рязко движение. Беше го изгубила и заедно с него и всякакво понятие за времето.

– Съжалявам. Баба ти...

Тя поклати глава, за да го прекъсне.

– Никола смята, че този магьосник, човекът, който ни причини всичко това, в действителност е самият Констан Макоб, или неговият призрак, или дух, или нещо подобно.

– Може ли това да е възможно? – измърмори Хал, след което поклати глава, раздразнен на себе си – Какви ги дрънкам? Разбира се, че е възможно.

– Проклетата магия, – изрече внезапно Ронсард с немощен глас – Не смятах тази хипотеза за възможна. Кажете на Валяря...

– Себастиан, пази си силите, – изрече припряно Хал – Не можеш нищо да му кажеш, докато не излезем оттук.

– Кажете на Валяря, – продължи упорито Ронсард, пренебрегвайки прекъсването – че Макоб не е луд. Стигнах до това заключение след като прегледах историческите документи. Хал, ти знаеш...

– Не, не съм съгласен и ти го знаеш, – изрече раздразнено Хал – аз смятам, че е луд, но с един особен вид лудост. Лудите нерядко са доста хитри, но не толкова целеустремено. Лудостта на Макоб не пречи – точно не е попречила на интелигентността му.

– А той вече е мъртъв, затова така или иначе е проблем да го убием. – каза Мадлин – Всичко е наред, Инспекторе, ще кажем на Никола.

Ронсард спря внезапно, пусна Хал и сграбчи ревера на палтото на Мадлин с неподозирана сила. Злобата правеше гласа му учудващо силен.

– Кажете на Валяря, че в кабинета в апартамента ми на Авеню Фонт, под хлабавата тухла от дясната страна на камината има един пакет с документи. Той трябва да ги види.

Хал отново го хвана за ръката и го принуди да тръгне. Инспекторът май отново беше на път да припадне. Той добави:

– Исках да види... Няма нищо общо с това, но той трябва да го знае след като всичко свърши...

– Знаете ли за какво говори? – попита Мадлин Хал.

– Не. – Хал поклати глава – Надявам се да доживеем да разберем.

Тръгнаха обратно към катакомбата с влудяващо бавна скорост, но страхът ги караше да вървят. На входа на тунела към канализацията ги причакваха три вампира, но сферата се справи с тях почти между другото, сякаш след като беше посрещала далеч по-големи предизвикателства, вампирите вече й омръзваха. Ти още малко и ще почнеш да й говориш, помисли си с досада Мадлин.

Тунелът се оказа голямо препятствие за тях, докато Ронсард

изведнъж не дойде отново в съзнание. Той успя да се облегне на Хал и Мадлин можа да запали една от свещите, които носеше в джоба си и да освети тунела след като призрачният лишей изчезна. Докато се приближаваха към канализацията, все по-силната смрад, зловонна и позната, беше добре дошъл знак, че вече са си почти у дома.

Стигнаха до прогнилата врата към стария канализационен канал и Мадлин тъкмо щеше да помогне на Ронсард да се прехвърли от другата страна, когато чуха гласове.

Тя и Хал се спогледаха на бледата светлина на свещта.

– Крак се е измъкнал, – прошепна тя с надежда. Но не чуваше гласа на Никола.

– Ще проверя, – каза Хал – Ти чакай тук със Себастиан.

– Добре – положиха Ронсард на пода, така че да се подпре на стена-та и тя подаде свещта на Хал. – Не се отдалечавай много. Разклоненията и завоите са страшно много и ще се загубиш.

Хал се запъти в посока на гласовете по неравната пътека, а тя седна до Ронсард. След малко помисли, че беше грешка. Краката я боляха от изкачването и тичането в студените и влажни тунели, мускулите ѝ се бяха схванали от това, че беше влачила Ронсард, а ръцете ѝ бяха изтръпнали от непрекъснатото стискане на сферата. Тя подпря глава на мръсната стена и притвори очи; изобщо не беше сигурна, че отново ще успее да стане.

Светлината на свещта се стопи с отдалечаването на Хал и след малко се оказаха в непрогледен мрак. Тогава сферата започна да блести с меко златисто сияние. Мадлин се вторачи в нея. Цветът на светлината наподобяваше този на пламък, сякаш имитираше отнесената свещ. Тя се извърна и срещна погледа на Ронсард. Все още беше в съзнание и погледът му беше ясен. Той се усмихна и каза:

– Умна машинка.

Тогава отново чу гласовете и този път те бяха по-силни. Разпозна Доктор Хал, в чиято интонация се долавяше облекчение, а този, който му отговаряше беше...

– Това е Рейнар – каза на Ронсард.

– Докторе, Инспекторът с вас ли е? – извика някой.

– И Капитан Жияр, – каза Ронсард, разпознавайки с радост гласа – Успяхме.

Къде е обаче Никола, зачуди се Мадлин. Трябва да е бил много пред нас. Ако си беше дал сметка, че е изостанала, щеше да се върне да я потърси и щяха да го срещнат в катакомбата или в тунела. Ако е бил

пред нея, осъзна и изтръпна. Но ако е бил след мен...

Гласовете се приближаваха, докато Хал водеше спасителната група към тях.

– Да, Крак ни каза, – говореше Рейнар – Никола и Мадлин с вас ли са?

Отговорът на Хал не се разбра, но тя чу Рейнар да отвръща:

– Не, не е с нас, вие сигурен ли сте...

Последваха още объркани обяснения, след което Хал изрече замислено:

– Но Арисилд Дамал, болният магьосник, също бе отвлечен. Той и Валяр трябва да са все още тук долу.

Мъжът, когото Ронсард бе разпознал като Капитан Жияр каза:

– Фалие и другите магьосници имат намерение да срутят подземните катакомби. Ако там е останал някой...

– Не можете да ги оставите там, – говореше гневно Рейнар – Никога нямаше да разберете къде е това копеле, ако не беше Никола. Аз отивам да го търся.

– Ще ви покажа пътя. – каза Хал.

– Не, – това отново беше Жияр – Само ще изгубим още повече хора. Мога да задържа Фалие и да им дам време да се измъкнат, но ако чакаме твърде дълго, този некромант ще се измъкне...

Последваха още възражения. Звучеше сякаш Жияр беше взел със себе си доста хора и Рейнар и Хал се намираха приклекчени помежду им. Мадлин погледна към Ронсард.

Изражението на Инспектора беше уморено и изпълнено с горчива ярост. Той каза:

– Бих искал да те придружа, скъпа. Ти си изключителна жена, но малко помощ никога не е излишна – той въздъхна – Мога обаче да осуетя всякакво преследване.

– Благодаря, – прошепна тя, наведе се и го целуна по бузата, след което се изправи – Ще се върна.

Докато прекрочваше през вратата към тунела, чу Ронсард да прошепва:

– Моля се на Господа да се върнеш.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Никола гледаше как таласъмът се шура насам-натам и дере с нокти корема си. Беше изгубил интерес към тях, но отказваше да си иде и да пукне някъде другаде. Изгубеното време всъщност им беше от полза; надяваше се само, че Крак или Мадлин досега са успели да стигнат до повърхността, за да предадат местонахождението на Макоб на подкрепленията, които, поне теоретично, ги очакваха.

Както се бяха сгъчкали тук в процепата, не можеше да разбере дали Арисилд дава някакви признаци на връщане в съзнание. Ако не се съвземеше скоро, Никола нямаше представа какво да прави с него. Не можеше да го остави тук в това състояние. Сега, когато беше елиминирал големия таласъм, не знаеше какви други местни обитатели щяха да се появят и ако Арисилд не дойдеше в съзнание дотолкова, че сам да се защити, да го остави тук би било равносилно на убийство.

– Какво да правя с теб? – измърмори на себе си Никола.

– Мога ли вече да мърдам?

Гласът му беше по-скоро жалък шепот, но тъй като Арисилд проговаряше за пръв път от дни насам, събитието бе достойно за отбелязване. Никола би извикал от облекчение, но само се ограничи да каже:

– Да, но бавно. Онова още е долу. – Той се долепи до стената, за да му направи място – Как си?

– Доста... отвратително, всъщност.

Арисилд успя да се поизправи. Премигна, сякаш дори бледата светлина на лишея му идваше в повече. Лицето му бе ужасно изпито и измъчено, но беше жив.

– И доста объркан.

– Знаеш ли къде сме?

– Мислех, че съм си в къщи.

Арисилд надникна към сновящия отдолу таласъм. Той нададе пронизителен яростен вой и отново започна да дере с нокти корема си като оставяше дълбоки следи в прогнилата плът.

– О, Боже. Отвратително, не мислиш ли?

– Да, меко казано, – съгласи се Никола – Това е таласъм или поне нещо, което е останало от таласъм. Опитях се да го отрова, но понеже съществото е вече мъртво, май ще отнеме повече време, отколкото си мислех.

Арисилд посрещна това налудничаво обяснение с разбиращо кимване.

– Виждам, да. Възможно най-неподходящо. А сега, защо отново сме тук?

– Некромантът, когото издирвах те беше омагьосал с пръстен от труп, това спомняш ли си го?

Замъгленият поглед на Арисилд изведнъж се проясни.

– Някой дойде на вратата. Ишам беше излязъл и затова отворих аз. Беше някакъв мъж, подаде ми нещо... Леле, какъв съм глупак. Това е най-старият трик на света. – Той поклати глава с мрачно изражение. – подаде ми някакъв пръстен и каза, че искал от мен да му кажа къде е в момента човекът, на когото принадлежи. Казах му, че ще видя. Даже ми плати. Съседите от време навреме ми носят такива неща. Пръстенът най-вероятно е имал заклинание, просто, но изкусно, което ме е накарало да си го сложа. Къде беше?

– За мое най-голямо учудване, на крака ти. – каза Никола.

Сигурно опиумът беше направил Арисилд податлив на такива неща. Могъществото му бе неоспоримо в случай на директна атака, но замъглените му сетива го правеха уязвим за по-ловки, индиректни нападения.

– Идеята, всъщност е била доста добра; Ишам е щял да ми провери ръцете. Изобщо не си спомням да съм си го слагал. Но, ако съм бил под влияние на заклинанието, и не би имало как да си спомня. – Той въздъхна. – Предадох доверието ти, Никола.

– Хайде да отложиш обвиненията за малко по-късно, Ари.

Никола размишляваше усилено. Макоб сигурно пак беше сложил пръстена на Арисилд и просто беше хвърлил тялото му тук долу пред отвора на процепа, заедно с нежеланите кадаври. Е, не беше за чудене. Знаеше, че Макоб не храни почит към живота.

Никола отново провери какво прави таласъмът. Изглеждаше все поразстроен и стоеше в отсрещния ъгъл на шахтата. Имаше вероятност да успеят да се промъкнат обратно до отвора и оттам да се доберат до другата страна на шахтата и да стигнат до пътя към външността.

– Можеш ли да се изправиш.

Арисилд се намръщи съсредоточено и направи опит да протегне краката си. Успя с известно усилие да сгъне колене и потръпна от болка.

– Още не. Ще продължавам да се опитвам. Имаме ли ограничение във времето?

– Не можем да си позволим много.

Никола си пое рязко въздух. След като беше престоял толкова време в безсъзнание, Арисилд сигурно се беше схванал ужасно. Каза:

– Слушай сега: този некромант е Констан Макоб и е мъртъв повече от двеста години. Разполага с онова, което е останало от трупа му и според мен използва една от сферите...

– Самият Макоб, Некроманта? Това не е никак хубаво. – прекъсна го сепната Арисилд. След което погледът му внезапно се наостри – Трупът непокътнат ли е?

– Не, черепът го няма. – отвърна Никола. Изражението на Арисилд не беше окуражаващо. – Какво означава това?

– Той се опитва да се върне към живите, поне това е очевидно. Но как? – Арисилд се загледа смръщено някъде в далечината. – Подредбата на планетите е абсолютно неподходяща за такъв вид... чакай, не съм в безсъзнание от месеци, нали?

– Не, не. Само няколко дни.

– Значи е така. – Арисилд отново изпадна в размисъл, след което изведнъж попита – Каза, че една от сферите е в него. На Едуар. Коя?

– Онази, за която му е помогнал Иламирес Роан. Доктор Октав изнудил Роан да му я даде.

– Роан да е помагал на Едуар? Нямах и най-малко понятие... – Когато осъзна напълно смисъла на новината, Арисилд изруга невярващо. – Това копеле Роан. Дори не предложи да свидетелства в полза на Едуар. Знаех си, че е лицемер, но чак толкова...

– Знам. – изрече Никола с презрителна гримаса.

Арисилд прокара треперещи пръсти през косата си, сякаш се опитваше да подреди мислите си.

– Какво прави тази сфера?

– Не знам, Ари. Надявах се, че ти ще можеш да ми кажеш.

Никола леко повиши глас от раздражение и той побърза да намали децибелите, поглеждайки към таласъма, за да се увери, че не беше привлякъл вниманието му. Той не гледаше в тяхната посока, понеже беше зает изцяло с желязото в корема си.

– Не, нямам никакво понятие – увери го Арисилд – Предполагам, че е било някакъв по-ранен опит. Роан, хъм. Е, щом не е последната, която направи Едуар, онази, за която аз му помогнах. Дори самият той смяташе, че тя е повече отколкото си е представял. – Арисилд кимна на себе си – Ако тя беше в некроманта, наистина щяхме да имаме неприятности. – Той вдигна поглед и видя физиономията на Никола. – Ох.

– Най-голямата от Колдкорт, черупката с цвят на мед ли? – попита

неохотно Никола.

– Да, точно тя. – Арисилд се разтревожи. – Тя ли е в него?

– Не, в Мадлин е. Тя слезе тук долу с мен, но се разделихме и тя се измъкна. Поне се надявам да се е измъкнала. – Никола отново погледна с безсилие таласъма – Изобщо не успях да я потърся.

– Добре поне, че не е в този Макоб. Предполагам, че изобщо не трябваше да я създаваме, но вече е малко късно за съжаления, нали?

– Какво прави тя? – поиска да разбере Никола.

Радваше се, че Арисилд е жив, но същевременно изпитваше желание да удари главата на магьосника в най-близката скала.

– Не е лесно да се каже. – Арисилд махна настойчиво – По малко от всичко, поне така си мисля, ако съдя по заклинанията, които Едуар искаше да вложи в нея. По онова време си мислех, че той знае за магията повече от мен, въпреки че така и никога да не можа да направи магия. Сферите трябваше да позволят на всеки да прави заклинания, дори на хора без талант и без способности в магията. Всичко се основаваше на теориите на Едуар за начина на работа на етерната равнина. Той смяташе, че всички имат някаква способност да долавят присъствието на магически явления...

– Дори това да се случва на подсъзнателно ниво. Да, казвал ми го е.

Никола беше слушал всичко това в подробности преди смъртта на Едуар. Той смяташе, че само хората със свръхчувствително възприятие за магията, които я възприемаха на съзнателно ниво, можеха да се научат да бъдат магьосници, но и че всеки я осъзнава по някакъв начин.

– Но Роан каза, че сферите работят само за някой с поне малък магически талант, независимо какво е искал Едуар.

– Да. Едуар беше разочарован. Те така и не се получиха както ги искаше. Но Мадлин има известен талант, би трябвало да може да я управлява. Ако може да ѝ даде известна насока, сферата сама ще свърши останалото – Арисилд се замисли – Този Макоб – той е мъртъв, казваш? Не е възможно да остава в равнината на живите и да използва силата си без някакъв вид съдействие. Ако в цялата работа няма замесен друг магьосник, значи тук го задържа сферата, която е взел. Ако Макоб я използва по предназначението ѝ, това е все едно да има до себе си друг жив магьосник, който прави заклинания за него и му е напълно подчинен. Ако успее да принуди духа си да насели отново тялото му, той повече няма да има нужда от сферата, но тя ще го направи... ами, ужасно мъгъщ. – Арисилд изрече това с извинителен тон, сякаш вината беше негова. – Сферите изглежда придават на притежателя си, поне до някаква

степен, могъществото на магьосника, спомогнал за създаването им. Аз вложих най-добрите си заклинания в последната, за която помогнах на Едуар. Всичката машинария вътре, онези лостчета и нещица, те помнят заклинанията. Едуар ми го обясни, но аз така и не го разбрах.

– Значи ако Макоб се върне към живот, освен собствените му възможности, които никак не са за подценяване, сферата, която притежава в момента ще му даде на всичкото отгоре и могъществото на Иламирес Роан, Ректор на Лодун?

– Ами, да.

– А ако сложи ръка и на сферата, която в момента е в Мадлин, ще притежава и твоето могъщество?

– Ами, да, но не такъв какъвто съм сега, ако ме разбираш. А какъвто бях тогава, когато я направих. Преди да затына в малките си неприятности, ако разбираш?

Никола бе твърде зает с други мисли, за да забележи, че Арисилд за пръв път изобщо споменава, макар и косвено, пристрастеността си към опиума. Той каза:

– Какъвто беше тогава, в разцвета на силата си?

– Ами, да.

– Но по какъв начин може да измъкне изобщо черепа от двореца? Той е защитен от пазителите. Освен ако...

– Да?

Никола поклати глава, изпълнен с безсилие.

– Макоб, ако не друго, поне е бил гений в сътворяването на нови заклинания. С всички тези мъртви таласъми наоколо...

Арисилд кимаше.

– Да, не бих се обзаложил, че няма да намери начин за заобикаляне на пазителите.

За момент се изкуши да съсредоточат усилията си да намерят другите и да се махнат, като оставят Фалие и Жияр да се разправят с Макоб. Но изборът би бил тъп; ако Макоб се върнеше към живота, нямаше да остави жив никой от онези, които се бяха изпечили на пътя му. И проклет да съм, ако му позволя да използва уреда на Едуар, за тази цел. Никола изруга тихо.

– Не знам какви са му намеренията, но аз трябва да го спра.

В главата му започна да се заражда идея, но не беше сигурен дали изобщо е поне донякъде изпълнима. Той извади от джоба си пръстена от труп.

– Колко изкусно е това заклинание, Ари? Може ли да заблуди

Макоб?

Арисилд разгледа пръстена с присвити очи.

– Възможно е. Заклинанието е много добро, предназначено да заблуди могъщ магьосник. А ако вниманието на Макоб е заето с нещо друго, да речем с осъществяване на други трудни заклинания...

Погледите им се срещнаха. Този на Арисилд беше тревожен. Той каза:

– Трябва да си много предпазлив.

– Предпазлив ли? Искаш да кажеш самоубийствено бърз, нали? – попита леко усмихнат Никола – Ти ще се справиш ли, ако те оставя тук? Има вампири и онези кадаври, за които ми каза. Ще успееш ли да се опазиш?

– О, ще се оправя. – Арисилд му махна успокоително, като че ли Никола го оставяше в някое кафене на „Цветна“ и единственият проблем беше след това да намери кабриолет, с който да се прибере. – Тръгвай. Аз тръгвам след теб веднага щом мога.

Никола се измъкна от процепа и внимателно се изправи в цял ръст като държеше таласъма под око. Той обикаляше на едно място в далечния край на шахтата, залиташе като пиян и ръмжеше на сенките и бе твърде далеч от мисълта да му обръща внимание.

– Никола, – изрече припряно Арисилд – Пази се. Той е могъщ магьосник, но да знаеш, че аз те смятам за по-добър стратег и тактик от него.

Никола нямаше време да се замисли над тази оценка. Кимна на Арисилд и започна да изкачва стената.

Никола бе отчел възможността вампирите все още да го причакват горе в тунела, но просто не знаеше как да постъпи в такъв случай. Докато огромният таласъм все още бродеше безцелно наоколо, нямаше възможност на търси друг изход от шахтата.

Отправи се към процепа в другата част на шахтата и оттам към издатината в основата на склона. Пукнатината в горната му част се виждаше като черна кръпка на неравния камък и май оттам не надничаха никакви вампири. Започна да се изкачва.

Когато стигна догоре, го боляха раменете, а пръстите му кървяха изпод онова, което беше останало от ръкавиците. В този тунел беше твърде тъмно, за да разбере дали някакви вампири го причакват или не, но не чуваше наоколо никакво раздвижване. Той се набра на ръба на цепнатината и се свлече задъхан на пода на тунела, Ако вампирите се

появиха сега, дори нямаше да има борба. Измина време преди Никола да се извърти и да се изправи на крака. За да стигне до тунела, се налагаше отново да прескочи процепата, но след като се полута известно време в тъмното, откри, че на отсрещната страна има достатъчно широк ръб, покрай който можеше да се промъкне с минимална опасност да полети надолу с главата обратно в шахтата. След като го стори, продължи да се придвижва с опипване, докато относително ярката светлина на лишея в основната пещера стана видима в края на тунела. Там спря, долепи се до стената и направи опит да събере мислите си.

Осъзна, че, спрямо катакомбата се намираше от онази страна на пещерата, откъдето не трябваше. Плесенясалите стени на близките крипти му пречеха да вижда останалата част от пещерата, но от отразената от покрива светлина, разбираше, че са запалени още факли, най-вероятно около централната крипта. Макоб сигурно се подготвяше да действа. Трябва ми изглед към онова, което става там.

Той тръгна покрай ръба на пещерата обратно към изхода като прескачаше по пътя си отломки от изпочупени статуи. Когато стигна до другата страна, откри една ниска крипта близо до стената, където можеше да заеме позиция. Той скочи, хвана се за камъка и издрапа по покрива. Оттук виждаше централната крипта.

Факлите осветяваха миниатюрното укрепление и изящните зъбери хвърляха сенки с причудлива форма върху големия пропукан купол. Постаментът беше празен, ако не се броеше някаква странна сянка отгоре му. Не, не беше сянка, помисли Никола. Потърси в джобовете си малък бинокъл. Когато погледна през него видя прислужника на Октав, застанал близо до вратата на криптата и фактически върху самия подиум... Върху светлия камък имаше тъмни фигури, вероятно от сажди. Повечето от тях се губеха в сенките, но онези които виждаше му бяха достатъчни, за да разбере, че Макоб подготвя извършването на заклинание.

Зад него се чу срутване на камъчета и Никола се извърна стреснато. На издатината отгоре, точно под пасажа стоеше един тъмен силует, който му махаше настойчиво.

– Мадлин – пое си дъх той.

Не знаеше дали да изпита облекчение, че тя е добре или да се ядоса, че още не се е измъкнала оттук. Той се изправи и се запъти към ръба на покрива.

Мадлин скочи и той я подхвана, след което и двамата клекнаха. Прегръдката им бе прекъсната, когато нещо твърдо и метално удари

Никола в ребрата. Той я отдръпна на една ръка разстояние от себе си видя, че е провесила сферата на врата си в импровизирана превръзка.

– Търсим те навсякъде. – изрече тя, останала без дъх.

– Търсите ме?

Мадлин погледна надолу към сферата и поклати отнесено глава.

– Исках да кажа, че аз те търся. Намерих Ронсард и Хал и ги изведох навън.

– Браво. Какво правиш пак тук, тогава?

– Дойдох да те търся, ти какво мислиш че правя? Трябва да изчезваме веднага. Фалие има намерение да срине пещерата.

Никола поклати нетърпеливо глава.

– Нищо няма да се получи. Макоб знае, че изпратихме Крак за помощ и знае какво ще направи Фалие. Много е вероятно самият той да иска да унищожат това място. Тогава всички ще решат, че той е мъртъв и ще бъде свободен да прави каквото си иска.

– Никола, трябва да се махаме веднага. – настоя Мадлин.

– Намерих Арисилд.

Той ѝ разказа за шахтата и за пръстена от труп.

– Арисилд каза, че Макоб може да се върне към живота. Със сферата, която Макоб вече притежава, той ще бъде по-могъщ от когато и да било.

– По дяволите, Никола – Мадлин отметна гневно косата си. Лицето ѝ бе ужасно издрано, виждаше го дори на тази светлина. Тя изпъшка раздражено – И Макоб ще започне да ни преследва, така ли? Понеже знаем твърде много за него.

– Няма да приеме с умиление цялото това вмешателство, дори не си го помисляй.

– Видях го, когато намерих Ронсард и Хал, докато бягахме, – каза тя, с глас, който издаваше, че споменът не беше приятен. – Вярно е, няма да ни прости. Е, добре, какво можем да направим?

– Имам план. – Това беше истина. – Само че не знам дали в действителност ще сработи. – Това за жалост, също беше истина.

– Какъв?

– Арисилд каза, че ти можеш да управляваш сферата, ако се опиташ. Каза, че ако просто ѝ дадеш насока, тя сама ще свърши останалото. Искам да я накараш да те прикрие с илюзия, толкова силна, че Макоб да не я прозре и дори да не разбере, че съществува.

– Но...

– Не, изслушай ме. Ще влезеш в онази голямата крипта, където

Макоб държи тялото си. Ще му сложиш пръстена от труп, но не на някой пръст, а на едно от ребрата. – Само се надяваше Арисилд да е бил прав и Макоб да не успее да долови собственото си заклинание, докато не стане твърде късно. – Тогава, когато духът му се всели повторно в тялото...

– Заклинанието на пръстена ще подейства и той ще се превърне в жив труп, какъвто беше Арисилд. – Тя кимна нетърпеливо. – И той ще бъде вътре в него и, за да се махне ще е нужна операция. Но, Никола, всеки магьосник може да прозре през илюзия. Дори лаик може да я прозре, ако знае за съществуването ѝ, а Макоб ще е нашрек точно за нещо такова.

– Знам. Аз ще му отвлека вниманието.

– Как? Като отидеш на сигурно самоубийство ли?

– Горе в катакомбата има някои много подходящи за отвличане на вниманието неща.

– Светилната газ, дето капеше по стената ли?

– Да.

На слабата светлина му беше трудно да разгадае изражението ѝ, но май не изглеждаше много щастлива.

– Можеш ли да накараш сферата да те прикрие с илюзия?

– Знам заклинанието. Мадел ме научи на него преди години. Ако сферата действа така, както казва Арисилд... Тя погледна встрани. – Така си мисля – Тя изпусна въздух – Но това не ми харесва.

– Само този път, – каза Никола и се почувства като предател.

Преди колко дни ѝ беше казал, че никога няма да я моли да използва магическия си талант, освен ако самата тя не пожелае?

– Гледай само да не те убият и всичко да се окаже напразно, – изрече тя с досада – Ето, вземи пистолета. Аз нямам свободна ръка за него.

Докато тя изваждаше резервните патрони от джоба си, Никола си помисли да ѝ каже да не остава повече тук, ако номерът му не даде желания ефект. Искаше да бяга без да чака Арисилд или него. Но беше убеден, че само щеше си изхаби приказките на вятъра, понеже тя така или иначе правеше онова, което намереше за добре. ядосан от осъзнаването на тази истина, той каза:

– Дай тогава да приключваме с тази работа.

Мадлин кимна, но когато Никола понечи да се изправи, тя го сграбчи за косата и го целуна. Прегръдката бе неочаквана и Никола загуби равновесие и тупна тежко на задните си части. Мадлин го остави и пропъзля до ръба на покрива, прехвърли се през него и ловко скочи на

земята. Никола прошепна след нея:

– Не тръгвай, докато не започне отвличането на вниманието. И не бъди толкова отвратително сантиментална.

Мадлин приклепна зад криптата, близо до подиума, но така че да не могат да я видят оттам. Долепи гръб до покрития с мръсотия и плесен камък и освободи сферата от превръзката. Взе я в скута си и усети, е тя жужи тихо. Добре, започваме, помисли. Затвори очи и започна закланието за прикриване. Не усети нищо. Магическата формула премина през съзнанието ѝ без приток на мощ, без усещане за прииждащи сили. Твърде много време мина, помисли, докато завършваше закланието и в главата ѝ нямаше нищо, освен собствените ѝ мисли. Твърде много за мен. Мадел, естествено, е била права, когато навремето ѝ казваше, че ако не практикува уменията си, ще изгуби и малкото сила, която притежава. Тя отвори очи и понечи да се изправи.

Застина, когато прахът на пода около нея се раздвижи, и бе отвян сякаш от недоловим бриз. Боже... Заклинанията за прикритие не предизвикваха физическо раздвижване. Тя се съсредоточи и се опита да долови поне малко от онова, което правеше сферата. В следващия миг го почувства. Беше обградена не само от закланието за прикриване, а от затъмнение голямо и малко и от най-различни магии за „пълно заслепение“, някаква много сложна смесица от всички тези неща. По дяволите, защо не съм знаела да го пробвам преди. Кой знае каква майсторка щях да стана. Мадел щеше да е доволна...

Застанала в центъра на този лабиринт от сили, усещайки властта си над тях, макар и само чрез сферата, тя изведнъж разбра, че Мадел сигурно се изпитвала същата интензивна наслада от магията, каквато тя изпитваше от ролите си. Мадлин винаги беше смятала магията за окончателен смисъл на живота и никога не бе имала намерение да постига такава окончателност; но никога не бе мислила за нея като за изкуство само по себе си..

Тя пристъпи внимателно във вън от прикритието на криптата и се придвижи към по-добра позиция. Ако имаше късмет, Макоб изобщо нямаше да разбере откъде е дошъл ударът.

Никола откри място, откъдето пак се покачи на пасажа и намери отново входа на катакомбата. След като порови из пластове вонящи отпадъци, изрови две колелета, които беше забелязал преди това, полузаринати под ръждясал метал и прогнило дърво. Имаше късмет, че бяха

почти цели. Макар вече да не бяха годни да издържат тежестта на някоя каруца, те щяха прекрасно да свършат онова, което беше намислил.

Той напълни шишето, останало от парсийския парфюм, със светилната газ, стичаща се от стената, след което привърза двете колелета с една ръждясала верига. Палтото му бе твърде подгизнало от водата в канализацията, за да му свърши работа, затова уви самото си в сплиците на колелото, заедно с парчета дърво и парцали от една отворена крипта. След като разположи вътре на равномерни интервали резервните патрони, които му бе дала Мадлин, напои всичко със светилна газ и беше готов.

Никола извлачи колелото надолу по стълбите и оттам на балкона. Клекна зад прикритието на изпочупената балюстрада и провери за последно револвера. Беше оставил достатъчно патрони, за да презареди веднъж, но не повече. Отвлечането на вниманието трябваше да бъде възможно най-отвлечащо и ако не успееше, се съмняваше, че ще има време да презареди.

Надникна предпазливо над балюстрадата и видя, че на подиума кипи оживление. Оцелелите вампири се бяха събрали на покрива на криптата, като пасмина много грозни гълъби. Долу на подиума имаше двама мъже, единият бе онзи, с когото се бе сбил по-рано и някакъв слабават рус мъж, който навярно бе вторият изчезнал прислужник на Октав. По едрият мъж просто беше застанал до окръжността, очертана върху камъка с вид на безволев автомат. Русият прислужник изчезна в една от сенките край стената на централната крипта, след което отново излезе на светло, понесъл нещо, което приличаше на стара метална урна. Той изкачи стъпалата към подиума и я положи точно зад очертаванията на външната окръжност, след което отстъпи назад. Значи Макоб продължаваше с приготовленията, въпреки че нямаше никакви видими следи от присъствието на некроманта. Колко по-лесно щеше да е, ако Арисилд беше тук, но и от него нямаше никаква следа. Никола почувства тревожен спазъм, чудейки се дали магьосникът отново не е бил покосен от немоощта си и пък не е бил нападнат от нещо в шахтата, но в момента нямаше време да го търси.

Все още приклеknал, той изтърколи колелото надолу по пасажа, докато стигна онова място в галерията, където тя извиваше и балюстрадата бе напълно съборена. Оттук пасажът извеждаше покрай стената право към купчината каменни отломки, представлявали някога стъпалата, слизачи към подиума. Той се сниши, подпря колелото на последната оцеляла балюстрада и бръкна в джоба си за кибрит.

Долу, на подиума факлите премигнаха и почти изгаснаха. Русият прислужник се стресна и се огледа, но другият мъж не реагира; просто остана на мястото си, вцепенен и неподвижен. Когато факлите отново се разгоряха, в началото на подиума беше застанал Констан Макоб.

Сенките сякаш залепваха за палтото на некроманта, подобно на живо наметало от мрак, а периферията на шапката закриваше лицето му. Той направи две отмерени крачки и застана пред окръжността. Русият мъж внезапно побягна към ръба на подиума сякаш искаше да намери убежище зад порутените крипти. Макоб вдигна ръка и три вампира скочиха от покрива на криптата и се втурнаха след него.

Те заловиха бягачия човек в края на стъпалата и го извлякоха обратно горе, докато той се съпротивляваше и крещеше. Макоб го посочи без да извърща глава и виковете на мъжа внезапно замряха. Вампирите го пуснаха и се върнаха на покрива, след като оставиха плячката на подиума като неподвижен вързоп.

Ритуалът, какъвто и да беше, очевидно изискваше жертвоприношение. Предполагам, че е справедливост, образно погледнато, помисли Никола, застопори с камък колелото в средата на пасажа и проследи с поглед очакваната му траектория. Ако този мъж беше помагал на Макоб да залавя предишните си жертви, то той със сигурност трябва да е знаел какво очаква него самия. Никола затъкна шишето със светилната газ между една от сплиците и веригата и махна камъка. Мадлин трябваше вече да е някъде там долу, но Макоб не беше реагирал на присъствието ѝ. Но за да стигне до вътрешността на главната крипта, щеше да ѝ се наложи да пресече осветения от факлите участък между входа и подиума и без значение колко могъща бе сферата на Арисилд, това което правеше ѝ беше за първи път и щеше да ѝ е нужна помощ.

Другият слуга, този който през цялото това време бе останал неподвижен като някоя от околните статуите, сега пристъпи напред. Направи няколко крачки по подиума и спря до очертанието на окръжността, където се наведе, за да вдигне нещо. Никола зърна проблясък на острие и разбра, че това беше нож. Навярно бе един от предметите, които другият слуга беше донесъл при подготовката за заклинанието. чудна ирония, помисли си Никола, да накараш човек да подготви собствената си смърт. Съмняваше се обаче, че Макоб беше обмислил този аспект или поне не го бе сторил съзнателно; некромантът запазваше удоволствието си от насилието под маска на безразличие.

Макоб привидно не правеше нищо, но навярно извършваше

заклинание, макар това да не ставаше така, както би си го представил един лаик. Повечето действия протичаха в съзнанието на Макоб. Едрият мъж се беше приближил до другия слуга и се беше навел над него и Никола прецени, че Мадлин е имала достатъчно време, за заеме позиция.

Той се изправи и бутна колелото. Вързаните едно за друго колела придаваха известна стабилност на приспособлението и то се търкулна по пасажа без да се клатушка много. Преди да беше стигнало до наклона и да беше набрало скорост, Никола драсна клечка кибрит и запали дирята от газ, оставена от отвореното шише. Газта веднага подхвана огъня и пламъците плавно поеха към източника на гориво. Напоените с газ парцали се подпалиха и цялата маса избухна в огън, точно когато стигна до онази част на галерията, която се спускаше към повредените стъпала.

Шумът трябва да беше привлякъл вниманието на Макоб. Главата му се извърна към галерията. Вампирите побягнаха по покрива на криптата, скочиха долу, но колелото заподскача по стъпалата и се приземи върху подиума близо до очертанието на окръжността. То се завъртя и падна на едната си страна и вампирите се разбягаха от пламъците. На Никола му се стори, че вижда зад тях някакъв тъмен силует, който претича през осветеното място пред криптата към вратата. Макоб стоеше като вцепенен, със стиснати юмруци и гледаше втренчено пламтящото колело и пиращите вампири. Слугата, който се готвеше да убие другаря си, се отдръпна, поклати глава и се огледа озадачено.

Никола вече тичаше към най-близката дупка в балюстрадата. Той скочи на скалната купчина и оттам на пода на пещерата. По някое време си помисли да открие стрелба към подиума, за да увеличи суматохата, но последното нещо, което искаше в момента, бе да застреля без да иска Мадлин; тя и без това щеше да има достатъчно неприятности, когато огънят стигнеше до напъханите в пакетажа на колелото патрони.

Никола се затича покрай криптите и се озова в откритото пространство пред подиума, точно когато се взриви първият патрон. Поредната ирония на съдбата бе, че той едва не застреля него самия, но само проби ръкава на палтото му и рикошира в стената зад него. Никола се хвърли на земята, докато останалите куршуми се забиваха в криптите, в пода и в подиума. Вампирите пищяха със всички сили и се шураха яростно и хаотично.

На Мадлин и беше нужно съвсем кратко време, за да се промъкне в криптата, да постави пръстена на реброто на трупа и да се измъкне

обратно в сенките. Никола се изправи на крака и се втурна по една от пътеките между криптиите, като се надяваше, че след като го видят, вампирите ще се втурнат да преследват него и ще разчистят пътя на Мадлин.

Вампирите търчаха както се полагаше, но във всички посоки, объркани и ужасени от огъня и експлозиите. Никола се размая и се хвърли да бяга по друга пътека. Тогава нещо го сграбчи за врата. Той се опита да се извърти, но силата, която го държеше беше непреодолима. През съзнанието му светкавично премина сцената на улицата до Фонтенон Хаус: Октав във хватката на онази огромна, всяваща ужас фигура, разтърсен и захвърлен като парцалена кукла. След това видя как най-близката стена се приближава скоростно към него и онова, което усети бе сякаш го блъсна влак.

Не загуби съзнание, но светът се приближаваше и отдалечаваше и всичко стоеше под странен ъгъл. Някои фрагменти от действителността му изглеждаха по реални от други: например неравната повърхност на камъка, в който се опита да се вкопчи, докато нещо го влачеше, болезненото съприкосновение с последното стъпало на подиума.

Там горе дойде достатъчно на себе си, за да разпознае огромния прислужник, който се беше навел над него. Той се нахвърли към него яростно, успя да го удари в челюстта, но ответният удар отново го просна по гръб. Никола отчаяно се опита да се надигне, но мъжът го сграбчи за рамото и го натисна надолу, при което влезе в съприкосновение с повърхността на подиума, с лице към него. Долови с периферното си зрение, че Макоб гледа надолу към него и се помъчи да седне. Натиснаха го надолу и нечие коляно подпря гърба му и макар да се съпротивляваше и да псуваше, не можа да предотврати здравето увързване на китките си. Тежестта се махна от гърба му и Никола се извъртя и успя да седне. Въжетата бяха груби и доколкото усещаше, бяха нови и здрави; можеше по някое време да освободи ръцете си, но нямаше да е скоро.

Макоб го гледаше отвисоко и периферията на шапката закриваше изрза на лицето му. Некромантът изглеждаше по плътен отпреди и около него се носеше полъх като от отворен гроб, отчетливо доловим дори в това влажно и студено място, пропито с непоносими миризми. Каза:

– Нямаше да има никакво значение, дори да беше избягал. Щях да те намеря.

– Знам, – увери го Никола – В това отношение си предвидим.

Макоб вече се извъръщаше, очертанятията на тялото му се разлюляха, понесени като дим, след което отново се материализираха в плътни

контури, когато пристъпи в окръжността. Никола се опита да се освободи от въжетата, макар да знаеше, че е безнадеждно. Това е ужасно притеснително. Той погледна към слугата, който бе застанал наблизко и се вираше в пространството с празен поглед и червени кръгове около очите. Другият все още лежеше върху подиума, неподвижен като се изключеше повдигането и спадането на гърдите му.

Макоб трябва да беше подчинил изцяло телом и духом двамата мъже, но как, Никола нямаше понятие. Никога не бе чувал за заклинание, което до такава степен да заробва човешката воля. Но Макоб беше използвал опиати, за да направи жертвите си податливи на внушение; можеше да е всякаква комбинация от опиати, мозъчна промивка и заклинание.

Макоб вдигна ръка. Слугата взе ножа от мястото, където беше паднал и тръгна вдървено към другаря си, който още лежеше безчувствен на каменната повърхност. Не, не беше безчувствен, видя Никола. Клепачите на мъжа потрепваха. Със сигурност беше наясно какво се случваше.

От тази толкова близка наблюдателна позиция, Никола виждаше прашните вихри в окръжността, раздвижени от невидимите сили, които Макоб привличаше вътре. Движението се концентрира над урната и съдейки по формата на прашните завихряния, потоците от сила сякаш се спускаха към нея по спирала.

Макоб не даде никакъв сигнал с жест, но изведнъж се чу ужасяващ писък. Никола извърна глава и видя как слугата сграбчва за рамото бившия си другар и забива ножа в гърдите му. Разплиска се кръв и мъжът стисна безпомощно пронизващото го острие. Другият слуга се изправи с все още безизразно лице. Вътре в окръжността урната вибрираше. Тя се разтресе яростно, обърна се на една страна и започна да се върти.

Сред тракането на металната урна, Никола долови още някакъв звук. Познат звук. Той извърна глава, преструвайки се, че отвърща поглед от къвящия и умиращ мъж и се опита да чуе звука по-ясно. Беше жуженето и тракането на механизмите, които сферата издаваше, когато попаднеше в обсега на враждебна магия. Никола изруга наум. Мадлин беше наблизко, само на няколко крачки.

Урната продължаваше да се върти, но сега от нея се изсипваше някакво тъмносиво вещество. Не беше прах, нито пепел или поне вече не беше нито едно от двете; изсипваше се като твърда маса, и се завихряше в спирала, докато образува въртящ се стълб почти метър и половина висок. Сега от него се оформяше фигура, сякаш в центъра му бе засипана

статуя и сивият пясък се стичаше надолу, за да я разкрие.

Звукът от сферата се приближи и Никола напрегнато втренчи поглед в Макоб, за да разбере дали той съзнава присъствието му. Некромантът се беше вторачил в кръга и в нещото, което се оформяше от сивия пясък, изглежда вниманието му бе изцяло приковано в тази сцена. Единият от вампирите, който клечеше близо до Никола, бързо се изнесе нанякъде, с подивял поглед, лишен от всякакъв разум, сякаш невидима сила нежно го бе отместила настрана. Никола си пое дъх с облекчение. Беше се страхувал, че сферата ще издаде себе си и Мадлин, ако се приближи на разстояние, от което можеше да удари някое от съществата, но или тя бе успяла да я удържи, или сферата разбираше какво става. Никола се поизправи и протегна вързаните си ръце зад гърба си. Мадлин трябваше да се намира почти там.

В този момент Макоб се обърна към него и Никола видя проблясък в очите му, както и студената усмивка. Никола процеди:

– Той знае, мамка му, бягай.

чу звук от ботуши върху камъка зад себе си, но беше твърде късно. Макоб вдигна ръка и проблесна светлина. Никола се дръпна от обгарящата вълна, която опърли лицето му. Обърна се за да погледне със смразено от страх сърце, но Мадлин стоеше незасегната на откритото пространство под подиума и все още държеше сферата. Той изкрещя:

– Удари го, бързо?

Мадлин трепна. Беше нарушил концентрацията ѝ, за което се наруга. Естествено, тя се опитваше да направи точно това.

Макоб пристъпи нехайно към ръба на подиума. Все още се усмихваше. Каза:

– Тя не може да ме удари. Уредът е предназначен само за отбрана.

Мадлин и Никола се спогледаха. Можеше да е блъф, но обясняваше до голяма степен поведението на сферата. Освен това би било точно в стила на Едуар да вгради такова условие, помисли мрачно Никола.

– И той не може да те удари, – каза ѝ Никола – Ако го направи, собствената му сила ще се обърне против него. Просто си тръгни.

Макоб обаче можеше да заплаши да го убие, но Никола се надяваше искрено, че този аспект на ситуацията ще убегне от мисълта на некрманта.

Мадлин трябва да беше осъзнала другата възможност, което Никола не бе посмял да изрече на глас. че ако успееше да се приближи заедно със сферата, така че тя да обхване и него, тогава Макоб нямаше да може да навреди и на двама им. Тя се хвърли напред и стигна почти до

последното стъпало на подиума, когато залитна назад, сякаш бе отблъсната от невидима стена. Успя да си възвърне равновесието и изруга гръмогласно.

Макоб каза:

– Барьерата е около нас.

Той направи жест, включващ Никола, окръжността и нещото, което в момента бе приклекло в нея, изнервените вампири и криптата-крепост, поробения неподвижен слуга и лежащия сред локва кръв мъртъв мъж.

– Това също е чист вид отбрана. Сферата няма да реагира.

Той се обърна отново към съществуващото в окръжността. То представяше сива сбръчкана фигура с човешко тяло, но с хищно извити ръце и трипръсти крака. Главата му представляваше триъгълен клин с потънали дълбоко в орбитите животински очи. Макоб отново замахна и съществуващото изчезна.

– Ти го изпрати в двореца, – каза Никола.

Даваше си сметка, че Мадлин се лута покрай подиума и се опитва да намери пролука в магическата бариера. Ще трябва да го направя по трудния начин, помисли си. Срещна погледа на Макоб. Мислиш, че не съм способен да го направя, нали?

– Това е таласъм, но вече е мъртъв, така че пазителите няма да го спрат.

– Правилно, – каза Макоб. Изражението му бе на нормален човек, спокойно, почти изпълнено с душевен мир. – Ще си върна работата си и живота си. Всичко, което ми бе отнето. Ти загуби.

– Може и така да се каже., – отвърна Никола.

Но ще сгреша. И най-добрите грешат. Номерът е да се възползваш, когато това се случи.

Мъртвият таласъм отново се материализира в окръжността с такава бързина, че окоето почти отказа да я възприеме. Никола не осъзна, че го вижда, докато той не пристъпи и не подаде на Макоб едно ковчеже от слонова кост.

Макоб го отвори, като дори не си даде труд да погледне пратеника си, който се разпадна обратно на прах и пепел. Некромантът отвори ковчежето и извади предмета, който се намираще в него, жълтеникав череп, с кристали, поставени в очните орбити. Макоб повдигна вежди и каза първото нещо, подобно на хумор, което Никола бе чувал досега от него.

– Негово Величество Рожер винаги е имал долнопробен вкус.

Той се обърна и сърцето на Никола почти спря. Господи, не, той

трябва да го сложи при останалите кости. Ще види пръстена. Тогава слугата пристъпи и взе черепа от Макоб, след което го понесе към криптата. Докато мъжът минаваше през тъмния коридор на криптата, Макоб погледна Никола и каза:

– Имах намерение да използвам него за финалното си усилие, но мисля, че ще е по-добре да опитам и с двама ви.

– Да, това нямаше нужда да ми го обясняваш., благодаря. – изрече язвително Никола, за да прикрие облекчението си.

Слугата се върна и отново застана мирно на подиума.

Макоб отново се обърна към окръжността. Очевидно я използваше като фокус и точка на застопоряване на силите, които призоваваше. Не направи никакво движение, но слугата се приближи сковано до тялото на мъртвия си компаньон, застъпи го с крак и измъкна ножа от гърдите му.

Тогава Никола осъзна кое го беше поразило, когато за последен път бе погледнал към Мадлин. Тя беше застанала с ръце пред себе си, сякаш притискаше сферата до гърдите си, за да я защити. Но ръцете ѝ бяха празни.

Беше я дала на някого. Някой, който се беше приближил до подиума невидим, беше се промъкнал през бариерата на Макоб без да привлече вниманието му и в момента клечеше наблизко подпомаган от реликвата, сътворена от изгубеното могъщество на младините му. Никола никога през целия си живот не беше се чувствал по уверен в нещо.

Слаб шепот, почти като дихание изрече в ухото му:

– Когато те удари, падни все едно си прободен. Аз ще се погрижа за останалото.

Гласът на Арисилд. Никола прошепна също толкова тихо:

– Не.

Не получи отговор, но почувства как нещо минава покрай гърба му. Арисилд беше променил позицията си. Никола си пое дълбоко въздух. Последното нещо, което искаше, бе да стресне Арисилд, който в момента със сигурност се намираще в центъра на сложна мрежа от заклинания. Едно дръпване на нишка в неподходящия момент и цялата структура можеше да рухне, дори и с помощта на сферата. Прошепна:

– Ако искаш да се отървем от него, остави го да довърши заклинанието си.

Отново не получи отговор от Арисилд. На негово място сякаш да убия слугата на Макоб, както Макоб възнамеряваше да го стори преди на сцената услужливо да се появя аз и така да довърша вместо него

заклинанието му, помисли Никола. Но все пак, по-добре, че не съм Арисилд.

Слугата се приближаваше към него с ножа в ръка и всичко изглеждаше да ще свърши доста по-бързо, отколкото трябваше. Никола нямаше време да се стегне, нито за нещо друго, освен да се отдръпне максимално, когато ножът го прободеше. Падна по гръб, ушите му писнаха и коремът му бе пронизан от разкъсваща болка.

Отгоре му се спусна талаз от мрак и почти веднага отстъпи място на ярка слънчева светлина. Намираще се в градината на къщата, където живееха, когато Едуар работеше в Лодун и седеше на една пейка до глициниите. До него седеше самият Едуар.

Никола се вгледа в очите на приемния си баща и за миг му се стори, че вижда същата отнесеност и целеустременост, така характерни за погледа на Макоб.

Едуар се усмихна, малко тъжно и каза:

– Двете страни на една и съща монета.

– Не, – каза Никола. Дори не искаше да мисли за това. – Ако виждаш капана няма вероятност да паднеш в него.

– А-а, – кимна Едуар. – Помни го.

Някъде отдалеч се чу писък, смесица от сподавена ярост и разкъсваща сърцето загуба.

– Направи го, – каза Никола на Едуар, макар в момента да не можеше да каже кое какво е направило.

Облак засенчи слънцето и светлината започна да помръква. Едуар се наведе напред и каза още нещо, но Никола не чу думите и зрението му се замъгли и...

Отвори очи. Действителността на пещерата, студена, воняща на смърт, с твърдия камък под гръба му, му подейства като удар. Главата му лежеше в скута на Мадлин и Арисилд се беше надвесил над него. Навсякъде имаше кръв и гръдният кош го болеше ужасно. Той си пое дъх и сякаш отново го пронизаха.

Арисилд клекна на пети.

– Така по-става, – каза жизнерадостно. – Макар че бе достатъчно наблизко, нали?

Бледото и изподрано лице на Мадлин бе цялото на петна от сълзи и мръсотия, а очите й огромни и зачервени от дима. Той каза:

– Мадлин?

Тя го подмести от скута си.

– Копеле! Идва ми да те убия.

Звучеше съвсем насериозно. След поредица опити Никола успя да се извърти и да седне.

– Моля, – каза. Гласът му беше дрезгав и той се изкашля. – Помогни ми да стана.

Наложи се помощта и на двамата, понеже Мадлин бе по-изтощена, отколкото изглеждаше, а Арисилд едва ли бе в по-добро състояние от самия Никола. Тялото на последния слуга на Макоб лежеше в локва от собствената си кръв, с прерязано гърло. Трябва да го беше сторил сам, под командата на Макоб, за да подсили мощта на заклинанието.

Щом се изправи, Никола се отправи към криптата, а Мадлин го последва. Тялото на Макоб лежеше на плочата, все още увито в остатъците от дрехите и покрова. Имаше вид на скорошен труп и плътта, макар и обезкръвена и донякъде съсухрена, бе останала незасегната от времето. Клепачите бяха повдигнати, разкривайки кристалите, които Крал Рожер бе втъкнал в черепа на Макоб.

Никола се подпря на плочата и посочи сферата, която висеше отгоре.

– Свали това, ако можеш.

Мадлин се подпря с една ръка на рамото му, намери пролуки отсрани на плочата и се покатери, за да стигне до висящата сфера. Разкъса мрежата едва на втория опит, успя да я хване и скочи долу.

Подаде му я и Никола я пое замислено. Изглеждаше мъртва подобно на другите две сфери, които доскоро стояха складираны в надстройката на Колдкорт. Студена, безмълвна, и неподвижна. Но той трябваше да бъде сигурен.

Сложи я на земята и намери парче камък от плочата. Претегли го замислено на ръка, след което коленичи и закрепил сферата на едно място със свободната си ръка. Мислеше, че ще са нужни поне няколко удара; нямаше да се изненада и ако се окажеше невъзможно. Но сферата се разпръсна на парчета още при първия удар.

Никола се отдръпна, когато навсякъде се разлетяха странни части и парчета метал. По пода пробягаха искри синя и червена светлина, търкаляйки се като мраморни късчета, докато изчезнаха в пукнатините между каменните плочи. Осъзна, че по ръката му се разлива бяла светлина, стичаща се като гъста течност. Беше твърде изненадан, за да се разтревожи и освен това не го болеше. Тръсна ръка и светлината се разпръсна на ситни искри, които изчезнаха във влажния въздух. Стори му се, че чува шепнещи гласове, почти познати гласове. На Роан? На Едуар? Но звукът се разми и заглъхна преди да успее да ги разпознае.

Никола се изправи бавно и погледна към останките на сферата. Сега тя представляваше само купчина отпадъци.

Тогава осъзна, че чува нещо, нисък и боботещ грохот, отекващ откъм един от тунелите. Погледна отново към Мадлин и се намръщи въпросително. От нейното изражение отсъди, че и тя го беше чула. Тя поклати слисано глава.

Тогава земята се разтресе. Спогледаха се и едновременно осъзнаха едно и също нещо.

Мадлин каза:

– Мамка му, това е ...

– Фалие – довърши вместо нея Никола.

Той се запъти към вратата и залитна, когато земята изведнъж се раздвижи изпод краката му. Мадлин залитна към него и двамата се хванаха един за друг и едва не се изтърколиха във от криптата.

Арисилд беше коленичил до размазаната окръжност и тъкмо се изправяше, когато те излязоха. Той залитна, когато земята отново се разтресе и последните амурчета изпопадаха от фронтоната на криптата срещу подиума и се разбиха на парчета върху скалистия под. Мадлин спря, за да грабне тяхната сфера, забравена отгоре на подиума. Когато слезе оттам, Никола ѝ помогна да запази равновесие и двамата се хвърлиха към Арисилд.

Той ги хвана и ги обгърна, за да ги защити от продължаващите сътресения. Погледът му беше далечен и той мърмореше нещо.

– Структурата още е налице, да, разсейването не е било голямо. Мисля, че ще мога...

Никола хвана магьосника за рамото, за да го закрепил и хвана Мадлин през кръста. Балконът и един голям участък от пасажа се пропукаха със страховтен трясък, след което се отцепиха от стената на пещерата и се сгромолясаха върху криптите по периферията. Никола изрече с пресилено спокойствие:

– Ари, дали би могъл...

Мадлин се опита да каже нещо и се разкашля от облака прах, който ги погълна откъм проходите, които се сриваха един по един.

– Да, каза Арисилд – Мисля, че ще мога...

част от покрива падна върху криптата с бронирания рицар и я разби на парчета. – Мисля, че ще е по-добре да го направя, – довърши Арисилд – Мадлин, сферата, ако обичаш.

Тя му я подаде.

– Тя може ли да спре онова, което прави Фалие?

– Не. – Арисилд я вдигна пред себе си с протегната ръка. – Но ако се получи, няма да е необходимо.

Сферата реагираше както винаги и колелцата ѝ се въртяха бясно. човек може да си помисли, че ще се е уморила, след като толкова дълго е удържала Макоб, мина глупавата мисъл през ума на Никола. Но нещото очевидно беше неуморно. Ако Макоб беше успял да се добере до нея...

Върху главите им се посипаха прах и скални отломки. Арисилд хвърли сферата в кръга. Мадлин извика в знак на протест, но вместо да се разбие в камъка, сферата увисна във въздуха, поддържана от концентрираната там сила.

Тя се завъртя навън и навътре, когато Арисилд измърмори.

– Не е достатъчно.

Дочуха пукот, толкова силен, че заглуши тресящите се и разпадащи се стени наоколо. Сферата избухна и над главите им се разлетяха парчета мед. Никола се наведе и придърпа Мадлин към себе си. Дори когато парчетата ги удариха и избухна синя светлина, той не престана да усеща върху китката си желязната хватка на Арисилд, който изведнъж ги повлече и двамата през бариерата и вътре в кръга.

Никола изведнъж почувства световъртеж и след това усещане за пропадане, от което му прилоша. След миг осъзна, че пада, точно в момента, когато се приземи на някаква гладка каменна повърхност. Не стана, помисли си. Още сме тук. Но грохотът на срутващите се стени беше далечен, като едва доловимо ехо, а земетръсът се беше свел до леко потрепване. Никола се надигна на лакти. Цареше непрогледен мрак и се чуваше течаша вода. Каза:

– Мадлин?

Последва секунда тишина, която се проточи цели космически епохи, след което я чу да казва:

– Ъ, – или нещо подобно. Проблесна топла бяла светлина, която се усили и разкри сводестия тухлен покрив и коритото с черна течаша вода на един от новите канализационни тунели. Никола лежеше проснат на издатината, Мадлин беше на няколко крачки от него и седеше и разтриваше главата си. Арисилд се подпираше на стената и светлината идваше от един подобен на бижу глобус, увиснал във въздуха над главата му. Той сведе поглед към Никола и каза:

– Това беше добро попадение. Половин метър вляво и щяхме да се материализираме в стената.

– Благодаря ти за скоростното измъкване, Ари – каза Никола.

Болеше го глава и когато се опита да седне, стомахът му се разбунтува застрашително. Помисли си, че най-сетне може да си позволи да загуби съзнание.

Откъм тунела се чуваха гласове и проблясваха жълтите пламъци на фенери.

– чудя се кой ли може да е? – изрече с умерено любопитство Арисилд.

Който и е, беше твърде късно. Арисилд и Мадлин просто ще трябва да се справят сами, помисли Никола и изпадна в безсъзнание.

ДВАДЕСЕТ И ДВЕ

Никола дойде в съзнание с мисълта, че се намира в собственото си легло. Извъртя се под купчината завивки и посегна да докосне Мадлин. Всъщност нейното отсъствие бе онова, което го разбуди напълно.

Изправи се рязко. Стаята беше пишно обзаведена. Тежка дъбова мебел, инкрустирана с ценна дървесина, гоблен с пасторална сцена, достатъчно стар, за да е висял тук още когато на трона е бил Рожер, също толкова старинни и безценни парсийски килими, постлани небрежно пред камината като прости постелки. Очевидно се намиреше в двореца.

Той изруга, отметна тежкия юрган и се измъкна от леглото. Беше облечен само по ленена ношница. Докато издирваше дрехите си, зърна изображението си в огледалото над камината и възкликна изненадано, защото сметна, че това е някой друг. Едната страна на лицето му беше черно-зелена от охлузванията и дясното му око беше подпухнало и почти напълно затворено. Да, това си го спомни. Ама че кървава красота, помисли горчиво и продължи да търси дрехите си. Дегизирането щеше да се окаже адски непосилна задача.

Докато отваряше и затваряше множеството резбовани и инкрустирани чекмеджета в процес на безплодно търсене, вратата се отвори и пропусна някакъв много благовъзпитан камериер с неодобряващо изражение, придружен на свой ред от някакъв много благовъзпитан и лакей с каменна физиономия.

– Мога ли да ви помогна с нещо, сър?

Никола се изправи.

– Дрехите ми.

– Наложих да унищожим по-голямата част от тях, сър. Бяха... неспасяеми.

Едва ли би могъл да очаква нещо различно, но в момента това го само вбеси още повече. Като се стараеше да изговаря отчетливо всяка дума, той каза:

– Предлагам по този случай да ми донесете нещо за обличане.

Слугата се прокашля. Очевидно хранеше очаквания службата му да се радва на по-голямо уважение от околните.

– Докторите казаха, че не би било разумно...

– Докторите да го духат.

Донесоха му дрехи.

Никола се облече припряно в простия тъмен костюм, който му беше почти по мярка и ботушите, които малко му стискаха. Не беше сигурен дали смайването на слугите се дължи на отказа му да приеме статута си на затворник или просто понеже бяха очаквали от него да прекара по-голямата част от деня в леглото като стене. Мястото, където ножът го бе пробол в гърдите болеше и изглеждаше като ритнато от кон.

Слугите не направиха опит да го спрат, но майордомът се понесе изпълнен с подозрение след него, когато Никола тръгна към преддверието, а оттам в салона и към претъпкания с колони коридор с високи тавани. Там спря, защото забеляза присъствието на двама дворцови гвардейци, които изглеждаха изненадани от появата му.

Това трябва да беше Бастиона на Краля или, може би, на Кралица-та. Дърворезбата по стените със сигурност бе много стара и мраморът в основата на някои колони беше напукан и обезцветен от годините. Тъкмо понечи да се обърне към майордома, за да го попита къде по-дяволи-те се намира, когато видя, че по коридора се задава Рейнар.

Той изглеждаше в далеч по-добра форма от Никола, но физиономията му беше угрижена. Навярно го бяха изпратили, за да окаже някакво възпиращо влияние върху Никола.

– Къде е Мадлин? – попита Никола веднага щом се приближиха на достатъчно разстояние, че да се чуват.

– Тя е добре, обади ми се.

Рейнар го хвана под ръка и го отведе зад една колона, където можеха да разговарят относително насаме, за голямо разочарование на майордома и гвардейците. Рейнар снижи глас и каза:

– Тя си тръгна преди Префектурата да намери теб и Арисилд. Не беше сигурна какъв е статутът ни в двореца и реши, че поне един от нас трябва да остане навън.

Никола кимна.

– Добре.

Стягащото усещане в гърдите малко го отпусна. Жива ли е вън от цялата тази каша. Той се опита да събере мислите си.

– И Крак ли е тук?

– Не, сметнах, че няма да е хубаво да привлича вниманието на който и да е представител на властите. След като ми даде картата и ми каза къде сте, накарах да го отнесат в хирургията на Доктор Брил. За късмет на хората, които го носеха, той бе твърде изтощен, за да се съпротивлява. Тази сутрин ми предадоха, че са го закърпили и се възстановява добре.

– Ами Ишам?

– Той бил толкова добре, че чак седнал в леглото и незабавно настоял да узнае къде сме и какво се е случило, така каза Брил, което означава, че до няколко дни ще се оправи. Той е жилаво старче. – Рейнар се поколеба – Много жалко, че бабата на Мадлин...

– Да. – Никола извърна глава. Не искаше да обсъжда Мадел. – Мадлин каза ли къде ще бъде?

– Не, но ме помоли да ти предам още нещо. Посланието е на нашия код, така че няма половината дворец да разбере за какво става дума. – Рейнар се огледа с нехаен вид, отбеляза дискретно местоположението на гвардейците и снижи още малко гласа си. – Когато ти си бил долу в канализацията и Ронсард е мислел, че няма да оцелее, той й казал, че под паркета в апартамента му имало някакви скрити документи и че тя трябвало да ти предаде да ги вземеш на всяка цена. Надали касаят Макоб, иначе сигурно щеше да ни каже преди това.

Никола понечи да отговори, но се спря, защото го ненадейно го връхлетя спомен. Спомен за един момент, от времето, който никога не се беше случвал. Градината на старата къща в Лодун и разговора с Едуар, докато слушаше яростния вой на Макоб. Последното, което бе казал Едуар, бе ако съм знаел, че това ще ти причини такава болка, щях да ти кажа за писмото. Каза:

– Не, мисля, че знам за какво става въпрос.

– О, – Рейнар изглеждаше леко озадачен. – Ами, това е хубаво, все пак, защото миналата нощ тя отишла в апартамента на Ронсард, за да вземе документите и открила, че мястото е претърсено. Каквото и да е било, вече го няма.

Естествено. Никола притвори очи и изруга. Монтес се придържа към стила си, както винаги.

– Ронсард тук ли е?

– Да, току-що идвам от там, макар да не ме пуснаха да го видя. Според лекарите, ще се възстанови.

Никола се замисли дълбоко. В ума му започна да се оформя идея, макар да имаше някои неща, които първо трябваше да провери. Погледна към мотаещите се наоколо гвардейци и отново се обърна към Рейнар.

– Ти можеш ли да излизаш или и тебе те следят?

Рейнар се поколеба с неразгадаема физиономия.

– Ник, Жияр ми предложи полковнишки пост в кавалерия Първа на Кралицата. Като награда за участието в разкриването на Макоб, предполагам.

– Това е много престижна служба. – каза Никола.

Гърлото му изведнъж пресъхна. Знаеше, че Рейнар никога не бе искал да напуска кавалерията. Той беше военен до мозъка на костите си и още щеше да е на служба, ако не го бяха разкарали по нечестен път.

– Да, служба на Короната и всичко останало. Ронсард също изказа особено одобрение. – Рейнар се изкашля.

– Ти прие ли?

Погледите им се срещнаха и Рейнар се усмихна криво.

– Още не.

– Каква срамежливост. – Никола помълча, след което деликатно попита – Можеш ли преди да го сториш, да изнесеш от двореца няколко бележки заради мен, без никой да разбере?

– Ами, все още не съм офицер на Кралицата.

* * *

Ронсард беше настанен в един апартамент в Бастиона на Краля, пълен с лекари, камериери и служители от Префектурата. Никола тъкмо беше влязъл в предверието, когато вътрешната врата се отвори и се появи Кралицата със свитата си. Никола се опита да се сниши зад един пиедестал, носещ бюста на някакъв отдавна починал владетел, но тя го забеляза и го притисна до близкия шкаф, зад който той се опитваше да се укрие.

– Събудил сте се – каза тя.

Тя го погледна с изненадваща прямота, след което се обърна и разглежда порцелановите статуетки на шкафа.

– Знаете ли къде е? – попита го настойчиво.

Никола си даваше сметка, че не е сторил дължимия по протокола поклон, но след като тя вече го беше притиснала до шкафа, това беше невъзможно. Реши, че поне не е въоръжена нито с котката си, нито с Капитан Жияр.

– Дали знам къде е кое, ваше величество?

– Беше заровено в някой от салоните, в един сандък, който никой не беше отварял от години. – тя го погледна, за да види реакцията му и продължи – Странно, нали?

Той стигна до заключението, че тя говори за черепа на Макоб и че не го обвинява, че е знаел местонахождението му, а се опитва да го представи като любопитен куриоз.

– Не толкова странно, колкото други неща, които се случиха, ваше величество.

Тя обмисли отговора му и кимна на себе си.

– При Инспектор Ронсард ли отивате?

– Да.

Тя вдигна поглед към едрия и добре въоръжен гвардеец от нейната гвардия, който не се отлепи нея, докато траеше разговорът. Той се обърна и изведнъж в тъпата се разтвори пътека към вратата за вътрешните помещения на апартамента. Кралицата отстъпи, за да може Никола да мине покрай нея и да се оттегли с подобаващия поклон.

Никола разбра, че Ронсард е настанен в някой от кралските апартаменти, чак когато влезе в спалнята му. Помещението беше с размери на прилична бална зала, с две големи камини с изящни гравирани мраморни комини. Огромното легло, с тъмносин балдахин, беше сложено върху постамент и до него имаше по-малко дневно легло. Ронсард беше легнал на него, обграден с множество възглавници, Доктор Хал и още някакъв лекар. Хал беше бледен и на челото му имаше голямо охлузване, но иначе изглеждаше доста добре за последните си изживявания. Лицето на Инспектора обаче, бе твърде червено, за да е признак на истинско здраве.

– Не искам да си почивам – изричаше враждебно Ронсард – Просто е абсурд да... А! – Той видя Никола и се изправи седнал – Ето те и теб, момчето ми.

Никола пристъпи до постамента. Зачуди се кой ли от кралете на Ил-Риен беше спал в тази спалня. Надали някой от последните, тъй като мебелировката бе твърде старомодна. Може би Рожер? Напълно възможно, ако се имаше предвид чувството за хумор на сегашната Кралица. Каза:

– Ако можеше да поговорим насаме...

Ронсард погледна към Хал, който въздъхна и посегна за лекарската си чанта.

– Предполагам, че ако споря с теб ще ти навреди дори повече. – каза Хал.

Той направи жест към другия лекар да тръгва и потупа Никола по рамото, докато минаваше покрай него.

След като вратата се затвори след двамата лекари, Никола дойде до леглото и каза:

– Апартаментът ти е бил обърнат с краката нагоре.

– Да, знам. – Приветливото изражение на Ронсард леко помръкна – Разбрах, когато Хал изпрати тази сутрин да вземат някои от нещата ми. Знаех, че не си бил ти, защото твоите хора щяха да знаят къде да търсят.

– Той се сепна разтревожено – Мадлин успя да се измъкне от канализацията, нали?

– Да, но не уважи гостоприемството на двореца.

Ронсард изпусна въздуха си.

– Седни, ако обичаш, и недей да стърчиш като някой екзекутор. Ще ти кажа какво имаше в онези документи.

Никола приседна на ръба на леглото, усещайки напрежението в мускулите си и подобната на шиш болка в лявото слепоочие. Ронсард каза:

– Никога не прекратих разследването на случая, около приемния ти баща. Казвам „около“, защото вече започвам да вярвам, че той се е оказал в него по една зловеща случайност.

Никола кимна.

– Никога не е било лесно непрекъснато да се взема под внимание факта, че некромантията е магия за гадаене и разкриване на тайна информация.

– Да, – изрече тихо Ронсард – Конт Рив Монтес е бил покровител на Едуар Виляр. Конт Рив Монтес е бил свързан, както сочат многобройните улики, при най-различни обстоятелства, с изнудвания и незаконни финансови операции. Две области, в които разкриването на тайна информация би донесло огромни печалби.

– А Едуар е притежавал уред, изобретен заедно с Арисилд Дамал, най-могъщия магьосник в Лодун по онова време, който би позволил дори на дилетант да извърши магия.

– Който е бил предназначен да позволи на дилетант да извърши магия, – поправи го Ронсард. – Доколкото знаем, и както Виляр и Дамал навярно са разбрали веднага, уредът не функционираше точно както се очаквало и за да заработи, властелинът му е трябвало да притежава поне минимални магически дарби.

Никола вторачи поглед в ръцете си, избягвайки пронизателния поглед на Ронсард.

– Монтес сигурно е поискал от Едуар да използва сферата за некромантия, за да открива тайни.

– И Виляр е отказал, не само защото е било престъпване на закона, но и защото не е можел да я използва. Той не е бил магьосник. Понеже самият Монтес е бил лъжец, той не повярвал, че Виляр му казва истината. Но Монтес искал могъществото на сферата. Той е човек, който жадува властта. Сигурно ужасно се е измъчвал, че трябва да зависи от наемни магьосници по отношение на магията. – Ронсард прокара замислено

ръка по края на завивката. – Той е бил покровител на Виляр и не му е било трудно да се сдобие с ключовете от стаите, които Виляр е използвал като лаборатории и кабинети. Една нощ, след като Виляр си тръгнал, той влязъл и направил опит да използва сферата.

– И тя не проработила. – каза Никола.

– Вината, естествено, не можела да е в него, затова пробвал отново. Наел един главорез, който му довел от улицата някаква просякиня и той направил опит да извърши некромантско заклинание като онези от времето на Макоб. И не станало. Затова си излязъл и оставил обвинението да падне върху Виляр.

Никола не каза нищо.

Ронсард се поколеба, след което добави предпазливо.

– Полезно е да знаеш защо нещо се е случило, когато възстановяваш веригата от събития, но това понякога може да замъгли темата. Никой не може да бъде обвиняван, задето е заподозрял приемния ти баща в действително извършване на престъплението, за което беше екзекутиран. Доказателствата бяха твърде убедителни и той бе единственият непосредствено свързан със ситуацията, който имаше мотив да извърши некромантия. Желанието му да разговаря с починалата си съпруга бе добре документирано по време на процеса. А и той не пожела да говори. Дори на теб не е казал какво е станало. А ти си знаел, че крие нещо от теб. Силата на въпроса „защо“ замъгли въпроса „как“. – Устните му се извиха в мрачна гримаса. – Може да се случи на всекиго. На мен определено ми се случи.

Никола се надигна. Раменете го боляха от напрежение.

– Какво имаше в липсващите документи?

– Получих ги преди месец. Разследвах нещата по единствената линия, която ми беше останала: че Едуар Виляр е знаел нещо пагубно за Монтез и че е разкрил тази информация на някого преди да бъде екзекутиран. Дотогава бях правил опити да издира и да се свържа с хората, с които е кореспондирал. Нямах сполука. Тогава получих пакет документи от Букарин, от дъщерята на човека, с когото Виляр е кореспондирал известно време, доктор по философия от Гилдията на учените в Букарин. човекът починал преди екзекуцията на Виляр. Дъщерята получила молбата ми за информация, която бях отправил към покойния ѝ баща и ми изпрати всички писма на Виляр, които открила сред документите на баща си. Едно от писмата не беше разпечатано. Било е изпратено само два дни преди да открият мъртвата жена в лабораторията на Виляр, но пристигнало след като човекът, към когото било адресирано, вече се бил

споминал. В него Виляр описваше любопитната случка, когато Конт Рив Монтес поискал Едуар да използва уреда за некромантия.

– Защо не ми е казал? – изрече Никола. Думите прозвучаха странно кухо.

– За да си осигури мълчанието на Едуар, Монтес е заплашил, че ще посегне на твоя живот. – Ронсард разпери ръце – Това няма значение. Имаме всичко, което ни е нужно. Монтес ще заплати за престъплението си.

– Вече нямаме писмата. – Никола поклати глава. – Монтес знае. Докато ние преследвахме Макоб, той се е подготвял за всичко това.

Ронсард свъси вежди.

– Той е пратил Фалие по следите ми и е той е наредил на Лорд Дие-ро да уреди арестуването ти, – обясни Никола – Знаел е през цялото време. Има голям опит в публичните обвинения.

– Опитът му няма значение. Това няма да му помогне.

– Не ставай наивен.

Ронсард го изгледа, но физиономията му стана тревожна чак когато Никола се изправи и каза:

– Предполагам, че трябва да бъде задържан тук.

– За твое добро. – каза Ронсард, докато го наблюдаваше внимателно. – Само докато Монтес бъде обвинен официално.

Никола кимна.

– Аз напускам страната и моят човек Крак скоро ще трябва да си търси нова работа. Ти имаш нужда от човек, който да те охранява и да ти помага. Имаш ли нещо против да го вземеш на работа при теб?

– Крак със сигурност ще обезсърчи всичките ми стари врагове, които търсят мърт, – призна Ронсард – Предполагам, че не е извършил убийствата, за които е бил обвинен?

Никола се усмихна с лека ирония. Значи и истинската самоличност на Крак не бе убягнала на Ронсард.

– Всяко малко по-задълбочено разследване на изнудваческия клон на малката империя на Монтес, ще разкрие, че Крак е бил набеден за извършването на тези престъпления.

– Добре. – Ронсард кимна, след което попита строго – Къде отиваш?

– Ти си най-великият детектив в Ил-Риен, – каза Никола. Пъхна ръце в джобовете си и закричи към вратата. – Постарай се да разбереш сам.

Следващото му посещение беше при Арисилд, на когото бяха дали един по малък апартамент на същия етаж като на Ронсард. Тук не бе толкова трудно да се влезе и сега Никола седеше на един стол до леглото.

– Как си? – попита.

– О, по-добре, предполагам. – издължените бледи ръце на Арисилд нервно пробягаха по завивката – Знаеш ли нещо за Ишам? Тук никой не ми казва нищо.

– Той е в болницата на Доктор Брил, в съзнание е и се възстановява.

Разказа на Арисилд онова, което бе чул тази сутрин от Рейнар за парсица.

– Добре. – Арисилд отново се отпусна на възглавниците, видимо успокоен. – Надявам се скоро да се оправи дотолкова, че да дойде и ме види. Ще е ужасно, ако всички сме посетили двореца, а той го е пропуснал. – Виолетовите му очи се натъжиха и той продължи – Кралицата беше тук. Тя е много сладка, но ме попита дали искам да стана Придворен Магьосник. Мисля, че не си пада много по Раен Фалие. Казах й, че трябва да помисля. На мен не може много да се разчита, нали знаеш?

– Ти беше на мястото си, когато това беше важно, Ари.

Ами, да, но... Знаеш ли спомних си какво исках да ти кажа. Онази нощ, когато бях толкова полудял, че изпотроших стаята.

– И какво беше?

– Бях погледнал онези неща, които ми донесе. Плата с петната от призрачния лишей и останките на онзи голем. Те носеха отпечатъка на непознат магьосник. Много могъщ магьосник. Но точно тогава ми беше изскочило от главата.

– Нямаше да промени нищо, дори тогава. – Никола се поколеба доста дълго. – Дойдох да ти кажа, че заминавам за известно време.

Арисилд се оживи и се заинтригува.

– Вярно? Къде?

– В чужбина. Като стигна там, ще ти пиша и ще ти кажа къде. Ако имате желание, докато ме няма, ти и Ишам можете да се преместите в Колдкорт.

– А, да. Казаха ми, че Макоб не оставил много от мансардата. Това е чудесно. Но ти по-добре пиши на Ишам, вместо на мен. Той ще се грижи за кореспонденцията по-старателно от мен. – Арисилд го изгледа и погледът му се изостри – Пази се, Никола. Мисля, че втори път няма да успея да те съживя.

Никола се изправи и пусна лека иронична нотка в усмивката си.

– Ари, надявам се да не ти се налага.

Следяха го, естествено.

Никола изпрати две бележки, едната на Мадлин, другата на Кюзар, и двете кодирани. Рейнар ги изнесе лесно скрити под друга безобидна бележка до иконома на Никола, Сарасате в Колдкорт, в която той го молеше да прати някакви подходящи за двореца дрехи по някой от лакеите.

Ронсард настоя да го види още веднъж, но Никола отговаряше на въпросите на Инспектора уклончиво и отказа да разиска с него бъдещите си планове. Наложил му се да изтърпи някакъв дворцов обяд, където явно всички присъстващи знаеха за Алсеновия му произход и бяха дошли само, за да го зяпат като рядък екземпляр. На този обяд обаче, Рейнар, който вече се ползваше с благоразположението на Кралицата и мощната протекция на Капитан Жияр, успя да се изгаври с множество високопоставени царедворци.

Раен Фалие също присъстваше, с кисело изражение, което никак не съответстваше на обичайния му невъзмутим облик.

След обяда Никола се изплъзна от хората, които трябваше да го следят и последва Фалие. Магьосникът премина през крилото с галериите и огромните бални зали, през основния салон на Стария Дворец, който имаше връзка с по-старите защитни бастиони. В края на масивното спираловидно каменно стълбище, което водеше към Бастиона на Краля, Фалие спря, обърна се и попита:

– Какво искаш.

Никола изкачи последните няколко стъпала. Погледът на Фалие беше студен и недоброжелателен.

– Трябва да поговорим.

– Не мисля. – Фалие извади ръкавиците си от джобовете и започна да си ги слага.

– Знам, че не си се продал на Монтес по своя воля.

Фалие се поколеба, застина напред движението си, след което довърши слагането на ръкавиците. Погледна Никола и изражението в мрачните му очи беше смъртоносно.

Никола положи ръка на парапета.

– Не, не искаш да ме убиеш, – изрече небрежно – Имам приятели, които няма да посрещнат това с радост. Най-вече Арисилд Дамал, който иначе е най-кроткото същество на света. Но той изживява

последствията от дългогодишна наркомания към опиум и на настроени-
ята му не може да се разчита.

Фалие обмисли тази възможност.

– Дамал би бил достоен противник, – каза – Дори... твърде достоен.
Какво искаш?

– Не ме интересува с какво те държи Монтес. Самият аз съм учил в
Лодун, в медицинския колеж. Знам, че много студенти се изкушават да
извършват по някое и друго безобидно гадателско заклинание от некро-
мантията. Естествено, с твоето положение в двореца...

– Разбрах те. Продължавай.

– Не знаеш какво още ще поиска Монтес от теб.

– Мога да си представя. – изрече с раздражение Фалие.

От тона му Никола разбра, че Монтес вече е поискал от него да му
помогне да се измъкне от обвиненията на Ронсард. Но ако имаше пра-
вилна представа за намеренията на Фалие, нямаше това да е проблемът.
Каза:

– Значи няма да имаш нищо против да ми помогнеш да поставя
Монтес в такова положение, че да не може да ти навреди.

Фалие се поизправи, колкото да изсумти тихо и каза:

– Ако ставаше въпрос само за даване на показания...

– Не, мисля, че и двамата го знаем. – Никола се усмихна. – Говоря
да се отнеме на Монтес възможността да действа срещу когото и да би-
ло повече – завинаги.

Фалие го изгледа замислено и кимна.

– Тогава мисля, че можем да поговорим насаме.

Със съдействието на Рейнар, Никола получи разрешение да посети
хирургията на Доктор Брил, за да види как се възстановяват Крак и
Ишам. Знаеше, че разрешението е дошло от Ронсард. Смяташе, че Кра-
лицата не би имала нищо против той да скита където си пожелае, а Ка-
питан Жияр, макар да беше труднопредвидим, също нямаше нищо про-
тив него. Ронсард беше онзи, който смяташе, че Никола се нуждае от
надзор.

Транспортираха го в една от дворцовите карети и го доставиха пред
вратата на хирургията на Доктор Брил. На доктора явно не се понрави-
ха облечените в ливреи Кралски Гвардейци, които заеха пост на стъпалата
му, но поведе Никола нагоре, където бяха настанени пациентите му.

Никола се видя първо с Ишам, който седеше в леглото си, но не мо-
жеше да говори дълго без да се умори. Той увери стареца, че всички са в

безопасност и му каза, че Арисилд иска да го види колкото се може по-скоро. Но когато понечи да си тръгне, Ишам го повика обратно с категоричен жест и каза:

– За Мадел...

Никола поклати рязко глава.

– Не искам да...

– Тя не беше старица, – продължи Ишам без да обръща внимание, че го е прекъснал. – Тя беше магьосница от онези времена, когато магьосниците са били воители. Правела е всичко, от изцеление на мор до пълзене през границата през бойното поле на Бисра, за да убива техните жреци-магьосници. Тя беше много стара и знаеше, че скоро ще умре и избра да умре в битка. Не ме гледай с такова съмнение. Когато доживееш до моите години, ще разбереш, че ти казвам истината.

– Добре, добре, – отвърна успокоително Никола. Устните на Ишам отново бяха посивели. – Вярвам ти.

– Изобщо не ми вярваш, – каза упорито Ишам, но позволи за го положат отново в леглото. – Но ще ми повярваш, някога.

Никола влезе в съседната стая, за да види Крак, който го посрещна с нетърпелива жажда за информация. Никола прекара при него повече време, отколкото беше възнамерявал като му разказа какво се беше случило в пещерите и как бяха победили Макоб.

Не спомена пред Крак нищо за това къде се намираше Мадлин в момента, но Крак не се остави да го излъжат. Каза:

– Тя идва тук.

– Така ли?

Никола направи опит да прояви умерен интерес, но знаеше, че не може да излъже оръженосеца.

– Докторите не знаят – тя се покатери през прозореца. И Ишам не знае, защото спеше и тя не искаше да го буди.

Никола се предаде.

– Какво каза? – попита остро.

– Разни работи. – отговори Крак. Можеше да звучи уклончиво, само че Крак никога не се държеше така.

– ядосана ти е.

Никола твърдо запрати тази мисъл надалеч. Имаше да свърши прекалено много работи и щеше да разбере дали е получила бележката му, когато се прибереше в Колдкорт.

– Това сега няма значение, – каза – Говорих с Инспектор Ронсард да работиш при него, докато ме няма. – Той му обясни.

Крак не одобри идеята и изрази неудоволствието си шумно. Никола каза търпеливо:

– Само докато се върна, тогава ще решиш дали искаш да останеш при Инспектора или да се върнеш при мен. Ще си получаваш обаче нормалното заплащане от мен. Сарасате ще има тази грижа.

– Не е за парите, – изръмжа Крак – Ами Монтес?

Никола погледна към вратата на стаята, за да е сигурен, че Брил не може да го чуе.

– Монтес повече няма да създава неприятности.

– Вярно? – Крак се обнадежди.

– Да.

– Тогава ще помисля.

И това бе последното, което изкопчи от Крак. Никола излезе и отиде в кабинета за консултации, където Доктор Брил седеше зад бюрото си по риза и пишеше нещо. Когато Никола влезе в стаята, лекарят се изправи и облече самото си.

– Видяхте ли се и с двамата? – попита.

– Да.

Никола се поколеба. Беше донесъл пари, за да се заплати с Брил за услугите му, но в светлината на молбата, която смяташе да му отправи, щеше да възникне неловкото усещане за подкуп, а знаеше, че лекарят няма да реагира положително.

– Моля ви, направете така, че да не се нуждаят от нищо и изпратете сметката в Колдкорт. Аз няма да съм там, но икономът ми е инструктиран да урежда плащанията.

– Това не ме тревожи, – изрече спокойно Брил. – Тръгвате ли си?

– Да. Имате ли капандура на покрива?

Сега беше ред на Брил да изпита колебание. Никола видя как премисля присъствието на Кралските Гвардейци до вратата и навярно го съпостави с грижата, която Никола бе проявил към приятелите си. Накрая каза:

– Има задна врата към двора от другата страна на къщата.

– Навярно някой я наблюдава.

Брил въздъхна.

– Знаех си, че нещата ще стигнат дотам, още когато Моран ми цъфна на вратата посреднощ. Ще ме арестуват ли, затова че съм ви помогнал?

– Съмнявам се, но ако ви арестуват, поискайте да говорите с Инспектор Ронсард или с Доктор Хал. Те знаят за какво става въпрос.

– Тогава ще ви покажа вратата.

Малко по-късно същата вечер, след като запалиха уличното осветление, Помпиен, резиденцията на Конт Рив Монтес, гледаше към безлюдната улица и се извисяваше над по-скромните градски къщи, скупчени наоколо ѝ. Първоначалната ѝ, прилична на крепост, фасада, осъвременена впоследствие, с множество прозорци и тераси на втория етаж ѝ придаваше ефирен и възхитителен изглед.

От другата страна на улицата една фигура стоеше в сенките, увита в тъмно износено палто и шапка с ниско нахлупена периферия. Не валееше, но въздухът бе тежък от влага и премигващата светлина на газеното осветление хвърляше отблясъци по хлъзгавите павета.

Той прекоси улицата, и се отправи към сводестата алея за карети отстрани на къщата. Заобиколи мястото, осветено от самотната маслена лампа, висяща над портата на гаража за карети и отиде до една незабележима врата малко по-надолу. Това бе врата за прислугата и макар да бе тежка и с добра изработка, вътрешните резета не бяха спуснати и само след няколко секунди ключалката поддаде на шперца.

Всичко, което можеше да се научи за тази къща, от първоначалните ѝ архитектурни планове, до мебелировката и навиците на прислугата, той вече го знаеше. След вратата имаше тъмен тесен коридор, със стълбище за прислугата от едната страна и вход към килерите и кухните от другата. Мина покрай тези врати, дочу приглушени гласове откъм кухнята, мина през друга врата с драперии в края на коридора и се озова в главното фойе на къщата.

Газените лампи и свещите бяха запалени и осветяваха главния вход на къщата, двойни порти с дърворезба, обградени от витражи и след това голямото двойно стълбище, което водеше към общите и личните помещения. Пое по десния ръкав на стълбището, навлезе безшумно в покритата с килими галерия най-отгоре и спря пред една откρηнатата врата.

Това бе стая, която му бе станала позната до болка след часовете прекарани в наблюдение и шпиониране. Беше тъмно, но светлината, идваща откъм хола разкриваше библиотечни рафтове и прекрасна мраморна полица над камината и хвърляше отблясъци върху рамката на един акварел и мраморен бюст от Баргентер. На срещуположната стена, над масивното писалище от инкрустирано със злато полирано дърво, висеше картината четецът от Емил Авен, огромно платно, заемащо по-голямата част от стената над ламперията. Той прекоси бързо стаята, мина зад бюрото и започна да отваря чекмеджетата. Когато намери онова, в което

Монтес държеше кореспонденцията си, извади пакет писма от вътрешния джоб на палтото си и го сложи вътре. След като затвори чекмедже-то, застана на едно място и се заслуша в тихите стъпки по стълбището. Усмихна се наум, мина зад бюрото и отвори друго чекмедже като се правеше, че го претърсва.

Точно в това положение го улови светлината, когато вратата на библиотеката се отвори рязко и докрай. Там бяха застанали двама мъже и един глас изрече:

– Не мърдай.

Той остана на мястото си, като знаеше, че към него е насочен поне един пистолет. Една фигура пристъпи в стаята и запали газената лампа на стената. Светлината разкри набит мъж с груби черти, застанал на вратата с насочен към него пистолет. Конт Монтес нагласи силата на пламъка, след което, без да бърза отиде и запали свещта на близката маса. Каза:

– Постъпи глупаво като дойде тук.

Гласът му бе топъл и плътен и на устните му трептеше лека усмивка.

Мъжът, когото той познаваше като Никола Валярд каза:

– Не беше.

Монтес привърши заниманията си с лампата и отстъпи назад, за да поеме пистолета от застаналия нащрек пазач, след което му махна да се върне в хола. Контът затвори вратата след него и каза:

– Като се скри от погледа ми, реших, че си мъртъв.

– О, кому е нужно цялото това лицемерие? – каза Никола без да проявява никакви признаци на притеснение, че е бил заловен. – Сигурен съм, че Раен Фалие ти е казал, че Инспектор Ронсард отново се е появил и че ме е избавил от хватката на Фалие и освен това е използвал епизода като добра възможност да издейства помощта на Капитан Жияр.

Монтес присви очи.

– Значи знаеш за Фалие.

– Вече знам всичко.

– Не съм всем всичко.

– Фалие ти е казал също, че днес съм бил при него, за да го помоля да ми помогне да обезвредя пазителите на тази къща, за да мога за вляза тази нощ.

Усмивката угасна на устните на Конта. Не направи опит да отрече обвиненията.

– Но все пак дойде. Защо? Какво изобщо се надяваш да постигнеш?

– Това беше единственият начин.

Монтес беше забелязал, че има нещо не съвсем нормално в гласа на госта и че погледът на тъмните му очи е плосък.

– Колко разочаровашо, – провлачи Монтес, след като стигна до погрешно заключение. – Надявах се да не си луд.

– Малко безвкусно, нали? – съгласи се Никола, като го наблюдаваше със странна напрегнатост. – Да свършиш така. Има едно единствено нещо, което искам да те попитам.

– Да?

– Ти си разбрал, че Едуар ти казва истината. Сферите никога не са работили за никого; те е трябвало да бъдат владени от магьосник или някой с поне мъничък магически талант.

Монтес се поколеба, но признанието на такова нещо пред един вече мъртъв човек, нямаше да му навреди.

– Разбрах го, след като убих жената.

Никола кимна удовлетворено на себе си.

– Доволен съм, че го каза.

Монтес се усмихна и вдигна озадачено вежди.

– Ти май не смяташ, че ще те застрелям, а?

– Не, знам, че ще го направиш, – изрече тихо Никола – Разчитам на това.

И двамата чуха тряска и виковете на изненада, когато вратата на долния етаж се отвори рязко. Монтес извърна неволно глава към звука и Никола се хвърли към него в отчаян опит да сграбчи пистолета. Монтес залитна назад, докато в това време по стълбите се чуваха стъпки, и стреля.

В стаята влязоха първо двама яки полицаи от Префектурата, но Инспектор Ронсард бе точно зад тях.

Ронсард застана на вратата, зачервен и задъхан от тичането по стъпалата. Двата полицаи бяха уловили Монтес и му бяха отнели пистолета. Видът на тялото върху килима пред камината извади Инспектора от временното му вцепенение и той отиде при него. Коленичи, опипа пулса и сънната артерия, след което отдръпна ръката си, сякаш я беше опарил. Ронсард се вгледа напрегнато в лицето на трупа, след което се изправи бавно и се обърна към Монтес.

Погледите им се срещнаха. Обърканото изражение на Монтес се смени с ярост. Изрече дрезгаво:

– Копеле.

Единият от полицаите докладва:

– Когато влязохме, той стоеше над него с пистолета в ръка и гледаше надолу към него, сър.

– Да, кимна Ронсард – Сигурен съм, че е било така.

На вратата се появи Доктор Хал, а след него още полицаи. Когато схвана сцената, Хал изруга и мина покрай Ронсард, за да стигне до тялото. Коленичи и отвори медицинската си чанта, след което погледна лицето на трупа и замръзна.

Полицаяте на вратата направиха път на Лорд Албие, следван от секретаря си Виярн и Капитан Дефанс. Албие обхвана ситуацията с един бърз поглед и нареди на Дефанс да обгради къщата и да арестува всички слуги.

Хал се изправи и се обърна озадачено към Ронсард.

– Това не е... Този човек е мъртъв от...

Ронсард каза:

– Да? – и загледа Хал много втренчено.

След известна пауза Хал се изкашля и довърши:

– Няколко минути.

Той вдигна чантата си и се оттегли в ъгъла, за да събере мислите си.

Албие чак сега влезе в стаята и погледна мрачно към Ронсард.

– Е, когато си прав, прав си. – призна хрипливо.

Ронсард изкриви устни.

– И обратното. – измърмори нечуто.

Монтес беше успял да се съвземе. Каза:

– Този човек ме нападна...

– Той не е въоръжен, – прекъсна го Ронсард.

Не беше си дал труда да претърси тялото, но беше абсолютно убеден в този факт.

Албие кимна на Виярн, който отиде и започна да претърсва джобовете на трупа.

– Няма да се измъкнете с някое лесно обяснение, сър, – казваше тъкмо Албие на Монтес с известно задоволство. – Не е било кражба с взлом. Ранна вечер е, лампите са запалени, слугите ви са навсякъде. Сигурно сам сте поканил вътре този човек.

Монтес едва не оголи зъби от ярост.

– Той влезе без знанието ми, с помощта на магия.

Албие изви скептично вежди.

– Ако е бил магьосник, как така ви е оставил да го застреляте? Между другото, Инспектор Ронсард имаше информация, че тази вечер

ще имате разговор с човек, когото възнамерявате да убиете.

– Сигурен съм, че я е имал. – Монтес премести ледения си поглед върху Ронсард и изрече с презрение:

– Нарушавате принципите си, сър.

– Нима? – отвърна тихо Ронсард – Ако не го бяхте застрелял всичко щеше да се провали. Той заложил капана, но не беше нужно да влизате в него.

Албие се намръщи.

– Кой да влиза в какво...

– Сър!

Секретарят Виярн държеше в ръка джобен часовник с инкрустиран капак.

– Сър, в него има много документи, които го идентифицират, но всички са на различни имена, но вижте това!

Той се изправи и подаде часовника на Албие.

– Погледнете надписа на гърба на обкова на този опал.

Албие примига към бижутото в дланта си, полуобърнат, така че лампата да го освети.

– Ромел, – успя да каже – Това е едно от бижутата, когато ограбиха Колекцията Ромел. – Той и Виярн си размениха многозначителни погледи – Този човек е Донатиен.

Доктор Хал издаде някакъв нечленоразделен звук от ъгъла си и Ронсард извърна разочарован поглед. Монтес каза:

– Донатиен ли...?

В погледа му се прокрадна постепенно осъзнаване и той изпсува тихо и с горчивина.

– Да съм знаел...

Албие се извърна към него.

– Да сте знаел ли? Както стоят нещата, вие сте знаел много добре, сър. Намираме се на сцена на разчистване на сметки между крадци.

– Ами, така ли смятате наистина? – попита язвително Монтес.

– Нещо не се връзва. – изрече Ронсард със замислено изражение.

– Какво? – попита сепнат Албие.

– Прякото доказателство за връзката на нашия Конт с Донатиен.

Ронсард огледа стаята с оценяващ поглед. Мина зад бюрото и погледна поредицата чекмеджета. Всички бяха затворени плътно, освен едно, което бе на милиметър по-издадено от останалите. Ронсард изпъшка. След като беше видял лицето на мъртвия мъж, вече не знаеше дали да се смее истерично или да крещи и да удря с юмурици. Той отвори

чекмеджето и извади наръч писма.

– Какви са имената по онези документи, Виярн?

Секретарят прехвърли припряно документите, които беше извадил от джобовете на мъртвеца.

– Орденов, Ферар, Рингар Алсен...

– А, да. – Ронсард кимна на себе си – Ето писма от хора със същите имена до Конт Монтес. Сигурен съм, че те ще потвърдят вашата теория, Албие.

Албие се изненада и почувства леко неудобство.

– Моята теория? Вие ми казахте да дойда тук, Ронсард, и вие сте този, който преследва Донатиен от години. Сигурен съм, че вашата работа доведе до този резултат.

На бузата на Ронсард потрепна мускул.

– О, не, – каза – Не мога да приема оваците за това.

По-късно, докато Префектурата преравяше къщата на Монтес, разпитваше слугите, конфискуваше документи, събираше доказателства, Ронсард и Хал се измъкнаха навън и пресякоха улицата, където уличната лампа хвърляше кръг от светлина върху подредени около малък фонтан пейки от ковано желязо. Ношта беше влажна и студена и започваше да излиза мъгла.

Доктор Хал стоеше със сгушени рамене и напъхани дълбоко в джобовете на балтона ръце. Каза:

– Има само едно нещо, в което искам да съм сигурен...

– Утре ще поискам справка от управата на градската морга и ще открия, че по някое време вчера, едно лице, отговарящо на описанието на нашия приятел Кюзар е разпознало тялото на неидентифициран починал наскоро младеж. че е огледал всички налични мъжки трупове, преди да направи избора си, като е отхвърлил онези, които са били мъртви от твърде дълго време или при които причината за смъртта е била очевидна, като например пробождане с хладно оръжие или обезобразяващи удари по главата, – каза Ронсард – Обзалагам се на една вечеря в грила на Лусод, че е станало точно така.

– Не се хващам на баса. – отговори Хал и след малко се изхили.

– Не е смешно. – изрече строго Ронсард.

– Прав си, разбира се. – Хал престана да се усмихва, но изобщо нямаше вид на човек, изпитваш чувство за вина.

Забеляза, че малко по-нататък по улицата цветните лампи пред кафенето на приземния етаж на тротоара са запалени, което означаваше,

че то още работи. Хал знаеше, че Ронсард не трябва да стои навън в това време и закрачи натам, а Инспекторът го последва по навик. След малко Хал каза:

– Доколкото разбирам, това е било голем, конструиран някак около трупа и когато Монтес е разрушил заклинанието като е стрелял с пистолета, другото се е разсеяло и е останало само тялото. Но кой е направил голема? Дали е бил Арисилд Дамал? Той цял ден беше в двореца, вътре в обсега на пазителите. Би ли могъл да направлява съществуването оттам?

– Не е бил Дамал. – изрече със стиснати устни Ронсард – – Бил е Раен Фалие, който е имал всички причини на света да запуши устата на Монтес.

– Мили Боже, Фалие, – изрече смаяно Хал. Той поклати глава и отново се изхили, след което хвърли поглед към физиономията на Ронсард – Извинявай.

Ронсард продължи:

– Ако Контът сега се опита да разкрие каквато и да е част от информацията, с която е изнудвал Фалие, това просто ще бъде поредното доказателство срещу него самия.

– Майсторско изпълнение, – изрече възхитено Хал. Мерна погледа на Ронсард и каза:

– Е, хайде стига. Валярд те изигра блестящо.

– Благодаря, че го споменавах. Но освен това разчита на мен да не го издам.

Хал спря наред улицата.

– Няма да го направиш.

– Но мога, – каза мрачно Ронсард – Дяволите го взели това хлапе. От него е можело да излезе блестящ следовател. – След което омекна и си позволи бледа усмивка. – Но аз няма да го издам. Видя ли физиономията на Монтес?

– Дали съм я видял? Като влязох, първо си помислих, че ти си го ударил, толкова беше шокиран.

Двамата мъже се разсмяха и тръгнаха по тъмната улица към светлите на кафенето.

* * *

Пристанищният град Шаер миришеше на умряла риба и солено море или поне така миришеше тази част от него. Полунощ отдавна минаваше, но в ниското на старите каменни докове все още кипеше активност, когато пристигна каруцата на Кюзар. Пристанищните работници и

докерите изнасяха и вкарваха товари, пристигнали в последната минута с параходите, които се подготвяха да отплават на сутринта. Никола скочи от седалката на каруцата, облечен в работни дрехи и старо палто, с оръфан кожен сак на рамото. Обикновено предпочиташе да пътува без багаж, но сандъкът, полегнал с цялата си тежест на дъното на каруцата на Крак трябваше да го придружи в пътешествието му.

Кюзар пусна юздите, докато чакаха хамалите да дойдат при тях, изсумтя и каза:

– Взе ли си всички документи и билети?

Никола извърна поглед към небето. Кюзар вече изпаднаше в сантименталности.

– Да, татенце. Ще гледам също така да и стоя надалеч от пропадна-ли жени.

– Беше ми като собствен син, – Кюзар въздъхна тежко – Трябваше да ядеш повече бой, докато беше малък.

– Сигурно. – Никола се подпря на каруцата. – За Бога, Кюзар, ще стоя в Адера само няколко месеца, не цял живот.

– чужденци. – отбеляза лаконично Кюзар. Той изгледа Никола дълбокомислено. – Ще изпуснеш процеса.

– По добре. Монтес ще бъде обвинен в убийството на Донатиен, негов партньор в престъпленията. Не искам да му давам възможността да докаже, че Донатиен е жив и здрав и се подвизава под името Никола Валярд.

Кюзар изсумтя.

– Ще ти събирам вестниците.

– Само стой далеч от склада и от другите места, които се наложи да им дам.

– Не, бе, смятах да ги обиколя с надпис на гърба „Арестувайте ме“ – Кюзар отново въздъхна. – Точно като собствен син, да ме остави сам да се оправям на старини...

– Делът ти е достатъчен да си купиш вила на Марш...

– Високият стандарт винаги издава. – прекъсна го дълбокомислено Кюзар. След което се ухили – И с Конта така стана, нали? Висок стандарт и наполовина подплатено високо самочувствие.

Никола се опита да запази каменно изражение, но усмивката сама цяфна на устните му.

– Да, бе, така стана.

В това време хамалите дойдоха за сандъка и започнаха да мърморят от неочакваната му тежест, когато го вдигнаха от дъното на каруцата.

Докато Никола подписваше сметката за товаренето единият от тях пожела да научи с прямотата на Ил-Риенски търговец:

– Какво сте напъхали тук, тухли ли?

– Почти, – отвърна Никола и не излъга. Малки много скъпи тухлички. Добави, не толкова в тон с истината – Всъщност, това са скулптури, бюстове и малки пластики.

Това бе някаква пълна глупост за хора, които разговарваха стоки от Парсия и Букарин и те не проявиха по-нататъшен интерес към съдържанието на сандъка.

– По-добре тръгвай, – каза Никола на Кюзар – Обратният път е дълъг, а ти си толкова ужасно стар.

– Ти и проклетата ти уста, – каза Кюзар и го потупа по главата – Кажй на милейди да се пази.

– Ще й кажа, – отвърна Никола, докато възвратният мъж се качваше обратно в каруцата и вдигаше юздите.

Поне се надявам да имам тази възможност.

След като сандъкът вече беше натоварен и на хамалите беше раздаден бакшиш, Никола можеше да се качи на кораба и да подири уюта на каютата първа класа, която си беше запазил. Наместо това, той се качи по стъпалата до най-горната част на доковете и седна на една от каменните пейки.

Беше много късно и малцина се бяха осмелили да излязат да подишат мразовития въздух. Суматохата на товарените в последната минута стоки и настаняващите се на кораба пътници се развиваше изцяло долу на ниските докове и този широк проход изглеждаше напълно безлюден. Стотици лампи все още светеха в големите хотели и увеселителните заведения от другата страна, но бяха твърде далеч. Знаеше, че Мадлин е получила бележката му. След като бе избягал от хирургията на Брил, беше отишъл до Колдкорт, за да даде на Сарасате наставления да очаква Арисилд и Ишам. Имаше още купища телеграми, които трябваше да изпрати, предупреждения и инструкции към различните части от организацията си. Сарасате бе докладвал, че Мадлин се появила малко преди това, за да събере част от нещата си и му казала, че Никола скоро щял да дойде тук с още напътствия. Не казала къде отива.

Той бе наблюдавал в усамотение сцената, разиграла се в библиотеката на Монтез, посредством Арисилдовото копие на четецът. Значи книгите не лъжат, помисли си, отмъщението е горчиво. След което се беше усмихнал наум. Но ще го преглътна.

Седнал на пейката, той чака достатъчно дълго, за да измръзне

напълно и да го обхване истински страх, докато накрая видя самотната фигура, която се приближи по тротоара и попадна в светлината на една от уличните лампи.

Никола изпусна дълбока въздишка на облекчение. Би разpoznал тази походка навсякъде.

Отне ѝ доста време, за да стигне до него и точно за това време той успя да придаде на лицето си израз на умерена приветливост, а не да се хили като идиот. Мадлин седна до него на пейката и остави брезентовата си чанта в краката му. Беше облечена в съдържан костюм за път и ново сиво палто. Тя го изгледа бегло, със замаяно изражение, след което каза:

– Мислех си да те накарам да чакаш и утре сутринта да хвана в последния момент лоцманската лодка, но не бях сигурна, че ще направя нещо толкова драматично.

Този път не можа да съдържа хиленето си.

– Аз? Да направя нещо драматично?

– Идиот, – каза тя и посвети цялото си внимание на оправянето на шапката си. – Кажете ми сега как го направихте. Откъде взе тялото?

Никола въздъхна.

– Онзи следобед пратих Кюзар в градската морга да намери някой свеж непотърсен труп без видими наранявания. Дори не беше нужно да прилича на мен. Фалие щеше да се погрижи за това като направеше голема, а после, ами, Префектурата знае, че Донатиен е – беше – майстор на дегизировките.

– Монтес няма ли да твърди, че е застрелял Донатиен при самоотбрана?

– О, сигурен съм, че точно това ще направи. Но преди той да влезе, големът сложи пакет писма в бюрото му. Някои от тях датираха от началото на бурната криминална кариера на Донатиен и от тях ставаше ясно, че Монтес е замислил повечето, ако не и всичките престъпления на Донатиен.

– Сигурно не ти е било лесно.

Беше права, но този удар по собственото его бе жертва, която Никола даде с удоволствие.

– Изпитах известни угризения. – Той махна черната си кожена ездитна ръкавица и ѝ показа кафявите петна по пръстите си. – Обаче много повече се притесних какво ще стане, ако Ронсард забележи петната от чая, който използвах, за да състаря хартията за писмата с по-отдавнашни дати. Веднага щеше да загрее, че глася нещо далеч по-голямо от просто убийство. Радвам се, че дворцовият етикет изисква да се носят

ръкавици.

Мадлин се намръщи.

– Доста жестоко от твоя страна да накараш бедния Ронсард да си мисли, че си отишъл да застреляш Монтеc като някакъв грандиозен самоунищожителен жест. Сигурно страшно се е притеснил за теб.

– Това ще го научи да не се предоверява. – продължи Никола – Наблюденията ми над Монтеc чрез портрета на Арисилд ми дадоха възможност да подсоля писмата с доста пикантни и доказуеми подробности. В последните се споменава адвокатът Батера, който е доста нервна натура и най-вероятно ще се пречупи още на първия разпит и доброволно ще даде информация за собствените неблагоприятия на Монтеc.

– Е, станало е доста по-добре, отколкото очаквах, честно.

Помълчаха малко, Никола наблюдаваше как студения океански бриз развява кичурите коса, изплъзнали се изпод шапката ѝ.

– Когато пристигнем в Адера тъкмо ще започват репетициите за новия сезон. Можеш да потърсиш някоя роля.

– Искаш да кажеш главна роля, – отвърна тя на перфектен адераси.

– А ти какво ще правиш?

Той вдигна рамене.

– В столицата има университет. Може да си взема медицинската степен. Едно писмо от Доктор Юбер и няма да имам проблеми с признаването на изпитите.

Мадлин изсумтя.

– Това ще трае точно една седмица.

– Сигурно, – каза и отново се ухили. След това изтрезня, защото реши, че трябва да я попита още нещо и накрая се реши.

– Мислиш ли, че съм виновен за смъртта на Мадел?

Мадлин поклати бавно глава.

– Отначало, да. Но ще е по-точно и по-характерно за мен, да се каже, че виня Мадел за смъртта на Мадел. Тя знаеше какво рискува. И това сигурно я подлудява, където и да е сега, че изпусна цялата битка с Макоб. Предполагам наказанието е достатъчно. – Тя го погледна изкосо – Ако имаш намерение да изпадаш в сантименталности, давай да се качваме на скапания кораб, преди да съм размислила.

– Да. – каза удовлетворен от отговора. – Хайде да тръгваме.

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря на Нанси Бюкенън, затова че изчете ръкописа на части и на парчета и нахвърлян съвсем както дойде. За безценната помощ, която ми оказа при проучванията, включително и намирането на копие от Посветлата страна на официалния ми живот, печатано преди 1920 г. Благодаря и на З.П. Флориън, за историята на Унгарско-Турската Война и на Тимъти Джон Кауден, за историята на леля му, Лилиан Сакс, която наистина написала бележка в книгата, която му дала, точно както Едуар в Глава 7. И накрая, благодаря на Тройс Уилсън за идеите, подкрепата и най-вече, за търпението.

КРАЙ

© 1998 Марта Уелс
© Росица Панайотова, превод от английски

Martha Wells
The Death of the Necromancer, 1998

Публикация: ИК „Бард“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2281>]